

ΟΗΛΑΜΠΟΣ



'Ο βασιληᾶς τῶν γύφτων ΤΗΣ ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ

Πῶς ἐπιβάλλει τὴ θέλησί του

Ὁ πῶς παράξενος ὄρκος, πὺ μὴ πορεῖ νὰ δώσῃ ποτὲ ἕνα βασιλᾶς κατὰ τὴν τελευτὴ τῆς στέφειν τοῦ, εἶνε ἀσφαλὲς ὁ ὄρκος πὺ δώσῃ ὁ νέος βασιλᾶς τῶν «γύφτων» τῆς Ἰρλανδίας, ὁ Μάρτιν Οὐ. ἄρτ.

Σπῆκνόντας τὴ σφιγμένη γροθία του ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἐπρόφερε μὲ σοβαρὸ τόνο κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς στέφειν τοῦ σὺ Γεᾶλγού τῆς Ἰρλανδίας τὸν πρωτότυπο αὐτὸν ὄρκο: «Πρῶτα μὲ τὴ δύναμί μου κ' ὕστερα μὲ τὴ θέλησί μου θεοῦ!...».

Οἱ «γύφτοι» αὐτοὶ τῆς Ἰρλανδίας δὲν εἶνε περισσότεροι ἀπὸ 3.000. Ζοῦν νομαδικὰ καὶ κερδίζουν τὴ ζωὴ τους φτιάχνοντας οἰκιακὰ σκευὰ καὶ τεχνέκδες. Περιφέρονται κατὰ συντροφίαν ἀπὸ πανηγύρι σὲ πανηγύρι, δημιουργοὺν φασαρίας, φιλονεικοῦν καὶ σκυλοδρίζονται ὅπου κ' ἂν βρεθοῦν.

Ὁ νέος βασιλᾶς τοὺς εἶνε ἕνας ψηλός, ζωπρὸς καὶ ἡλικιωμένος ἄνδρας, μὲ ἀγριωπὴ ἔκφρασι σὺ πρόσωπο.

Αὐτὸν ὁμως τὸν ὀρόνο τῶν «γύφτων» τῆς Ἰρλανδίας διεκδικοῦσε κ' ἕνας ἄλλος, χωρὶς ὁμως ἐπιτυχία, πὺ ὠνομαζόταν Τζῶν Νταϊθίς ἡλικίας 52 χρόνων καὶ πὺ κατήγετο ἀπὸ τὸ Κέντ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Νταϊθίς αὐτὸς στήριζε ὅλες του τὶς ἐλπίδες γιὰ τὸν ὀρόνο τῶν «γύφτων» ὁ ἕνα ἐξαιρετικὸ προτέρημα του. Ἦταν ὁ μόνος μεταξὺ τῶν συντρόφων του πὺ ἤξερε ἀνάγνωσι καὶ γραφή!...

Ἄλλα δὲν πέτυχε, ὅπως εἶπαμε κ' ἔτσι ἀνακινύθηκε βασιλᾶς ὁ ἀντίπαλός του Μάρτιν Οὐάρτ, γιὰτὶ αὐτὸς εἶχε σὺ προτέρημα πὺ δὲν τὰ εἶχε ὁ Νταϊθίς. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ὁ Νταϊθίς, ἦταν ἀντίπαλός του τελευταίου βασιλᾶ κ' ἔπειτα ἦταν μοναδικὸς σὺς καυδέες!

Ἐπὶ πλέον ἐπεσφράγισε τὴ νίκη του σὺ ἀγώνισμα τῆς «οἰνοποσίας», πὺ εἶνε μεταξὺ τῶν δύο ὑποψηφίων καὶ σὺ ὁποῖο νίκησε πίνοντας περισσότερον «πότερ» ἀπὸ τὸν Νταϊθίς. Κ' ὁ τελευταῖος, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἥττα του λέει ὅτι τὸ «πότερ» εἶνε ἕνα ποτὸ πὺ ἀρέσει μόνον σὺς Ἰρλανδοὺς κ' ὅτι εἶνε πολὺ δυσάρεστο σ' ἕναν πὺ πίνει μύρα, ὅπως αὐτὸς.

Τὸ «ἀνάκτορο» τοῦ νέου βασιλᾶ τῶν γύφτων εἶνε κινητὸ καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν μοναδικὴν παλιάμασ πὺ τὴν ὀρνεῖ ἕνα μικρὸ ἄλογο καὶ πὺ τὴν ἀκολουθοῦν τρία τοσπανόσκυλα. Ἐκεῖ μέσῃ χεῖμῶνα καλοκαίρι, αὐτὸς ὁ ἄτεκνος βασιλᾶς, μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴ Μπριγκίττα, ἔνα μέρος τοῦ «βασιλικίου» εἰσοδήματος τοῦ εἶνε τὰ χρήματα πὺ κερδίζουν πουλῶντας τοὺς τεχνέκδες, πὺ φτιάχνει ἡ Μεγαλειότης του!

Ὁ βασιλᾶς τῶν γύφτων ὡς τόσο ἔχει πάντα συναισθητὴ τῶν ὑποκρῶσέων του καὶ τῶν καθηκόντων του ἀπέναντι τοῦ λαοῦ του. Γι' αὐτὸ, ἐσχάτως ὅλως ὅτι, θὰ ἐργασθῇ σκληρότερα γιὰ ν' αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματα πὺ ἀποκτήσῃ μίαν καλύτερη ἡμέρα πὺ νὰ ταυρίσῃ περισσότερο σὺ ἀξίωμά του.

Τελευταῖα λαμβάνει τακτικὰ ἀρκετὰ γράμματα ἀπὸ διάφορα σωματεῖα τοῦ Λονδίνου τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ τῆς Ἰρλανδίας, πὺ μεταξὺ τῶν ἄλλων, πὺ τοῦ γράφουν, δὲν παραλείπουν νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του σὺ τοῦ βασιλικίου ὀρόνο.

Ἐπίσης, πολλὰς ἐταιρίες προστασίας ζῶων, τὸν παρακαλοῦν νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργο τους, ἀπαγορεύοντας σὺς ὑπάρχουσες του νὰ κυνηποῦν καὶ νὰ βασανίζουν τὰ ζῶα.

Κ' ὁ «βασιλᾶς» Μάρτιν, πὺ εἶνε ἀγράμματος κ' ὅλη τὴν ἀλληλογραφία του πρέπει νὰ τοῦ τὴ διαβάσῃ ὁ ἀντίπαλός του Τζῶν Νταϊθίς, ὑπόσκειται σ' αὐτὸς μ' ἐνθουσιασμό, ὅλη του τὴν ὑποστήριξι.

Γι' αὐτὸ, ὅλως συγκεντρώσει ἐδῶ καὶ λίγο καὶ πὺ ὀλους τοὺς γύφτους καὶ τοὺς εἶπε, θυμωμένος: «Ἀπὸ ὅω καὶ πέρα, ὅποιον ὅω νὰ κυτῆ κανένα ζῶο θὰ τοῦ τοσκήσῃ τὰ κόκκαλα!»...

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, ὁ βασιλᾶς τῶν γύφτων ἐπιβάλλει τὴν θέλησί του σύμφωνα μὲ τὸν ὄρκο πὺ δώσῃ: «Πρῶτα μὲ τὴ δύναμί μου...».

Κ' ἔτσι ὅλοι τὸν ἀκούν καὶ τὸν φοβοῦνται.

ΜΙΛΣ ΜΠΕΡΝ

Ἐνα περίεργο φαινόμενο

Στὸ Ἰνδικὸ χωριὸ Ζκάνοι, μίαν μικρὴ νέα, ἡλικίας 12 ἐτῶν, ἔπρεσ ἀπὸ ἕνα παρόθυρο τοῦ τρίτου πατάματος. Ἀπ' αὐτὸ τὸ πᾶσιμό ὅχι μόνον δὲν ἔπαθε τίποτε, ἀλλὰ, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐλαφρὴ Ζάλη πὺ εἶχε πάθει, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μερικὰ ποιήματα, ὅλως ἀπὸ τὴ Βέδς, πὺ δὲν τὰ εἶχε ἀκούσει ποτὲ ὡς τότε. Μόλις εἶνε γνωστὸ αὐτὸ τὸ θαῦμα, πολλοὶ ἀσθενεῖς τυφοῖ, παραλυτικοὶ κτλ. ἐτρέψαν σὺ ὅπτι τῆς, παρακαλῶντας τὴν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Ἡ νέα ἐθεράπευσε ὡς τῶρα ὀκτῶ ἀπ' αὐτοὺς. Ἀπὸ τότε, τὸ μικρὸ χωριὸ Ζκάνοι, ἔχει γεμίσει ἀπὸ ἀσθενεῖς πὺ συρρέουν ἐκεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῶν Ἰνδῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τῆς ἀσθένειάς τους.

'Από μικρὸ κι' ἀπὸ τρελλό...

Πρωτότυπο διήγημα

Στὴν κομψὴ τραπέζια τοῦ ζεύγους Ριντέλ, μὲ τὴν εὐχάριστη ἐπιπλοισί καὶ μὲ τὰ ὡραία βάζα, τὰ στολισμένα μὲ φρέσκα λουλούδια, ἐννοιωθε κανεῖς — θὰ τὸ πιστεύατε; — μίαν ἀτιμωμένην γκρίνια! Ἀνάμεσα σὲ δύο φράσεις κρινεῖς μεσολαβῶσε σιωπὴ βαρεῖα κ' ὁ κ. Ριντέλ, κάθε λίγο καὶ λιγάκι κύτταζε τὴ γυναῖκα του μὲ βλέμματα καχύποπτα, μὲ βλέμματα ἀνακριτοῦ.

Ἡ Ἰωάννα Ριντέλ ἦταν ἕνα χαριτωμένο πλάσμα, μὲ μάτια γλυκά, μ' ἕνα στόμα γοητευτικὸ μίαν γυναῖκα ἀπὸ ἐκείνες πὺ δὲν περνοῦν σὺ δρόμο κάνουν τοὺς διαβάτες νὰ γυροῦν καὶ νὰ τὶς κυττοῦν μὲ θαυμασμό.

Ὁ ἄνδρας τῆς, ὁ Ἀντώνιος Ριντέλ, μύθος, λίγο φαλακρὸς καὶ μὲ μύτη ἀστῆ, γραφᾶς σὲ κάποιον ὑπουργεῖο, εἶνε ἀρκετὰ σχολαστικὸς σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γραφειοκρατίας.

Οἱ δύο σύζυγοι δὲν εἶνε καθόλου ταπεινοὶ καὶ γι' αὐτὸ δὲν συνεννοῦνται ποτὲ τους. Ἀλλὰ ἡ συνήθεια — τόσα χρόνια παντρεμένοι — καὶ πὺ πάντων ἡ ὑπακοὴ τοῦ μοναρχοῦ παιδιῶν τους, τοῦ Τοῦ, πὺ μοιάζει τῆς μᾶμας του, τοὺς συνκραεῖ ἐνωμένους. Ἀλλοῶς θὰ εἶχανε χωρίσει.

Ποῦ τοῦ τέλους τοῦ φαγητοῦ ὁ Ἀντώνιος Ριντέλ πῆνε ἕνα ποτηράκι κρασί. Ἰσως γιὰ νὰ πάσῃ θάραος κ' ἔπειτα μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστὴ ρωτᾶει τὴ γυναῖκα του: — Ἰωάννα, τί ἔκαμες τὸ ἀπόνευμα;

Ἐκείνη ἀνοικοκλείνει νευρικὰ τὰ βλέφαρά της καὶ μὲ ἀπάθεια τοῦ ἀπαντᾷ:

- Διάφορες κοῦρσες.
- Στὰ μανιλά;
- Ναί. Ἐπειτα πῆγα στὴν Ἀλίκη καὶ καθάσαμε λιανάκι.
- Αἱ!
- Γιατὶ κάναες «ἀ!»;
- Χασμουρήθηκα.
- Δὲν χασμουρήθηκες. Εἶσα ἔνας καλύπτωτος, ἕνας γκρινιάρης.
- Ἐνῶ ἐνῶ...
- Ἐσὺ;
- Ἐνῶ εἶμαι ὑπόδειγμα συζύγου, εἶμαι ἕνας...
- Ἐνας; Τί ἕνας; Πές το λοιπόν.
- Εἶμαι ἕνας ἀγγέλος!
- Ἀγγέλος!...

Ὁ κ. Ριντέλ γουολῶνει τὰ μάτια του καὶ τὰ κορφῶνει ἀπάνω στὴν γυναῖκα του. Ναί, εἶνε ἕορση... ἀλλὰ ὅχι δὲν καὶ ἀγγέλος. Ἀγγελοφῶνει ἑξαιρετικῶς, ἐπιστασιακῶς, ἀλλὰ σὺ βάθος, στὴν ψυχὴ εἶνε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.

- Λοιπόν... τί σκεπτεσαι; ἀπορεῖ ἡ κ. Ριντέλ.
- Τίποτε... τοὺς ἀγγέλους.
- Δὲν τοὺς μοιάζω;
- Χμ...
- Γιατὶ τὸ λές αὐτὸ τὸ «χμ» μὲ τέτοιο ὕφος; Δὲν μὲ πιστεύεις;

Ὁ Ριντέλ καρφώνει τὰ μάτια του πᾶνός της, καὶ τὴ ρωτᾷ σοβαρὰ καὶ ἀγρία:

- Δὲν ἀντάμασες τὸν Ντενοαγιέ;
- Ὀχι.
- Δὲν ἦρθε γὰ σὲ δὴ ἐδῶ;
- Σήμερα; Ὀχι.
- Αἱ! Σήμερα ὅχι. Τὶς ἄλλες μέρες ἀλλάει ἔρχεται. Δὲν τὸ ἀρνεῖσαι;
- Χμ... δηλαδὴ...
- Ἐρχεται συχνά, αἱ;
- Ἐσὺ τὸ λές αὐτὸ.
- Δὲν τὸ λές ἐγώ. Τὸ λένε ὅλοι οἱ γνωστοί μας καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου σὺ τοῦ γραφείου μου πετοῦν ὑπαινιγμούς γι' αὐτὸ.
- Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πὺ λές, γρίστιανέ μου;
- Αὐτὰ πὺ λέω: Ἄκουσε ἐδῶ

καὶ πρόσεξε καλὰ: Ἄν τυχὸν βεβαιωθῇ ὅτι τὸν ἀναπᾶς, θὰ σὲ σκοτώσω!...

Ὁ μικρὸς Τοτὸς πὺ μὲ τοὺς δύο ἀγκῶνες σὺ τραπεζί ἀποτελειώνει τὸ φαγητὸν πὺ ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ συζήτησι πὺ ἔχουν οἱ νονεῖς του.

— Για πές μου ἐπὶ τέλους, φωνάζει ὁ Ἀντώνιος Ριντέλ, τοῦ ὁποῖου ὁ θυμὸς αὐξάνει ὁλοένα. τί εἶνε γιὰ νὰ σοῦ ἀρέσῃ τόσο ὁ παλαιομικροκτόνος αὐτός; Αἱ; Τί εἶνε; Ἐπειδὴ φτερισθᾶναι σὰν θεατρίνα ἢ ἐπειδὴ γύνεται σὰν μακενέ; Πρόσεξε καλὰ! Ἄν μᾶθω πῶς τὸν ἀναπᾶς θὰ σὲ σκοτώσω... θὰ σὲ στασγαλίσω!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Τοτὸς ἀνασηκώνεται στὴν καρδέλα του, ὕψωνει τὸ κουτάλι του καὶ μὲ τὴ μικρὴ φωνίτσα του πὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν κομῇ πρὸ ἑντόνη φωνάζει:

— Αἱ! ὅχι! Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ σκοτώσῃς τὴ μαμά... Καὶ πρῶτα πρῶτα δὲν εἶν' ἀλήθεια πῶς ἀναπᾶει τὸν κύριο Ντενοαγιέ. Ναί, δὲν τὸν ἀναπᾶει, ἀφοῦ κάθε φορὰ πὺ ἔρνετα ἐκείνος σὺ στίπτι, ἡ μαμά τὸν μαλῶνει δυνατὰ, τὸν βρίζει, τὸν φωνάζει τέρας, κακοῦργο, ἀχάριστο, καὶ τοῦ λέει... καὶ μὴ πηγαίνει μὲ παλαιογυναῖκες!...

ΚΛΩΝΤ ΑΡΝΩ

Ἡ ἐνορασία τοῦ «Λευκοῦ Οἴκου»

Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ «Λευκὸς Οἶκος» εἶνε ἡ κατοικία τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀλλὰ πολὺ λίγοι ξέρουν γιὰτὶ εἶνε αὐτὴ τὴν ὀνομασία. Ἡ προέλευσις τῆς εἶνε ἡ ἀκόλουθη:

Στὶς 8 Ἰουνίου 1812 κηρύχθηκε ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν Ἀμερικανικῶν Πολιτειῶν καὶ τῶν Ἀγγλίας. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1814, τὰ ἀγγλικά στρατεύματα ἐμπαιναν νικηφόρα στὴ Βασίλκτον, πὺ τὴν παραδίδουν ἀμέσως στὶς φλόγες. Ἀνάμεσα σὲ πολλὰ ἄλλα κτίρια, ἡ πυρκαϊὰ κατέστρεψε ἐπίσης τὸ Καπιτώλιο κ' ἔκαμε ἀσέκτες ζημιές σὺ μέγαρο τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, πὺ εἶχε κτισθῇ ἀπὸ τὸν Ἰωλάνδ ἀρχιτέκτονα Τζαίμς Χόμπαν καὶ χρησίμευε ὡς κατοικία τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν (τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἀξίωμα αὐτὸ κατεῖχε ὁ Τζαίμς Μάντισον). Ἡ συνθήκη τῆς Γάνδης τεμαίωσε αὐτὸν τὸν πόλεμο καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀνεξαρτησία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἀρχισε τότε τὸ ἔργον τῆς ἀνοικοδομῆσεως καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα κτίρια πὺ ἐπισκευάσθηκαν ἦταν καὶ ὁ Προεδρικός Οἶκος. Γιὰ νὰ κούβουν τὰ ἱχνη τῆς πυρκαϊᾶς δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος ἀπὸ τὸ νὰ τὸν νοματίσουν ὁλόλευκο. Ἀπὸ τότε ἔπαυσε ν' ἀποκαλεῖται Μέγαρον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ καὶ μετονομάσθηκε σὲ Λευκὸ Οἶκο.

Ἐνας γαῖδαρος σὺ... κρατητήριον

Στὴ μικρὴ ἀγγλικὴ πόλι τοῦ Σέντεφροντ, τὰ ζῶα εἶχαν τὸ δικαίωμα ἀπὸ ἀντιμονεῦτων νόμων νὰ πριφεύονται ἐλεύθερα σὲ ὠρισμένους δρόμους. Αὐτὸ συνέβαινε καὶ μ' ἕνα γαῖδαρο, ὀνόματι «Τόμας» πὺ συνήθιζε ἀπὸ τοιαύτα χρόνια νὰ πηγαίνει κάθε ἀπόγευμα σ' ἕνα μπαρ, ὅπου οἱ θαυῶνες τοῦ πρόσθεσαν πάντα μεγάλη ποσότητα μᾶσης ὑπὸς Τελευταῖα, ὅμως ὁ «Τόμας» ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του σ' ἕνα κέντρο, ὅπου ἦταν ἀπαγορευμένη ἡ κυκλοφορία τῶν ζῶων. Ἐνας πόλισμας τὸν ὠδήγησε, τότε σὺ κρατητήριον καὶ ὁ ἰδιοκτήτης του ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ πέντε σελίνια γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

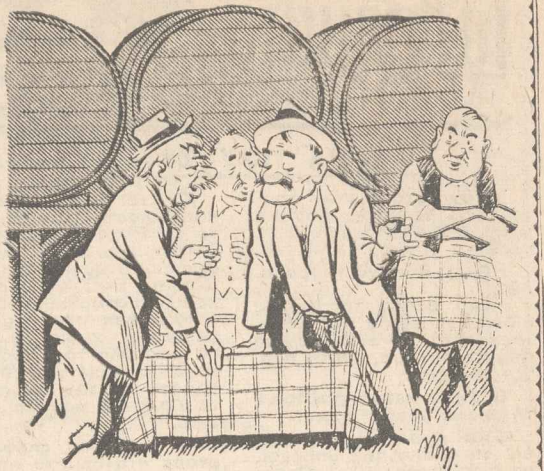
ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Απὸ τὸ χωριὸ ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Σταράτα λόγια. Μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι σὲ ὅσες καὶ σὲ ὅσους βρίσκουν ὅτι ἡ ἐργασία τῆς γυναῖκες εἶνε ἀντίθετη μὲ τὰ ἑλληνικά ἥθη καὶ ὅτι διαλύει τὴν οἰκονομία. Θὰ τὸ θυμᾶστε. Δὲν εἶνε πολὺς καιροὶ πὺ ἐθίζαμε τὸ ζήτημα τῆς προίκας. Κάτω, εἶπαμε, ἡ προίκα. Κάτω, ἄλλα, πρέπει κατὰ ἄλλο νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ. Κ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε παρὰ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐργασία τῆς γυναῖκες.

Αὐτὰ περίπου εἶχαμε γράφει. Καὶ ὑπῆρξαν ἀρκετὲς κοπέλες πὺ δυσσαρεστηθῆκαν. Ποτισμένες μὲ τὴν παλιά παράδοσι, ὑποστήριξαν στὶς ἀπαντήσεις τους ὅτι ἡ ἐργασία τῆς γυναῖκες ἐξῶ ἀπὸ τὸ στίπτι τῆς ἀποτελεῖ μοντερινισμό ἐπικίνδυνον. Στὶς παρατηρήσεις αὐτὰς δώσαμε ἐγκρίσεις τὴν ἀπάντησι πὺ ἐπρεπε. Δὲν ἀντέχω ὅμως σὺ πειρασμό νὰ φιλοεξηγήσω τὸ γράμμα αὐτὸ, πὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἡπειροῦ γιὰ νὰ καταρτίσῃ μὲ ἀτράνταχτα ἐπικειρήματα τὸ φέμια πὺ καλλιεργεῖται, ὅτι δηλαδὴ ἡ στροφή τῆς γυναῖκες σὺ ἐπάγγελμα εἶνε μοντερινισμός.

Γράφει λοιπόν ὁ ἐπιστολογράφος ἀπὸ τὰ Γιάννενα: «... Διάβασα πῶς παίρνετε πολλὰ γράμματα ἀπὸ γυναῖκες. Ἄντρας εἶμαι ὅμως σὰς γράφω κατὰ γιὰ δουλειὰ τῆς γυναῖκες καὶ βρίσκουν βαρετὸ, δύσκολο κ' ἐπικίνδυνον νὰ δουλεύουν, ἐξοχῶν τὸ μεγαλεῖον ποσοστὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος. Εἶνε οἱ χωριάτισσες! Γιὰ νὰ εἰμαστε μέσῃ στὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα, ἄς ρίξουμε μίαν ματιά καὶ στὴν ταῖσι αὐτῶν τῶν γυναικῶν. Αἰεὶ τὸν κόπο, ὅχι μοναχὰ γιὰτὶ εἶνε πολυπληθὴς ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ πιστεύω ὅτι προσφέρει τὰ 50% σὺ δουλειὰ γιὰ τὴ γεωργικὴ παραγωγή. Ἀπὸ κοριτοῦκι 8-10 χρόνων ἀρχίζει. Στὴν ἀρχὴ παῖ μὲ τὰ γιδοὶ καὶ τὰ πρόβατα. Ὅταν μεγαλώσῃ λίγο ἀρχίζει ἡ δουλειὰ σὺ χωράφια. Περπατοῦν δυὸ — τρεῖς ὥρες ὁδόν, ὡς πὺ νὰ φτάσουν ἐκεῖ. Κ' ὅταν λέμε ὁδόν, μὴν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σὰς τὴν ἀσφαλτο τῆς Ἀθῆνας. Εἶνε ἐξοτόπος, μὲ λάσπες καὶ νερά τὸ χειμῶνα, μὲ λιπύρι καὶ κουρνιαχτὸ τὸ καλοκαίρι. Ἡ δουλειὰ ἐκεῖ εἶνε ἀνάλογη μὲ τὴν ἐποχή: σπορά, βοτάνισμα, σκάλισμα, χαντάκια, θέρος. Ἐ, καὶ νὰ ἦταν μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν πόλι ὅλη μέρα κάτῃ ἀπὸ κείνον τὸν ἥλιο τοῦ Ἀλφειοῦ πὺ σὲ λυώνει! Πᾶνε λέει οἱ γυναῖκες σὺ ῥάληρον σὺν ἡ. λα παρὰ τὴν καὶ κάθονται σὺν ἡ. λιο νὰ μαυρίσουν. Δὲν δοκίμασε καμμία ἀπ' οὐτὰς τὸ θέρο μίαν μέρα καὶ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ ἡλιοκόμα. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θέρο ἔρχεται τ' ἄλιν, ὕστερα τὸ κουβάλημα. Δουλεύει ἡ ράχη ἂν δὲν ἔχουν ζῶο. Κ' ὕστερα ὁ μύλος. Ὑπὸς ὁλὰ καιρὲς πολλὰς φορὲς ἀπ' τὸ χωριὸ. Ὑπὸς νὰ μαζέψουν τὸ καλάμι, μποιούν ὡς τὴ μέση σὺ νερό ὅταν πνιγνῶνται τὰ χωράφια. Ἡ δουλειὰ σὺ ἀμπελία δὲν εἶνε κ' αὐτὴ ἐύκολη, οὐτε τόσο ποικιλικὴ ὡς τὴν περιγράφουν. Ὑπὸς ἀπὸ τὸ θέρο φορτωμένες ἀπὸ μακρὰ. Τὰ ζῶα, κ' αὐτὰ πρέπει νὰ ρεῖν ἀπὸ μακρὰ καὶ πολλὰς φορὲς στὴ ράχι. Ὅλες οἱ γυναῖκες δουλεύουν σὺ χωράφια



ΤΟ ΓΙΟΜΑΤΑΡΙ
Ἡ... Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ!...
(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΥΛΑΡΙΕΣ

Κακοτυχίες...

Κάποια Μοῖρα ντιπ κακοῦργα φαίνεται μ' ἔχει μοι... (ράνει)
κ' οὐτε μίαν στιγμὴ δὲ λέει τὴ ζωὴ μου νὰ γλυκάνῃ. Ὁδοερὴ κακοτυχία χρόνια ὁλόκληρη μὲ δέρνει, πάντα γρουσουζιά μὲ ζώνει καὶ ὁ διάολος μὲ παίρνει, βρε παιδί, καὶ μὲ σπώνει.

Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ποτὲ μου ἕνα στέκι ν' ἀκουμπήσω κ' ἡ μεγάλη μου ἀτυχία ὅσο παῖ καὶ θεριεύει. Πᾶω γιὰ νὰ κολυμπήσω καὶ ἡ θάλασσα στερεύει, τίς πιστώσεις μου τίς κόβουν καὶ τίς προκαταβολὰς, σ' ἕνα τράμ φουργιόζος μπαῖν καὶ τοῦ φεύγει ὁ (τρολέας).

Μ' ἄλλα λόγια δηλαδὴ δὲν γεννήθηκε σὺν κόπο τόσο ἀτυχεο παιδί κ' ἀπὸ τὴν κακοτυχία τὴ μεγάλη μου ἐτούτη καὶ τὸ μάλαμα πὺ πᾶν γίνεταί, πῶς λέν, μπα... (ροῦτι).

Ἀπογοητεύσεις πάντα κ' ἀπὸ κεί καὶ ἀπὸ δῶ, σὰν τὴν ὀδικα κατὰρα περιφέρομαι καὶ τρέχω κ' εἶν' ἀμφίβολο ἂν μπόρῃσῃ ὁδοερὴ μέρα γιὰ νὰ δῶ μὲ τὴ γρουσουζιά πὺ ἔχω.

Βρε, πὺ βρέθηκε Χριστὲ μου, τόσο κακοδαίμονιά; Πᾶντοτε γκρεμὸς μπροστὰ μου κ' ἀπὸ πίσω ρεμ... (ματιά)
κ' ἂν σὲ σινεμά θὰ πᾶω νὰ ξεοκάσω, ἡ ταῖνια παίρνει στὴ στιγμὴ φωτιά.

Ἐνδεχόμεν' ὅμως εἶνε, φίλτατοί μου, φυσικὰ νὰ οκεφθῇτε πῶς τὰ λέω κάπως ὑπερβολικὰ καὶ γι' αὐτὸ χωρὶς ν' ἀρνῶμαι, τῶρα θὰ σὰς ἐξηγήσω μ' ὅλη μου τὴν πονηρία τὴν χειρότερη ἀπ' ὅλες τελευταῖα μου ἀτυχία.

Πρὸ μὲν ἕνα κοστούμι ἔρραψα ἐπὶ πιστῶσι — κοστούμακι ἔστρα, πρῖμα καὶ ὡς ὅσῃσιν κ' ὡς (χρῶμα) — κ' ἐπειδὴ, παιδί, τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου εἶχε ὥσῃς ὅτι θὰ τοῦ τ' κρωστῶ... νὰ... τοῦ τ' κρωστῶ (ἀκόμα!)

Φυσικὰ ὅμως ὁ ράφτης — σὰς τὸ λέω ἐκκοιμένα — δὲν μποροῦσε νὰ καθῇ μὲ τὰ χεῖρα ὁταυρωμένα, μ' ἐνοχλοῦσε, μ' ἀπειλοῦσε κ' ὅλο ἔρχοταν ἀπὸ (πίσω)
πρὸσπαθώντας νὰ μὲ πείσῃ τὸ κοστούμι νὰ ἐξο... (φάλασ).

Ἐπομένως ἡ ζωὴ μου εἶχε καταστῆσθαι φρίκη, ἀνοστη, πεζή, σαρκῆ, ἀλλὰ εὐτυχῶς μίαν μέρα πᾶνε στὴ θεσσαλονικὴ κ' ἔπαυσε νὰ μ' ἐνοχλῇ.

Μὰ πρὸ ἡμερῶν, μοιραῖος ἔπρεπε πᾶ νὰ γυρίσῃ — νάτῃν ἡ κακοτυχία κ' ἡ ἀφάνταστη λαχτήρα: Γιὰ νὰ ζῇσῃ ἀκόμα χρόνια καὶ γιὰ νὰ μὲ καθορῇ (ντίον)
ἤρεε μὲ ἀεροπλάνο καλ... δὲν μπᾶκε στὴ «Χει... (μάρρα)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ

Όταν έφτασε στον αριθμό 112, της οδού "Αμοστερντόν", ο Ζωρζ Μπεσσιέ, ρώτησε τη θυρωρή:

— Ο κ. Ραμονό, παρακαλώ;

— Στο βάθος της αυλής ή δεύτερη οκάλα, του απάντησε αυτή. Θ' ανεβείτε στο πέμπτο πάτωμα, πρώτη πόρτα, αριστερά.

Ο Ζωρζ καθώς ανέβαινε τη σκάλα αναστήριξε:

«Γιατί μου είπε ν' ανεβώ απ' τη σκάλα της υπηρεσίας ή θυρωρή; Ο κ. Ραμονό κι' η κόρη του, ή άμορφη δις 'Υδών θα παραξενευτούνε... Έπρεπε ν' ανεβώ απ' την καλή σκάλα...»

Ανεβαίνοντας, συγκινημένος ο Ζωρζ Μπεσσιέ αναπολούσε τη βραδιά που είχε γνωρίσει, εδώ και δύο χρόνια ο' ένα χορό μεταμφιεσμένων τη διδα 'Υδών, τη χαριτωμένη, δροσερή κι' αγνή αυτή κοπέλλα που του είχε εμπνεύσει ένα σφοδρό έρωτα. Θυμόταν την έπισκεψη που είχε κάνει την άλλη μέρα στην παμπλουτή 'Αμερικανίδα κ. Ουπτσόν, στο σπίτι της οποίας είχε δοθεί ο χορός για να ζητήσει πληροφορίες για την 'Υδών. Όταν τη ρώτησε, η 'Αμερικανίδα του απάντησε μ' έναν παράξενο τόνο:

— Ναί, είναι πράγματι χαριτωμένη η μικρούλα 'Υδών Ραμονό... Άλλα δεν είναι κατάλληλη για σας, κ. Μπεσσιέ...

— Είναι λοιπόν τόσο πλούσια;

— Όναι! έχει κολοσσιαία περιουσία! του απάντησε η 'Αμερικανίδα, ξεσηκώνοντας σε νέλια.

Κι' επειδή εκείνη τη στιγμή έφτασαν κι' άλλες επίσκεψεις, ο Ζωρζ είχε φύγει χωρίς να μάθει τίποτα το βεβητικό, αλλά το ίδιο τρελλά έρωτευμένος.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο πρώτος αριθμός

Με δέρει τον ταλαίπωρο αφάνταστος πτωχεία, υπό της πείνης τοίριζαν κι' ανάγκη — φευ! — εσθίριζαν απάσας τας ελπίδας μου στα 'Εθνικά λαχεία.

Ω! — συνεισέκτην μόνος μοι — διατί να μην κερδέωω κάγω μίαν φοράν; Όφειλν ούν αυτόκλητον και πάραυτα να απευθώ και να προβά εἰς ἐθνικοῦ λαχείου αγοράν. Μετεβήσαμην πράγματι εἰς τι Πιεπρακτορείον και μετ' ἐλπίδων ο' πτωχός μεγάλων και μυρίων τόν υπάγκων ἐπλησίασεν με ὄλον μοι τό πάσοο κι' ἐζητῶσαμην εὐθαρῶς λαχείον ν' (ἀγοράσω).

Πλὴν παραπλεύρως ἴστατο νεάνις (στρουμβουλὴ) ἥτις ὡς εἶν' εὐνόητον, μοι ᾤρεσεν (πολύ) κι' εὐθὺς με Καζανόβειον ἐρωτικῶδη (πειραν) ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν ἵνα τῆς θέσω (χειραν). Καὶ ὄντως — ὡς καθηγητὺς στὰς ἐρω- (τατροπίας) — ἐντεχνωτάτας ἤρχισον καὶ τολμηρὰς (θωπείας) καὶ τὴν νεάνίδα κρατῶν σφικτῶς ἐκ (τῶν ἰσχιῶν) ὡς Δὼν-Ζουάν καμάρωνον μεγάλως (καὶ πολὺς). Καὶ τότε — φευ! — μοι ἔπεσεν! Πλὴν (ὅχι) τό λαχείον ἀλλὰ δεινὴ... κατραπακιά ἐπὶ τῆς κε- (φαλῆς)!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



τόν πατέρα σας, τῆς εἶπε σοβαρὰ ὁ Ζορζ.

— Ο πατέρας μου δεν ζή πιά! εἶπε ἡ 'Υδών ἀναστενάζοντας. Αὐτὸς εἶν' ὁ μεγαλύτερος μου καὺμός, μὰ δεν εἶνε καὶ ὁ... μόνος.

Τότε ὁ Ζωρζ τῆς τὰ βυολόγησε ὅλα. Τὸν τρελλὸ ἔρωτά του, τὸ ταξίδι του στὴν Ἀμερικὴ, τὸν πλοῦτισμό του καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ τὴν κἀν ἐυτυχισμένην.

— Θὰ ξεχάσετε ἐτοί, τῆς εἶπε τὴν οικονομικὴ σας καταστροφή.

— Τὴν καταστροφή μας; ἔκανε ἐκείνη. Μὰ ἤμουν πάντα πτωχὴ... Δεν υπήρξαμε ποτὲ πλοῦσιοι...

— Μὰ τότε... γιατί μοῦ ἐρύψε τὴν ἀλήθεια ἡ κυρία Ουπτσόν; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ Ζωρζ.

— Γιατί δεν μπορούσε νὰ σὰς πῇ ὅτι με εἶχε καλέσει στὸ χορὸ τῆς νιότης ὡς νεοφερμένην; Μὰ ἤμουν στὸν Ἰταλὶν δὲν εἶχε ἀρκέτες γνωριμίες καὶ φοβόταν μήπως δὲν ἦταν ἀρκέτες οἱ ντόμοι γιὰ τὸ χορὸ. Πῶς θὰ σὰς ἔλεγε ὅτι εἶχε καλέσει ἐμένα, τὴ μοδιστρεῦλά της;

Καθὼς τελείωνε τὴ φράση τῆς τὰ δάκρυα κύλησαν ἄφθονα στὸ πρόσωπό της.

— Τὶ σημαίνει ἔχουν ὅλα αὐτὰ 'Υδών, ἀφού σας λατρεύω; φώναξε ὁ Ζωρζ. Ἄν μ' ἀγαπᾶτε καὶ οἰεῖς λίγο, θὰ σὰς ἐναποδώσω τὴν εὐθυμία σας, τὰ νεύατά σας...

— Εἶνε ἀδύνατον αὐτὸ, κύριε Ζωρζ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Καὶ διακοπόμενὸν ἀπὸ λυγμούς πρόσθεσε:

— Ο πατέρας μου, νοιώθοντας πὺ πηλαιοῦσε τὸ τέλος τὸν ἔθελε με κάθε τρόπο νὰ με παντρεύῃ γιὰ νὰ μὴν μείνω μόνη στὸν κόσμο. Τότε ἀκριβῶς ἐνας ἐξ ἀδελφῶν μου, δικαστικὸς κλητῆρας, με ζήτησε. Ἐγὼ δὲν τὸν ἤθελα μὰ ἔκανα τὸ θέλημά του πατέρα μου.

Ο Ζωρζ με καρδιὰ ραγισμένη ἀπ' τὸν πόνο κειμήλωσε τὸ κεφάλι του...

— Ἡ 'Υδών μοιμυούρισε γὰν νὰ ὀνειρευότανε;

— Ἄ! — κρίμα πὺ δὲν με ζήτηστέ τότε! Καὶ τώρα πὺ ὅλα αὐτὰ ἔχουν γινεῖ παρελθόν... μὴ μὴ νὰ σὰς τὸ πῶ; μ' ἀρέσεται ὅσο κανένας ἄλλος. Θὰ σὰς ἀγαποῦσα τόσο!... Μὰ οἰεῖς δεν τολμοῦσατε τότε... Τὶ κοίμα!

Ο Ζωρζ ἦταν ἔτοιμος νὰ τῆς πῇ χίλια τρυφερά λόγια, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἕνας ἄντρας κοντόχοντρος, ὑψηλὸς μέσος με κλονισμένο ὄμμα. Ἡ 'Υδών θέλησε νὰ τὸν συστήσῃ στὸν Ζωρζ. Ἦταν ὁ ἄντρας τῆς. Μὰ τὴ δέκωσε ἀποτομαῖ ἕνα σερκατικὸ τόνο:

— Ο κύριος εἶνε κανένας πελάτης; Ἐρχεται γιὰ καμμιὰ ἐξῆς; Ὁχι; Ἐ, τότε, βράστα!... Καληνύχτα!... Λυπᾶμαι πὺ διακοπὴν τὸ ντυνέττο σας... μὰ εἶνε ὡρὰ νὰ φάμε...

Ο Ζωρζ στεκόταν ὄρθιος, κλυμὸς σὰν τὴν 'Υδών. Καταβάλλοντας μίαν τρεμὴ προσπάθεια ἐκείνην του ψιθύρισε:

— Φύγετε... φύγετε κύριε... καὶ μὴ ξανάρετε πιά... Ἀντίο! Ἀντίο γιὰ πάντα γλυκὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου!

Ο Ζωρζ δὲν βρῆκε καμμιὰ λέξι γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Μὰ τὴ στιγμή πὺ ἦταν ἔτοιμὸν νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα ἐκρυψε βθεῖα συγκινημένος καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι, ψιθυρίζοντας κι' αὐτὰς:

— Χαίρε γλυκὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου... χαίρε γιὰ πάντα, φτωχὴ, πληγωμένη καρδιά!...

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Στὸ «Ἐθνικὸ Θέατρο», ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς δοκιμὲς θὰ ξαναπαίξῃ τὴν ἐργασμένη ἐβδομάδα, ἡ κωμῳδία τοῦ Βυζαντίου «Βαδωνία».

Στὴν «Βαδωνία», πὺ ἔχει ὅλα ἀνδρικοὺς ρόλους καὶ δύο μόνο γυναικίους, τὸν Ἀγαθολίτη υποδύεται ὁ Νέζο, τὸν Λογιότατο ὁ Παρασκευᾶς, τὸν Ἀστυνόμο ὁ Μαλλιαγρός, τὸν Χιώτη ὁ Εὐθυμίου, τὸν Μυτιληνὸ ὁ Δεστρούνης, τὸν Ξενοδόχο ὁ Καλογιάννης, τὸν Ἀρβανίτη ὁ Αὐλωνίτης, τὴ Χιώτισσα ἡ Ἀθ. Μουστακά καὶ τὴν κόρη τῆς ἡ Ντενδάκη.

Στὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς, ἀρχίζει τὴν ἐργασμένη ἐβδομάδα παραστάσεις ἡ Ὀπερέττα Πειραιῶς, μετὰ Γιάννη Ἰατροῦ, τὴ Ζωῶ Νταλιᾶς, τὴ Ρίτα Δημητρίου, τὸν Γιάννη Στυλιανόπουλο καὶ ἄλλους ἐκλεκτοὺς ἡθοιοὺς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

Στὴν Ὀπερέττα Πειραιῶς θὰ ἐμφανισθῇ ἀκόμη ἕνα καινούργιο χορευτικὸ ζευγάρι τὸ «Ἀλμπάρεζ» — Φίλοσφοφ, καθὼς καὶ ἕνα νέο μπαλέτο τῆς σχολῆς Μοριάνωφ πὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τίς χορεύτριες Ἀντωνία Μπίθα, Χρυσούλα Ζάκκα, Πόπη Ἀγγελετᾶκη, Μάρθα Μπέκα, Μαρίνα Ἐμμανουήλ, Παναγιώτα Φραγκάτου, Μαίρη Βασιλείου καὶ Νικολέττα Ρούσου.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι τὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς μετὰ τὴν δαπάνη τῶν 300 ἐκατομμυρίων τοῦ Δήμου, ἔχει τώρα ἐντελὸς εὐρωπαϊκὴ ἐμφάνισιν, μετὰ ὅλα πολυτελέστατα καμαρίνια «ντου» κλπ.

— Ὑστερὰ ἀπὸ ἀπουσία ἐνὸς ἔτους, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ συμπλοχὴς μαέστρος Γιώργος Μυρογιάννης.

Θὰ μείνῃ ἐδῶ ἕνα μῆνα κι' ἔπειτα θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου θὰ ἀναλάβῃ τὴν μουσικὴ διεύθυνσιν τοῦ θιάσου τῶν ἀδελφῶν Καλοῦτῶ.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἐδῶ ρεσιτάλ του, ὁ Ὀδυσσεὺς Λάμπρας ἐτοιμάζει, διὰ ἀκόμη ρεσιτάλ, τὴν πατρίδα του, τὴν Αἴγυπτον, ἕνα στὸ Κάιρο καὶ ἕνα στὴν Ἀλεξάνδρεια.

— Ὑστερὰ ἀπὸ ἕνα ἐπείγον τηλεγράφημα τοῦ μαέστρου Βιτάλη, ὁ διασκευαστὴς τῆς «Γκόλφως» κ. Ὁρέστης Λάσκος ἔστειλε τὸ λιμπεττό τοῦ ἔργου του στὴν Ἀμερικὴ, προκειμένου νὰ παίξῃ στὸ «Μετροπόλιταν» ἀπὸ ἐλληνικὸ θίασο.

Στὴν «Γκόλφως», τὴν ἡρώίδα τοῦ ἔργου θὰ υποδύθῃ ἡ καλλιτέχνης Πάολα, πὺ βρίσκεται στὴ Νέα Ὑόρκη.

— Ἐπειτα ἀπὸ τὸ «Καλὸς ἦρθε στὰ ὁρά μου», ἕνα ἄλλο ἐλληνικὸ τραγούδι, τὰ «Πράσινα μάτια» ἔχει ἐκλαίκευθῇ στὸ Λονδίνο καὶ ἀκουσθὴ συνά ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τοῦ Β. Β. C. μετὰ τὸν τίτλο «Γκρήν Ἀὐξ».

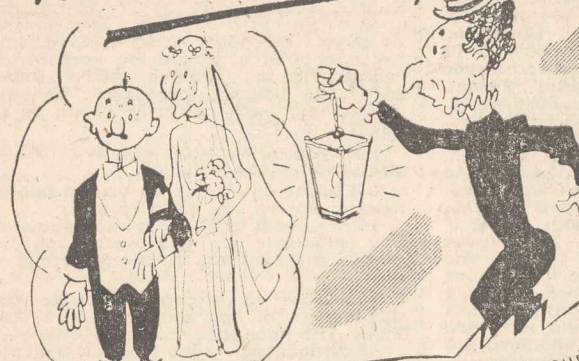
— Φθάει προσεχῶς στὴν Ἀθήνα ἡ πασίγνωστη Γαλλίδα ντιζέζ Λὺς Γκωτὺ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Σοφία Βέμπο στὴν Ἀμερικὴ

Στις 15 Φεβρουαρίου ἀναχωρεῖ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἡ Σοφία Βέμπο, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν ἀδερφὸ τῆς, τὸν πιανίστα τῆς Λεὸ Ρατίτη καὶ τὸν ἀκκορντεονίστα τῆς Μένιο Μανωλιτσάκη. Πρὶν φύγῃ, ἡ μεγάλη μας τραγουδίστρια θ' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸ κοινὸν πὺ τὴ λατρεῖ μ' ἕνα δίσκο τῆς πὺ θὰ περιλαμβάνῃ δύο τραγούδια τοῦ Χαϊροπούλου — τὴ γνωστὴ τὸν ἐπιτυχία «Τὶ κι' ἂν γαθῆς;...» καὶ τὴν καινούργια του σύνθεσις «Ὅπου κι' ἂν πᾶς...», μετὰ στίχους τοῦ Μίμη Τσαϊφόρου. Ὁ νέος δίσκος τῆς Σοφίας Βέμπο θὰ κυκλοφορήσῃ, ὅταν ἡ τραγουδίστρια θάνη μακρὰ, σὰν ἀντίλαλος τῆς φωνῆς τῆς πὺ τόσοις ἔχει μαγέψει...

Κατευνασμός

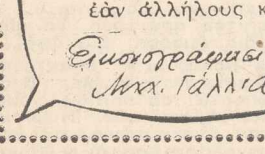
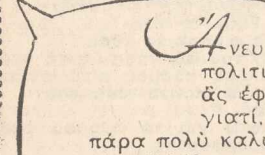
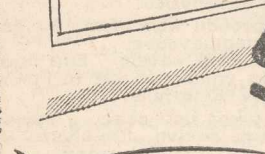
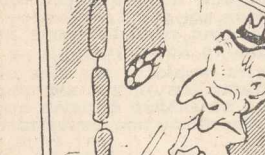


Φέρ' εἶπειν ἡ Μελοποιημένη πὺ δὲν εἶδε ἡ καυμένη, πὺ δὲν εἶδε τῆς δευτερόλεπτο λαμπρὸ καὶ φροντίζει καὶ πασχίζει γιὰ νὰ βρῇ κἀνα γαμπρό. βλέπει μπρὸς τῆς μαύρα νέφη καὶ ὀρίζοντες μουντούς, στὸ χορὸ τοῦ 'Ησεία τρέχ' ἡ σκέψις τῆς μετὰ βίας, ρίχνει συνεχῶς τὰ δάχτυλα σὲ ψηλοὺς καὶ σὲ κοντοὺς, ἀλλὰ πρὶν, παιδιά, τῆς φύγῃ — ὅπως λένε — τὸ καφάσι κάνει ἕνα... κρῶν τὸν καὺμό νὰ κατευνασθῇ!

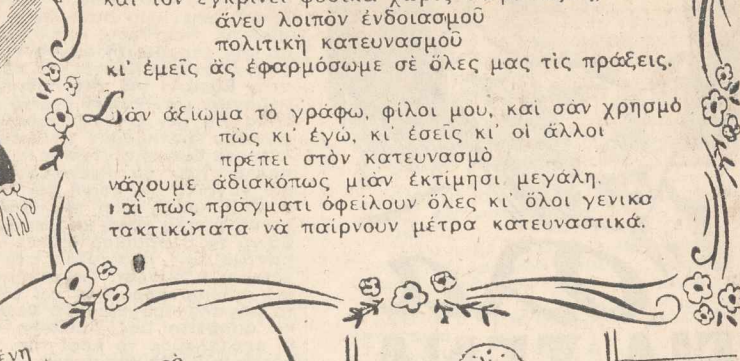
Κι' ἔτσι κατ' ὁρὸν ἡ δολία τὸν καὺμό νὰ κατευνασθῇ!

Εἶνας μετὰ στυμμένη φάτσα καὶ μ' ἐμφάνισιν ὁσίου πὺ — τ' ἀρέσει δὲν τ' ἀρέσει — τὴν ἐπιζήλη τὴ θέσι ὑπαλλήλου δημοσίου ἐπὶ χρόνια τὴν κατέχει, μέσ' τοὺς δρόμους πάντα τρέχει, — τί περιεργὴ δουλειά!

Κι' ἔτσι τὴ φριχτὴν τοῦ πείνα ὅπως κατευνασθῇ, ἦγουν τρῶν τὰ μάτια ψάρια καὶ περίδρομο ἡ κοιλιά!



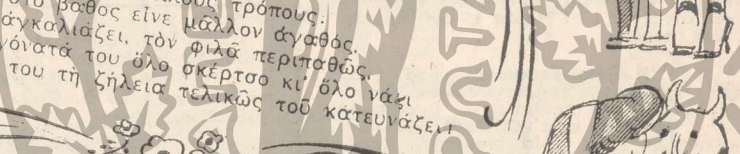
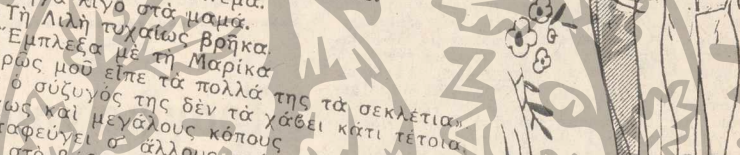
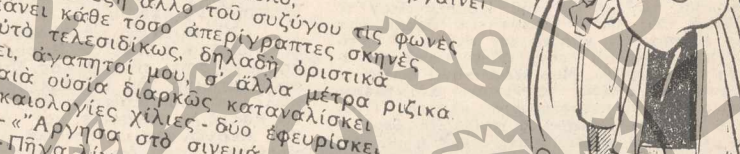
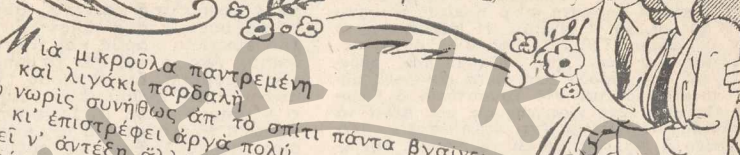
Κατευνασμός



Ὁ κόσμος πολὺς με θαυμασμὸ μιλά γιὰ τὸν «κατευνασμό» καὶ τὸν ἐγκρίνει φυσικὰ χωρὶς ἐπιφυλάξεις, ἀνευ λοιπὸν ἐνδοιασμοῦ πολιτικὴ κατευνασμοῦ κι' ἐμεῖς ἄς ἐφαρμόσωμε σὲ ὅλες μας τίς πράξεις.

Λὰν ἀξίωμα τὸ γράφω, φίλοι μου, καὶ σὰν χρησμοῦ πῶς κι' ἐγὼ, κι' ἐσεῖς κι' οἱ ἄλλοι πρὲπει στὸν κατευνασμό νάχουμε ἀδιακόπως μίαν ἐκτίμησιν μεγάλην.

Καὶ πῶς πραγματὶ ὀφείλουν ὅλες κι' ὅλοι γενικά τακτικύατα νὰ παίρνουν μέτρα κατευναστικά.





ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κώστας Μαρίνης, ένας έπιστήμων που σε ηλικία σαράντα πέντε χρονών έχει καταφέρει να κερδίσει τη δόξα, την έδρα της Οργανικής Χημείας στο Πανεπιστήμιο και τον τίτλο του Ακαδημαϊκού, φεύγει για την Αμερική, όπου τον περιμένει η θέσις του διευθυντού στο μεγαλύτερο εργοστάσιο φαρμακευτικών προϊόντων της Νέας Υόρκης. Η Μάρθα, η γυναίκα του, που ήταν βοηθός του τόσα χρόνια τώρα κι έχει συντελέσει στο ανέξασμά του, μένει άπαρηγόρητη και μόνη. Τη στιγμή που τον αποχαιρετά του αποκαλύπτει πως θα γίνει μητέρα... Ο Κώστας τη γεμίζει φιλία και της υπόσχεται να την καλέσει γρήγορα κοντά του. Κατόπιν η Μάρθα γυρίζει σπίτι της, μόνη της, έρημη, και περνώντας με κλάμματα στο κρεβάτι της, βουλάει σιγά-σιγά στις άναμνεις είκοσι ολόκληρων χρόνων.

Απ' το Πανεπιστήμιο, δίπλα-δίπλα, η Μάρθα κι ο Κώστας, βρεθήκανε δίπλα-δίπλα και στη ζωή. Μόλις πήρανε το δίπλωμά τους, ο Κώστας εγκαταστάθηκε σ' ένα σπίτι στα Εξάρχεια, κι έκει μέσα άρχισε να δουλεύει με τη Μάρθα στο πλευρό του. Στο μεταξύ η Μάρθα πέφτει άρρωστη κι ο Κώστας πηγαίνει σπίτι της να ιδεί τι γίνεται. Η Μάρθα είναι τό πόνυ γι' αυτόν. Τού έχει άφοσιωτη απόλυτη, ενώ αυτός κυττάζει την έπιστημή του, φροντίζει για την πρόδότη του. Μετά αρκετούς μήνες προλαμβάνεται στο εργοστάσιο ο Γιώργος Πουλής, ένας νέος χημικός που θέλει να εξασκηθεί. Ο Γιώργος έχει καλή καρδιά, βλέπει πόσο ο Μαρίνης άδικεί τη Μάρθα, την έρωτεύεται τρελά και της εξομολογείται τον άισθημά του. Μα η Μάρθα είναι άφοσιωμένη στον Κώστα. Η καρδιά της άντικεινέ σ' εκείνον. Κι' άποκρούει λέπτα κι άγνικη την άγάπη του Γιώργου. Μία μέρα πιάνει φωτιά το εργοστάσιο. Σώζοντ' ο Μαρίνης από βέβαιο θάνατο και τον μεταφέρουν σε κλινική. Όταν έγινε καλά ο Κώστας συνέχισε τη δουλειά του με το ίδιο πάθος. Φτάνει όμως η μοιραία στιγμή που οι δυο νέοι συγκροούνται για την καρδιά της Μάρθας. Έρχονται στα χέρια και χωρίζουν. Η Μάρθα μένει φυσικά με τον Κώστα που εξακολουθεί να είναι άφοσιωμένος στη δουλειά του και να μη την προσέχει. Σε λίγον καιρό ο Κώστας γίνεται καθηγητής του Πανεπιστημίου. Η Σύγκλητος δίνει γεύμα προς τιμήν του. Ο Κώστας πηγαίνει με τη Μάρθα και γνωρίζεται εκεί με την ώραία και φλογερή ζωντοχώρα κ. Στεφανίδου η οποία προσπαθεί να τον κατακτήσει. Η Μάρθα το άντιλαμβάνεται και ύποφέρει...

Κι' αυτό το κατάλαβε καλά εκείνο τ' άπόγεμο ο Κώστας Μαρίνης πηγαίνοντας στο σπίτι της Μίρκας Στεφανίδου. Η οικοδόεισινά τον ύποδέχτηκε η ίδια στο χώμα, με μία περίφημη κολλητή τουαλέτα κοκτέιλ, τουσίσιε και τα δυο χέρια άκτιν, περνώντας με πικρική οικειότητα το χέρι της κάτω άπ' το μπράτσο του, τον έμπασε στα σαλόνια της σαν πολύτιμο λάφυρο.

Πέρασαν άρκετές ώρες με τους ήχους του ραδιοφώνου και με όλα τα σπινθήρα, όλα τιποτέ που άποτελούσε τις μοναδικές έπιδιώξεις και τα μοναδικά θέματα του «καλού κόσμου». Κατά τις έννιά, ο Κώστας ένοιωσε την πλῆξη να του προκαλή συμπύκνωση άσφυξίας. Σηκώθηκε για να φύγει. Επιτήδεια όμως η Στεφανίδου τον παρότρυνε σ' ένα μικρό καπνιστήριο, που χωρούσε ίσα-ίσα ένα ντιβάνι - βιβλίο, θήκη, δυο βαθείες έγγυλές κες πολυθρόνες και μία ψηλή πορτατίφ λάμπα σε μία γωνιά.

Θάθελα νάπινα μαζί σας ένα κιούμελ, καθηγητά... του ψιθύρισε.

Ο Κώστας την άφισε να γεμίσει δυο ποτηράκια και να του δώσει το ένα.

Στην υγεία σας!... του μουρμούρισε. Στις έπιδιώξεις σας στα όνειρά σας!...

Και στα δικά σας... της άπάντησε τυπικά.

Άδειασαν τα ποτηράκια τους και βουλάσανε και οι δυο στο ντιβάνι, δίπλα-δίπλα. Της πρόσφερε το γάλα. Άνάψανε.

Δεν μου λές, τούπε ξαφνικά η Στεφανίδου, πως σούρθε να γίνης σοφός από τόσο νέος;

Ο Κώστας έμεινε κεραυνοβολημένος άπ' τον ένικό της.

Σοφός;... μπόρεσε να ψελλίσει. Μα δεν είμαι τέτοιο πράμα...

Είσαι, πως δεν είσαι;... Σοφοί όμως, γίνονται οι άνθρωποι όταν γεράσουν, όταν η ζωή δεν έχει να τους προσφέρει άλλο άπ' τη μάστιγ. Στα νεατά τα δικά σου όμως, η έπιδίωξη είν' άλλη άπ' τη σοφία...

Ποιά; τόλμησε ν' άπορήσει ο Κώστας.

Ο έρωτας! του ψιθύρισε η φιδένια γυναίκα, γέρνοντας σκεδόν στην άγκαλιά του.

Μέσ' στην όμιχλη των τοιγάρων, η παραινόμενη μορφή της Μάρθας πρόσβαλε για να δειχθούν με λίγη τυφή την καρδιά του.

Μά ποιος σας είπε πως δεν είνε κι έρωτας η έπιδίωξη μου;... τη ρώτησε.

Άλήθεια;... Ξέρεις ν' αγαπάς;...

Νομίζω... Όπως όλοι οι άνθρωποι κι γώ...

Ποιόν;

Η Στεφανίδου περίμενε χωρίς άλλο ν' άκούση. «Εσάς!» Την άπάντησε την είχε τόσο έντεχνα τοποθετήσει στο στόμα του.

Ο Κώστας όμως μπόρεσε, μ' όλο τον πειρασμό, να μείνι έγκριχτός:

Άγαπή κάποιον που μ' έχει ακολουθήσει ως τώρα σ' όλο μου τα βήματα. Με πιστι, με φανατικό μ' είδωλοάτρεια...

Η Στεφανίδου άπομακρύνθηκε άπότομο άπό κοντά του:

Α... Έννοείτε εκείνη την άνοστη γυναίκα που σ' άς παρακολουθεί τόσα χρόνια σαν βοηθός και σαν έρωμένη;...

Ο πληθυντικός της τόν μαστιγώσε περισσότερο κι άπό τα λόγια της.

Με συγχωρείτε, κυρία... της είπε άυστηρά και άγκιχθηκε. Δεν ξέρω πως παρνετε το δικαίωμα να μιλάτε έτσι για πρόσωπα και για καταστάσεις που άγνοείτε τη σοβαρότητά τους...

Η Στεφανίδου έδωσε το τσιγάρο της και σπύρισε κι' αυτή.

Ελπίζω να μη με παρεξηγήσατε... του είπε. Ένα πρόσωπο που αγαπάτε και σέβετε, είνε και σέ μένα δίπλα αγαπητό και σεβαστό...

Ο Κώστας κυττάζε το ρολόι του:

Κυρία, της είπε, κοντεύουνε δέκα... Έπιτρέψτε μου να φύγω...

Θά σας κρατούσα καθηγητά, άν δεν ήξερα πως σας περιμένουνε...

Δεν με περιμένει κανείς. Έχω όμως να τελειώσω ένα υπόμνημα για τη Γαλλική Ακαδημία των Έπιστημών...

Πηγαίνετε μικρό μου σοφέ... του είπε χαιρολογώντας εκείνη. Πηγαίνετε να ρήτε τη σοφία εκεί που δεν ύπάρχει...

Καληνύχτα σας, κυρία...

Ο Κώστας της φίλησε το χέρι.

Η Στεφανίδου τον ώδηγησε ως τη σκάλα. Όλος ο άλλος κόσμος είχε φύγει.

Πρίν κατέβη το πρώτο σκαλοπάτι, ο Κώστας της είπε:

Σας ευχαριστώ για τό όμορφο άπόγεμα που μου προσφέρατε...

Τον κυττάζε έπιμονα στα μάτια:

Άν θέλατε, του άπάντησε, θά σας πρόσφερα το ίδιο όμορφο, μία ζωή...

Ο Κώστας δέ βρήκε τί ν' άπαντήσει, και κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες. Πρίν άνοιξη την έξωπορτα του σπιτιού, γύρισε άθελά του και την κυττάζε: Η ώραία γυναίκα στεκόταν άγαλματένια στο κεφαλόσκαλο, χαμογελαστή, σωστή σειρήνα.

και τουστέλνε έναν έγκάρδιο χαιρετισμό με το χέρι... Η Στεφανίδου τον ώδηγησε ως τη σκάλα. Όλος ο άλλος κόσμος είχε φύγει.

Πρίν κατέβη το πρώτο σκαλοπάτι, ο Κώστας της είπε:

Σας ευχαριστώ για τό όμορφο άπόγεμα που μου προσφέρατε...

Τον κυττάζε έπιμονα στα μάτια:

Άν θέλατε, του άπάντησε, θά σας πρόσφερα το ίδιο όμορφο, μία ζωή...

Ο Κώστας δέ βρήκε τί ν' άπαντήσει, και κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες. Πρίν άνοιξη την έξωπορτα της εισόδου, γύρισε άθελά του και την κυττάζε: Η ώραία γυναίκα στεκόταν άγαλματένια στο κεφαλόσκαλο, χαμογελαστή, σωστή σειρήνα, και τουστέλνε έναν έγκάρδιο χαιρετισμό με το χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Στο εργοστάσιο ο Κώστας δούλευε με σκυμμένο κεφάλι. Σήμερα δεν τόλμωσε να κυττάξη τα έξατερα μάτια της Μάρθας. Μέσ' στο μυαλό του, η φιδένια άπτασία της Στεφανίδου, γεμάτη πρόκληση και σεξουαλικό, του άνασάτωνε τις αισθήσεις. Για πρώτη φορά άπιστήμων, ο τετράγυνος σκεπτικιστής εύρισκε ένδιαφέρον και σέ κάτι άλλο εκτός άπ' τους χημικούς τύπους, τους δοκιμαστικούς σφλινες και τα πειράματα. Ο όργανισμός του μαστιγώμενος άπ' το πλῆθος μιας γυναίκας μ' έντονο σαρκικό ένδιαφέρον, ζυγνύσε και ζήταγε τα δικαιώματά του.

Η μικρή Μάρθα έκανε τη μικρή περιωρισμένη θεοούλα της στη σκέψη του, που την πλημμύριζε η καινούρια έντύπωσή με το έντονο αισθητικό μεγαλείο. Ολ' αυτά όμως, προκαλούσαν τις τύψεις του άπέναντι στη μικρή γυναίκα που συνέχιζε άνυπόπτη τη δουλειά της δίπλα του.

Φυσικά, η Στεφανίδου δεν ήταν ακόμα τίποτα στη ζωή του - ούτε έρωτας, ούτε πάθος. Ήταν όμως βέβαιος πως θά γινόταν τουλάχιστον το δεύτερο. Κι' αυτή η βεβαιότητα του προκαλούσε άνασάτωσι και τύψεις...

Λίγο πρίν άπ' το μεσημέρι χτύπησε το τηλέφωνο. Πειθήνια, αμίλητη η Μάρθα σπύρισε και πήρε το άκουστικό:

Εμπρός... Ποιος τόν ζητεί; Αμέσως.

Άφους κάτω το άκουστικό και γύρισε κοντά του.

Η κυρία Στεφανίδου... του είπε άπλά, χωρίς θυμό.

Εκείνος σπύρισε χωρίς φανερά βιασύνη, ενώ μέσα του το ένδιαφέρον φούντωνε. Πήρε το άκουστικό:

Λέγετε... Α, καλημέρα σας... Καλά... Καλά...

Η κουβέντα στο τηλέφωνο συνεχίστηκε ώρα πολλή. Πρίν άνεμω και ύδατων, χωρίς φανερά λέξεις που να θυμίζουν έρωτα. Μία άτέλειστη φλυαρία άνάμεσα σε δυο ανθρώπους που δέ θέλανε παρα ν' άκούον ο ένας τη φωνή του άλλου...

Στο τέλος, η συνδιάλεξη σταματήσε, κι ο Κώστας κρέμασε το άκουστικό. Η Μάρθα δούλευε αμίλητη μπροστά στο τραπέζι.

Τι φλυαρία αυτή η γυναίκα! φώναξε σά δικαιοσύνη ο Κώστας.

Νομίζω πως κι' εσύ δεν πήγες πίσω... είπε άσυχνα η Μάρθα χωρίς να σπύρισε το χέρι της.

Τι θές να πῆς μ' αυτό;

Νά, τόσα χρόνια που σε ξέρω δεν άκουσα να πῆς τόσα πολλά λόγια, όσο είπες μαζεμένα σήμερα...

Υπερβολές...

Όχι Κώστα, δεν είν' υπερβολές... και μη νομίζης πως παραπονιέμαι... Διαπιστώνω μόνο...

Η Στεφανίδου είνε φλύαρη. Δεν έχει τί να κῆν, και τηλεφωνάει στον κόσμο... Τί νάκανα όμως; Νά της έκλεινα το τηλέφωνο;

Μην ξεχνάς πόσην ώρα σουφάγε άπ' το πειράμα σου...

Τί να γίνει; Άναγκάιν κακόν...

Σ' όποιονδήποτε άλλο θάχες κλείσει δέκα φορές το τηλέφωνο...

Ε, όχι και σ' αυτήν πούναι ξεδέρφη του ύπουργου της Παιδείας... Χρειάζεται, παιδί μου, δεν είπαμε!

Για πρώτη φορά ύστερ' άπό ώρα, η Μάρθα σπύρισε το κεφάλι της και τόν κυττάζε στα μάτια:

Μα Κώστα, χρειάζεται... του είπε ήσυχνα, με μία φωνή όμως πούτρεμε λίγο...

★

Η Στεφανίδου ξεναποτηλέφωνησε δυο φορές το άπόγεμα της ίδιας μέρας και το άλλο πρωί, και τ' άλλο άπόγεμα! Και κάθε φορά παρακολουθούσε τα τηλέφωνα, ματ' σιωπηλά κι' άδιάφορα φαινομενικά η Μάρθα. Τα τηλέφωνα που γλυστρούσαν τον ολιόπορη κατήφορο της έγκαρδιότητας...

Έν' άπόγεμα, το τηλέφωνο χτύπησε

για τρίτη φορά την ίδια μέρα. Ήταν πάλι η Στεφανίδου. Η Μάρθα σπύρισε το άκουστικό, γνώρισε τη φωνή κι' άπάντησε ξερά:

Όχι! ο κύριος Μαρίνης δεν είνε δώ...

Όχι, κυρία...

Κι' έκλεισε το άκουστικό, πρίν προφτάσῃ να τ' άρπάξει ο Κώστας πούχε πεταχτή άπ' τη θέσι του.

Γιατί έκλεισε;... ρώτησε τη Μάρθα άπότομα σκεδόν άγρια.

Έκλεινε δεν τού άποκρίθηκε, και γύρισε σιωπηλά στη δουλειά της.

Ποιος ήταν; έπέμεινε αυτός.

Ο Κώστας άναψε και κέρωσε.

Και της έκλεισε το τηλέφωνο:

Γιατί; Ήταν έγκλημα καθυσώσεως;

Με σφιγμένες γροθίες με μάτια που πετούσανε φλόγες ο Κώστας φώναζε:

Ήταν άπλουστα προστυχιά!... Δεν κλείνουν έτσι το τηλέφωνο σέ μία κυρία...

Κυρία... έκανε χωρίς να θέλη ειρωνικά η Μάρθα.

Μάλιστα, κυρία... Δεν την παραδέχεσαι; Είνε κυρία μ' όλη την αντίθετη γνώμη σου...

Κώστα... του παραπονέθηκε με δάκρυα στα μάτια.

Αυτός όμως είχε πάρει φόρα:

Κι' ύστερα, πως λές φέμμετα ότι δεν είμαι δώ;... τη ρώτησε άρπάζοντας άπότομα το χέρι της. Που ξέρεις τί δουλειά είχα γώ μαζί μ' αυτή την κυρία;

Για πρώτη φορά άπ' τον καιρό που βρισκότανε δίπλα του, η Μάρθα ένοιωσε πως έπαυσανταύσε:

Τη δουλειά πούχες μαζί της του άπάντησε, κι' άν δεν την ξέρω την ύποψιάζουμαι!

Και λοιπόν;... της φώναξε προκλητικά. Νομίζεις πως κλείνουν το τηλέφωνο τα κανονίσεις όλα σύμφωνα με το κέφι σου;

Όχι σύμφωνα με το κέφι μου. Κώστα... Σύμφωνα με τη συνείδησή σου...

Εκείνος όμως δεν ήτανε σέ θέσι να πάρη άπό λόγια. Της άφισε το χέρι της, κι' έτρεξε, στο άκουστικό. Σχημάτισε έναν άριθμό και περίμενε.

Εμπρός... είπε. Η κυρία Στεφανίδου... Έδώ Μαρίνης... Ναι ξέρω...

Μου το είπαν... Είχα βγῆ για μία στιγμή και μόλις γύρισα σας σπύρισε...

Και το τηλέφωνο συνεχίστηκε, για ώρα πολλή, ενώ η Μάρθα κατακίτηνη, σιωπηλά, το παρακολουθούσε άπ' τη θέσι της...

Στο τέλος ο Κώστας κρέμασε το άκουστικό ύστερα άπό έναν τρυφερό άποχαιρετισμό, και γύρισε στο τραπέζι. Ο θυμός του είχε έντελως εξατμιστή. Μα, λακωνικός άπ' τη νοησία που του είχε χρίσει το τηλέφωνο, ένοιωσε πως είχε φερθή άνάνθρωπα στην άσυχνη αυτή γυναίκα που δεν του ζήτησε τίποτα.

Απότομα, της έπιασε το χέρι.

Μικρή μου Μάρθα... μουρμούρισε. Έκλεινε τράπεζε το χέρι της.

Δεν χρειάζεται... του άπάντησε.

Δάκρυα καυτά σπύριζανε τα μάγουλά της. Ο Κώστας την άγκάλιασε.

Με συγχωρείς... της είπε. Μην κλάις, γιατί δεν το ύποφερα... Άγανάχτησα δέ...

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

Ανασυγκρότησι... της βαρείας βιομηχανίας! (Σκίτσο Ν. Νομικού)

μως με το άσυλλόγιστο το παιδικό φέο-οιό σου...

Δεν ήταν άσυλλόγιστο το φέριμά μου Κώστα, κι' ούτε παιδικό ήταν άμυνα...

Κάθε πλάσμα της ζωής και το πιο άπρεο, και το πιο ύποχρηστο, έρχεται στιγμή που ναιώθεις την άνάγκη ν' άμυνθεί...

Είν' η στιγμή που βλέπεις πως άπειλείται με ολόκληρη καταστροφή...

Ο Κώστας της κάδεψε τα μαλλιά:

Και με τη «ολοκληρωτική κατατροφή» μπορείς ν' άπειλήθης έσύ άπ' τη Στεφανίδου...

Τα δάκρυα είχανε πάψει να κυλάνε στα μάτια της.

Η γυναίκα αυτή, τούπε σταθερά, είνε το μεγάλο πάθος της ζωής σου, Κώστα...

Εκείνος γέλασε ψευτικά.

Τί είν' αυτό που λές;...

Δεν παραπονιέμαι! διαπιστώνω μονάχα μία κατάσταση!...

Λοιπόν;

Η γυναίκα αυτή θά μᾶς χωρίσῃ.

Όχι, μικρή μου Μάρθα... Καμιά γυναίκα δεν είν' ικανή να μᾶς χωρίσῃ έως τους δυο...

Χώθηκε στην άγκαλιά του σά να γύρευε προστασία.

Κώστα... Σ' αγαπῶ τόσο... Μουσαι τόσο άκριβός που η ιδέα ότι είνε δυνατό να σέ χάσω μου είν' άνυπόφορη.

Δεν πρόκειται να με χάσης και μη λές άνοησίες...

Τότε, πως το έξηγεις αυτό το φοβερό ένδιαφέρον που σέ δίνει μ' αυτή τη γυναίκα;

Που το είδες το ένδιαφέρον;

Σώπα τώρα, Κώστα, δεν είμαι στραβά!

Εδώ δεν κάνουμε τίποτ' άλλο τελευταία παρά να μιλάμε στο τηλέφωνο με την κυρία Στεφανίδου!

Κουτό!... Είνε μία κοκέττα που κολακεύεται ίσως λιγάκι άπ' τη γυναικιά μου. Τι να της κάνω όταν τηλεφωνάει; Νά της κλείσω το τηλέφωνο;

Όχι βέβαια, θάταν άνάγκη κι' άνόητο... Μπορεί όμως να μη ξεχνάσεις μιλώντας μαζί της τόσες ώρες...

Κουτό, ζηλιάρικο!... Οι ώρες αυτές δεν είνε στην πραγματικότητα παρά λίγα λεπτά... Τα πολλαπλασιάζει η φλογερή σου έρωτική φαντασία...

Εσकुψε το κεφάλι της στην πλατεία άγκαλιά του και μουρμούρισε:

Μ' αλήθεια, μ' αγαπάς;... Δεν έχεις τίποτα μαζί της;...

Τί νάχω;... Η ύπομνή μου άπέναντί της, στη φλυαρία της είνε καθαρή σκοπιμότης. Έπειδή η Στεφανίδου είνε συνεχής του ύπουργου!... Δεν είπαμε;

Σώπα, καμμένε... Έσύ άγνοείς τις σκοπιμότητες. Είσαι ένας ίσως άνθρωπος, που δεν κᾶνεις καμιά υποχώρησι...

Εδώ σέ βλέπω έντελως μεταστροφένον: Δεν είσαι πιά ο παλιός Κώστας. Είσαι, πάω να σου πῶ; Ένας... έρωτευμένος υπάλληλος!

Υπερβολές, Μαρθούλα... Υπερβολές, που άδικουνε κι' έμένα και τη νοημοσύνη σου... Βγάλε αυτές τις ιδέες άπ' το μυαλό σου, που σέ βασανίζουν άδικά...

Μου τ' άρκείζουν πῶς είν' αδικά;...

Στην τιμή μου!... Η Στεφανίδου δεν...



Η Μίρκα Στεφανίδου ήταν ένας περιεργός τύπος γυναίκας: Ψηλή, με σώμα φιδένιο κι' άνισογίες άφους, είχε κληρονομήσει άπ' τον πατέρα της τρία φορτηγά καράδια ναυτολογημένα στην Άγγλία, τρεις πολυκατοικίες στην Αθήνα και μία βίλλα στο Κασσώρι. Στα είκοσι χρόνια της, όλη αυτή η περιουσία ζευγαρώθηκε με την περιουσία του Μίλτου Ζαμάνη, του γνωστού καπνοβιομήχανου. Το ζευγάρι των περιουσιών ήτανε ταιριαστό, όχι όμως και των ανθρώπων: Ύστερ' άπό τρία ταξίδια στην Αθήνα - πολλά είπανε για τη λάτρεϊ της κυρίας Ζεμάνη σ' ένα χορευτικό άπ' την Κούβα που χалуόσε κόσμο τότε σέ κάποιο καμπαρέ... - το ζευγάρι χώρισε, κι' οι περιουσίες χωρίσανε κι' αυτές. Η κυρία Ζαμάνη πήρε πάλι το πατρικό της όνομα κι' άρχισε να ζῇ την άξενίαστη ζωή της όμορφης ζωντοχώρας.

Τραγικά ναυάγια

Είνε ο τίτλος της νέας σειράς ιστορικών άσηγήσεων που άρχίζουε άπό το σημερινό φύλλο σχετικά με τα ναυάγια που θυμίζουν το δράμα της «Χειμάρρας».

Οι πιο άνατριχιαστικές τραγωδίες που γράφτηκαν πάνω στις θάλασσες.

Σκηνές τρόμου, πανικού και άπογνώσεως.

Άσύλληπτες σέ έκτασι καταστροφές, που σκόρπισαν τη λύπη και το πένθος στις ψυχές των ανθρώπων.

Υπέροχοι ήρωισμοί και άυτοθυσίες.

Στη σελίδα 24.

είνε τίποτα για μένα και δεν θα γίνει τίποτα σε καμία περίπτωση...
Ολογισμένα τα χείλια της ζητήσανε τα δικά του. Το φίλι που τους ένωσε ήτανε ζεστό, γεμάτο έρωτα. Κι η Μάρθα, ευπιστά, με τα μάτια κλειστά, βούλιαζε βαθιά στη στήνυιά ελυσία που της προφερότανε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι'.

Κι όμως ο Κώστας έλεγε ψέματα! Η Στεφανίδου τον απασχολούσε, ήτανε κάτι στη ζωή του. Κι αυτό το κατάλαβε ο ίδιος, όταν την άλλη μέρα ένοιωσε την ανάγκη, την επιτακτική ανάγκη να την άκουση, να την άκουσε επικοινωνία μαζί της. Δεν τόλμησε να την πάρει απ' το δικό του τηλέφωνο! Προσφαίστηκε όμως μια δουλειά βγίκε έξω, και την πήρε από ένα τηλεφώνω στο δρόμο.

— Καλημέρα σας, της είπε. Τι κάνετε; Χαθήκατε...

— Εσείς χ'θήκατε... του απάντησε εκείνη, με ύφος φανερά πεισμένο.

— Εγώ;...

— Ναι, "Η, τουλάχιστον μ'ας λένε ότι καθήκατε, που κάνει το ίδιο...

— Α, ίσως η βοήθος...

— Η βοήθος σας είναι βέβαιο πως δεν με καλοβλέπει, ή, καλύτερα, δεν με καλοκουβεντίζει...

— Εδώ ο Κώστας ξεροκατάπιε:

— Νά... Ξερέτε... Σας τηλεφωνώ απ' έξω...

Το κρουστάλλινο γέλιο της Στεφανίδου νύμφος το ακουστό:

— Πολύ άσπιο!... Δεν βρίσκετε;... Είσατε υπό απαγόρευση!... Χαχαχά!...

Ο Κώστας δάγκωσε τα χείλη του:

— Δεν έχετε δικίω... Κάνω πάντα ό,τι μ'άρζει...

— Μπρά;... Χαίρουμαι που τ'ακούω...

— Αμφιβάλλετε;

— Πολύ...

— Είμαι έτοιμος να σας δώσω απόδειξη γι' αυτό...

Έκανε λίγη ώρα ν'ακουσθί ή φωνή της Στεφανίδου:

— Τότε, να σας περιμένω το απόγευμα...

Αδίσταχτα τη ρώτησε:

— Ποιά ώρα;

— Όχι πολύ άργα. Κατά τις πέντε...

Έκω ένα μικρό σχέδιο απογευματινής απαντήσεως για σας...

— Στη διαίεσή σας...

— Λοιπόν, στις πέντε στο σπίτι μου...

Χωρίς άλλο...

— Χωρίς άλλο...

Ο Κώστας έκλεισε το τηλέφωνο, και γύρισε στο εργαστήριο με χαμλωμένα μάτια. Μέσα του κάτι του φώναζε πως έκανε μια κακή πράξη...

Αυτός ο φασματικός άντρας είχε μείνει στο ερωτικό επίπεδο ένα απλό παιδί. Ο έρωτάς του για τη Μάρθα, παιδικός κι αυτός, δεν τον είχε ποτέ περιστρέψει στον κυκλώνα του πάθους. Η Μάρθα είχε μείνει περισσότερο αδερφή του και λιγότερο έρωμα. νη του. Και, σ'όλο αυτό το διάστημα που την είχε δίπλα του, τον είχε απασχολήσει αποκλειστικά και μόνο η επιστημονική του δίωξη, κι η έλληση να φτάσει! Ο έρωτας είχε παραμεριστεί μοιραία στο περιθώριο. Κι τώρα αυτός ο παραγκωνισμένος έρωτας, μ'όλο τα εξωτερικά γνωρίσματα του πάθους, διεκδικούσε με πείσμα τα δικαιώματά του τη θέσι του. Τί θα γινόταν; Ο Κώστας ήταν ανίκανος να το φαντασθί ανίκανος να κρατηθί στο γλυστό κτήκο. Αθελήτα του αφινόντανε να γλυστρήσει...

Στο εργαστήριο έβγαλε το σακκάκι του, φόρεσε τη μπλούζα του και κάθισε σιωπηλός δίπλα στη Μάρθα, μπροστά στο μαρμάρινο τραπέζι.

— Τέλειωσε τη δουλειά σου; τον έρωτσε εκείνη απλά χωρίς κακία.

— Ναι... Ήταν ένα ραντεβού με τον αντιπρόσωπο μιας ζέννης εταιρείας που γυρεύει να με πάρει για τεχνικό διευθυντή...

— Αναβλήθηκε...

Δουλέψανε για λίγο σιωπηλοί. "Υατε, ρα, έκείνος ξανάπε:

— Τ' απόγευμα δε μ'η δουλεύουμε...

— Η Μάρθα τον κύτταξε στα μάτια:

— Γιατί;

— Νά, ξέρεis... Έκω μια συνεδρίαση στην "Εταιρία Επιστημών"...

— Η συνεδρίαση είναι για μεθαύριο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΓΑΜΟΙ!

Ο κ. Αρτέμιος Ζουγανέλης Ίατρος και η δνις Έλπις Β. Χανιώτη τελειόφοιτος οδοντιατρικής έτέλεσαν τους γάμους των σπας 19) 1) 47.



Το τραγικό τέλος της ωραίας Γιζέλας

Ο Βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος ο Εύθης, απόγονος του Καρλουμάγνου, ταιρίαζε περισσότερο για την αγροτική ζωή, παρά για το θρόνο. Η μεγαλύτερή του ευχαιστήρι ήταν να κουδεντιάσει με τους γεωργούς για τη συγκομιδή. Τού άσσε έπίσης η άπρόσμη γαλήνη των μοναστηριών.

Παντρεύθηκε μια γυναίκα διεσθαρμένη, ή οποία πέθανε νέα ακόμη, αφήνοντας του ένα γαριτωμένο κοριτσάκι. Η μικρή αυτή μεγάλωσε με άρχες ήθικες — πράγμα παράξενο για τον καιρό της.

Λίγο αφού ανέβηκε στο θρόνο, ο Κάρολος, οι Βάρβαροι Νορμανδοί κατέβηκαν στη Γαλλία κι άρχισαν να την λεηλοτούν. Οι επιδρομές αυτές ήταν ψηλοί και γεροί άντρες κι άφησαν το θάνατο.

Ήσαν ακόμη πολύγαμοι. Ήσαν υπύρα μέσα στα κρανία των σκοτωμένων. Έπρωγαν άλογα κι όνια. Οι γυναίκες τους φορούσαν θώρακες και κράνη και λάμβαναν μέρος στις μάχες. Δεν παραμελούσαν όμως και τις δουλειές του σπιτιού. Ός κι οι βασιλισσές τους μαγειρεύαν, κεντούσαν, ζύμωναν...

Όταν δύο πρόσωπα έτερόφυλα τυχάνε να συναντηθούν σ' ένα ταξίδι κι αναγκάζονται να κοιμηθούν στο ίδιο κρεβάτι, ή γυναίκα έδαζε στη μέση ένα σπαθί, κι έτσι ο άντρας δεν τολμούσε ν' αγγίξει ούτε το δαχτυλάκι της...

Άφου λεηλότησαν και κατέκτησαν διάφορες χώρες, έφτασαν στη Γαλλία. Ανεβαίνοντας το Σηκουάνα με τα πλοία τους, πλησίασαν στο Παρίσι. Και θα το κυρίευαν, ασφαλώς αν δεν το υπεράσπιζε ο γενναίος "Οδων.

Όσο για τον Κάρολο, αυτός, αντί να πολεμήσει, το είχε οίσει στην προσευχή!... Το αποτέλεσμα ήταν να τον έκθρονίσουν οι ευγενείς του και ν' ανακηρύξουν βασιλιά της Γαλλίας τον "Οδωνα. Αλλά σέ λίγο ο "Οδων πέθανε εφαιικά κι ανέβηκε στο θρόνο ο Κάρολος.

Οι Νορμανδοί εξακολουθούσαν εν τώ μεταξύ τις σφαγές. Κοιμάτιζαν φοικτά τους έγχρους των, τους έσκιναν στη μέση, τους άνοιγαν την κοιλιά...

Για να σώσει το λαό του, ο Κάρολος πήγε να βρη ο ίδιος τον άρχηγό των Βαρβάρων, κάποιον Πόλλωνα, ο οποίος είχε κυριεύσει τη Ρουέν, την είχε όκυρώσει καλύτερα και την είχε κάνει φρούριο.

Όταν τον είδε, τρώαξε λίγο... Γιατί ήταν ένας τέτοιος γίγας, ώστε πήγαινε πάντα πεζός, έπειδι δεν εύρισκε άλογο κατάλληλο για το μπόι του! Είχε το ένα μάτι μεγαλύτερο απ' το άλλο, μύτη μακριά, πεταχτό και τετράγωνο σαγόνι.

— Πές μου τί θέλεις να σου δώσω, για να σταματήσει αυτές τις καταστροφές; του έίπε ο Κάρολος.

— Θέλω τη Νευστρια και τη Βρετάνη! απάντησε εκείνος.

— Είπε δικές σου! δήλωσε ο Βασιλιάς.

— Και κάτι άλλο ακόμη: Θέλω την κόρη σου...

— Α, όχι, ποτέ! ούρλιασε ο Κάρολος. Τότε λοιπόν το Παρίσι θα γίνει σάπηνη, έίπε ήσυχος ο Πόλλων.

Προς Θεού! τον παρακάλεσε ο Βασιλιάς. Ζήτησε ό,τι άλλο θέλεις, όχι όμως το αίμα μου!...

— Θέλω την κόρη σου, είπα! Έμαθα ότι είναι καλή, γλυκιά και ώμορφη. Αν σέ δυό μέρες δεν έχω ήνιει γυναίκα μου, θα κόσω το Παρίσι.

Κι ο άρχηγός των Βαρβάρων σηκώθηκε και γύρισε την πλάτη στο Βασιλιά.

Ο Κάρολος γύρισε στο παλάτι του, ξετολλαμένος, και φώναζε άμέσως την αγαπημένη κόρη του Γιζέλα. Ήθελε να της μιλήσει, αλλά δεν κατάρθανε να βγάλει λέξι.

— Μά τί έχεις, καλέ μου πατέρα; τον ρώτησε εκείνη με άνησυχία.

Ο Βασιλιάς την έπινε στα φιλιά και έέσπασε επί τέλους:

— Ω, λατρεία μου!... Η Γαλλία κινδυνεύει να καταστραφεί... Έσύ μόνον μπορείς να την σώσεις...

— Εγώ;... Πώς;

— Αν παντρευθεις μ' εκείνο το γίγαντα, που είδες μια μέρα πάνω απ' τα τείνη, θουτηγμένον στο αίμα...

— Τόν Πόλλωνα;... τραύλισε ή άμοιση κοπέλλα και λιποθύμησε.

Ο πατέρας της την περιποιήθηκε για να συνέλθη, γύνοντας συγχρόνως δάκρυα φλογερά. Η καρδιά του σπαράζονα...

— Δεν υπάρχουν λέξεις για να περιγράψω τον πόνο μου!... φώναζε. Ω, γιατί να μην πεθάνω, πριν ανεβώ στο θρόνο!...

Βλέποντας την τριμερή άγωνία του, ή κοπέλλα τον λυπήθηκε, συγκέντρωσε όλο το θάρρος της και του έίπε:

— Κουράγιο, πατέρα μου!... Είμαι έτοιμη για τη θυσία!

Ο Κάρολος γονάτισε έμπρός της, θέλοντας να της φιλήσει τα πόδια, για τη μεγαλοψυχία της.

Δεν θα περιγράψω εδώ τα δάκρυα, τα φιλιά και τα αγκαλιάσματα της στιγμής του γάμου... Έπειτα ή Γιζέλλα άφισε να την πάνε στο παλάτι του Πόλλωνος.

Όταν όμως ο Βάρβαρος Νορμανδός μπήκε στην κάμαρά της, για να την σφίξει στην αγκαλιά του, τη βρήκε νεκρή. Η άνη και ήρωική κοπέλλα είχε αυτοκτονήσει, μη μπορώντας να άνθεξη στο μαρτύριο που την περιέμενε!

Ένας δίγικμος πάτωρ

Στο δικαστήριο του Φόρτ Ουίλλιαμ, της κομητείας Ίνδονες, δικάσθηκε πρό ήμερών ο αιδεσιμώτατος Ρέμπερτ Πάρκιν, έφημέριος του μητροπολιτικού ναού του Αγίου Παύλου του Λονδίνου κατηγορούμενος έπί... διγαμίας. Πραγματικά, κατά τη διάρκεια μιας μικρής παραμονής σ' αυτή την πόλη, είχε γνωρισθί με μια νεαρή νοσοκόμα και την είχε παντρευθί, ενώ ήταν ήδη παντρεμένος.

— Κύριε πρόεδρε, απάντησε ο κατηγορούμενος, δεν πρέπει να με κρίνετε αυτησά. Η πρώτη μου σύζυγος ήταν έτοιμοθάνατη και ή... δεύτερη ήταν πολύ ανυπόμονη και φοβήθηκε μήπως την έκανα άν δεν την παντρευόμουν άμέσως. Άλλωστε, ή πρώτη γυναίκα μου πέθανε έπειτα από μια βδομάδα... Έτσι, ήμουν δίγικμος μόλις για μερικές ήμέρες.

Το δικαστήριο, έπειτα απ' αυτή τη δικαιολογία, περιορίσθηκε να τον καταδικάσει σ' ένα πρόστιμο είκοσι μόνο λιρών.

Επιδημία κότεκτονιών

Ο δόκτωρ Μένικερ υποστηρίζει, βασιζόμενος σε πολλές στατιστικές παρατηρήσεις, ότι άληθινή επιδημία αυτοκτονιών έχει εξαπλωθί στην Εύρώπη από την εποχή του τεματισμού του πολέμου. Κατά το διάστημα των δύο τελευταίων ετών, οι αυτοκτονίες στην Εύρώπη έφτασαν τον αριθμό των 100.000. Το ρεκόρ, κατά το δόκτωρ Μένικερ, κατέχει ή Αυστρία.

Ο ταγματάρχης-φάντασμα

Πώς την έπαθε ο Μουσσολίνι

— Προδοσία!... Προδοσία! ούρλιαζε ο Μουσσολίνι, στο μικροσκοπικό "Βασιλείο" του, στην ιταλική πόλη Σαλό, όπου είχε εγκατασταθί άφου οι Γερμανοί τον άρπαξαν από τη φυλακή του.

Ήταν έξω φρενών, γιατί κάθε σχέδιο του γινόταν γνωστό στο Λονδίνο πρί ακόμη το βάλει σ' έφαραγωγή. Και, όπως έκανε κάθε φορά που φοβόταν, κατέφυγε και τώρα στους Γερμανούς.

Ο στρατηγός Βόλφ όρκίσθηκε να διαφωτίσει αυτή την ύπόθεσι και να δώσει ένα μάθημα στους Έγγλέζους. Χτύπησε κι' αυτός τη γροθιά του στο τραπέζι και ζήτησε να του φέρουν έναν ονομαστικό κατάλογο των προσώπων που πλησίαζαν τον άρχηγό της "δημοκρατίας του Σαλό". Ξεχώρισε 15 πρόσωπα, τα μόνα που είχαν δικαίωμα να περνούν μέσα απ' το πυκνό δίκτυο των "Ές-Ές" που φρουρούσε τον "ουρανόπευπτο" Ντούτσε.

Έκαμε μια έπιμελή έρευνα για το καθένα, έβαλε να τα παρακολουθούν οι ικανότεροι άστυνομικοί του Βερολίνου, όλοι άπόφοιτοι ειδικών σχολών. Ωστόσο, μόλις ο Μουσσολίνι έκανε τον παραμικρό ύπαινιγμό για κάποιο καινούργιο μέτρο που έπρόκειτο να έφαραμόσει, την άλλη μέρα το διαλάουσε σ' όλο τον κόσμο ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου!

Το πράγμα έφτασε στο άπρονόρητο, όταν το άγγλικό ραδιόφωνο μετέδωσε λέξι προς λέξι ένα λόγο του Μουσσολίνι... πρίν ακόμη έκφωνηθί!

Έξ άλλου, οι "Άγγλοι ήσαν λεπτομερές όλες τις κινήσεις των ιταλικών στρατευμάτων, προτού τις μάθι ο Γκρασιάνι και το "Επιτελείο" του!

Παρ' όλη τη φήμη του ως "άσσου" της κατασκοπείας, ο Βόλφ δεν ήταν παρά ένας συνθησιμένος στενοκέφαλος Γερμανός, χωρίς αντίληψη, πρωτοβουλία κι' άνθραπισμό. Διέτασσε αντίποινα, σφαγές άθώων κι' άνυπεράσπιστων άβυσσών, που δεν ώφελούνταν όως σε τίποτε. Ο μυστηριώδης κι' ασύλληπτος κατασκοπος εξακολουθούσε τη δράσι του, σαν να κορόιβε το δυστυχισμένο στρατηγό...

Ένα βράδυ, ο Βόλφ πήγε στο Μουσσολίνι και του έπανελαβε μια συνομιλία του με τον Χίμλερ. Σέ μία ώρα, ο σταθμός του Λονδίνου μετέδωσε λεπτομερώς όσα είχαν πη μεταξύ τους ο Βόλφ κι' ο Μουσσολίνι! Δεν έμεινε παρά να υποπτευθούν οι Γερμανοί τον ίδιο το Ντούτσε ως... πράκτορα της "Ιντέλλιτένς Σέόβις"!

Έπειδι όμως αυτό θάταν πιά πολύ χοντρό, ο Βόλφ άρχισε να δυσπισθί προς ένα ταγματάρχη των ιταλικών "Ές-Ές", ονομαζόμενον Έδουάρδο Μπρούνο, πρόσωπο απ' τα πρί έπίστα ως τότε, τοποθετημένο απ' τον ίδιο το Χίμλερ ως σύμβολο του Ντούτσε. Αυτός μπορούσε να πηγαίνειόρεχαι έλεύθερα στο Σαλό κι' ήταν φανατικός φασίστας. Τόν φοβόταν ακόμη κι' ή Γκεσταπό, γιατί την κατηγορούσε για έλλειψη ένεργητικότητας στη δράσι της κατά των αντίφασιστών.

Μιά μέρα, προκάλεσε ένα σκάνδαλο, γαστροκίζοντας δημοσία ένα απ' τους ένουσιμους σωματοφύλακας του Μουσσολίνι, που είχε τολμήσει να πη ότι δεν αισθανόταν καθόλου μίσος κατά των Άγγλων, "Ε-

πειτα φρόντισε ν' άπολυθί άμέσως απ' την ύπηρεσία και να διωχθί απ' την "προτεύουσα".

Το ίδιο βράδυ ο Μπρούνο άνήγειλε στο Μουσσολίνι ότι τόν είχε καλέσει έπείγοντως στη Γερμανία κάποια άνωτάτη προσωπικότης. Κι έφυγε... για να μην έαγαυρίση. Κανείς δεν τόν είδε πιά, συγχρόνως χάθηκε κι' ο σωματοφύλακας που είχε φάει το γαστρούκι.

Ο Βόλφ μυρίστηκε κάτι ύποπτο και διέταξε να γίνη μιά έρευνα στο διαμέρισμα του ταγματάρχου. Τότε μόνον ανακαλύφθηκε, μέσα σ' ένα ντουλάπι του τοίχου, ένας μοντέρνος ισχυρός άγγλικός ραδιοφωνικός πομπός. Σ' ένα κρυφό συστάσι βρέθηκαν αντίγραφα όλων των σπουδαίων έγγραφών της "δημοκρατίας", στοιχεία για τις γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις στην Ίταλία, και τις κινήσεις στρατευμάτων, κλπ... μ' άλλα λόγια, όλες οι πληροφορίες που είχαν σταλή στο Λονδίνο!

Ο Μουσσολίνι άφριζε απ' τη λύσσα του. Ήταν άνηκουστο! Ένας κρυφός πομπός, δυό βήματα μακριά απ' το γραφείο του κι' έμπρός στα μάτια εκατοντάδων λαγωνικών της Γκεσταπό!

Έπειτα από λίγο, έλαβε ένα άποκαιρηστικό γράμμα απ' το "σωματοφύλακα", που του έγραφε σαρκαστικά: «Εγώ κι' ο άρχηγός μου σας εύχαριστούμε θερμά για την εύγενική φιλοξενία σας κι' έπιφύλασσόμεθα να σας την ανταποδώσουμε». Άκολουθούσε μιά "τίφρα" ως ύπογραφή.

Όστε λοιπόν οι δυό έξαφανισθέντες ήσαν πράκτορες της "Ιντέλλιτένς Σέόβις", που είχαν παίξει το ρόλο τους με μοναδική έπιδεξιότητα...

Ο Βόλφ εξέτασε κι' έμαθε ότι ο ταγματάρχης Μπρούνο είχε σταλή προσωπικώς απ' το Χίμλερ "για να έπιλέπη το φίλο Μουσσολίνι". Ο Χίμλερ πάλι έέληγε ότι είχε ένεργήσει «κατ' άνωτέραν διαταγήν». Άνωτέρος όμως απ' το Χίμλερ ήταν μόνον ο Χίτλερ. Πρέπει συνεπώς τα συμπεράσματα ότι ή "Ιντέλλιτένς Σέόβις" είχε καταφέρει να έεγελήσει και να κερδίση την έμπιστοσύνη του ίδιου του Φύσερ!

Ο λυσσασμένος Βόλφ διέταξε να συλληθί με κάθε θυσία ο Μπρούνο, ζωντανός ή νεκρός. Οι πράκτορες της Γκεσταπό σκορπίστηκαν σ' όλη την Εύρώπη, για να έκτελέσουν τη διαταγή. Ήταν όμως άργα πιά, γιατί δεν άρχισε να φάση ή καταρεύσις των υπολειμμάτων του "Άξονος" και το άξιοθνήνητο τέλος του Μουσσολίνι.

Όσο για το μυστηριώδες ταγματάρχη Μπρούνο, πράκτορα της "Ιντέλλιτένς Σέόβις", παρασημοφορήθηκε πρό όλων των μόνων απ' τον ίδιο το Βασιλιά Γεωργίο με το Στρατιωτικό Στάυλ για "έξαιρετικές ύπηρεσίες".

Οι φοιτητά μένουν άχειρευται

Οι Άμερικανοί φοιτητά έχουν άγανακτήσει, γιατί οι κομείς των άκρίδων άδικολόγησαν το κώμη των μαλλιών. Απεράσισαν λοιπόν όλοι μαζί ν' άφισαν να μακρύνουν τα μαλλιά τους, εις έδειξιν διαμαρτυρίας. Οι φοιτητές όμως τους άπείλησαν, ότι δεν θα τους έαυαόσων ραντεβού, αν δεν άνακατέσουν αυτή τη "γελσία" άπόφασι τους. Ή άπροσδόκητη ύποστήριξις του ώραιου φύλου έκαμε τους κομείς ν' άναβαρρήσουν. Ωστόσο οι φοιτητά έπιμένουν, και μάλιστα μοιράζουν με αυτοκίνητα και άεροπλάνα προκομείς, που συνιστούν σ' όλο τον κόσμο:

«Προτιμήστε ν' άφίσετε τα μαλλιά σας μακριά, παρά να πληρώσει ή δολαρία για να σας τα κόψουν!»



ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΕΣ...
Ο Αδάμ: Μά αφού σ' όρκίζομαι άγάπη μου ότι είσαι ή πρώτη γυναίκα που έννώρισα... (Σκίτσο Μ. Άναστοπούλου)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Παληχ τους τέχνη κέκινε...

Μπράβο λίρε! Νά μου ζήσης! Μόλις έόσπασε ή κρίσις έδειξε πως είκας τάσεις τις πηνήντα ξεπερνώντας στη στρατόσφαιρα να (φύσας).

Μα και στους χρηματιστάς μας ένας έπαινος άείζει που για την πατρίδα έχουν μιά στοργήν ιδιαιτέρα κι' όποτε, άγαπητοί μου ή κατάρσεις μαυρίζι προσπαθούνε να τινάξουν την Έλλάδα στον άέρα!

Αγερχνεμικά

Είν' εκτός άμφιβολίας πως ή Άγορονομία δεν σκάνει ούτε κουδέντα ούτε αντίρροπη καμμία και στα ζςκαροπλάστεια της Άθήνας γενικά ύποπτης άπαυορεύει να έκθέτουμε γλυκά.

Τα γλυκά λοιπόν ένιναν είδος άπηγορευμένον κι' ούτε φανερά τα έκθέτουν άλλα ούτε και κλεφτά έπειδι συχνά στα μάτια, φίλτατοι μου, τώων ζένων μ'ας... έκθέτουμε αυτά!

Αναχούφισις

Απ' τη Νέα την "Υόρκη κι' άπο κεί μέσω Λονδίνου άνηγγέλη έπισήμως και απ' όλους βεβαίονται πως ο μέγας "Άλ Καπόνε είναι πιά εκτός κινδύνου και πως ή κατάσταση του όσημέραι βελτιώνται.

Ένα βάρος απ' το στήθος τώρα πιά μου έκολλά και συναίρω τους γιστρούς του και μαζί και χώρα (χώρια).

γιατί αν ο "Άλ Καπόνε δεν γινότανε καλό θάσκαν απ' τη στενωχώρα!

Επαρκείες

Οι άρμόδια δήλωσαν κατηγορηματικά ότι χωρίς ότις φροντίδες πούχουν μ'ένες καταβάλει σ' όλα τα ζυμαρικά θα ύπάρξη έντος όλίνου μιά έπαρκεια μενάλη.

Θ' άφρονούν τα μακρόννια! "Ω, τί θάυμα των θου (μάτων!)

Πρέπει όμως παραλλήλως να φροντίσουν φυσικά ώστε έπαρκεία ο κόσμος ν' άποκτήσθι και... χρη (μάτων)

για να τρέξη ν' άναράσθι τα έπαρκη ζυμαρικά!

Τα ρούχα του κοσμάκη

Έχουν νίσει του σαρμού οι κλοπές ιματισμού και άφου το έπιτρέπουν οι παρούσες οι συνθήκες, σαν κοράκις και σαν γυμνά έπρεσαν ότις άποθήκες.

Ρούχα για τους φοκαράδες δεν άφήσανε κανένα, κλέβουνε και τα καινούργια και τα μεταχειριζόμενα και μασιώνοντας τα όρρασι τη λαμπρή τους καταλή (γεις)

φοβερά ν' άνανακθήσθι κι' απ' τα... ρούχα σου να (φύσας)

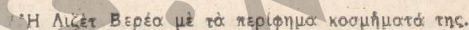
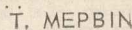
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

«Έτσι είχαν τα πράγματα όταν έφθασα στο Βουκουρέστι με την έντολη της οπμειρίδας μου — της «Πατρίδος» — να πάρω υποσημειωτήρια για συνέντευξη με τον Μιχαήλ. «Η υποθέσις δεν ήταν καθόλου εύκολη. «Η Προεδρία μας μ' απογοητεύσει. Το Γραφείο Τύπου του Υπουργείου Έξωτερικών επίσης. Ζήτησα την έπείθεσι της Βασιλικής υπαρκτός πριγκιπίσσης Έλένης. Στο διαβήμα μου αυτό είχα τύχη. Μου διευμνήθη ότι έπρεπε να βρισκώμαι την άλλη μέρα, στις 11 το πρωί στα «Ανάκτορα της Σινιάας και να ζητήσω κάποιον Στρατηγό, ύπασιστη του Βασιλέως. Αυτός θ' ανέλαβε να περαιτέρω, με την προϋπόθεσι ότι τελικά θα έδινε τη συγκρατάσει της και η Άγγλιδα γκουβερνάντα του Μιχαήλ από την οποία εξητάται το πών. Στη Σινιάα μ' ώδηγησαν πρώτα στο «Ανάκτορο Περισσό». Έκεί με παρέλαβαν διάφοροι ύπασισταί με τη σειρά και μου έκαναν μαθήματα. Μου έδωσαν και τί ερωτήσεις που μπορούσα να απευθύνω στον Βασιλιά και στις όποιες δεν έπρεπε να προστεθή ούτε ένα νι. «Ίδου λοιπόν τα μεγάλα ζητήματα που έδικαιούμην να εξηγήσας: Πάτον; ή Α. Μ. άγαπάει τους κύκλους που λούζονται στη μικρή λίμνη του βασιλικού κήπου; Τί του άρέσει περισσότερο: Το ποδήλατο ή το μικρό ούγγραρέκι αλογόκι; Τί ώρα κάνει γυμναστική; Έυασθε αρκετά άγγλικά; Άγαπάει τα ζώα; Πώς λέγεται το άγαπών;

Ο ΓΚΑΦΑΤΖΗΣ
- Τέτοια «καλσόν», κυρία, δὲν θὰ τὰ
δῆτε σὲ πολλοὺς ἀνδρες!...

«Ένα φάρμακο, γνωστό ως «KR», φαίνεται ότι διαλύει τα καρκινώματα χωρίς να προσβάλει τους υγιείς ιστούς. Είπε αποτέλεσμα 20ετών εργασιών του Ρώσου καθηγητού Τζεόρτζι Ρόσκιν και της συζύγου του Νίλι Κλυουέβα. Ήδη ονομασία του φαρμάκου αποτελείται απ' τα αρχικά των δύο επιθετών. Προκειται για ένα παρασκεύασμα από «τρυπανοσώματα», τα παράσιτα δηλαδή που προκαλούν μιάν άλλων αρρώστειαν: τη «σχιστοτρυπανοσωμίαση». Αυτά δείχνουν ιδιαίτερα προτίμηση στα κύτταρα του καρκίνου και τα καταστρέφουν γρήγορα. Κατόπιν είναι εύκολο να εξοντωθούν τα τρυπανοσώματα με άλλα φάρμακα.





Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ Θεατρο

Έκ του φυσικού

(Πρωινή συζυγική συζήτηση σε κάπως φιλοσοφικό τόνο. Εκείνη, ανεβασμένη σε μια άνεμοσκάλα, ξεμαλλιάσμενη, έξαλλη έχει βγάλει το σωλήνα της σόμπας και τον τινάζει για να πέσουν οι καπνίες).

ΕΚΕΙΝΗ: Ορίστε!... Καμάρωσε τώρα την πάστρα μου και την ομορφιά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (από κάτω, κρατώντας τη σκάλα): Τα καμαρώνω και τα δυο...

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κοροϊδεύεις, γιατί θα πέσω στο κεφάλι σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάσαι ή ώρα, ότερη κεραμίδα που θα κείρεται ποτέ σε κεφάλι ανθρώπου... Μ' αλήθεια, τι σου έρχεται να βάλεις μπροστά τέτοιες δουλειές πρωί, πρωί!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι μου έρχεται;... Απορείς κι' εσύ βέβαια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λύσε μου την άπορία μου λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΗ: Απλούστατα, η σόμπα δεν τράβανε είχε θουλώσει εδώ επάνω, στη γωνία έπρεπε λοιπόν να την ξεδουλώσω κάπως...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και γιατί δεν φώναζες τον υδραυλικό;

ΕΚΕΙΝΗ: Για να σου κάνω οικονομία, ακούστε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή τώρα θα πληρώσεις τα διπλά λεφτά για σαπούνι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα εγώ πως δεν θα κούνα ούτ' ευχαρίστηση απ' τα χείλια σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ευχαριστώ πολύ, αγάπη μου... Αλλά το σαπούνι κάνει πιο πολλά απ' τον υδραυλικό!... Κι' ύστερα, θα μάς γλυτώσει ο υδραυλικός κι' από τη θυσία σου που κοντεύεις να τη δημοσιεύσεις ολοσχερώς στις εφημερίδες...

ΕΚΕΙΝΗ (τοποθετεί το σωλήνα στη θέση του και κατεβαίνει τη σκάλα): Καλά, καλά, ακούστε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει και την φιλάει): Σώπα, γκρίνιαρα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν σου αρέσει να με φιλάς σ' αυτά τα χείλια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου... Αγοπάω και τη μουντζούρα όταν κάθεται επάνω στο δέρμα σου...

ΕΚΕΙΝΗ (μισογελαστή): Αυτά είναι παραινέσεις! Εγώ νομίζω πως θα με συγκρίνεις τώρα με τις ωραίες που θαυμάζεις και θα με βρισκής έκτρωτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιες είναι οι ωραίες που θαυμάζεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έλα, τώρα, κάνεις τον κουτό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι κάνω. Είμαι κουτός πραγματικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν το πιστεύω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν σου πω ότι σ' αγαπάω περισσότερο έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ε, τότε μόνο το πιστεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ε, λοιπόν, πιστέψτε το, γιατί είν' αλήθεια. Σε λατρεύω έτσι όπως είν' η μορφή σου αγριεμένη και μαύρη, τα μαλλιά σου ανακατωμένα, τα χέρια σου μουντζουρικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι τρελλός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε άλλο, έτσι όμως σε βρίσκω αξιολάτρευτη... Πρώτα, πρώτα, με συγκινεί η ιδέα πως είν' ένας καρδουλιάρης για μένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά. Έσο πρόκειται κυρίως να τη χάρη τη σόμπα. Σε σένα είν' απαραίτητη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ύστερα, μη νομίζεις πως η γοητεία μιας γυναίκας βγαίνει μόνο απ' το 'Ινστιτούτο καλλονής, ή ζεπιτιέται απ' το κομψό κουτί της κρέμας 'Κονσταντίν Μπένετ'; Κι' ο αυθόρμητος και το αυτοσχεδίσμα της φύσεως, έχουν κι' αυτά τη χάρη τους. Αλλιώς, πως εξηγείς το ότι σταμάτησε πολλές φορές σ' ένα χωριό για να καμαρώσουμε δυο κατ'αμύρα βελουδένια μάτια που βγαίνουν από ένα σταύλο; Η μαργαρίτα του αγρού και το κυκλάμινο του βουνού έχουν κι' αυτά την ομορφιά τους, την ίδια ίσως και μεγαλύτερη απ' τη φτιαχτή ομορφιά της ντάλλιας και του διπλού ζουμπουλίου που μεγαλώνουνε ναυαγικά μέσα στο...

ΕΚΕΙΝΗ (τοποθετεί το σωλήνα στη θέση του και κατεβαίνει τη σκάλα): Καλά, καλά, ακούστε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει και την φιλάει): Σώπα, γκρίνιαρα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν σου αρέσει να με φιλάς σ' αυτά τα χείλια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου... Αγοπάω και τη μουντζούρα όταν κάθεται επάνω στο δέρμα σου...

ΕΚΕΙΝΗ (μισογελαστή): Αυτά είναι παραινέσεις! Εγώ νομίζω πως θα με συγκρίνεις τώρα με τις ωραίες που θαυμάζεις και θα με βρισκής έκτρωτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιες είναι οι ωραίες που θαυμάζεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Έλα, τώρα, κάνεις τον κουτό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι κάνω. Είμαι κουτός πραγματικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν το πιστεύω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν σου πω ότι σ' αγαπάω περισσότερο έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ε, τότε μόνο το πιστεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ε, λοιπόν, πιστέψτε το, γιατί είν' αλήθεια. Σε λατρεύω έτσι όπως είν' η μορφή σου αγριεμένη και μαύρη, τα μαλλιά σου ανακατωμένα, τα χέρια σου μουντζουρικά...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι τρελλός;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε άλλο, έτσι όμως σε βρίσκω αξιολάτρευτη... Πρώτα, πρώτα, με συγκινεί η ιδέα πως είν' ένας καρδουλιάρης για μένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά. Έσο πρόκειται κυρίως να τη χάρη τη σόμπα. Σε σένα είν' απαραίτητη!...

Ένατίτουτο του θερμότητος...

ΕΚΕΙΝΗ (έντελως μαλακωμένη): Όποτε, εγώ είμαι μαργαρίτα του αγρού;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτή τη στιγμή, ναι!...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν άγκαλιάζει): Κατεργάρι!... Πώς ξέρεις να με κόβεις με τα χείλια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με τα μάγουλά του μουντζουρωμένα απ' τα χείλια της): Δεν υπάρχουνε λιμά, παρά μόνο αληθείς, βέβαια γυναίκες που τις δουμάζουμε στο δρόμο, παστωμένες με κρέμες, αλευρωμένες με πουδρές βγαλμένες απ' το φαρμάκι μιας μεγάλης μοδίστρας κι' απ' τη μίζ αν... ήλι ενόρα κοιμητού με πείρα... Να τις βρώσω όλες αυτές!... Η κυριότητα σου, τα μαλλιά σου κι' οι μουντζούρες σου, τις βάλανε σήμερα κάτω!...

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

ΕΚΕΙΝΗ: Να το ξέρω τότε, να μουντζουρωθώ και κάπου... κάπου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, δεν λέω αυτό... Όταν όμως συμβεί να μουντζουρωθής στην υπηρεσία του έρωτος, να μην αγανακτήσεις και να μη θυμώσεις γιατί, κι' έτσι καταφέρνεις νασαι γοητευτική.

Πώς θα γίνετε ΑΞΙΑΓΑΠΗΤΟΙ

Είκοσι τρεις συμβουλές και για
τα δυο φύλα

Μερικοί άνθρωποι έχουν το μεγαλύτερο χάρισμα που μπορεί να έχει ένας άνθρωπος. Είναι αγαπητοί σε όλους, ακόμα και με τα ελαττώματά των. Αυτοί, φυσικά, είναι οι πειο ευτυχισμένοι άνθρωποι. Και την ευτυχία τους ασφαλώς την χηλεύουν όλοι. Γιατί πραγματικά τίποτε δεν αξίζει περισσότερο στη ζωή από την αγάπη των συνανθρώπων μας.

Το να σας αγαπούν όλοι δε ν' είναι μόνο φυσικό χάρισμα, αλλά και επίκτητο. Ο καθένας λοιπόν μπορεί να κατακτήσει την μεγάλη αυτή ανθρώπινη ευτυχία, ακολουθώντας τις ακόλουθες συμβουλές:

1.—Μην είσθε ποτέ κατσοφιασμένος, προ πάντος όταν βρίσκεστε μεταξύ ανθρώπων που είναι ευδιάθετοι.

2.—Να έχετε πάντοτε πρόχειρο ένα καλό λόγο για τον καθένα.

3.—Στις συντροφίες να είσθε όμιλητικός και να κάνετε παρέα με όλους.

4.—Να μην ακούσετε σε κανέναν καμιά εξυπνέση έστω και αν καταλαβαίνετε πως δεν θα φέρετε εύκολα σε πέρας ό,τι θα αναλάβετε.

5.—Να μη θέλετε ποτέ να επιβάλετε στους άλλους τη γνώμη σας και τα γούστα σας.

6.—Να είσθε πάντοτε ακριδέστατος στο ραντεβού σας.

7.—Να μην απασχολήτε κανέναν με τα δυσάρεστα ζητήματά σας, αντίθετως να τους μιλάτε για κάτι ευχάριστο που σας συμβαίνει.

8.—Να συμμεριζέστε τις λύπες και τις χαρές των φίλων σας.

9.—Να είσθε περιποιητικός και φιλόενος προς όλους, χωρίς καμιά απολύτως διάκριση.

10.—Ποτέ να μην απογοητεύετε αυτούς που σας εμπιστεύονται μια στενογνωρία τους, αλλά αντίθετως να τους ενθαρρύνετε.

11.—Ποτέ να μην έχετε αλύγιστο και βαρύ ύφος απέναντι κανενός, αντίθετα δε να είσθε πολύ απλός και θετός προς τους κατωτέρους σας.

12.—Ποτέ στις συζητήσεις σας να μη μιλάτε εγωϊστικά, και ποτέ να μη σπεύδετε να πείτε πρώτος τη γνώμη σας.

13.—Όταν κακολογούν κάποιον μπροστά σας μην αγωνίζεστε να τους πείσετε πως έχουν άδικο, αλλά να λέτε «όμως και μ' όλα ταύτα αυτός (ή αυτή) είναι κατά βάθος πολύ καλός (ή καλή)».

14.—Να προσέχετε πάντοτε την εμφάνισή σας, να είσθε καθαρός, φρεσκοσιδερωμένος και πάντα ευρισμένος.

15.—Να φροντίζετε να είσθε καλά κατατοπισμένος με τα ζητήματα γενικού ενδιαφέροντος.

16.—Να μη αναγγέλλετε ποτέ σε κανέναν κάτι που θα τον λυπήσει.

17.—Να δείχνετε ενθουσιασμό για κάτι που σας προσέφεραν, έστω και αν δεν σας αρέσει.

18.—Να μην παίρνετε ποτέ ύφος αγέρωχο, ούτε κουρασμένο, ούτε μισηρωμένο όταν συζητάτε.

19.—Να μη δανείζετε ποτέ έστω και από τον πειο στενό σας φίλο, αλλά και ν' αποφεύγετε να δανείζετε, αν ξέρετε ότι θα τον πικράνετε όταν απογοητευτεί να σας τα επιστρέψει.

20.—Να αγαπάτε και σεις όλον τον κόσμο.

21.—Να είσθε λιγάκι ακριδοθήροπος στις παρέες σας.

22.—Να αγαπάτε τα παιδιά.

23.—Να σέβεστε τους γέροντες.

Όταν υποσέστε να διαπλάσετε έτσι τον χαρακτήρα σας να είσθε βέβαιος ότι θα κερδίσετε όλων την αγάπη.



ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΑΓΥΨΙΣ

—Δύο παρακαλώ, το έ-να παιδικό!

ΕΙΣΟΔΟΣ

ΦΟΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

—Ένα είσιτήριο!..

—Μα, τρέχεις τώρα, σε πατε το δούλε, καλε μαμα. Πάμε στο «Περίσπαστο»!...

—Θα σ' μαθησέτε καμιά φορά το κομπολόι, κύριος, ν' ακούσουμε το πο-λυόλο!...

Ο φορατζής: Ο κύριος, Ο τζαμπατζής: Ανηψιος του Ταρζάν!..

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Τα πράβτα και τα θώδια παχαίνουν περισσότερο όταν βόσκουν κατά κοπάδια, παρά χωριστά.

...Το Βατικανό έχει 11.000 δωματία απ' τα όποια τα περισσότερα μένουν κλειστά και δεν έχουν όη ποτέ σχεδόν το φως της ημέρας.

...Το πρώτο εικονογραφημένο ταχυδρομικό δελτάριο κυκλοφόρησε στο 1865.

...Κάθε τόννος νερού της Κασπίας θαλάσσης περιέχει τέσσερες εκαδες αλάτιου.

...Στην Μάγχη με την ίδια αναλογία έχουμε 24 εκαδες και στην Νεκρή Θάλασσα 61 εκαδες.

...Οι Κινέζοι, όταν προσβληθούν από χολέρα, κα-ταπίνουν, για να θεραπευθούν, χάλκινα νομίσματα, και μάλιστα παλαιά.

...Πολλές καπνοφυτείες της Αμερικής κατεστράφη-σαν τελευταίως από τους αρουραίους, οι όποιοι αποδει-χθηκαν έτσι τρωερόι καπνοφάγοι.

...Απ' όλους τους λαούς της Εύρωπης τα πιο ά-σχημα δόντια τα έχουν οι Άγγλοι.

...Οι περισσότεροι αυτόχειρες, όπως έχει αποδει-χθεί, προτού αυτοκτονήσουν βγάζουν τα παπούτσια τους.

ΕΠΑΙΞΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ στὰ χαρτιά

Ὡς πού φτάνει τὸ πάθος τοῦ
παιγνιδιστοῦ

«Ένα βράδυ, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, ὁ Γάλλος ἠθοποιὸς τῆς κωμωδίας Ζυλ Μπερὺ ἐπαίξε, γαστρί, ὡπως συνήθως στὴν παρισινὴ Λέσχη Ὁσμάν, στὸ Μπουλεβάρ ντεζ Ἰταλιέν. Ποτὲ ὅμως ἄλλοτε δὲν τὸν εἶχε κατατρεῖ τόσο ἡ τύχη, ὅσο τὴ βραδυὰ αὐτή... Ἀφ' οὗ τοῦ πῦρ στὸ μπακαρό δ.τι κι' ἂν εἶνε, ἐπαίξε κι' ἔγασε τὸ αὐτοκίνητο τῆς γυναίκας του, τὸ γούνινο μαντῶ τῆς καὶ τὸ «πεκινούσα» σκυλάκι τῆς.

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι τοῦ θάγε κυριευθὴν ἀπὸ ἐκνευρισμό. Αὐτὸς ὅμως γαστρί, ἀπὸ μικρὸ παιδί, κι' ἔτσι δέχθηκε ἡσυχαίως τὶς τὸς γαστρί-ρες του. Ὅταν εἶχε ποντάρει καὶ τὰ τελευταία του γουήματα, κάποιος φίλος τὸν ῥώτισε ἂν ἦταν στενοχωρημένος πρὸς τὸ νὰ φεύγουν ἐπὶ τὰ φράγκα του.

— Κάθε ἄλλο! ἀπάντησε ἐκεῖνος, χαμογελαστός. Δὲν εἶνε τρέλλα νὰ σπαταλᾷ κανεὶς τὰ λεφτά του. Τρελλὰς εἶνε αὐτὸς ποὺ τὰ φυλάει!

Τέλος, γαστρί ν' ἀλλάξῃ διόλου ἔκφορα, διότι ἦταν πρὸς τὸ νὰ παῖξῃ... καὶ τὴ σύζυγόν του Ζοσελὺν Γκαέλ, μὲ νέα, ὡροση καὶ ξανθομαλλοῦσα ἠθοποιὸ 31 ἐτῶν! Πρὸ δὲ τὴν ἡσυχίαν ποὺ εἶδεινε, τὴ στιγμή ἐκεῖνη τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο. Διατήρησε ὡστόσο τὴν ἐπιβλητικὴ γαστρί, τὴν κι' ὅταν ἀκόνι γαστρίσε κι' οἱ ἄλλοι παίχτες τὸν νερκοκρότησαν οἱ ἐνθουσιασμοί.

Ἡ Ζοσελὺν Γκαέλ δὲν ἦταν παροῦσα στὸ παιγνίδι, ἀλλ' οὐδὲ ποὺ εἶχε τὴν τύχη τῆς. Μία δικαστικὴ ἀπόφασις τῆς ἀπαγορεύει ἐπὶ 20 χρόνια νὰ πατήσῃ τὸ πόδι τῆς στὸ Παρίσι. Τὸ δικαστήριο τὴν ἐκήρυξε «ἐθνικῆς ἀνταρτίας» γιὰ τὴν ἀνταρτίαν τῆς μετὰ τὸν Γάλλο πρέσβη τῆς Γκεστοπὸ Ζάκ Σωνιέ.

Φαίνεται ὅτι ἡ Ζοσελὺν εἶχε βαρεθῇ πιά τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸ γαστρί-παιγνίδι τοῦ πάθος. Παντρεμένη μαζὶ τοῦ ἀπ' τὸ 1935 — ὅταν εἶχαν παῖξει κι' οἱ δύο σὲ διάφορα κινηματογραφικὰ φιλμ — δὲν εἶχε κατορθώσει ποτὲ νὰ κερδίσῃ τὴν ἀνάπη του. μολοντὶ ἦταν, κατὰ 30 χρόνια μεγαλύτερος τῆς. Ἐλεγε μάλιστα γαστρί-παιγνίδι γι' αὐτὸν ὅτι «εἶχε μὴ τὸ πῶς τῆς θῆσι τῆς καριέρας». Ὅταν λοιπὸν ἔγινε νὰ νυμφευθῇ μετὰ τὸ Σωνιέ, συνδέθηκε μαζὶ τοῦ πίστεψε στὶς ὑποσχέσεις του ὅτι θὰ κατέφευγε νὰ τὴν προσλάβουν

Παροιμίαι γιὰ τὴ γυναῖκα

★ Ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα δὲν εἶνε ποτὲ φτωχὴ.

(Δανικὴ)

★ Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ τὸν ἀν- γέλο ἄλλὰ τρελλοῦναι τὸν διάβολο

(Ἰσπανικὴ)

★ Ἡ γυναῖκα τεμπέλα καὶ ἐν- δρη συγχρόνως εἶνε ἀδύνατο νὰ ὑπαρῇ

(Τοσκανικὴ)

★ Εἶνε πρὸ εὐκόλου νὰ βάλῃς καλινάρι σὲ χίλιους ψύλλους, παρὸ σὲ μὴ μόνον γυναῖκα.

(Γαλλικὴ)

★ Ὅταν ἡ γυναῖκα ξέρῃ τι νί- νεται στὴ γειτονιά, ὁ ἄνδρας δὲν ξέρει τί νίνεται μέσα στὸ σπιτί του.

(Κινεζικὴ)

★ Σὲ μὴ γυναῖκα τὰ γούνα- ματα εἶνε τὸ μεγαλύτερο βα- σανιστήριο ἀπ' ὅλα τὰ βασανί- στήρια τῆς κολάσεως

(Γαλλικὴ)

στὴ Γαλλικὴ Κωμωδία, καὶ τοῦ πρόσφερε μάλιστα 1.000.000 φρά- γκα γιὰ «γαστρί-παιγνίδι» του...

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος τῆς τὸ ἀνταπέ- δωσε ἀργότερα, ὅταν πλούτισε που- λώντας τοὺς συμπαιγνιστὰς του στοὺς Ναζίτες. Τῆς χάρισε κοσμή- ματα ἀξίας 4.000.000, λέγοντάς τῆς ὅτι εἶχε κάμει περιουσία ἀπὸ ἐμπό- ριο κρασιῶν στὴν Ἑλβετία. Μετὰ τὴν συμμαχικὴ ἀπόδοσι στὴ Γαλλία, τῆς εἶπε μὲ μέρα ὅτι θάφευγε σὲ ταξίδι καὶ τῆς ἐμπιστεύθηκε 2.900. 000, γιὰ νὰ τοῦ τὰ φυλάξῃ ὡς τὴν ἐπιστροφή του. Τότε ἐκείνη ὑποπτεύ-θηκε ὅτι σκοπεῖ νὰ δραπετεύσῃ κι' ὅτι τὰ γουήματα τὸν προήγοντο ἀπ' τὴν συνοδείαν μὲ τοὺς Γερμανούς. Τὸν παρέδωσε λοιπὸν στὶς γαλλικὲς ἀρχές, οἱ ὁποῖες τὸν τοῦφεύσαν. Ἡ προδοσία τῆς διῶκε αὐτὴ δὲν ἐγλύ- τωσε καὶ τὴν ἴδια ἀπ' τὴν καταδίκη.

Ἄν ὁ Ζυλ Μπερὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ μὴ χάσῃ τὴν γυναῖκα του στὰ γασ- τρί, ἕνας ἄλλος μανιώδης παίκτης, ὁ πλούσιος Τούρκος Μενχέτ Τζα- λεντίν, φάνηκε πρὸ ἄτυχος. Πρὸ ὀλί- γων ἐτῶν, βρισκόταν στὴ Γαλλία, κι' ἐπαίξε μὴ νύχτα γαστρί, στὸ Καζίνο τοῦ Βισυ, μὲ τὸν πασσά τοῦ Μαρόκου Ἑλ Γκλαούι — ποὺ εἶχε κάμει κι' αὐτὸς τότε ἕνα ταξίδι στὴ Γαλλία, μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχῃ ἕνα δάνειο, γιὰ νὰ γτίσῃ ἕνα παλάτι στὴ χώρα του καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ 6.000 ὥρες κοπέλλες, συγκεντρωμένες ἀπ' ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες!

Στὴν ἀρχή, ὁ Τούρκος κέρδιζε στὸ παιγνίδι κι' εἶχε μαζέψῃ ἐμπρός του μὴ στήλη ἀπὸ γούστα νομίσματα. Ἐπειτα ἡ τύχη ἄλλαξε. Σὲ λίγο, εἶχε χάσῃ 1.500.000. Μὴ ἔχοντας πιά ἄλλα γουήματα, πρὸς τὸ νὰ παῖξῃ νὰ παῖξουν τὴν πρὸ ἀγαπη- μένη του γυναῖκα, μὴ Κιοκασία 20 ἐτῶν, μὲ ὑπερόχο ὡμορφιά. Ἀλλὰ τὴν ἔγασε κι' αὐτήν!

Ὁ πασσάς, ἀπὸ εὐνεία, ἀνῆλ- θηκε νὰ δειθῇ τὸ κέος του. Ἐπει- νῶν δὲν ὅμως ἡ σύζυγός του καὶ δῆλωση μετὰ ἀξιοπρέπειας.

— Ὁ ἄντρας μου πληρώνει πάν- τοτε τὰ γαστρί του!

Θάταν πιά μὴν ἄγνευσι νὰ ἐ- ξακολουθῇ ν' ἀνῆλθῃ ὁ πασσάς... Κι' ἔτσι, τὴ νύχτα ἐκεῖνη, ἡ ὁμορφὴ Κιοκασία τὸν ἀκολούθησε στὸ διαμέ- ρισμά του.

Ἀκόμη πρὸ ἄτυχος ἀπ' τὸ Μεχ- μέτ Τζαλεντίν ὑπῆρχε ἄλλοτε ὁ Ἰν- δὸς αὐτοκράτορ Γιουντισθί. Ὅπως μὲς πληροφόρεῖ ἕνα ἱερὸ Ἰνδικὸ βι- βλίον, ἐπαίξε μὴ μέρα ἄσας μ' ἔ- γινε αὐτὸς τοῦ κι' ἔγασε ὅτι κι' ἂν εἶχε: τὸ γουήμα του, τὰ κοσμήμα- τα, τὰ ἄλλα, τοὺς ἐλάφαντες, τὰ αἰετάρια του, τοὺς σκλάβους του, τὴν αὐτοκρατορία του... Ἐπειτα τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὴν νοσητικὴ αὐ- τοκρατορία Ντουπνάντι «ποὺ εὐα- δίαζε σὺν τὸν ὑπὲρ λωτὸν». Τέλος, ἐπαίξε... τὸν ἑαυτὸ του κι' ἔγασε καὶ πάλι! Ἐπὶ ἀπὸ αὐτοκράτορ, κατάντησε σκλάβος, αὐτὸς κι' ὁ οἰ- κονομεία του!

Ἡ σκύλα - κλώσσα

Ἐνας κτηνίατρος τοῦ Κοννέκτι- κούτ ἐπέτυχεν ἕνα παρόξενον πείρα- μα: Μεταμόρφωσε τὴν ὡσθὴς μὴν γαστρί σκύλας «κόκορο» σὲ μὴ νεο σκύλα δαλματικῆς ὁσῆς, τὴν ὁποῖα ζευγάρωσε κατόπιν μ' ἕνα σκύλο «σέττερ». Τὰ σκυλάκια ποὺ γεννῆ-θηκαν, ἦσαν μὴς «κόκοροι» καὶ μὴς «σέττερ». Ἡ δαλματικὴ ὁσῆς δὲν ἐμφανίσθηκε ποτενῶς. Ἐπὶ ἡ σκύ- λα αὐτὴ δὲν εἶχε τερματισμὸν ἀνὰ μὴ τὰ σκυλάκια τῆς, ἀπ' ὅση εἶνε μὴ κλώσσα μετὰ τὴν ἑαυτὴν ποὺ ἐπα- ζεῖ... Ὁ κτηνίατρος πιστεύει ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ σὲ γυναῖκες, μετὰ τὶς ἴδιες συνέπειες.

ΕΝΑΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ στὸ Χόλλυγουντ

Μπρέντ, ὁ ρυθμιστὴς τοῦ
γυμνοῦ

Στὴν Ἀμερική, τὴν κατ' ἐξο- κὴν αὐτὴ χώρα τῆς ἐλευθερί-ας ὑπάρχει καὶ σήμερὰ ἀκόμη ἕνας δικτάτωρ, οἱ διατάξεις τοῦ ὁποίου ὅχι μόνον εἶνε σεβασ- τές, ἀλλὰ καὶ ἐκτελοῦνται τυ- φλά χωρὶς καμμία συζήτηση.

Ὁ μυστηριώδης καὶ ἐκπλη- κτικός αὐτὸς ἄνθρωπος ζῇ καὶ κινεῖται μετὰ τῶν νοσητικῶν ἀστέρων καὶ τῶν συμπαι- γνιστῶν τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ κινηματογράφου. Εἶνε ὁ κ. Μπρέντ μὴ ἀληθινὴ δύναμις, ὁ μεγαλύτερος «ἐπιβλητικὸς» τοῦ Χόλλυγουντ.

Ὁ Μπρέντ ρυθμίζει τὴν γυ- μνότητα τῶν γκερλς σύμφωνα μετὰ τὸ κύμα σεμνοτυφίας τῶν Ἀμερικανῶν, τὴν φλογερότητα τῶν αἰσθηματικῶν σκηνῶν, τὴν διάρκεια ἐνὸς φιλμοῦ καὶ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν τῶν ἀστε- ρων.

Τὸ Χόλλυγουντ ὁλόκληρον τὸν τρέμει. Εἶνε δὲ ἀθέατος. Ἐκανε ὡστόσο ἐξαιρέσι γιὰ μὴν. Μόλις τοῦ εἶπε ὅτι εἶμαι ἄλλος δημοσιογράφος μ' ἐδε- χθηκε ἀμέσως ἐπιτρέψαι μου νὰ τὸν ἀσπασθῶ ἕνα ὁ- λόκληρον ἀπόγευμα.

Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος πενήντα περίπου ἐτῶν μὲ γκερλς μαλ- λιά καὶ συμπαιγνιστῶν φουζόν- μιά. Ζῇ ὁλόκληρον σκεδόν τὸν εἰκοσιετρωρον μὲς στὸν δαι- δαλωτὸν οὐρνεοκίνητον τῶν γρα- φείων τῶν κινηματογραφικῶν ἐταιρειῶν. Εὐτυχῶς γιὰ μὴν, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ὁ κ. Μπρέντ εἶχε ἐξαιρετικὴ διάθεσι. Ἀφ' οὗ μ' ἐξέτασε γιὰ μὴν στιγμή μετὰ τὸν ἐρευνητικὸν βλέμμα του, μοῦ δῆλωση:

— Ἐχετε ἑσῆς στὴν Γαλλία ἕναν «ἐξεταστή»; Ὁχι... Οὐ- τε κι' ἐμεῖς. Ὁ τίτλος μου εἶ- νε τελείως ἀδικαιολόγητος. Μὴ χαμογελάτε. Ὑπάρχει ἐδῶ μὴ ὑπηρεσία τελείως ἰδιωτικὴ: ἡ ὑπηρεσία Χεύς. Αὐτὴ μὲς ὑπο- δοχεῖ νὰ κερδίζωμε πάντα τὴν ἐννοία τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ παγκοσμίου κοινού, πα- ρουσιάζοντάς του ὅτι αὐτὸ θέ- λει νὰ ἴδῃ.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίαι τῆς ζωῆς

Ἐνα δυστύχημα

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.



Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.

Ἡ ὁμορφὴ μὴν ἄσας μὴν γιὰ ἕνα κύμα «πομπιτανισμοῦ» ποὺ ἔχει κερδαίνει τὸν Νέο Κόσμον. Ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς δευάσω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινόν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἄλλη.



Ἱστορία χωρὶς λόγια...

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΣ

κλίσω. Ο μπαμπάς άγρίεψε. «Τι να κάνεις; μου είπες. Τέτοια τόχη που θα τη βρής; Νά της το ναί αμέσως». Έγώ ξαναείπα να σκεφτώ και μούδωσαν προθεσμία ως αύριο. Η μαμά με πήρε ιδιαιτέρως ύστερα και με ρώτησε μήπως έχω την ιδέα μου άλλοι. «Εγώ της είπα όχι. Άλλα δεν θέλω να τόν παντρευτώ. Γιαννάκη...»

Κι έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά μου. Έγώ δεν ήξερα τι να πω.

— Δεν θέλω γιατί αγαπάω ξένα. εσκαλούθησε, ενώ μ' έσφιγγε στατά, σαν να φοδόναν μνή της αψύς.

Μά ενώ... έκανα να πω.

— Το ξέρω. Έσύ δεν θέλεις να παντρευτείς. Άλλα ας μένουμε έτσι.

— Ναι, αλλά κάποτε πρέπει να παντρευτείς, είπα.

— Τώρα δεν θέλω. Και σήμερα θα τους το δηλώσω καθαρά και εσάτερα. Θα τους πω πως δεν θέλω να παντρευτώ.

Τά αισθήματα που έννοιωθα ήταν αναμικτα. Από το ένα μέρος δικαιοσύνη, ικανοποίηση, γιατί έβλεπα πως η Λέλα μ' αγαπούσε, από το άλλο μέρος όμως με τρόμαζε η εύθυνη που αναλόβαινα, χωρίς να το θέλω.

— Έλεος πάνταν, είπα, θα τα πούμε και αύριο.

— Χωρίσαμε ραντεβού για το άλλο βράδυ, σ' ένα εξοχικό καφε-ντακι.

Έγώ είχα σκεφτή καλά το ζήτημα ολη τη νύχτα και όλη την ημέρα. Είχα υποχρέοσι να την πείσω να παρη τον καταστήμα-ταρχή των φυλίκων. Τι; Νά την πείσω ενώ;... Ούτε γι' αστείον δεν έβλεπα στο νού μου. «Α. Οχι, όχι...»

Γυναίκα μου ποτέ! Ηαι κατόστρωση την ομιλία μου και τα επιχειρήματά μου. «Εγώ, Λέλα, δεν πρόκειται να παντρευτώ. Αύριο, μεθύριο, ίσως φύγω και για το εξωτερικό. Άλλά έσύ τί θα νήνεις; Ιά χρόνια πέραννε. Πρέπει να παντρευτείς, να νοικο-κυρευτείς, να κάνει παιδιά... Δεν αγαπάς, βέβαια, τον άνθρωπο που σου προενέβανε, αλλά με τον καιρό θα τόν αγαπήσεις. Σου το εγγυώμαι εγώ. Έγώ που είμαι υπεύθυνος για την εύτυχία σου, σου σφινιστώ να τόν πάρης. Οποσδήποτε και χωρίς αναβολή...»

Κάπως έτσι θα της μιλούσα. Αυτή θα έπείνε, θα έκλαιγε, θα χιυτίσταν, αλλά θα έπείνε και κι' εγώ. Και θα γλύτωνα κι' εγώ από ένα βάρος που φέρενε από πάνω μου. Στη σκέψη αυτή, έν-νοωσα άνακούφιση.

Τη βρήκα να με περιμένη. Κά-θησα, αλλάξαμε μερικές κουθέ-τες κι' ενώ έγώ ήμουν έτοιμος ν' άρρίσω μου λέει εκείνη, με ύφος πολυ ισοδρό:

— Ξέρεις, Γιαννάκη, αποφάσισα να τόν πείσω!

Μου ήρθε εαφνικά αυτή η δή-λωσι. Έγώ περιμένα να μου πη-τό αντίθετο, για να της πω όσα έπρεπε να της πω. Έγώ περιμε-να να τη δώ να κλαίη και να λι-γοθυμάη. Κι' αυτή, ξερά-ξερά μου λέει πως αποφάσισε να τόν πείρη! Γίνεσαι Τούρκος, ή όχι;

— Όποτε έτσι, είπα.

— Ναι. Έχτες που γύρισα στο σπίτι, εανάγκισαν τά ίδια. Έλε-γα πως δεν θέλω άκόμα να παν-τρευτώ κι' ο πατέρας μου μ' έ-δειρε. Νά, τά σημάδια! «Φτω-γούλο μου Λέλα! Άπέλπισε πως θα με σκοτώση. Μούδωσε προθε-σμία γι' άποψε το βράδυ. Σκέ-φτηκε κι' ενώ καλύτερα και εί-πα: Μιά που από το Γιαννάκη δεν έχω έλπιδα, ας πάρω αυτόν τόν καλό άνθρωπο. Δεν τόν αγαπάω, βέβαια, αλλά με τόν καιρό θα τόν αγαπήσω»

Τό αίμα μου άνέθηκε στο κε-φάλι μ' έπιασε το πείσμα — τό με-γάλο μου έλάττωμα.

— Άκου εδω, της είπα. Μη δώ-σης απάντησι άποψε.

— Γιατί;

— Δεν ξέρω άκόμα! Ζήτησε τε-λευταία προθεσμία ως αύριο.

Αυτή τη χάρι σου ζητάω μονάχα. — Έστω. Άφού το θέλεις Χωρίσαμε.

Έγώ την είχα πάρει την από-φασί μου. «Α! Όχι κύριε κατα-στήματάρχα των φυλίκων! Δεν θα σου γίνη το χατήρι και μη μου ξερογλύφεσαι! Άν νομίζης πως θα μου πάρης τη Λέλα μέσα από τά δικά μου χέρια, είσαι πολυ γελασμένος. Τη Λέλα θα την πά-ρω εγώ! Έμένα θα περάση!»

Τό πείσμα με είχε άνάψει. Και τσάβουσα — δέκα ή ώρα νύχτα — κατ' εύθειαν στο σπίτι της Λέλας, να παρουσιασθώ στο σεάστο της μπαμπά και να λάδω την τιμή να ζητήσω τη χείρα της κόρης του. Όπως ήμουν φευγαλμένος από την αγανάχησι, περπατούσα γρήγορα και μονολογούσα:

— Όχι κύριε καταστήματάρχα των φυλίκων. Τη Λέλα δεν θα την πά...

Τό «ρης» δεν πρόφτασα να τό πω. Ένα αυτοκίνητο μούδωσε μία και με πέταξε γάμω. Ύστερα ή ρόδα πέρασε άπάνω από τό πόδι μου. Κόσμος μαζεύτηκε. Άκουγα διάφορες φωνές:

— Αυτός φταίει! Ήταν άφρη-μένος!

— Κρατήστε τόν αριθμό! 52450... 52450...

Μέ πήγαν στο νοσοκομείο.

Όταν συνήλθα, δυνάτοί πόνοι μου τρυπούσαν τό πόδι. Άλλά τό-τε καθάρισε και τό μυαλό μου:

— Ήλιθιε! μούλεγε ή φωνή της λογικής. Τι γκάφα πήγες να κά-νεις; Νά καταστρέψης τη ζωή σου για ένα πείσμα; Εύτυχός που βρέθηκε εκείνο τό αυτοκίνητο! Ο Θεός τόσπειλε...

Την άλλη μέρα ήρθε ή Λέλα να με ιδή. Την εύχαρίστησα για τό ένδιαφέρον της και της είπα να πη τό ναί. Τό είχε πη κι' όλας! Δόξα σοι ο Θεός! Όταν έφυγε, την είδα σαν ξένη...

Σε λίγες μέρες σηκώθηκε και ζήτησε να βρω τό αυτοκίνητο 52450.

— Δεν υπάρχει λόγος να τρέ-χουμε στα δικαστήρια, μου είπε ο σωφέρ. Μπορούμε να τά συμψέ-δάσουμε.

— Τι δικαστήριο, καλέ μου άν-θρωπε; Έγώ ήρθα να σου πω εύ-χαριστώ και να σε φιλήσω!

Νομίζω πως είμαι ο μόνος άν-θρωπος στον κόσμο που φίλησε τό σωφέρ που τού πάτησε τό πόδι. Αυτό παρακαλώ να γραφή στην Ιστορία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οί ινδικοί γάμοι είνε στα-θερώτεροι

Κατά τήν γνώμη του Άμερι-κανού δόκτορος Χάκ ή ινδική συνήθεια που επιβάλλει να κα-νονίζονται οί γάμοι όχι άπ' τους ίδιους τους ένδιαφερομέ-νους, αλλά άπ' τους γονείς των είνε προτιμώτερη άπ' τη δική μας που σπορίζεται κυρί-ως στον έρωτα.

«Χάρις στο σύστημα των Ίν-δων — λέει ο δόκτωρ Χάκ — τά διαζύγια είνε οκεδόν άνωστοτα στη χώρα τους. Στα δυό κοό-νια που έμεινα στάς Ίνδους δεν σπουδάζω ούτε μία περι-πτωση διαζυγίου συζυγικής α-πιστίας ή άφροδισίου άσθενεί-ας!».

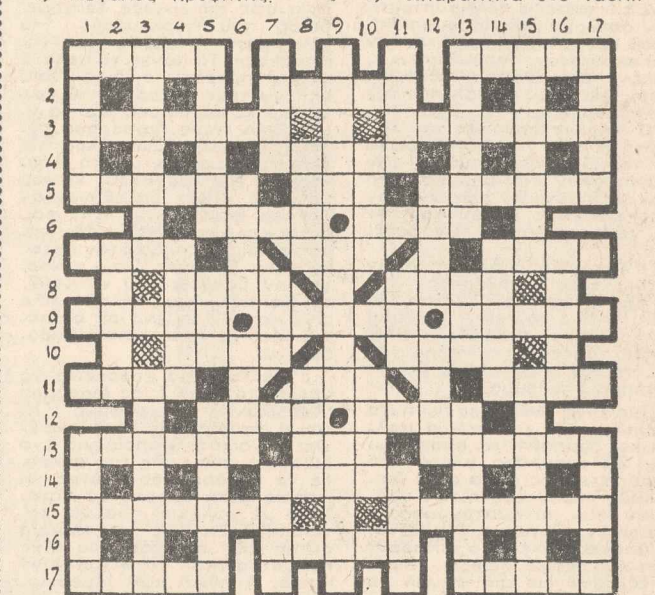
Η μηχανή που ένώνει τά κρεβάτια

Ένας Άμερικανός έφευρέ-της επενέσχε ένα μηχανισμό, με τόν όποιο δυό μονά κρεβ-δάτιο συζύγων μπορούν να έ-νωθούγ ή να άπομακρυνθούγ μεταξυ τους, με τήν άλλα πιε-σι ένός κουμπιού! Ποιός θα εί-νε άρσενε οί κοινωνικές συνέ-πειες άν διαδοθή αυτή ή ε-φεύρεσις; Ίδού ή άπορία!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.105

Όριζοντίως

- 1) Εύοσμο φυτό καθώς και τό ποτό ή ή καραμέλλα που άρωματίζονται μ' αυτό. — Εύ-κροίνης.
- 2) Παιδική άρρώστεια.
- 3) Κρης ναύαρχος τού Μ. Α-λεξάνδρου. — Η Στερεά Έλ-λάς.
- 4) Μεγάλος προφήτης.



- 5) Σ' αυτή τήν κατάσταση μενεί κενείς ύστερα από ένα σοβαρό χτύπημα. — Εποχή. — Άντικεπάστιας.
- 6) Χρονικόν επίρρημα. — Με-τέδην (δην.).
- 7) Σπρώξιμο (καθ.). — Χρο-νικόν επίρρημα. — Άποδάρων.
- 8) Μάχη, πάλη. — Ήπειρος.
- 9) Πόλις της Μακεδονίας, πορά τήν όποιαν τό 168 π. Χ. οί Ρωμαίοι ένίκησαν τους Μακε-δόνας και υπέστησαν κατόπιν τούτου δολόκληρη τη Μακεδο-νία. — Χρησιμοποείται είτε για επιθεσι είτε για άμυνα. — Μέ-ρος του σώματος όπου τίθεται ή ζώνη.
- 10) Κράτος της Άσίας. — Ζώ άκκο.
- 11) Έτοίρα της αρχαιότητας. — Ουκλά. — Βρισκόμενι κοντά με όποιοδήποτε φωτιζόμενο άν-τικείμενο.
- 12) Κάτοικος έλληνικού νη-σιού.—Τήν χρησιμοποιούμε πό-τε για να διορώσουμε ένα οχι-σμο και πότε για να κολλήσω-με κάτι.
- 13) Λιμάνι της Πελοποννήσου. — Αναφορική άντωνυμία (ουδ. πληθ.). — Η Αρβία (δην.).
- 14) Άσπμένια νομίσματα (δην.).
- 15) Πέροης βασιλεύς. — Εύ-ρωπική χώρα.
- 16) Κάτι που δεν είνε φυσιο-λογικά πλάσμενο.
- 17) Άποδάρω και κατ' επέ-κτασιν λιμάνι (δην.). — Δεν είνε λανθασμένα.

Π. Ε. ΖΑΓΟΡΟΣ

Η Λύσις τού 104ου

Όριζοντίως

- 1) ΑΝΑΠΤΗΡ. 2) ΠΛΑΤΩΝ — ΟΡΑΤΩΝ. 3) ΤΑΡΑΜΑΣ. 4) ΣΤΑ-ΜΝΑ — ΤΕΤΤΙΕ. 5) ΡΑΒΕΝΝΑ. 6) ΤΣΑΝΤΑ — ΝΕΣΤΩΡ. 7) ΚΝΙ-ΣΑ. 8) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΡΕΑΛΙΟΝ. — 9) ΛΟΓΟΣ. 10) ΤΕΤΡΑΔΑ — ΙΕΡΟΤΗΣ. 11) ΙΣΣΟΣ. 12) ΡΥΑ-ΚΙΑ — ΑΣΩΣΤΑ. 13) ΒΑΒΥΛΩΝ. 14) ΠΑΝΑΜΑ — ΟΡΕΙΑΣ. 15) ΤΑΛΑΡΟΣ. 16) ΡΟΚΟΚΟ — ΙΣΟ-ΤΗΣ. 17) ΣΤΑΣΙΜΑ.

Καθέτως

- 1) ΤΡΑΚΤΕΡ. 2) ΠΛΑΤΟΣ — ΥΠΑΤΟΣ. 3) ΑΜΑΡΤΙΑ. 4) ΣΤΗ-ΜΩΝ — ΚΡΑΝΟΣ. 5) ΤΣΑΚΑΛΙ. 6) ΑΝΤΑΡΑ — ΑΒΑΤΟΣ. 7) ΚΑ-ΛΑΙ. 8) ΑΡΡΑΒΩΝ — ΣΙΒΥΛΛΑ. 9) ΙΑΓΟΣ. 10) ΤΕΜΕΝΟΣ — Ο-ΧΛΗΡΟΙ. 11) ΑΡΣΙΣ. 12) ΡΟ-ΣΤΑΝ — ΑΝΟΣΙΑ. 13) ΕΤΑΙΡΟΣ. 14) ΜΑΡΤΥΣ — ΩΛΕΙΟΝ. 15) ΤΡΙΩΤΗΣ. 16) ΠΟΤΙΖΩ — ΤΣΑ-ΜΗΣ. 17) ΡΙΝΙΣΜΑ.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ διασκεδάζουν

Κι' ή άμερικανική κυβέρνηση πληρώνει τά σπασμένα

Σε όσα μέρη της Εύρώπης υπάρχουν άμερικανικά στρατεύματα λειτουργεί κι' ένα γραφείο «άποζημιώσεων» ή «α-πατησών» τού όποιου σκοπός είνε να επαυρωθή κάθε ζημία που προξενούν οί Άμερικανοί στρατιώτες στις συμμα-χικές περιουσίες.

Τά ποσά που έχει πληρώσει ως τώ-ρα ή υπηρεσία «άποζημιώσεων» είνε από 50 σέντε ως 5.000 δολάρια. Και όλα αυτά εξ αίτίας των Άμερικανών που μεθοκοπούν.

Κι' ό ησυχώτερος άκόμα Άμερικανός όταν μεθύση λαχνορίζεται ότι είνε «γκάνγκστερ» άπ' τό Σικάγο! Για ν' αποδείξη μάλιστα ότι δεν λείει ψευμα-τά, βγάδει τό περιστροφό του και τρα-ματίζει έναν δυό διαβάτες ή δίνει μία γερή γροθιά σ' ένα φιλήσυχο πολίτη και τού σπάει τά δόντια!

Νά μερικές σχετικές περιπτώσεις:

Ένας Γάλλος παρουσιάσθηκε στο γραφείο «άποζημιώσεων» και ανέφερε ότι ενώ οδηγούσε τό αυτοκίνητό του, τόν σταμάτησαν μερικοί Άμερικανοί στρατιώτες. Άρπαξαν αυτόν και τη γυ-ναίκα του, τους πέταξαν έξω άπ' τό αυτοκίνητο, πήκαν αυτοί μέσα και έ-ξαφανίστηκαν με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Την άλλη μέρα τό πρωί βρέθηκε τό αυτοκίνητο κολλημένο σ' ένα δένδρο, σέ άξιοζήρητη κατάσταση.

Ένας άλλος Γάλλος εισέπραξε 5.000 δολάρια, γιατί δύο Άμερικανοί στρα-τιώτες, σπουή στο μεθύσι, έβαλαν φω-τιά στο σπίτι του, λέγοντας ότι είχαν άρκετόν καιρό να δούν μία... καλή φωτιά!

Επίσης τό γραφείο «άποζημιώσεων» πληρώσε σέ μία Δανική εκκλησία 150 δολάρια για ένα... διακοπτήριο που έκλεισαν μερικοί Άμερικανοί συντάροι!

Ένας άλλος Γάλλος, που όποιος ή γυναίκα σκοτώθηκε από ένα μεθύσι Άμερικανό, που πυροδότησε μέσα στο πλήθος, εισέπραξε 4.000 δολάρια.

Μη νομίζετε τώρα ότι ή Άμερικανί-κη κυβέρνηση πληρώνει άποζημιώσι ά-μέσως και χωρίς διατυπώσεις στον κα-θένα. Όχι! Πληρώνει άφού πρώτα δια-πιστώση ότι ή ζημία προεκληθή πραγ-ματικά από Άμερικανούς στρατιώτες.

Επίσης για κάθε δολάριο που ζη-τείται δίνει μόνο 30 σέντε. Δηλαδή τά 30%.

Υπάρχουν άκόμη και μερικές έξω-φρενικές, βέβαια, αλλά λογικές άπαι-τήσεις. Νά μία:

Τελευταίως ένας Άγγλος παραπόνε-θηκε ότι εξ αίτίας τού Άμερικανικού στρατού, ή καλοθρεμμένη άγέλαδα του έμεινε... έγκυος και χάλασε τό γά-λα της! Πώς συνέβη αυτό;

Ένα αυτοκίνητο τού Άμερικανικού στρατού γκρέμισε τόν ζύλινο φράχτη, που χώριζε τήν άγέλαδα τού από ένα γειτονικό βρώμικο ταύρο, ταπεινής ρά-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τι είνε τά άνθη;

— Τά άποτυπώματα που άφι-νουν τά φυλά τού ήλιου πάνω στη γη.

— Γιατί ή γυναίκα μοιάζει με τό παιδί;

— Γιατί τήν διασκεδάζουμε με παιγνίδια, τήν νανουρίζουμε με κολακίες και τήν κατακαλύμε με υποσχέσεις.

— Γιατί ό Θεός μετά τήν γυ-ναίκα δεν έδωμυρνήσθε πιά τί-ποτε άλλο;

— Γιατί φοβήθηκε μήπως δια-πράξη και...άλλα γκάφα!

— Ποιά είνε ή πιο πιστή σύν-τροφος της γυναικάς;

— Η άγάπη. Χωρίς αυτήν ή γυναίκα δεν θα έννοιωθε κανένα θέλητρο σ' αυτόν τόν κόσμο.

— Γιατί στα πέννητά τους χρό-νια οί γυναίκες γίνονται θρη-σκόληπτες;

— Γιατί τότε, τίς παράταει ό διάβολος.

τσας, ό όποιος βρήκε έτσι τήν εύκαι-ρία να τήν... κατακτήση!

Και τό γραφείο τού πληρώσε μερι-κά δολάρια γι' άποζημιώσι.

Τις περισσότερες όμως φορές οί ά-πατησές δεν είνε και τόσο άστείες.

Σ' ένα χωριό της Γαλλίας π.χ., έ-φτα Άμερικανοί στρατιώτες μπήκαν έ-να άγρόκτημα, έδεσαν τό νοικοκύρη και «εκακοποίησαν» μπροστά στα μάτια του τη γυναίκα του και τήν κόρη του!

Οί άρχες δήλωσαν ότι εύχαρίστως θα κρεμόσαν και τους έφτά παντάρους άν τους έπιαναν, αλλά δεν μπορούσαν να πληρώσουν περισσότερο από 40 δολ-λάρια κι' αυτά για ιατρικά έξοδα... γιατί, λέει, ό νόμος δεν προβλέπει ά-ποζημιώσι για... ψυχική όδύνη!

Μιά άλλη παρέα Άμερικανών, για ν' αποδείξη μέσα σ' ένα γαλλικό μπάρ, ότι τά γκαγκστερικά φίλμς που βγά-ζει ή πατρίδα τους είνε πραγματικά κι' όχι «παραφουσκωμένα», άρχισαν να πυροβολούν κατά των Γάλλων πελατών.

Άμέσως ό μπάρμαν κι' οί συμπρω-ντες του άχωρώθηκαν πίσω άπ' τό μπου-φέ κι' άρχισαν ν' αντιπυροβολούν.

Κατόρθωσαν έτσι ν' άπωθήσουν τους «γκάνγκστερς» στο δρόμο. Έκείνοι φω-νάζοντας ότι είνε «σάλληκρία άπ' τό Σικάγο» μάςφωαν ένισχύσεις από πε-ραστικούς Άμερικανούς — μεθύσιμους κι' αυτούς — κι' άρχισαν έτσι μία πραγ-ματική όδομαχία!

Και τό γραφείο «άποζημιώσεων» ά-ποζημιώσε τά θύματα.

Στό Βέλγιο εξ άλλου συνέβη τό έ-ξης δραματικό επεισόδιο:

Δυό μικροί Βέλγιοι, 16 και 17 χρό-νων, κατά τη διάρκεια τού πολέμου, έτρεχαν τήν ημέρα των Χριστουγέννων να πάνε στο σπίτι τους. Κατά σύμπα-σιν πέρασαν δίπλα από έναν άμερικα-νικό καταυλισμό. Ο σκοπός που είνε διαταγή να πυροβολή κάθε ύπακτου, φώ-ναζε στους μικρούς να σταματήσουν. Βλέποντας τους όμως να εξακολουθούν να τρέχουν, τους πυροδότησε. Και τά δυό άτυχά παιδιά έπασαν νεκρά.

Οί άμοιροι γονείς των ζήτησαν άπο-ζημιώσι από τους Άμερικανούς, αλλά ποτέ δεν τήν έλασαν! Γιατί όπως τους πληρωφόρησαν, ό σκοπός πυροδότησε κατόπιν ρητής διαταγής. Επομένως για τη... «ζημία» δεν ευθύνονται οί Άμε-ρικανοί.

Τέλος ένας γεωργός στη Γαλλία ζή-τησε 150 δολάρια ως άποζημιώσι, για τήν καλύβα του που τήν παρέσυρε ένα καμινιόν τού άμερικανικού στρατού και τά έσπασε άμέσως.

Την άλλη ημέρα όμως επέστρεψε τό «τσέκ» με τήν εξής σημείωσι:

«Σκεφθήκα καλύτερα τό ζήτημα κι' έβγαλα τό συμπέρασμα ότι να πλη-ρώση κανείς 150 δολάρια για τήν ά-πελευθέρωσι της πατρίδας του, είνε πολ-ύ φτηνή τιμή! Γι' αυτό σας στέλλω τό τσέκ κτλ. κτλ.»

Αυτή τη σημείωσι, τήν κορινιάρισαν οί Άμερικανοί.

ΝΑΘΑΝΑΗ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

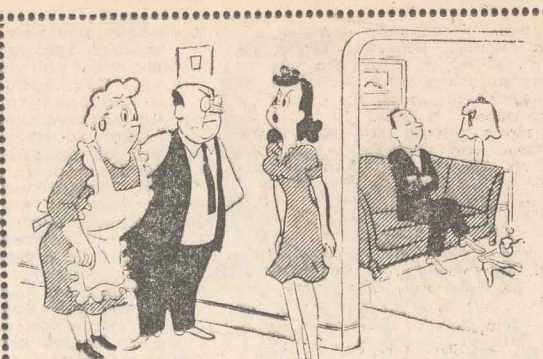
Στρατιώται των Έξ' Έξ στη Γρειλανδία

— Ναι, μωμέ, δεν μπορεί να κοιμηθ ή άν δεν νιώθω τό κούνημα τού πλοίου!

Στά βόρεια της Γροιλανδίας ανακα-λύθηκε ένα καταυλισμός Γερμανών στρατιωτών των Έξ. Έξ, που είχαν καταφύγει εκεί μετά τήν κατάρρευσι και είχαν ιδρύσει ένα είδος άποικίας. Ο άριθμός τους έσπεριόαι τότε χιλιάδες. Οί νόμοι της κοινότητας αυτής τόν δη-μιών της Εύρώπης ήσαν εξαιρετικά αυ-στηροί. Και για τά ελάχιστα παρα-στράτηματα, ή επιθελασμένη ποινή ή-ταν ό θάνατος. Οί καταδικασμένοι έ-δραπόντο ζωντανό μέσα στο χιόνι. Μό-νο τό κεφάλι τους έμεινε έξω. Στη θέση αυτή, τους άφηναν ως που να ξεψυχή-σουν.

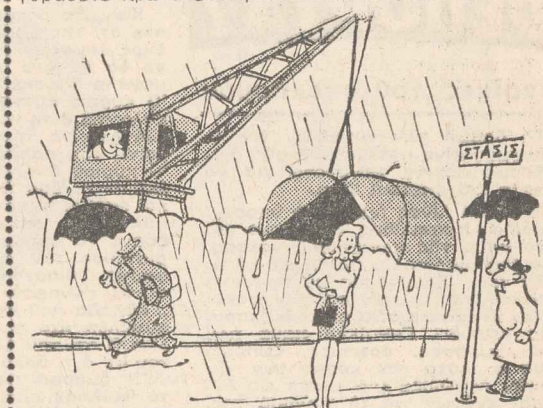
Μία περιεχ ή μεταβάλλεται σε έρμιο

Η Ρισσάσα, μία άρκετά μεγάλη πε-ριοχή της Κολομβίας, άρχισε εαφνικά να μεταβάλλεται σε έρμιο, σε τρόπο που οί κάτοικοι της άναγκάζονται να μεταναστεύσουν σήμερα κατά χιλιάδες σ' άλλα μέρη. Η περιοχή αυτή ήταν ως προχθές άκόμη εύφοροτάτη και πολ-ύ πλούσια. Άλλά ό ποταμός Καλάν-κάλα και οί παραπόταμοί του που έδι-ναν στο έδαφος της τήν εύφορία και τη γονιμότητά του στέρεφαν εαφνικά. Τό ίδιο συνέβη και με όλες τίς πηγές αυ-τής της περιοχής. Οί γεωλόγοι δεν κα-τόρθωσαν άκόμη να εξηγήσουν πού ό-φείλεται τό περιεργό αυτό φαινόμενο.

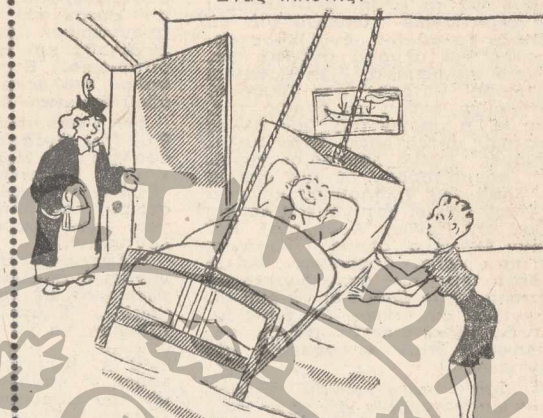


ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

— Μου λέει πως δεν θα με ζητήση, άν δεν μου ά-νοράσετε πρώτα ένα γούνινο έπανωφόρι!...



Ένας ίππότης!



Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

— Ναι, μωμέ, δεν μπορεί να κοιμηθ ή άν δεν νιώθω τό κούνημα τού πλοίου!



Τό φίδι: Έλα, μικρούλη, να παίξουμε τόν ύπόγειο σιδηρόδρομο!...



Γυναίκες του υποκόσμου

Το δράμα των γυναικών του υποκόσμου είναι μεγάλο. Θα σας διηγηθούμε μερικά γεγονότα για να πάρετε μια σχετική ιδέα.

Εδώ και λίγες ημέρες ο ύπαστυνός κ. Μιχαηλίδης, μέσα στο φοβερό κρύο της χειμερινής νύχτας, είχε βγεί περιπαλία με τη ειδική ομάδα του. Έρευνούσε με προσοχή όλα τα ύποπτα κέντρα των κακοποιών κι είχε μαζέψει κάθε καρδιάς καρύδι: Γυναίκες κάθε ηλικίας, όμορφες, άσχημες, ζωηρές. Μέσα σ' αυτό τον κόσμο των γυναικών ξεχώριζε μια μικρή ως δεκάξη χρόνων για το ντύσιμό της, φορούσε ένα χοντρό ανδρικό σακάκι με χίλια μπαλώματα που της έφτανε ως τη μέση, ένα κουρέλι από στρατιωτικό ύφασμα για να σκεπάσει τα μαλλιά, ένα ίχνος φορεμάτων και μεγάλα ανδρικά παπούτσια χαλασμένα. Είχε εμφάνιση αλτήτισσας. Ήσυχος ήταν όμορφος. Διατηρούσε ακόμη τη δροσιά της, όπως κι η παρέα της, δυο άλλες νέες που αυτές όμως, ήταν καλοντυμένες. Αυτές λοιπόν οι γυναίκες κοιμόντουσαν σε μια σπηλιά στο λόφο του Φιλοπάππου κι' εκεί τις είχαν βρει οι αστυνομικοί και τις φέραν στη Γενική Ασφάλεια! Έντυπτοι έκινε ο' όλους η εμφάνισή της πιο μικρής. Απορούσαν, και με το δικό τους πως ήταν δυνατό να μια τόσο άθλια εμφάνιση να έχει αξιοπρεπείς επιτυχίες. Κι' όμως αυτό ήταν εξαιρετικό. Μα πιο καταπληκτική ήταν η ομολογία της (αλήτισσας).

— Είμαι παντρεμένη! δήλωσε στους αστυνομικούς. Τη μέρα που, λώ λουλούδια στους δρόμους και στα ζευγαράκια. Το βράδυ όταν δεν βρω τον άνδρα μου κοιμάμαι μέσα στη σπηλιά!...

— Δεν φοβάσαι;
— Τι να φοβηθώ; Τι έχω να πάθω; Να με κλέψουν;
— Δεν έχεις κανένα να σε συμβουλέψει να νίνης άνθρωπος;...
— Να γίνω άνθρωπος; Και τώρα τι είμαι, κόττα;...

Καταλαβαίνουμε ότι δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε μ' αυτό το πλάσμα. Είναι σωστός διάβολος και δεν έννοει να συμμορφωθεί. Μόνο που φαίνεται ότι ο (ουζύνος) είναι πολύ αυστηρός. Της παίρνει όλα τα λεφτά που κερδίζει και την αφήνει να γυρίζει μ' αυτά τα κουρέλια στο δρόμο και να κοιμάται σε μια σπηλιά. Και μόνο όταν κάνει καμιά καλή «δουλειά» και πιάσει αρκετά λεφτά της επιτρέπει να κοιμηθεί στο (ουζύνικο κρεβάτι)! Κι' αυτή είναι τόσο δηλητηριασμένη και τόσο τυφλωμένη που όλ' αυτά τη βρίσκει φυσικά και τίποτε δεν την κάνει να επαναστατήσει... Ο λόφος του Φιλοπάππου ήταν το βασιλείο της. Τόσο αυτή όσο κι' οι άλλες δυο φιλενάδες της ο' αυτόν τον λόγο έκαναν τις «επιχειρήσεις» τους και στα γύρω ύποπτα κέντρα ως τη νύχτα που τις μαζέψε η Ασφάλεια...

Μια άλλη εκπληκτική υπόθεση είναι η ακόλουθη:
Στις όρχες του μηνός καθεσ...

κάσθη υιά νέα σε μερικούς μήνες φυλακή επί προσβολή των δημοσίων ή των και για κλοπή. Τι είχε κάνει; Κάτι αφάνταστο που κι' αυτός ο πρόεδρος του δικαστηρίου έμεινε κατάπληκτος και στήριζε καλ-λίτερα τα γυαλιά του στη μύτη του για να προσέξει αυτή την όμορφη διαβόλισσα. Γυμνώνονταν σχεδόν στο δρόμο για να άποπλανή τα θύματά της και να τους κλέβει!

Είπε γνωστό ότι όταν κάνει πολύ κρύο οι πορτοφολάδες έχουν κερασάκια! Οι άνθρωποι κοιμούνται και τυλίγονται καλά κι' έτσι είναι δύσκολο να κλέψει το χέρι του στις εσωτερικές τσέπες και να τους πάρη το πορτοφόλι. Η νέα αυτή λοιπόν είχε βρει το έξης έξυπνο («κόλπο»), για να τους κάνει να ξεκουμπώνουν το παλτό τους: Στη μέση του δρόμου, άρπαζε τρομαγμένη ένα κύριο και του έλεγε:

— Για όνομα του Θεού, κύριε, βοηθήστε με να μη γίνω ρεζίλι!...

Και εξεμυστηρεύετο στον άγνωστο ότι της είχε πάρσει το λαοτικό ενός εσωρροχού της κι' ότι σε λίγο θα έπεφτε στα πόδια της προς μεγάλη δικαιοδοσία των διαδωτών.

Ο κύριος κτύπησε την όμορφη και καλοντυμένη νέα και σαν ιππότης έδεχετο να την βοηθήσει. Τότε εκείνη τον παρέσυρε σε μια πόρτα. Ο κύριος άνοιξε το παλτό του και έκάλυπτε όσο πιο δυνατόν τη νέα και εκείνη χαμένη σχεδόν στην αγκαλιά του, σήκωσε τα ρούχα της, έδενε το σπασμένο λαοτικό, εύχριστούσε τον ευγενή κύριο κι' έφυγε βιαστικά!... Ο άνθρωπος αυτός έννοιε ότι είχε πάρει τέτοιο... ζαλάδα που έκανε πολλή ώρα να συνέλθη και περισσότερη ν' αντιληφθεί ότι του έλειπε το πορτοφόλι του κι' ότι άλλο είχε επάνω του!...

Η όμορφη πορτοφολού μ' αυτό το «κόλπο» είχε σημειώσει πολλές επιτυχίες. Μια μέρα όμως θέλησε να εφαρμόσει το τεχνάσμα της σ' έναν άνθρωπο που την είχε πάρει απ' αυτήν και που δεν τον είχε αναγνωρίσει. Εκείνος φυσικά την συνέλαβε και την παρέδωσε στην αστυνομία. «Εται η όμορφη πορτοφολού στάληκε στις φυλακές της οδοού Θεμιστοκλέους.

Τρίτη περίπτωση είναι η ακόλουθη. Την ανέφερε στη Γενική Ασφάλεια το θέμα, ο υφαντογράφος κ. Αλ. Κωνσταντινίδης, έτών 65: «Ενα απόγευμα στην οδό Κηφισού, στρίψα τον πλησίον μια όμορφη νέα, ζανθή με κόκκινο παλτό καλοντυμένη.

— Σώστε με! του φώναξε. Με κυνηγάει ο αδελφός μου να με σκοτώσει γιατί με τσάκωσε μ' ένα φιλόμου!... Έλατε μαζί μου. Δεν θα τολμήσει να με αγγίξει άμα συνοδεύομαι!...

Ο κ. Κωνσταντινίδης δεν μπορούσε ν' αρνηθεί. Άφησε την νέα να τον παρασύρει στους δρόμους Τζωρτζ, Στουρνάρα, Μπουμπουλίνας, Μεταόδου μέχρι που νύχτωσε. Τότε μπροστά στην πόρτα μιας πολυκατοικίας η νέα έννοιε να κόβονται τα γόνατά της.

— Έλατε να σταθούμε λίγο! τον παρεκάλεσε. Μου κόπηκε η αναπνοή από τον φόβο!...

Και τον παρέσυρε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Ένα λεπτό αργότερα η άγνωστη νέα έπεσε λιπόθυμη στην αγκαλιά του. Ο κ. Κωνσταντινίδης προσπάθησε να την κάνει να συνέλθη. Σαφικά η νέα ανέκρινε τις αισθήσεις της, εύχριστισσε τον ηλικιωμένο κύριο κι' έφυγε βιαστικά. Αυτό έκανε εντύπωση στον συνοδό της, Πονηρεύτη, κι' έψαξε τις τσέπες του. Δεν άρπαξε φυσικά ν' ανακαλύψει ότι του έλειπε το πορτοφόλι καθώς κι' ένα παλιό νόμισμα των δέκα δολ-λαρίων που είχε φυλαγμένο στην τσέπη του σασκακιού του. Η νέα με την πρόφαση της λιποθυμίας, την ώρα που είχε πέσει στην αγκαλιά του τον είχε κλέψει και κατόπιν είχε σπεύσει να εξαφανισθεί!...

Μα οι ιστορίες των γυναικών του υποκόσμου είναι άπειρες. Γι' αυτό οι αστυνομικοί είναι πολύ προσεκτικοί.

Καμιά φορά αυτές οι γυναίκες είναι μόνο τα εκτελεστικά όργανα. Άλλοι είναι οι πραγματικοί κακοποιοί, οι άνθρωποι του εγκλήματος. Αυτούς κυνηγούν άντρες.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΠΩΣ ΦΩΤΙΣΘΗΚΑΝ οί δρόμοι του Πεκίνου

Και πώς έγκμαν φτερά ένα εκατομμύριο δολ-λαρία

Η πρώτη παράδοση ιστορία που άκουσα όταν έ-πισκέφθηκα τελευταία την Κίνα, ήταν σχετική με τον ηλεκτροφωτισμό των δρόμων του Πεκίνου.

Ένας ανώτερος κυβερνητικός υπάλληλος της Κίνας έτυχε κάποτε να επισκεφθεί αρκετές πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Φαίνεται λοιπόν ότι του έκανε μεγάλη εντύπωση ο πλούσιος φωτισμός των, γιατί μόλις γύρισε στην πατρίδα του, δήλωσε προς το εθνικό συμβούλιο της χώρας:

— Πρέπει να είμαστε προοδευτικοί όπως και τα άλλα κράτη. Ας διαλέξουμε λοιπόν μια από τις πόλεις της Κίνας και ας φροντίσουμε να φωτίσουμε τους δρόμους της.

Τα μέλη του συμβουλίου κατενθουσιασμένα ψήφισαν υπέρ της πρότασης του κυβερνητικού υπαλλήλου κι' ενέκριναν δαπάνη ενός εκατομμυρίου δολ-λαρίων για το σκοπό αυτό.

Επειτα από λίγες ημέρες το συμβούλιο κάλεσε τον κυβερνητικό υπάλληλο και του είπε:

— Θέτουμε στη διάθεσή σας ένα εκατομμύριο δολ-λαρία για να εκτελέσετε το εκπαιδευτικό αυτό έργο του φωτισμού μιας πόλεως.

Εκείνος θέλησε να ηλεκτροφωτίσει το Πεκίνο. Κάλεσε λοιπόν τον αρχιστράτηγο που κυβερνούσε την επαρχία του Πεκίνου και του είπε:

— Η Εθνική Κυβέρνησις επιθυμεί να φωτίσει τους δρόμους του Πεκίνου με σύγχρονα μέσα. Σας προσφέρω λοιπόν εκ μέρους της το ποσό των 750.000 δολ-λαρίων για το σκοπό αυτό.

— Μεγάλη μου τιμή, απάντησε ο αρχιστράτηγος, θα φροντίσω να πλημμυρίσω το Πεκίνο από φως. Αμέσως κατόπιν ο αρχιστράτηγος κάλεσε τον γραμματέα του και του είπε:

— Η Κυβέρνησις μας διέθεσε 500.000 δολ-λαρία για να φωτίσει τους δρόμους του Πεκίνου. Πάρε τα λοιπόν και ανάθεσε τη δουλειά αυτή στο δημαρχό γιατί αυτός νομίζω, είναι το κατάλληλο πρόσωπο για τη δουλειά αυτή.

Ο γραμματέας του αρχιστράτηγου επισκέφθηκε αμέσως το δημαρχό και του είπε:

— Η μεγάλη μας Κυβέρνησις, έκανε μια εξαιρετική τιμή στην πόλη του Πεκίνου. Θ' αρχίσει απ' αυτή τον εκπαιδευτικό της χώρας μας. Διέθεσε λοιπόν το ποσό των 250.000 δολ-λαρίων για τον φωτισμό των δρόμων του Πεκίνου μας.

Ο δημαρχος πήρε τα χρήματα, κάλεσε τον διευθυντή της αστυνομίας — αφού έφυγε πρώτα έννοιε, — ο γραμματέας του αρχιστράτηγου — και του είπε:

— Η κυβέρνηση διάταξε τον άμεσο φωτισμό των δρόμων του Πεκίνου. Εσείς είστε υπεύθυνος για την εκτέλεση των κυβερνητικών αποφάσεων. Εμπρός λοιπόν φωτίστε το Πεκίνο. Πάρτε κι' αυτής τις 50 χιλ. δολ-λαρία που δι-βέθεται η γενναϊότητα κυβερ-νησί μας για την εκτέλεση του ωραίου αυτού σκο-πού.

Κατόπιν αυτού ο διευθυντής της αστυνομίας έ-στειλε την έξης διαταγή προς όλα τ' αστυνομικά τμήματα:

«Καταρτίσθη ένας νέος νόμος, τον οποίο πρέπει να εφαρμόσουμε άμεσα. Οι δρόμοι του Πεκίνου πρέπει να φωτισθούν. Κάθε καταστηματάρχης πρέπει ν' ανάψει ένα φως μπρος από την πόρτα του. Να επιβληθεί πρόστιμο σ' όποιους δεν συμμορφω-θούν!»

Τώρα κατά πόσον αληθεύει αυτή η ιστορία δεν ξέρω. Η ουσία είναι πάντως ότι όλοι οι δρόμοι του Πεκίνου, είναι φωτισμένοι από μικρούς γλυφούς που κρέμονται έξω από κάθε πόρτα μαγαζιού.

ΟΥ'ΙΛΙΑΜ ΓΚΡΕ'Υ

Ένας νέος βασιλεύς

Οι Άμερικανοί που ζουν χωρίς να έχουν ώριμο έπαγγελμα εξέλεξαν τον βασιλέα και τη βασίλισσά τους. Ο νέος... μονάρχης λέγεται Σινγκπορντ Σίμ-μονς και έχει ως σήμερα εξασκήσει ανανήματα έ-παγγέλματα. Η βασίλισσα λέγεται Πόλλυ Έλλεν Πέτε και το έπαγγέλμά της είναι ν' ακονίζει τα μα-χαίρια των χαρσάπων. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στη φυλακή, για κάποιο μικρό παράπτωμο.

Ο «βασιλεύς» Σίμμονς, με την ευκαιρία της έ-κλογής του, έκαμε μερικές αξιόλογες δηλώσεις.

Πρώτα - πρώτα, διαμαρτυρήθηκε για τη σύγχυση που γίνεται μεταξύ των ανθρώπων που δεν έχουν ώριμο έπαγγελμα και των αλητών.

«Ο άνθρωπος που δεν έχει ώριμο έπαγγελμα έ-μα είπα, εργάζεται όταν έχει κέφι και όπου τύχη άλλ' εργάζεται. Ένώ ο αλήτης δεν εργάζεται και ζή σαν παράσιτο».

Εδήλωσε έπειτα ότι θα ζητήσει: 1) την καθιέρω-ση ώρου εργασίας και μόνο τις τέσσερες ημέρες της εβδομάδας για όλους τους εργαζομένους, 2) την παροχή δωρεάν από το Κράτος σε όλους τους μη έχοντας ώριμο έπαγγελμα μιας λίτρας μπύ-ρας την ημέρα και 3) την προσήκη ειδικού βε-γονίου στα διάφορα τρέινα για κείνους που θα ήθελαν να ταξιδεύουν δωρεάν.

ΖΩΗ της Μέρλε Όμπερον είναι γοητευτική σαν παραμύθι. Γεν-νήθηκε σ' ένα μακρινό νησί, στα νότια της Αυστραλίας. Τα ταξίδια της όμως με τους δικούς της την έφεραν πρώτα στις μουσθ-ριώδεις Ινδίες και κατόπιν στην Άγγλία, στο Παρίσι, στα χιόνια των έλβετικών Άλπεων και τέλος στο φαντασμαγορικό Χόλλυγουντ.

Η μεγάλη «στάρ» πήρε στον κόσμο στη νήσο Τσαμανία και είχε κόρη Γαλλίδας μητέρας και πατέρα Άγγλου στρατιωτικού, που πέθανε από πνευμονία τρεις μήνες πριν γεννηθεί η κορούλα του. Το πραγμα-τικό της όνομα είναι Έστελ Μέρλ Όμπερον Θάμσον. Έζησε εκεί όπου έγινε επτά χρόνων κι ύστερα πήγε με τη μητέρα της στη Βομ-βάν για να επισκεφθεί μερικούς συγγενείς της. Κατόπιν έπληξε στην Καλκούτα, όπου ενεγράφη στο Κολλέγις Λά Μαρτινιέρ. Η εξωτική ο-μορφιά της, η αούγκριτη χάρη της και η γλυκιά φωνή της, σαγηνέ-ψαν από την πρώτη στιγμή τους συμμαθητές της που την ώνόμασαν «Βασιλοπούλα».

Σε ηλικία δεκαέξη χρόνων άρχισε να δείχνει μια εξαιρετική άναπη για το θέατρο και έγινε μέλος στον έρασι-τεχνικό θεατρικό όμιλο της Καλκούτας που έδινε κάθε τόσο αληθινά καλλιτεχνικές παραστάσεις.

Ύστερ από ένα χρόνο, η Μέρλε πού διψούσε να γνωρίσει την Εύρωπ, συνάδευσε ένα θείο της στην Άγγλία. Εκεί έπεισε τον θείο της να την αφήσει μόνη στο Λονδίνο μ' ένα εισιτήριο επιστροφής για την Καλκούτα. Η «Βασιλο-πούλα» όμως έδεψε άμέσως τα εκατό δολ-λαρία για ν' αγορά-φορέματα και το εισιτήριο της επιστροφής το εξοργύρωσε για ν' αντιμετώπιση τα πρώτα της έξοδα.

Στην αρχή όπωρ ήταν φυσι-κό, η Μέρλε συνάντησε πολλές δυσκολίες. Τέλος όμως έπιασε δουλειά ως «φίγκυράντ» σ' ένα στούν-τιο της εταιρείας «Μπρίτις Γκω-μόν» όπου εργάσθηκε δυο όλο-κληρα χρόνια.

Μια ημέρα ωστόσο συνάντησε τον περίφημο ακνοθέτη Άλε. Ζάντερ Κόρντα στο υπαύ του στούντιο. Η συνάντησις αυτή φαίνεται πως ήταν «μοιραία» και για τους δυο. Ο Κόρντα βρήκε στο πρόσωπό της την γυναίκα που άνειρευόταν για σύντροφο της ζωής του.

Άλλα κι' η Μέρλε έννοιωσε γι' αυτόν μεγάλη συμπάθεια. Ο μεγάλος ακνοθέτης ώργάνωνε εκείνο τον καιρό τη δική του εταιρεία «Λόντον Όλυμ» κι' αφού δοκίμασε τη Μέρλε έκλεισε μαζί της ένα συμβόλαιο για πέντε χρόνια.

Η «Βασιλοπούλα της Ταμανίας», όπως έξεκοιλούθη-σαν να τη λένε οι φθοί της, «γύρισε» μερικές ταινίες με αρκετή επιτυχία αλλά το φίλμ που την έπέβαλε ως με-γάλη «Βεντέττα», ήταν «Η ιδιωτική ζωή του Έρρικου του βού». Η Μέρλε έπαιξε στην ταινία αυτή, που τη σκηνο-θέτησε ο Κόρντα με τον διάσημο ηθοποιό Τσαρλς Λάιτον.

Μετά το «γύρισμα» της ταινίας αυτής, η Μέρλε κι' ο Κόρντα παντρεύθηκαν έπισφραγίζοντας έτσι το τρυφε-ρό ειδύλλιο τους. Ο γάμος τους ήταν ένα από τα μεγα-λύτερα «κοσμικά» γεγονότα του Λονδίνου την εποχή εκεί-



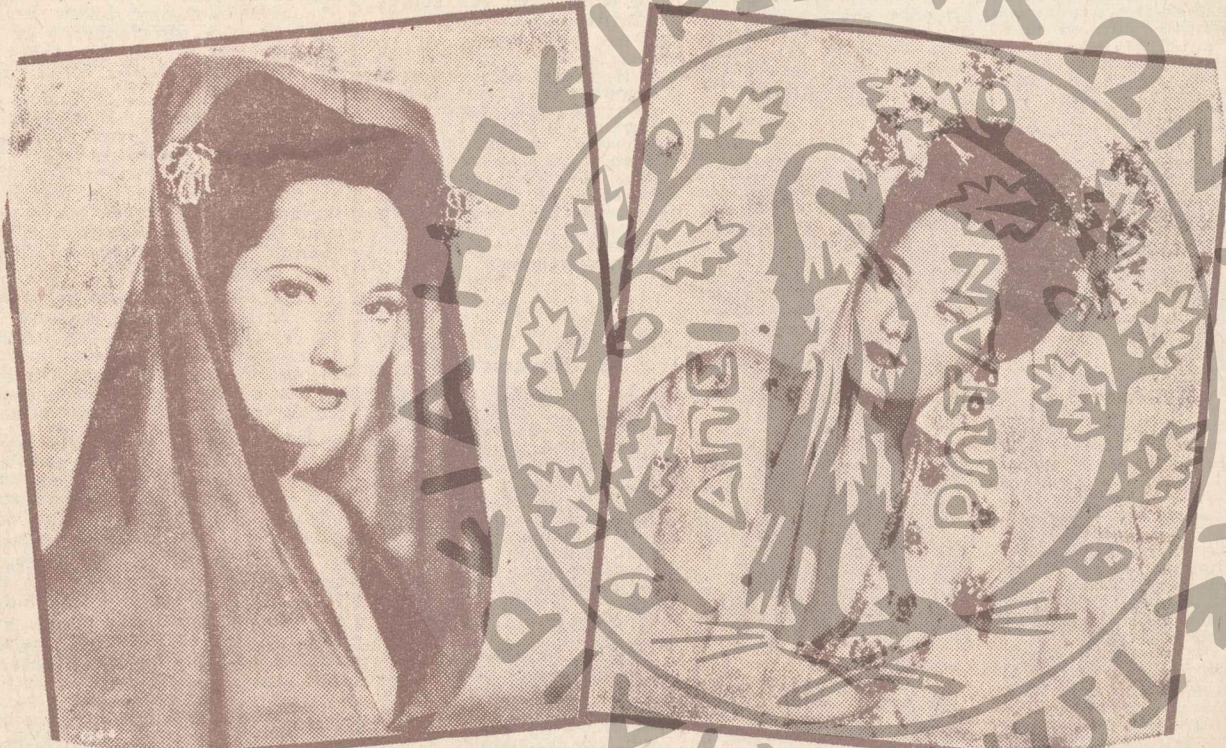
Η «βασιλοπούλα της Ταμανίας» Η μεγάλη «Βεντέττα» Μέρλε Όμπερον.

νη. Άλλα σε λίγο, η εξαντλητική δουλειά του στούντιο κατέστρεψε την ευτυχία τους. Οι δυο σύζυγοι δεν μπο-ρούσαν να χαρούν τη ζωή τους. Εφθάσαν στο σημείο να συναντιώνται σε φιλικά σπίτια σαν ξένοι και ύστερ από ένα χρόνο χώρισαν, με το χαμόγελο στα χείλη, σαν δυο άνθρωποι που ήταν γραφτό τους να μη μπορούν να ζήσουν μαζί ούτε μια ημέρα!

Η Μέρλε τότε διάσκη πιά έφυγε για το Χόλλυ-γουντ, όπου προσελήθη σε μια μεγάλη εταιρεία, «γυρί-ζοντας» φίλμ που σημειώνουν πάντα τεραστία επιτυχία, όπως «Ο Πύργος των καταγίδων» και τόσα άλλα.

Η «Βασιλοπούλα της Ταμανίας» είναι μια γυναίκα έ άπλους τρόπους και γι' αυτό την λατρεύουν όλοι στο Χόλλυγουντ. Αγαπάει όλα τα σπόρ και ιδίως το τέννις και την ιππασία. Επίσης τη μουσική και το διάβασμα.

Όσο για την καρδιά της είναι ακόμη έλεύθερη. Η Μέρλε Όμπερον φοβάται τις αισθηματικές περιπέτειες! Α. ΚΙΝΓΚ





ΧΙΟΝΙΑ ΣΤΑ ΜΑΜΙΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΓΕΡΑΤΕΙΩΝ...

Στα πορσάκια του θεάτρου οι μηχανικοί, οι ηλεκτρολόγοι, οι φροντιστές, πηγαίνουν κι' έρχονται σαν με τον επαγγελματικό πυρετό της δουλειάς τους. Σε μία στιγμή, ο διευθυντής της σκηνής πληροφορεί την κλειστή αλλαία, και κόλλησε το μάτι του στο μικρό τετράγωνο άνοιγμα. Είδε τα καθίσματα της πλατείας σκεδόν άδεια, ένα-δυο ανθρώπους να καταβόνανε το διάδρομο και κουνήσαν το κεφάλι του.

— Πέννα θαχούμε!... κορόιδεψε μέσ' από τα δόντια του.

Ήταν κι' η γνώμη όλων των άλλων μέσ' στο θέατρο: Ποιος θαρχότανε τώρα στην αποκαρτεσιότητα παράστασις μιας θεατρίνας, που κι' ο τελευταίος αντίλαλος της φωνής της είχε σβυστή εδώ και δεκαπέντε χρόνια!...

Κι' όμως, μέσ' στο κοινό, ρίνι της η Λίτσα Βαλέρι, σκολιότανε με νεανικό κάψι. Τα χρόνια της τάνοιθε απόψε έλαφρα σαν πούπουλα, τα γερατειά της αγύπαρχτα... Μέσα της είχε ζυγνήσει η θεατρίνα, η σφριγλή θεατρίνα του παλιού καιρού, αυτή η ίδια που έκανε τον κόσμο να χειροκροτά ξεφρενιασμένος από ένθουσιασμό σε κάθε της «Πρώτη»... Πώς της είχε ρθν να δώση την «αποκαρτεσιότητα» παράστασις της; Μία στερνή κοκεταρία, κι' ύστερα, λόγος οικονομικοί. Ή παράστασις αυτή θα συμπλήρωνε λιγάκι την ασήμαντη συνταγή της, θα την έκανε κάπως γ' ανασάνη... Κι' επί τέλους, είχε σκεφτή, μία μοναδική της παράστασις ήτανε, θαρχόντουσαν μερικοί παλιοί της θαυμαστές, για να τη χειροκροτήσουν για τελευταία φορά...

... Αντίθετα όμως, ήρθανε πολύ λιγοί: Όταν άνοιξε η αλλαία και βγήκε η γρηθέατρίνα από την σκηνή, η πλατεία της φάνηκε σαν ένα άδαιο κατασκότεινο βαρβαρό! Δύο — τρεις σειρές καθισμάτων μπροστά, και πιο πίσω τό χάος! Φοδερή πέννα, όπως είχε πη κι' ο διευθυντής της σκηνής... Το χτύπημα ήτανε βαρύ για μία Λίτσα Βαλέρι... Για μία στιγμή, η γρηθέατρίνα νόμισε πως θάπεφτε, και σπρίχτηκε απάνω σ' ένα έπιπλο της σκηνής με ξεφτισμένη στοφα... Υστερα όμως, η φλόγα της συνεπήρε η φλόγα της τέχνης, που ανάδει ανεξάρτητα από την ειοπρατική επιτυχία: Η Λίτσα Βαλέρι θυμήθηκε πως ήτανε μία μεγάλη θεατρίνα, και πως έδινε την αποκαρτεσιότητα παράστασις της ζωής της... Τέντωσε

λοιπόν το γέρο σκεδωμένο της κορμί, και μπήκε θάρρετα μέσ' στο ρόλο της! Δεν έπαιξε για τις δυο σειρές των πιστών που την παρακολουθούσαν συγκινημένοι. Έπαιξε για τον έσπυτο της για την υστεροφωμία της... Ή αποκαρτεσιότητα ήτανε εμπορική αποτυχία. Τόσο το χειρότερο!... Έπρεπε όμως νάναι ηθικός θρίαμβος.

Η αλλαία της πρώτης πράξεως έκλεισε μέσ' στα χειροκροτήματα των λίγων θεατών. Ή Λίτσα μπήκε στο καμαρίνι της για ν' αλλάξει. Κυττάχτηκε στον καθρέφτη, κι' είδε τα μάγουλά της κόκκινα, φλογισμένα... Κι' άθελά της, αναπόλησε περασμένες στιγμές μεγάλες. Άλλοτε, τέτοια ώρα, στο κλεισίμο της πρώτης πράξεως, έζω απ' το καμαρίνι της θα συντονίζονταν ένας πολυδούρος καμώσις μ' ένθουσιασμό! Δημοσιογράφοι, συγγραφείς, θαυμαστές... Κι' αυτή θ' άρνιότανε σ' όλους την εισοδή, βιαστική θριαμβωτορία, γόσσα κι' ο ψιθύρος των θαυμαστών τους, τα λόγια τους, θα ξεψυχούσαν, να σ' αυτή της... Και τώρα; Μόνη της, μέσ' στο ψυχρό καμαρίνι της γρηθέ, μ' ένα θέατρο άδειο... Πόσο σκληρά βαραίνανε τα χρόνια που έζησε... Άλλοτε χτυπούσαν οι θαυμαστές την πόρτα της, για να την εκλιπαρούσαν να δεχτή ένα δώρο τους, ένα μπουκέτο τους... Απόψε ποιος να χτυπήσει...

Η κλειστή πόρτα του καμαριού χτύπησε. Το χτύπημα ήτανε αιγανό, δικριτικό. Μαζί με την πόρτα, χτύπησε, πολύ πιο δυνατά, και της θεατρίνας η καρδιά... Ποιος νάναν;

— Εμπρός...

Η φωνή της άκουσθηκε αιγανή, τρεμουλιαστική. Ή πόρτα άνοιξε κι' από το άνοιγμα της γλύστρης ένας κύριος. Ήτανε κάτασπρος, ροδοκόκκινος, με γυαλιά, πολύ καλοντυμένος μ' ένα χρυσό μπαστούνι και το καπέλλο του στο ένα χέρι, κι' ένα μεγάλο μπουκέτο σ' άλλο. Ή Λίτσα βλέποντας τον σηκώθηκε. Το ένστικτό της το αλάνθαστο ένστικτό της γυναίκας και της θεατρίνας, της ψιθύρισε πως είχε μπροστά της έναν παλιό θαυμαστή...

— Λίτσα!...

Η φωνή του ξεψύχπσε τόσο απαλή σ' αυτή της... Η θύμπος της έφαξε μανία, σμένε στο παρελθόν, το κουρασμένο της γέρο κορμί γύρισε μέσ' στο ήλιο, θος των θαυμαστών της παλιάς εποχής να ξεχωρίση αυτόν, να θυμηθί ποιος ήτανε... Σ' άθιαμρος, ξεπετάχτηκε απ' το στόμα της τ' όνομά του:

— Άλκη!

— Με θυμήθηκες;...
— Ο γέρος κύριος ήτανε φανερά συγκινημένος. Ή να δακρύ έλαμψε μέσ' από τα γυαλιά του...
— Εκείνη τούδωσε και τα δυο χέρια της, που εκείνος τάφερε στα χείλια του.

— Άλκη!... Άν σε θυμήθηκα!... Έσένα, τον πιο τρελλό μου θαυμαστή... Δεν θυμάμαι να πέρασε παράστασις μου χωρίς το μπουκέτο σου...
— Ουτ' η αποψινή μπορούσε να περάσει... ψιθύρισε ο γέρος, δίνοντας της τα λουλούδια.
— Ή γρηθέατρίνα βύθισε το ρυτιδωμένο της πρόσωπο μέσ' στα δροσερά αρωματισμένα πέταλα των λουλουδιών. Ή φωνή της ξεψύχπσε σ' αλυγμός:
— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

— Άλκη, σ' ευχαριστώ...
— Υστερ' από τόσα χρόνια, ήτανε τόσο ευγενικό να με θυμηθείς...
— Εσύ δεν θέλπες, τότε που ήτανε καιρός, να ένθουσουμε τις τύχες μας...
— Με τρώαξε η ιδέα του γάμου που θα μου στερούσε το θέατρο...
— Το κούδουνι χτύπησε. Ο γέρος κύριος σηκώθηκε.
— Λίτσα, πάω να σε κοιτάσω και στις άλλες πράξεις...
— Θα παίζω μόνο για σένα! του άπάντησε.

ΤΑ ΦΥΚΙΑ, άνεκμετάλλευτος θασαυρός

Το θαυματουργό «αλγινικό δξύ»

«Αν κάποιος, μιλώντας σας για το φέτος που βγαίνουν απ' τη θάλασσα, άνακατέψη και... το παγωτό κρέμα, τη σοκολάτα του γάλακτος ή την τζελατινά των φρούτων, θα τον περάσετε άσφαλώς για τρελλό!... Κι' όμως άλη γήκη, γιατί σήμερα χρησιμοποιείται πολύ σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, και σ' άλλες άκόμη, το «αλγινικό δξύ», ένα προϊόν που βγαίνει απ' τα φύκια.

Γράψαμε άλλοτε λίγες γραμμές για την ίδουσι μίας νέας άγγλικής βιομηχανίας για την κατεργασία των φυκιών. Ή πρώτη ύλη δεν είνε όποιοδήποτε απ' τα άκτέοντα είδη φυκιών, αλλά ώρισμένα μόνον, έξαιρετικά μεγάλου μήκους, που ύπάρχουν κυρίως στις άκτές της Σκωτίας, της Ίρλανδίας, της Καλιφόρνιας, του Καναδά και της Νοτίου Αμερικής.

Ενώ τα προϊόντα της ξηράς χρησιμοποιούνται απ' τον άνθρωπο από άμνημονεύτων χρόνων, οι θησαυροί της θάλασσας έμεναν σχεδόν άθικτοι ως τώρα. Μόνο κατά τα τελευταία χρόνια άρνήσε η χρησιμοποίησης θαλάσσιων στη βιομηχανία της βιοσυνθεσίας, καθώς κι' η κατασκευή νέων συνθετικών υφισμάτων, που άναπληρώνουν το σπατούνι και κάθαρίζουν όλες τις κηλίδες με πρώτη ύλη τους τα φύκια. Έξ άλλου, οι έπιστήμονες μάς λένε ότι ένα μεγάλο μέρος του άκεανού είνε τόσο πυκνοκατοικημένο, ώστε άν τελείωνε έξαφνικά το κάροβνο και το πετρέλαιο, θα μπορούσαν ν' άντικαταστήσουν θαλάσσια με θαλάσσια ως καύσιμη ύλη.

Την περίεμεν στο κάμαρίνι της ο ταμίας του θεάτρου.
— Φαντάζομαι είδπαρε! του είπε μελαγχολικά.
— Κόσμο δεν είχαμε της άπάντησε, το θέατρο όμως ήταν όλο πουλημένο...
— Όλο...
— Ναι, όριστε τα χρέηστα.

Ή Λίτσα είδε τα λεφτά να γεμίζουν το τραπεζάκι του καμαριού της.
— Κι' αυτή την κάρτα... της είπε ο ταμίας.

Ήταν ένα μικρό έπισκεπτήριο με τ' όνομά του, και δύο — τρία λόγια:
«Έπαιξε για μένα. Ήτανε φυσικό να πάρω και τις θέσεις που δεν είχανε πουληθεί. Σ' ευχαριστώ, Λίτσα...»

«Αλκη»
Ή γρηθέατρίνα έμενε σιωπηλή, κλειμένη αδιάφορη μπρος στα λεφτά, συγκινημένη μπρος στην ευγενική χειρονομία. Και μέσα της φούκωνε μία περιφανή σκέψη: Άκόμα και σήμερα στα γερατειά της, είχε βρεθεί άνθρωπος να της φέρη λουλούδια και να ξεδέψη λεφτά για να της φανή ευχάριστης!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ
«Ενα είδος γάλας από αλγινικό δξύ έχει άξία για χρησιμοποίηση κατά τις έγχειρήσεις για το σταμάτημα της αίμορραγίας. Ο χειρουργός ύπορεί να την άοιση μέσα στο σώμα, όταν θα ρήνη την πληγή, γιατί ο οργανισμός την διαλύει σιγά-σιγά και την άπορροφά.

Επίσης το αλγινικό δξύ άποτελεί το «συνθετικό» υλικό για διάφορα γάπια κι' άλλα φάρμακα όδοντοπαστες κλπ. και άντικαθιστά σε διάφορα βιομηχανικά προϊόντα τη ζελατίνη και την άμυλόκολλα, που σπαταλούν σήμερα.

Η μεγαλύτερη ποσότης αλγινικού δξύος καταναλίσκεται τώρα στη βιομηχανία των τροφίμων. Μ' αυτό διατηρείται άλιωτο το παγωτό κρέμα, γίνεται όμοιογενής η σοκολάτα του γάλακτος, παρασκευάζονται διάφορα «ζελέ» φρούτων κλπ.

Μόνο το μέλλον θα μάς δείξει σε τί άκόνι ύπορεί να χρησιμοποιηθώ το αλγινικό δξύ. Μερικοί ύποστηρίζουν ότι θα βρω τόσες εφαρμογές, όσες κι' η κυτταρίνη, που άποτελεί σήμερα στατικό 50.000 διαφόρων προϊόντων.



Οι έρωτες της πριγκίπισσας ΝΤΕ-Ζ-ΟΥΡΣΕΝ

Καμία γυναίκα δεν έλαμψε τόσο με την όμορφιά, τη χάρι και τη γοητεία της όσο η Μαρία - Άννα ντε λα Τρεμουίλι ντε Νουαρμουτιέ, που είνε περισσότερο γνωστή με το όνομα της πριγκίπισσας ντε - Ζ - Ούρσεν. Ένας από τους βιογράφους της μάς την περιγράφει με τα ακόλουθα λόγια:

«Είνε η ζωντανή προσωποποίηση της γοητείας. Τα μάτια της, που έχουν το χρώμα της θάλασσας, είνε γεμάτα από μία περίεργη ήδυνάθεια, που συγκινεί και τους πιο ψυχρούς άνδρες. Ή φωνή της, που είνε γλυκύτερη κι' από τη φωνή μίας σειρήνας, εισχωρεί βαθειά μέσα στην ψυχή και την άναστατώνει. Προσθέστε σ' όλα αυτά μία κορμοστασία νύμφης, τις χάρες της «Ηδης και την εύλυγία της Αφροδίτης και θα έχετε μία εικόνα της πριγκίπισσας».

Ή Μαρία - Άννα ντε λα Τρεμουίλι είχε παντρευθί σε πρώτο γάμο τον πριγκίπα ντε Σαλαί, που πέθανε λίγον καιρό άργότερα. Ο δεύτερος σύζυγός της ήταν ο δούκας του Μπριττανίου και πριγκίπας ντε - Ζ - Ούρσεν. Άλλά κι' αυτός άκόλουθος πολύ γρήγορα τον πρώτο στον τάφο, αφήνοντας μία κολλοσιαία περιουσία στη σύζυγό του.

Ή πριγκίπισσα Ζούσε τότε στη Ρώμη όπου η έπιρροή της ήταν τεραστία, ίδιος στην παπική αούλη. Πολλοί μάλιστα πιστεύουν ότι ήταν έρωμένη του πάπα Ίννοκέντιου του 19ου, άλλά το πράγμα δεν είνε άπόλυτα βέβαιο.

«Αν, όμως η πριγκίπισσα ντε - Ζ - Ούρσεν δεν είχε σαναυώσει τον ίδιο τον πάπα, η όμορφιά της έκανε θρούσι μεταξύ των καρδινάλιων του. Ο Ίννοκέντιος είχε πη κάποτε χαρακτηριστικά γι' αυτήν:

—Αυτή η άκόρταρη σειρήνα χρειάζεται δυο τουλάχιστον καρδινάλιους για το πρόγευμά της!

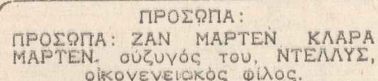
Ο καρδινάλιος ντ' Εστρέ ήταν ξεπλημένος μαζί της και πολλές φορές τα βράδια έσημερωνόταν κάτω από τα παράθυρά της, μαζί με μία ομάδα από τους καλύτερους μουσικούς της Ρώμης, που τους άκριβοπληρώνε για να τραγουδούν και να συνοδεύουν με τη μουσική τους τον ύπνο της αγαπημένης του.

Ένας άλλος θαυμαστής της, ο καρδινάλιος ντε Μπουγιόν, της άφωπε πεθείνοντας — «άπό εύγνωμοσύνη» όπως αναγράφεται στη διαθήκη του — το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του.

Ή πριγκίπισσα ντε - Ζ - Ούρσεν πήγε κατόπι στο Παρίσι, όπου, άπό την πρώτη στιγμή, σκηματίσθηκε γύρω της μία αούλη θαυμαστών, που εκλιπαρούσαν ένα της βλέμμα ή ένα της χαμόγελο. Οι χρονικογράφοι της έποχης μάς πληροφορούν ότι μερικοί από τους έρωτες της δεν είχαν διάρκεια μεγαλύτερη άπό πέντε λεπτά, που ήταν ωστόσο άρκετά για να κάμουν εκείνους που

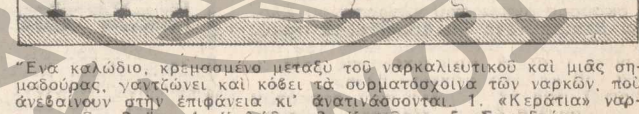
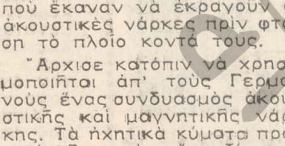
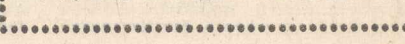
περιέβαλλε με την εύνοιά της ευτυχισμένους.

Έπειτα από τους έρωτικούς θριάμβους της στο Παρίσι, η πριγκίπισσα πήγε στη Μαδρίτη, όπου άνέλαβε τα ύψηλά καθήκοντα της καμαριέρας της βασίλισσας Μαρίας - Λουίζας. Ή θέσις αυτή, όπως γράφει στα άπομνημονεύματά της, της παρέιχε τη μεγάλη τιμή «να παίρνη τις παντούφλες και τη ρόμπ ντε σάμπρ του βασιλιά, όταν κοιμόταν μαζί με τη σύζυγό του, να χύνη νερό στη βασίλισσα για να πλύνη τα χέρια της ή να της παρουσιάση ένα μικρό δοχείο για τη νύχτα, που ως τότε η Μαρία - Λουίζα δεν εγγνώριζε τη χρήση του...».

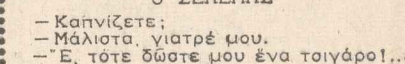


ΖΑΝ: ΔΕΝ τῆς ἀπαντῶ. Δαρεῖσθε
πειά. Μόλις τολμῶ νὰ τὴν κάνω νὰ λο-
γικευθῇ ἀρχίζει καὶ τὰ σπάει. Δὲν μᾶς ἔ-
χεινε τίποτε μερὸ ἐδῶ μέσα!

τὰ παῖδιά της. Εἶνε ἐπίσης ἓνα ζῶον ἄ-
κακο καὶ ἐξαιρετικὰ χρήσιμο στὸν ἄν.



κακο και εξααιρετικά χρήσιμο στον άνθρωπο».





Το πυροτέχνημα του «Στρατηγού Σλόκουμ»

Μία ανατριχιαστική τραγωδία ξετυλίχθηκε πριν από μερικές ημέρες στις ελληνικές θάλασσες. Και τα θύματα της μετρούνται σ' εκατοντάδες. Το ναυάγιο της «Χειμάρας» σκόρπισε τη λύπη και το πένθος σε κάθε ελληνική ψυχή...

Ποιά ήταν η αιτία του τραγικού αυτού δυστυχήματος; Η θάλασσα κρατεί ακόμη το μυστικό της, όπως και σε τόσα άλλα ναυάγια, όπως και σε τόσες άλλες τραγωδίες, που γράφηκαν πάνω στ' αφορισμένα κύματά της.

Είνε αναρίθμητα αυτά τα ναυάγια και καθένα τους αποτελεί μία ζοφερή εσάδα του σκληρού αγώνος του ανθρώπου για την καθυστάθεια, και την κατάκτηση του ύψους στο χειμώνα.

Μία εξιστόρηση των κυριότερων από τα ναυάγια αυτά θα δώσουμε στη νέα σειρά που αρχίζουμε από το σημερινό τεύχος του «Πηγαριού».

★

15 'Ιουνίου 1904. Ένα πρωινό Κυριακής.

Μέσα στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, μπροστά στην προκυμαία του Ξελογκαίτη, ήταν άραγμένο ένα μεγάλο ατμόπλοιο. Στην πρώτη του ξεχώριζε με μεγάλα γράμματα το όνομα «Στρατηγός Σλόκουμ».

Οι επιβάτες, χαρούμενοι και γελαστοί, έμπαιναν μέσα στο σκάφος. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά... Ένα νηπιαγωγείο έφερε σε παράταξη τους μικρούς τροφίμους του. Ουδόντα επτά αγοράκια και κορίτσια, ντυμένα ολόλευκα, με την αμερικανική σημαία κεντημένη στο στήθος τους. Οι δασκάλες τους, με επί κεφαλής τη διευθύντρια μίς Μάργκαρετ Κόννελ, μία αμερικανίδα Ιρλανδικής καταγωγής, τα συνόδευαν και τα βοηθούσαν να επιβιβασθούν.

Ο «Στρατηγός Σλόκουμ» είχε διατεθεί εκείνη την ημέρα για μία θαλασσία εκδρομή, που θα κρατούσε ως το πρωί της Δευτέρας.

Η ώρα πλησίαζε δέκα. Η σειρήνα του ατμόπλοιου σφύριζε τρεις φορές. Κι' αμέσως ο «Στρατηγός Σλόκουμ», με τους 1500 εκδρομείς του, άρχισε ν' απομακρύνεται από την προκυμαία.

Ένας θόρυβος από χαρούμενα ξεφωνητά συνόδευσε την αναχώρησή του. Μία ορχήστρα, πάνω στη γέφυρα του κυβερνήτου, έπαιζε τον αμερικανικό ύμνο. Οι εκδρομείς κουνούσαν τα μαντήλια τους προς το μέρος των συγγενών και των φίλων τους, που τους είχαν συνοδεύσει ως την αποβάθρα και που, ασφαλώς, αυτή τη στιγμή, τους μακάριζαν μέσα στην ψυχρή τους για την όμορφη ημέρα που θα περνούσαν στη θάλασσα.

Ο «Στρατηγός Σλόκουμ» βρισκόταν τώρα μακριά από το μουράγιο. Η γέφυρα του αντίκρυζε την έξοδο του λιμανιού. Κανένα άλλο πλοίο δεν έρχόταν από το αντίθετο μέρος. Ο δρόμος ήταν ελεύθερος. Ο κυβερνήτης σκέφθηκε πως ήταν μία κατάλληλη ευκαιρία για να κάνει τα πλήθη που συνοδεύονταν το πρωί εκείνο της Κυριακής στις προκυμαίες του Μπρούκλιν, να θαυμάσουν το κομψό και ταχύπλοο καράβι του.

— Δυναμώστε τις φωτιές! πρόσταξε.

Ο σκούρος όγκος του «Στρατηγού Σλόκουμ» άρχισε τότε να ξεσχίζει με ταχύτητα τα κύματα, αφήνοντας πίσω του μία ολόλευκη γραμμή, που άστραψε στις ακτίνες του καλοκαιριτικού ήλιου.

Μερικοί από το πλήθος που στεκόταν στις προκυμαίες ζητωκραύγααν ενθουσιασμένοι.

Σε λίγο, η ορχήστρα σταμάτησε το πα-

ζυμό της και τα μικρά παιδιά του νηπιαγωγείου άρχισαν να ψέλνουν με τις αδυνατές φωνές τους έναν ευχαριστήριο ύμνο προς το Θεό...

— Άλλά, ξαφνικά, μία τρομακτική κραυγή αντήχησε μέσα στο σκάφος:

— Φωτιά!

Πυκνά σύννεφα μαύρου καπνού ανέβαιναν από το μέρος του μηχανοστασίου. Μην κινήθη κανείς από τη θέση του! ουρλιάζε ο κυβερνήτης που πέρασε τρέχοντας ανάμεσα από το τρομαγμένο πλήθος των επιβατών, με το περιστρόφο στο χέρι.

Ένα σύννεφο ολόμαυρο καπνού τον σκέπασε καθώς πήγαινε να κατεβεί τη σκάλα που έφερε στ' αμπάρι.

Μερικά λεπτά αργότερα, δύο πελώριες πυρίνες γλώσσες φάνηκαν στις δύο άκρες του καταστρώματος, ή μία προς το μέρος της πρύμνης και ή άλλη προς το μέρος της πλώρης.

Οι γλώσσες αυτές σκημάτισαν σε λίγο δύο αδιεπέραστα πυρίνα τείχη, που είχαν αποκλείσει εκείνους που βρισκόταν πάνω στο καταστρώμα.

Ένας τεράστιος πανικός κυριεύσε τότε τους επιβάτες. Γιατί έδλεπαν πως ήταν χαμένοι. Η μόνη ελπίδα σωτηρίας ήταν η θάλασσα. Όσοι ήξεραν να κολυμπούν, άρχισαν να πηδούν από το καταστρώμα. Οι άλλοι ουρλιάζαν από τον τρόμο και την απόγνωση τους.

Ο πλοίαρχος ξαναφάνηκε σε μία στιγμή. Ήταν κατμαυμένος από τους καπνούς, φώναζε σαν τρελλός. Και, πραγματικά, εμπρός στο μέγεθος της συμφοράς, τα είχε χαμένα. Άντι να διευθύνει το σκάφος προς το μέρος του Μπρούκλιν, που δεν ήταν μακριά, έδωσε κατευθυνθεί προς το μέρος της νήσου Νορθμπρόδερ, που απέχει περισσότερο από ένα μίλλι...

Η τρομακτική τραγωδία άρχισε να ξετυλίγεται τότε με μίαν ασυλληπτή ταχύτητα. Ο «Στρατηγός Σλόκουμ» σκεπασμένος από φλόγες και καπνούς, έτρεχε πάντα, χωρίς τα τρία ναυαγοσωστικά, που είχαν ξεκινήσει από το λιμένα της Νέας Υόρκης κι' έπλεαν ολόταχως προς το μέρος του, να κατορθώσουν να τον φτάσουν.

Πάνω στο πλοίο διαδραματίζονταν σκηνές απερίγραπτης φρίκης. Εκατοντάδες ανθρώπων καίγονταν σαν πυροτεχνήματα πάνω στο καταστρώμα, ενώ άλλοι, στην απελπισία τους, ανέβαιναν στα κατάρτια, νομίζοντας πως εκεί πάνω θα μπορούσαν να σωθούν. Μία δυστυχισμένη μητέρα άρπασε τα δύο παιδιά της στα χέρια της και ρίχθηκε αποφασιστικά μέσα στο αμπάρι, που ήταν μία κόλαση φλογών, θέλοντας να σώσει ένα γοργό τέρας στο μαρτύριό της.

Και οι πιο θαρραλέοι είχαν χάσει πίστη στην ψυχραιμία τους.

Σε μία στιγμή, ο πλοίαρχος και πολλοί από τους άνδρες του πληρώματος, βλέποντας ότι κάθε ελπίδα είχε χαθεί, ρίχθηκαν στη θάλασσα.

Μόνο η Μάργκαρετ Κόννελ, η διευθύντρια του νηπιαγωγείου έδειξε ένα αξιοθαύμαστο θάρρος. Μόνη της, χωρίς καμιά βοήθεια, κατώρθωσε να σώσει επτά παιδιά, πάνω σ' ένα μεγάλο κομμάτι ξύλου, που το χρησιμοποίησε σαν οχεδί. Είχε ανεβάσει πάνω σ' αυτό τα παιδιά και κολυμπώντας από πίσω το έφερε σπρώχνοντας ως την προκυμαία. Από τα άλλα παιδιά δεν σώθηκε κανένα. Πολλά απ' αυτά βρήκαν οίκτρό τέλος πνιγμένα.



— Φαντάσου ότι πήγα κάποτε με τα πόδια είκοσι χιλιόμετρα για να χα-
— Και ξαναγύρισε πεζή;
— Όχι, με το φορείο...

από τους καπνούς και την τρομακτική θερμότητα που είχε αναπτυχθεί πάνω στο καίμενο ατμόπλοιο.

Η τελευταία φάση της φρικιαστικής τραγωδίας γράφτηκε έπειτα από μερικά λεπτά. Ο «Στρατηγός Σλόκουμ» ρίχθηκε με όλη την δύναμή του στη θάλασσα. Ήταν πια ένα πελώριο πυροτέχνημα.

Όταν κατώρθωσαν να σβύσουν τη φωτιά βρήκαν ανάμεσα στα ελπίδια του πλοίου τα απανθρωπωμένα πτώματα 780 επιβατών. 250 άλλοι πνίγηκαν και τα πτώματά τους δεν βρέθηκαν ποτέ. 400 μόνον επιβάτες κατώρθωσαν να σωθούν. Τρεις απ' αυτούς είχαν τρελλαθεί κι' ένας άλλος, μία γυναίκα, είχε χάσει όλο-
— Τελα τη μνήμη της.

Χιλιάδες άνθρωποι είχαν παρακολουθήσει από την προκυμαία όλες τις φάσεις της φρικιαστικής τραγωδίας χωρίς να μπορούν να δώσουν καμιά βοήθεια στα δυστυχισμένα θύματα.

Πως είχε προέλθει η πυρκαγιά πάνω στο «Στρατηγό Σλόκουμ»; Η ανάκριση που έγινε δεν το εξακρίβωσε ποτέ. Γιατί η τραγωδία είχεν εκτυλιχθεί με τόση ταχύτητα, που κανείς δεν ήταν σε θέση να δώσει μία πληροφορία που θα διεφύτιζε το μυστήριο. Ώστόσο, η αμερικανική δικαιοσύνη κατελόγισε στον πλοίαρχο και το πλήρωμα βαρύτερες ευθύνες και τους κατέδικασε όλους σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. Κατά τη μεταφορά τους από το δικαστήριο στις φυλακές, το πλήθος λίγο έλειψε να τους λυντσάρει.

Έτσι, τερματίστηκε η τραγωδία του «Στρατηγού Σλόκουμ», που είχε βυθιστεί στη λύπη και το πένθος ολόκληρη την Αμερική.

♦♦

Τα γυναικικά σας

Για τις νεοεισερχόμενες

Τα γυναικικά είναι εφέτος της μόδας. Καθώς όμως στοικίζουν πολύ, πρέπει να έχετε να τα περιποιηθείτε, για να διατηρηθούν πολλά χρόνια.

Αν έχουν λερωθεί από ιδρώτα ή λίπος, τα καθαρίζετε με το έλαϊν μίγμα: 15 γραμμάρια αλκοόλ, 15 γραμ. αιθέρα, 8 γραμ. αμμωνία. Τρίβετε το λερωμένο μέρος μ' αυτό το υγρό κι' έπειτα το περνάτε μ' ένα πανί βρεγμένο με νερό καθαρό. Η μέθοδος αυτή είναι κατάλληλη για τα γυναικικά με κοντό τρίχωμα. Για εκείνα που έχουν μακρύ τρίχωμα, είναι προτιμώτερο το τρίψιμο με πιτύρο ή πριονίδι. Έπειτα τα τινάζετε καλά.

Τα άσπρα γυναικικά καθαρίζονται περισσότερο με ζεστό αλάτι. Τα πασπαλίζετε μ' αυτό και τρίβετε δυνατά με τα χέρια σας, για να εισχωρήσει ανάμεσα στο τρίχωμα. Αν δεν επιτύχετε έτσι τέλει καθαρισμό, χρησιμοποιείτε τάλκ κατά τον ίδιο τρόπο. Στο τέλος, αν το γυναικικό έχει γίνει κάπως μουντό, το τρίβετε με λίγη βενζίνη.

Όταν το γούνινο παλτό σας έχει μουντί, σκευτή απ' τη βροχή, μη το βάζετε κοντά στη φωτιά, γιατί η δυνατή θερμότητα σπάει τις τρίχες. Το σκουπίζετε καλά δουρίζετε το τρίχωμα και το αφήνετε να στεγνώσει, κρεμασμένο σε μία κρεμάστρα. Την άλλη μέρα, χτενίζετε το τρίχωμα, πρώτα κατά την κατεύθυνσή του κι' έπειτα ανάποδα.

Για να φυλάξετε τις γούνες σας το καλοκαίρι, τις διπλώνετε μ' ένα πανί, αφού τις πουντράρετε με κοπανισμένο πιπέρι ή με λίγο αλεσμένο και ζεσταμένο καφέ. Απ' έξω τις διπλώνετε μ' εφημερίδες.

Για τους επιβάτες των αεροπλάνων

Οι ταξιδιώται των αεροπλάνων άγνοουν συνήθως πού βρισκονται. Ο αξιωματικός λοιπόν της Ρ.Α.Φ. Σ. Χάλ επενόησε γι' αυτούς ένα μηχανήμα, που τους πληροφορεί κάθε στιγμή για τη θέση του αεροπλάνου. Πρόκειται για ένα χάρτη, που παριστάνει τη διαδρομή του αεροπλάνου κι' είναι στερεωμένο στο τοίχωμα της καμπίνας. Ένα μικροσκοπικό αεροπλάνο μετατοπίζεται πάνω σ' αυτόν, όπως ακριβώς και το πραγματικό. Κινείται με υδραυλικό μηχανισμό, που κινείται από την αναχώρησή και που ρυθμίζεται ανάλογα προς την ταχύτητα του αεροπλάνου. Υπάρχει επίσης μία ακουστική συσκευή, σαν ραδιόφωνο, μ' ένα μικρόφωνο εγκατεστημένο κοντά στον πιλότο για να δίνει εύκολα πληροφορίες στους επιβάτες για το ταξίδι. Όταν βαρεθεί να μιλήσει ο πιλότος, συνδέει το μηχανήμα μ' ένα ραδιόφωνο, κι' έτσι οι ταξιδιώτες κι' ο ίδιος ακούνε μουσική ή είδησεις.

ΕΝ είνε αλήθεια πως θα θέλατε να έχετε πλαστικό σώμα;

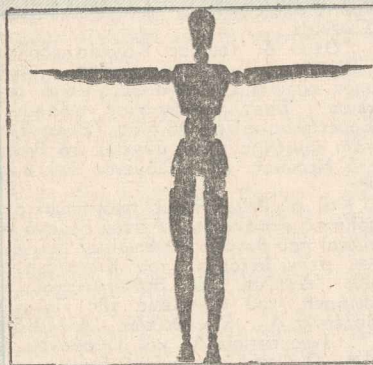
Άλλά σε τί συνίσταται ή πλαστικότητα του σώματος; Πριν από όλα σε μίαν ά- πόλυτη αρμονία. Η αρ- μονία, όμως, δεν είνε μιά ά- πλή αναλογία μεταξύ του βάρους και του αναστήμα- τος σας. Η αναλογία αυ- τη είνε βέβαια μιά άπαραί- τητη βάση, ένα κάποιο ξε- κίνημα, αλλά δεν είνε τό- παν.

Και, πρώτα - πρώτα, πρέπει να έχετε πως δεν υπάρχουν απόλυτα μαθη- ματικοί κανόνες σύμφωνοι με τους όποιους ένα σώμα είνε ώραίο ή δεν είνε. Γιατί κάθε σώμα έχει τη δική του, την ολόκληρη προσω- πική του ομορφιά.

Πρέπει, λοιπόν, να προσπαθήσετε να βρείτε τον δικό σας μορφολογικό τύπο, χωρίς τις ατέλειες, τις παραμορφώσεις ή τις προσθήκες, που δίνουν ή μόδα της στιγμής, ή καθήμερινή ρουτίνα ή ή προσωπική σας όκηνηρία.

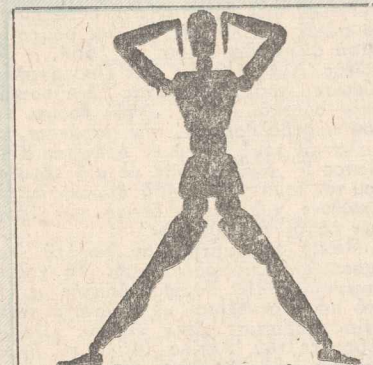
Αφού ξεκαθαρίσετε τον τύπο σας, θα φροντίσετε κατόπιν να τον τελειο- ποιήσετε και να τον εξιδανικεύσετε, χωρίς ν' απομακρυνθείτε πολύ από τον έ- δεσμο της εποχής μας.

Ποιός είναι αυτός ο τύπος;



ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΙ ΩΜΟΙ

Στάσεις όρθια. Σηκώστε τα δύο σας χέρια ως το ύψος των ώμων. Έπειτα κατεβάστε τα. Θα ήταν προτιμώτερο ή ασκήσις αυτή να γίνεται με αλτήρες. Διανοώστε κατόπιν κύκλους, φέρνοντας τα χέρια σας εμπρός και πίσω, στην άσχημην καθεμιά και έπειτα μαζί και τα δύο.



ΛΕΠΤΗ ΜΕΣΗ

Στάσεις όρθια. Διάστας των ποδών. Τα χέρια στους ώμους. Κλινάτε το σώμα εκ δεξιών προς τα αριστερά, χωρίς να λυγί- σετε τις κνήμες σας και χωρίς ν' ανασ- κώσετε τις φτέρνες. Οι αγκώνες των χεριών πρέπει να είνε προς τα πίσω. Επανα- λάβετε την ίδια άσκησις, με τα χέρια καθεμιά.

Τις νάποκλίσσεις πλαστικό σώμα...



Ράχη πλατεί και ίσια. — Άνάστημα λεπτό. — Λεπτοί άστρογάλοι. — Γαστρική- μιον ψηλό (να μην άσχημή από πολύ χαμηλά). — Το- νατο «έλευθερο».

Πρέπει να έχετε ακόμη

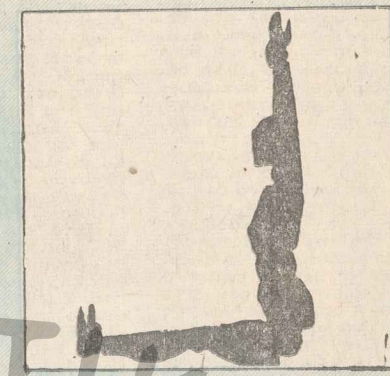
1) Δεν υπάρχει ομορφιά χωρίς υγρό.

2) Το πάχος και ή «κυ- φελίτις» είνε τα έξωτερικά γνωρίσματα της φυσικής και φυγικής όκηνηρίας και 3) Η όρατή ομορφιά άν- τιστοιχεί στην όραση άν- γεια της καρδιάς, των δια- φόρων όργάνων και του πνεύματος.

Τι πρέπει να κάμνεται λοι- πόν; Πρέπει να επιθυμήσετε και να θελήσετε πραγματι- κά να φτάσετε σ' αυτή την τελειότητα. Για να το επιτύχετε αυτό χρειάζεται να καταβάλετε λίγον κόπο.

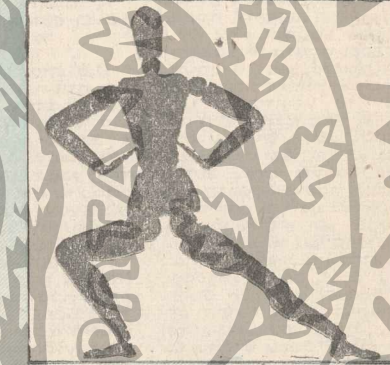
Για τη γυναίκα ειδικότερα, άποτε- λεί ένα καθήκον να κάνει ό,τι της είνε δυνατόν για να παρατείνει τη νεότητά της και ν' απομακρύνει τη μοιραία στιγ- μή της καταπτώσεως και του γήρατος.

Τίποτε δεν θα συντελέσει περισσότε- ρο στη δημιουργία ενός πλαστικού σώ- ματος από μιά κατάλληλη γυμναστική. Να τέσσερες άσκήσεις που θα σας βοη- θήσουν σ' αυτό:



ΙΣΙΑ ΚΟΙΛΙΑ

Καθάστε και σπυώστε τα χέρια πάνω στο στήθος. Κατόπιν κατεβάστε στη σά- νη, χωρίς να ξεκολλήσετε τα χέρια σας, ούτε να σηκώσετε τις κνήμες σας. Ξανα- καθάστε έπειτα. Θα έπαιναλόζετε είκοσι φορές την ίδια άσκησις με τα χέρια στην κοιλία και τα πόδια λυγισμένα.



ΧΥΤΕΣ ΓΑΜΕΣ

Στάσεις όρθια. Διάστας των ποδών. Λυ- γίστε το ένα πόδι. Το σώμα, που πρέπει να είνε εύθυνο, σπυώσεται μόνο στην άσχημην του μ' λυγισμένου ποδιού. Επανα- λάβετε την ίδια άσκησις με το άλλο πόδι. Θα συνελπίτε ως πού να απαλλαγείτε τα πό- δια σας να πινάωνται.



Μια ήρωική κοπέλλα

Ένα γράμμα μου έρχεται από κάποιο ανατολίτι, για ν' αποκαλύψει το δράμα που βασανίζει πολλές καρδιές: «Είμαι 25 χρόνων—μου γράφει ο έπιστολογράφος, Βρισκομαι, δηλαδή στην ηλικία που πρέπει να νομίζω ότι μου ανήκουν τα πάντα, τα μέλλον, η ζωή, το σύμπαν. Δυστυχώς όμως αυτά είναι ουτοπίες για μένα, γιατί μου λείπει η πρωταρχική προϋπόθεση: Η υγεία. Είμαι φυσιολογικά και βρισκομαι σ' ένα κρεβάτι του σανατορίου κατεστραμμένος και άχρηστος για όλη μου τη ζωή. Σ' αυτό το ζήτημα όμως δεν αξίζει να επεκταθώ γιατί θα σας πω πράγματα γωστή. Μπαίνω, λοιπόν, κατ' ευθείαν στο θέμα. Πριν αρρωστήσω, αγαπούσα ένα κορίτσι και είχα συνδεθεί μαζί του με τα δεσμά του έρωτα. Ονειρευόμουν μια ζωή ευτυχισμένη, παραδεισιακή, που θα περνούσαμε μαζί, όπως τη φανταζόταν όλοι οι έρωτευμένοι. Ήθελε όμως η αρρώστια να διακοπεί τα όνειρά μας. Αμέσως μετά τη διάγνωση της αναγκάστηκα, παρ' όλο τον πόνο που ένιωθα, να ζητήσω να έλευθερωσω το κορίτσι μου από τις υποχρεώσεις που είχε απέναντί μου και να της ζητήσω να κυττάξει να φτιάξει τη ζωή της όσο μπορούσε καλύτερα. Αυτή όμως δεν δέχθηκε να χωρίσει τη ζωή της από τη δική μου, παρ' όλες τις συνεχείς αντηρήσεις μου και παρ' όλη την πίεση των δικών της. Αυτή η κατάσταση συνεχίζεται ενάμιση χρόνο.

» Στο ζήτημα αυτό θέλω τη συμβουλή σας. Έχω το δικαίωμα να συνεχίσω αυτό το δεσμό που σ' μένα, βέβαια, δίνει αρκετή χαρά, αλλά στο κορίτσι μου δεν προσφέρει τίποτα ή μάλλον την καταστρέφει στερώντας της τις χαρές που προσφέρουν τα νεύρα σε μια κοπέλλα, αυτή την ίδια τη ζωή. Δεν θα πρέπει να συνεχίσω να της δείχνω ποιάς δρόμος οδηγεί στην ευτυχία της, φροντίζοντας να την καταφέρω να πάψει να μ' αγαπά να με σβύσει από τη ζωή της, αφού δεν μπορώ να της προσφέρω τίποτα, ενώ ένας άλλος, νεότερος από μένα, θα μπορούσε να της δώσει ό,τι νομίζω ότι θα βρήκε μένα; Ή να συνεχίσω το δεσμό αυτό αφού βλέπω ότι επιμένει;»

Ομολογώ πως η απάντησή σ' αυτό το μεγάλο δίλημμα που βασανίζει τον έρωτα είναι μάλλον άρρωστο νερό, είναι πολύ δύσκολη. Γιατί αναλαμβάνει κανείς την ευθύνη απέναντί στη ζωή του ανθρώπου και πολύ περισσότερο απέναντί στη ζωή της ευγενικής αυτής κοπέλλας, που δίνει αυτό το συγκινητικό παράδειγμα της αφοσίωσης και της αυτοθυσίας. Με όλη τη συνείδησή της ευθύνης, λοι-

πόν, έχω να πω τα εξής στον αρρωστό νεό: —Αναπτέ μου φίλε, όταν προσπαθήσεις απαντήσει ληυμένα ν' απομακρύνεις την κοπέλλα που αγαπάς, παρ' όλο τον πόνο που θα σου δίνει ο παντοειδής χωρισμός της, έκανες το καλύτερο σου σαν τιμωρός ανθρώπου. Πολλές φορές πρέπει να θυσιάζουμε τη δική μας χαρά, όταν αυτή προκύπτει να σκαλωθεί η ζωή του προσώπου που αγαπούμε. Έκείνη όμως επιμένει. Και να είσαι βέβαιος ότι, όσο περισσότερο θα προσπαθήσεις να την απομακρύνεις τόσο περισσότερο κι εκείνη θα επιμένει. Έχεις να κάνεις με μια λεπτή κι ευγενική ψυχή! Αν αυτό γίνεται τον πρώτο ή το δεύτερο μήνα, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι πρόκειται για μια παροδική επίδειξη αυτοθυσίας. Όμως και οίκτου. Άλλα, όμως, μου γράφεις αυτή η ιστορία εξακολουθεί ενάμιση χρόνο τώρα. Κι αυτό σημαίνει πως έχει όλο τον καιρό να σκεφθεί ψυχραιμία και τη δική της ζωή, να ζήσει τα πράγματα και να πάρει την απόφασή της, χωρίς να επηρεάζεται, ούτε από τις δικές σου συστάσεις ούτε από την επιμονή των δικών της. Επειτα, πρέπει να έχω υπ' όψη σου πως όσα κι αν λέμε μερικές φορές, η γυναίκα έχει υποσυνείδητα την ψυχική έφεση της θυσίας. Της άρεσει να θυσιάζεται και ν' αφοσιώνεται. Η θυσία δίνει στη γυναίκα μια βαθιά ευχαρίστηση, μια ψυχική ήδονη, μπορώ να πω, που έμεις οι άντρες δεν μπορούμε να τη νιώσουμε. Έξ' άλλου, και η αρρώστια που σ' έχει ρίξει από το κρεβάτι του σανατορίου, δεν είναι αθεράπευτη. Ξέρω αρκετούς φυματικούς που θεραπεύθηκαν και απολάμβανουν τις χαρές της ζωής. Η αφοσίωσή της κοπέλλας σου ασφαλώς θα συντελέσει και στην ανάρτησή της. Λοιπόν, βέβαια αυτή τη θυσία κι αυτή την αφοσίωσή σου σου προσφέρεται με την πεποίθησή πως αυτό την κάνει ευτυχισμένη.

Μια έπαρξιστοπούλα γράφει στην έπιστολή της: «Είμαι 22 ετών. Πριν δύο χρόνια γνώρισα ένα νεό τον αγαπούσα τρελλά, όταν μου εξομολογήθηκε τον έρωτά του, του είπα να μιλήσει στο μπαμπά μου. Δίχως μητέρα, μ' έναν πατέρα αυστηρό, βαζόμουν να βρω έναν άντρα να τον αγαπήσω μ' όλη τη δύναμή της ψυχής μου. Νομίζα πως τον βρήκα. Αρρωδωνιστήκαμε. Τις πρώτες μέρες ήμουν ευτυχισμένη με σινα σιγά αρχισα να τον βαρύνω. Όταν αυτός έρχοταν στο σπίτι, ενώ προσπαθούσα να μη μένουν μόνοι, νομίζα πως τον σκυνοεινουν. Αυτό κράτησε δέκα μέρες και στο τέλος ζήτησα να χωριστούμε. Από τότε πολλές φορές ένιωχα να νιώθω τον εαυτό μου έρωτευμένο, με μόλις έδειχναν αδυναμία σε μένα, αισθανόμουν άδεια και σταματούσα. Τώρα αγαπώ ένα καλό και τίμιο παιδί, με φοβόμαι. Δεν έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου, όλοι με λένε επιπόλαιη. Είναι πέντε

μήνες που δέχθηκα τον έρωτά του, αλλά τον κοστίζει απόσταση, γιατί δεν θέλω να τον ληψω αρνόταρα, αφήνοντάς τον. Είμαι τόσο δυστυχισμένη...»

Λοιπόν, δεσποινίς («Έπαρξιστοπούλα»). Το κλειδί του μυστηρίου είναι η φράση που γράφετε: «Βισκομουν να βρω έναν άνδρα να τον αγαπήσω με όλη τη δύναμή της ψυχής μου». Θέλετε, δηλαδή, να ξεφύγετε από τον αυστηρό μπαμπά κι από το ψυχρό περιβάλλον του πατρικού σπιτιού, που σας κάνει να ηλιθιώσετε. Κι έτσι πιστώθηκε από την πρώτη ευκαιρία. Νομίζετε πως απομακρύνετε εκείνο το νεό. Αλλά η πιο στενή επαφή μαζί του, σας έκανε να καταλάβετε το λάθος σας. Αυτό συνέβη και με τους άλλους που σας έκαναν να νομίζετε τον εαυτό σας έρωτευμένο. Τώρα λένε πως αγαπάτε εδώ και πέντε μήνες ένα καλό και τίμιο παιδί. Πολύ δικαιολογημένα, από την πείρα του παρελθόντος, αισθανάσθε φόβο και δισταγμό. Αφού όμως πέντε μήνες δεν τον βαρύνετε, επιμένετε ακόμα. Εάν, καθώς θα περνά ο καιρός, θα νιώθετε το ενδιαφέρον σας να δυναμώνει και τη συντροφιά του να σας είναι απαραίτητη, αν, ψυχραιμία εξετάζοντας το πράγμα, διαπιστώσατε ότι οι χαρακτηρισμοί σας ταίριαζουν αυτό θα πη πως τον αγαπάτε πραγματικά. Αφήστε όμως να περάσει λίγος καιρός ακόμα κι μη διαγράψετε να τον οδηγήσετε στον μπαμπά, πριν βεβαιωθείτε ότι αυτός είναι εκείνος που ζητάτε...

Κ.Χ.Λ. Ένταυθα: Συνηθισμένη ιστορία. Η δεσποινίς έπαψε να ενδιαφέρεται για τον νεό, όταν της δηλώσατε πως δεν πρόκειται να την ξαναβείτε πια. Δεν της έκανε ούτε κρύο ούτε ζέση, όπως λέτε, το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να επιμένετε στην απόφασή σας, θα υποφέρετε λίγος καιρός, αφού την αγαπάτε, αλλά θα σας περάσει. Ο χρόνος γιατρέψει όλες τις πληγές.

ΟΙ ΟΥΡΑΝΙΟΙ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΙ
της δυστυχίας
Οι κομήτες και ο τρέμος του λαού

Τα πολεμικά γεγονότα δεν επέτρεψαν στον πολύ κόσμο να δώσει προσοχή σε μια είδηση που δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες τον Οκτώβριο του 1943: Το Αστροσκοπείο του Βουκουρεστίου είχε ανακαλύψει ένα καινούριο κομήτη ανάμεσα στα άστρα της Μεγάλης Αρκτού.

Όσοι άρκετοι απ' αυτούς που διάβασαν την είδηση, σκέφθηκαν ότι η εμφάνιση του κομήτη είχε στενή σχέση με τον όλεθρο πόλεμο. Άνεκασαν αλλωστε, η λαϊκή δεισιδαιμονία όλων των χωρών του κόσμου απέδιδε υπερφυσική και καταστρεπτική επίδραση στους κομήτες. Μάλιστα ένας Γάλλος αστρονόμος ελληνικής καταγωγής, ονομαζόμενος Αντωνιάδης, αφού μελέτησε διάφορα αρχαία κείμενα 24 ολοκληρώνει αιώνων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλες οι συμφορές της ανθρωπότητας σχετίζονται με τους κομήτες.

Αξίζει τον κόπο ν' αναφέρουμε μερικές περιπτώσεις απ' τη συλλογή του. Κατά τον Πλίνιο, εμφανίστηκε στον ουρανό ένας κομήτης, όταν οι Σπαρτιάτες έχασαν την ήγμενία της Ελλάδας. Ο μεγάλος κομήτης του έτους 371 π. Χ. προηγήθηκε απ' τον καταποντισμό των ελληνικών πόλεων, στα παράλια του Κορινθιακού κόλπου, όπως διηγείται ο Σενέκας.

Όταν ο Ιούλιος Καίσαρ έδολεφονή ένας μεγάλος κομήτης έλαμψε στον ουρανό επί 3 ημέρες κατά συνέλειαν. Έτσι, τουλάχιστον γράφουν ο Σουετόνιος κι ο Οβίδιος. Ένας άλλος πάλι κομήτης προσηγγίζει το θάνατο του Νέρωνος, εμφανιζόμενος επί 6 μηνες.

Και σ' άλλες όμως περιπτώσεις, οι κομήτες εμφανίστηκαν στον ουρανό σαν οιωνοί του θανάτου ανθρώπων που έμειναν στην Ιστορία: του Κωνσταντίνου, του Αττίλα, του Βολεντινιανού, του Μωάμεθ, του βασιλέως της Πολωνίας Βολέσλα Α', των Παπών Αλεξάνδρου Γ', Ιννοκεντίου Δ' και Ουρβανού Δ', κλπ. Ο Παράκελσος επιβεβαίωσε ότι οι κομήτες στέλνονται απ' τους άγγέλους για να προειδοποιήσουν τους ανθρώπους για κάτι σοβαρό που πρόκειται να συμβεί.

Ο κομήτης του 1528 τρομοκράτησε τόσο τους συγχρόνους του, ώστε, όπως διηγείται ο διάσημος γιατρός Άνδρσιος Παρέ, πολλοί αρρώστησαν ή πέθαναν απ' τον τρόμο. Οι λαϊκές τάξεις πίστευαν πως έδελαν στο ουράνιο αυτό σώμα απειλητικές πύρινες ρομφαίες. Μισό αιώνα αργότερα, το 1664, ο βασιλεύς Αλφόνσος Στ' της Πορτογαλίας θυμωσε τόσο, βλέποντας ένα κομήτη στον ουρανό, ώστε... τον έβρισε και τον υποδόλησε απ' την ταράσσα του παλατιού του! Αλλά κι ο πάπας Κάλιστος Γ' αναθεμάτισε με μια «Βούλα» του τον κομήτη του 1456, θεωρώντας τον υπεύθυνο για την επιδρομή των Τούρκων κατά της Ευρώπης!

Ίδιος ο κομήτης του Χάλλεϋ, που εμφανίζεται περιοδικά κάθε 76 χρόνια περίπου κι' είχε συνήθως ορατός με γυμνό μάτι, συνδέεται με γεγονότα τεραστίας σημασίας, όπως είναι π. χ. οι επιδρομές του Αττίλα (451) κι' η κατάληψη της Αγγλίας απ' τους Νορμανδούς (1066). Η τελευταία εμφάνισή του, το Μάιο του 1910, προκάλεσε πανικό ακόμη και σε ανθρώπους μορφωμένους, γιατί είχε διαδοθεί ότι η ούρα του μπορούσε να περάσει μέσα απ' την ατμόσφαιρα της Γης και να φέρει το τέλος του κόσμου! Οι παλιότεροι θα θυμούνται ασφαλώς το φόβο που είχε κυριεύσει τότε την ανθρωπότητα. Το μόνο όμως δυστύχημα που προκάλεσε ο κομήτης, ήταν ο θάνατος του βασιλέως Έδουάρδου της Αγγλίας.

Η ΠΙΟ ΜΥΡΩΜΕΝΗ
πόλις του κόσμου
Οι αξιότιμοι κύριοι... «Μύτες»

Σε μια βουνοπλανάκι της νοτίου Γαλλίας, 400 μέτρα πάνω απ' την επιφάνεια της Μεσογείου, βρίσκεται η μικρή πόλις Γκράς. Ο πληθυσμός της φθάνει μόλις τους 20.000 κατοίκους. Κι όμως έχει περισσότερη ταχυδρομική και τηλεγραφική κίνηση από κάθε άλλο μέρος της Γαλλίας, ακόμη κι απ' το Παρίσι. Κάνει εξαγωγικό και εισαγωγικό εμπόριο μ' όλες τις χώρες του κόσμου. Γιατί είναι η πρωτεύουσα της διεθνούς βιομηχανίας αρωμάτων.

Ύψους αλλού στη γη δεν υπάρχουν τόσα αρωματικά λουλούδια, καλλιεργημένα σε τόσο μικρό χώρο. Απ' αυτά εξάγονται τα φυσικά «αίθια έλαια», που αποτελούν τα συστατικά όλων των αρωμάτων έλεγκτης ποιότητας, καθώς και άλλων ειδών—φαρμάκων, λικέρ, καλλυντικών, κλπ.

Υπάρχουν βέβαια στο εμπόριο και συνθετικά αιθια έλαια, κι οι κοινές «εσέντες». Είναι πολύ φθηνότερα απ' τα φυσικά, αλλά δεν μπορούν ποτέ να τα φτάσουν στη μυρωδιά. Ίδιος το αιθίο έλαιον του τριαντάφυλλου και του γιασεμιού δεν έχει καμιά σύγκριση με την τεχνητή απομιμήσή τους.

Το γιασεμί είναι το κυριώτερο λουλούδι απ' Γκράς. Τη νύχτα, υποσχοδολάει απ' αυτό ολόκληρη η μορφολογία. Νά γιατί το Γκράς έχει επουνομασθή «η πιο μυρωμένη πόλις του κόσμου».

Ο ήλιος είναι ο μεγάλος αρωματοποιός, που δημιουργεί τα μυστα στους κήπους του Γκράς. Ο ίδιος όμως μπορεί να τα καταστρέψει, αν τα λουλούδια μείνουν εκτεθειμένα στις ακτίνες του περισσότερο απ' όσο πρέπει. Τα γαρύφαλα π. χ. χοιράζονται ακριβώς 3 ώρες συνεχώς ήλιου. Το γιασεμί πρέπει να κόβεται πριν βγεί ο ήλιος, άλλως χάνει κατά τη μεταφορά του τα 20% του αρώματός του.

Το 1938, οι κάτοικοι του Γκράς μάζεψαν 1.000 τόνους γιασεμιού και 500 τόνους τριαντάφυλλα. Τα λουλούδια αυτά αντιπροσωπεύουν ένα πραγματικό θησαυρό, γιατί το αιθίο έλαιον του πρώτου πουλιέται 400.000 φράγκα το κιλό και του δεύτερου 450.000. Γι' αυτό το Γκράς είναι, απ' όλες τις γαλλικές πόλεις, η πλουσιώτερη αναλόγως προς τον αριθμό των κατοίκων της. Κι έχει το σπουδαιότερο υποκατάστημα της Τραπέζης της Γαλλίας. Ολόκληρος συνεδόν ο πληθυσμός της ασχολείται με την καλλιέργεια των λουλουδιών ή τη βιομηχανία των αρωμάτων.

Τη μεγαλύτερη θέσι στην κοινωνία της έχουν οι «Μύτες». Για ένα κάτοικο του Γκράς, ο τίτλος της «Μύτες» είναι τιμητικότερος από κάθε άλλον, ακόμη κι απ' του Προέδρου της Δημοκρατίας. Δεν υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο περισσότεροι από 10—12 αληθινές «Μύτες», κι οι πιο πολλές απ' αυτές βρίσκονται στο Γκράς.

Όπως θα καταλάβατε ασφαλώς, η «Μύτες» είναι ο ειδικός, που ξέρει να διακρίνει και να εκτιμά τα διάφορα αρώματα. Πρέπει να μπορεί να ξεχωρίσει και να ονομάσει το λιγότερο 7.000 μυρωδιών! Χρειάζεται να ακολουθήσει μαθήματα βοτανικής, ανθρωπολογίας, ιστορίας, γεωγραφίας, μετεωρολογίας και ιδίως ανώτερες σπουδές νημείας. Απ' τους τέσσερις όμως νημεϊκούς αρωμάτων, μόνον 1 στους 1.000 έχει πιθανότητα να γίνει «Μύτες».

Τες να γίνει «Μύτες». Μια προϋπόθεση επί 15 χρόνια το λιγώτερο. Θ' αποδείξει αν έχη αυτό το προσόν—γιατί πρόκειται μάλλον για ένα κληρονομικό χάρισμα, που μεταδίδεται απ' τον πατέρα στο παιδί, αλλά έχει βεβαίως ανάγκη καλλιέργειας.

Το περίεργο είναι ότι καιμιά γυναίκα δεν γίνεται «Μύτες». Οι γυναίκες δεν μπορούν να «ιδούν» τις οσμές.

Πράγματι, μια αληθινή «Μύτες» έχει την ικανότητα να «βλέπει» τις μυρωδιές και να τις ανακατεύει με την όσφρηση όπως ένας ζωγράφος ανακατεύει τα χρώματα.

Όλες οι «Μύτες» παθαίνουν μια επαγγελματική ασθένεια στο σκότι και πηγαίνουν κάθε τόσο να κάνουν κούρα στο Βισύ. Είναι κυριολεκτικώς αλκοολικοί, έστω κι αν δεν πίνουν καθόλου οινόπνευματόδη ποτά. Γιατί, με την εισπνοή, απορροφούν μέσα στον οργανισμό τους τεραστίες ποσότητες αλκοολικών αρωμάτων.

Η κυριώτερη δουλειά μιας «Μύτες» είναι να επινοή καινούργιους συνδυασμούς αρωμάτων. Τα συνθέτα αρώματα περιέχουν αιθια έλαια—απαραίτητες γιασεμιού και τριαντάφυλλου,—οινόπνευμα για να διασκορπίζονται εύκολα ή μυρωδιά τους, και «στερεωτικά» συστατικά για να διατηρούνται επί πολύ πάνω στα ρούχα ή στο σώμα. Περιέχουν επίσης διάφορες άλλες ουσίες: καυφορά, πιπέρι, βανίλια, κανέλλα, ρετσίνα, κλπ. Το πασίγνωστο «σούπερ» παράγεται κυρίως από ένα είδος μουλάς των βελανιδιών του Αιγαίου—ακού Τυρόλου. Σ' ένα καινούργιο αρώμα, πολύ της μόδας στην Αμερική, το κύριο συστατικό είναι το λαδίο κάστορος!

Το άρωμα των λουλουδιών είναι μια πραγματική ουσία, που μπορεί ακόμη και να φωτογραφηθεί, ή και να ζυγισθεί με ευαισθητότατα όργανα. Αποτελείται από άπειρα σταγονίδια αιθιαίου ελαίου, άορατα στο γυμνό μάτι. Στις φωτογραφίες, παρμένες βεβαίως με ειδικές μεθόδους, φαίνεται σαν ένα «εκτόπλασμα» πνευματιστικού πειράματος.

Υπάρχουν διάφορες μέθοδοι εξαγωγής των αιθιαίων ελαίων απ' τα λουλούδια. Η παλαιότερη είναι η έλξη: Τα πέταλα των λουλουδιών ανακατεύονται με λίπος χοιρινό ή πρόβειο, που απορροφά το αιθίο έλαιον. Κατόπιν το μωρμένο αυτό λίπος ξεπλένεται με αλκοόλ, το οποίο παραλαμβάνει το άρωμα. Άλλη παλιά μέθοδος είναι η απόσταξη των λουλουδιών μαζί με ύδατος, που παρασύρουν το αιθίο έλαιον. Νεώτερη απ' όλες είναι η κατεργασία των λουλουδιών μ' ένα είδος βενζίνης, πολύ τιπτικής, στην οποία διαλύεται το άρωμα.

Οι συνταγές αρωμάτων του Γκράς προούνται απόλυτως μυστικές απ' τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Φυλάγονται σε ασφαλή γαρμακωκίδια. Για την περίπτωση σεισμού, πυρκαϊάς, κλπ., υπάρχουν και αντίγραφα τους, κρυμμένα σε θησαυροφυλάκια τραπεζών της Γαλλίας, των Ηνωμ. Πολιτειών ή της Νοτίου Αμερικής, καθώς και σε διάφορα άλλα μέρη. Έχει δε ληφθεί πρόνοια ώστε να καταστραφούν εντελώς, σε περίπτωση ενδοχικής εισβολής.

Σημειώτεον ότι είναι αδύνατον να βρεθεί η συνταγή ενός αρώματος με τη γνυική του ανάλυση.

Η ΣΙΑΓΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο Άμερικανός καθηγητής Τζ. φον Καϊνγκβαλντ, του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας της Νέας Υόρκης, επέστρεψεν έχοντας από τη νήσο Ιάβα όπου ανέκλυψε την σιαγόνα του Μεγανθρώπου, ενός γίγαντος που έζησε πρό 500.000 χρόνων και που είχε ανάστημα όσο δύο σημερινοί νορβίλλες. Αρριστερά του Άμερικανού καθηγητού φαίνεται η αναπαράσταση του Μεγανθρώπου και δεξιά του μια αναπαράσταση της κεφαλής του προϊστορικού ανθρώπου του Κρό - Μανιού.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟ «ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ»

Η Ζιλμπερτ Βεναν, μια μικρή και νόστιμη παριζιάνα, κόρη μιας φτωχής θυρωρού, συνάντησε ένα βράδυ έναν ξένο μ' ευγενικούς τρόπους, που τον αγαπούσε κι έγινε γυναίκα του. Ο ξένος αυτός ήταν ο πρίγκιψ Ρακε Σεκονόβι της περιφημής νήσου Μπάι, που είχε σήμερα Πρόεδρο της Ανατολικής Ινδονησίας. Την εξαιρετική αυτή τύχη της Ζιλμπερτ Βεναν, την χλεύουν όλες οι Παριζιέζες!

Η ΤΥΦΛΗ ΚΟΡΕΥΤΡΙΑ

Μια όμορφη μπαλαρίνα του Σιέλου, η Κάρολιν Μαυ, τυφλώθηκε και λίγο καιρό σ' ένα ατυχιστικό δυστύχημα. Κι επειδή δεν μπορεί πια να χορεύει, κερδίζει τώρα τη ζωή της ως μοντέλλο, ποζάροντας κάθε ημέρα σε μία νυντοκία Σχολή Ζωγραφικής.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΥΣ

Οι ασθένειες είνε μιά ηλεκτρική διαταραχή;

Μία νέα επιστημονική θεωρία

Ποιά είναι η βαθύτερη αιτία που προκαλεί τις διάφορες ασθένειες του οργανισμού μας; Σε παλιότερα χρόνια, μιλούσαν για ένα μυστηριώδες «φυσικό» που διέτρεχε το σώμα μας και που από την ισορροπία του μέσα στον οργανισμό μας εξαρτάτο η υγεία και ακόμη η ζωή μας.

Για τη σημερινή επιστήμη, αυτό το «φυσικό» δεν είναι τίποτε άλλο από τον ηλεκτρισμό. Αυτός βρίσκεται στη βάση της υγείας και της ζωής μας. Η ελάχιστη διαταραχή του ηλεκτρικού «δυναμικού» του οργανισμού μας προκαλεί άμεσως μιά ασθένεια, που θίγει ένα ή περισσότερα όργανα.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες πιστεύουν σήμερα ότι μπορούν όχι μόνο να εξηγήσουν τη βαθύτερη αιτία των διαφόρων ασθενειών, με τον ηλεκτρισμό, αλλά και να τις θεραπεύσουν με το ίδιο μέσον.

Η νέα θεωρία ανοίγει πραγματικά ευρύτατους ορίζοντες στην επιστήμη και τοποθετεί πάνω σε καινούργια βάση τη νοσολογία και την θεραπευτική.

Στον εξωτερικό ηλεκτρισμό, που διαπερνά όλο τον χώρο και αλληλεπιδράει με όλα τα σώματα, από τα άτομα ως τον αέρα που ανανεώνει τον ατμοσφαιρικό ηλεκτρισμό, που είναι ίδιος με κάθε ζωντανό όντος και που βρίσκεται σ' όλα τα όργανα μας, σ' όλους τους ιστούς μας και σ' αυτά ακόμη τα πιο μικροσκοπικά κύτταρα του οργανισμού μας.

Τα νεώτερα πειράσματα απέδειξαν ότι η ζωτική δύναμη του αέρα που αναπνέουμε δεν οφείλεται μόνο στο οξυγόνο, μόρια άρνητικού ηλεκτρισμού, αλλά άρνητικού ηλεκτρισμού που περιέχει. Τα μόρια αυτά είναι απαραίτητα για να διατηρηθούν το ηλεκτρικό «δυναμικό» μας στο απαιτούμενο επίπεδο ή με άλλα λόγια την εξωτερική ισορροπία του οργανισμού μας. Χωρίς αυτά, ο αέρας που αναπνέουμε δεν θα μας χρησίμευε σε τίποτε.

Στο πειραματικό φυσιολογικό εργαστήριο του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, απήρσαν δολοφονία την ηλεκτρική φόρτιση από τον αέρα ενός θαλάμου και έβαλαν μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα που ήταν πλούσια σε οξυγόνο, αλλά δεν είχε ίχνος ηλεκτρισμού, διάφορα ζώα. Τα ζώα αυτά άρχισαν να χάνουν τις δυνάμεις τους και πέθαναν όλα έπειτα από λίγες μέρες.

Αλλά γιατί είναι απαραίτητη η άρνητική ηλεκτρική φόρτιση του αέρα που αναπνέουμε;

Ο αέρας αυτός ηλεκτρίζεται άρνητικά επίσης το αίμα μας που εισχωρεί παντού μέσα στον οργανισμό μας. Από τ' άλλο μέρος, είναι εξακριβωμένο ότι οι ιστοί μας είναι ηλεκτρισμένοι θετικά. Η άρνητική ηλεκτρική φόρτιση του αίματος, συνδυασμένη με τη θετική φόρτιση των ιστών δημιουργεί το ηλεκτρικό «δυναμικό» του οργανισμού μας.

Μ' απλούστερα λόγια το αίμα μας από το ένα μέρος και οι ιστοί μας από το άλλο, μοιάζουν σαν τις δύο πλάκες ενός στοιχείου. Η ένωση των δύο ουρών είναι ηλεκτρικό ρεύμα. Χωρίς αυτό η ζωή δεν είναι δυνατή.

Και το ίδιο συμβαίνει με την υγεία μας. Η προϋπόθεσή της

είναι μιά ισορροπία μεταξύ των των δύο αντιθέτων ηλεκτρισμών. Όταν αυτή διαταραχθεί, εμφανίζεται άμεσα ή αργότερα, ασθένεια.

Ένα ρεύμα αέρος, η κούραση, οι ψυχικές λύπες, οι κατακρήσεις, διάφορες άλλες αιτίες είναι δυνατόν να προκαλέσουν αυτή τη διαταραχή. Τις συνέπειές της θα τις ιδούμε να εκδηλώνονται σ' ένα ή περισσότερα όργανα ή να παίρνουν τη μορφή μίας γενικής καχεξίας ολόκληρου του οργανισμού. Ο εντοπισμός της ασθένειας μας κάνει να παραβλέπουμε τη βασική αιτία. Μιλούμε τότε για παθήσεις των νεφρών ή του ήπατος για μικροβιακές επεξεργασίες, για χιλιά δυο άλλα πράγματα. Όλα αυτά όμως αποτελούν συνέπειες ή απλά συμπτώματα.

Αλλά, ως περάσαμε στο πεδίο της θεραπευτικής.

Είναι δυνατόν τα διάφορα νοσήματα να προληφθούν ή να θεραπευθούν με την αποκατάσταση του ηλεκτρικού «δυναμικού» μας; Και πώς πρέπει να γίνει αυτή η αποκατάσταση;

Το πρόβλημα είναι δυσχερές. Η άρνητική ηλεκτρική φόρτιση, που εφορμάζεται σήμερα σε πολλά νοσήματα, είναι μία υσυχρή αυτής της νέας θεραπευτικής μεθόδου. Αλλά τα αποτελέσματα της είναι βραδυπρόδρομα και όχι πάντοτε ικανοποιητικά. Γι' αυτό οι Αμερικανοί επιστήμονες προσπαθούν να βρουν τον τρόπο που θα τους επιτρέψει να εισάγουν απ' ευθείας μέσα στο αίμα την απαιτούμενη ποσότητα ηλεκτρικής φορτίσης, που θα αποκαθιστά τη διαταραχή της ισορροπίας και θα επαναφέρει τον οργανισμό μας στην κανονική του λειτουργία.

Όταν αυτό κατορθωθεί, η θεραπευτική θα μεταβληθεί σε μιά απλή ηλεκτροθεραπεία. Και όλα τα πολύπλοκα φάρμακα που χρησιμοποιούμε σήμερα θα εξαφανισθούν και θα παύσουμε να έχουμε να γίνεται λόγος για αυτά.

Ηλεκτρισμός απ' τα πεπόνια

Όπως βεβαιώνει ένας Άγγλος φυσικός το πεπόνιο παράγει ηλεκτρισμό και μπορεί να αποτελέσει μιά μικρή ηλεκτρική στήλη! Ο επιστήμονας αυτός έκανε το εξής πείραμα: Έβαλε στη σειρά 12 πεπόνια, απομονωμένα πάνω σε γυάλινες πλάκες, και τα ένωσε μεταξύ τους με σύρματα, όπως τα στοιχεία μίας ηλεκτρικής στήλης. Η κορυφή των πεπονίων αποτελούσε τον ένα πόλο και η βάση τον άλλο. Με το ρεύμα λοιπόν που συγκεντρωνόταν, άναψε μιά μικρή ηλεκτρική λάμπα! Να λοιπόν μιά καινούργια μέθοδος που μπορεί να εφαρμοστεί ή Πάουερ... δυστυχώς όμως μόνον την εποχή των πεπονίων!

Εγχειρήσεις στην άορτη

Ο περιφημότερος και ικανότερος χειρουργός του κόσμου είναι ένας Σουηδός, ο δόκτωρ Κράουφορντ. Το όνομά του άνωφεται με σεβασμό σ' όλα τα χειρουργικά συνέδρια ολόκληρου του κόσμου, σ' όλες τις ακαδημίες και τις κλινικές. Γιατί έχει δημιουργήσει μιά δική του «σχολή» και έχει ανοί-

ξει καινούργιους δρόμους για τη χειρουργική. Αφαιρεί ολόκληρους πνεύμονες, ράβοντας κατόπιν το βρόγχο με μιά άφαντα λεπτή βελόνη. Η καταιπλικότερη όμως ένχειρησή του είναι η αφαίρεση ενός ολόκληρου τμήματος της «αορτής», της κεντρικής δηλαδή αρτηρίας του ανθρώπινου σώματος, που παθαίνει συχνά στενώσεις, επικίνδυνες για τη ζωή του ανθρώπου. Είναι ο πρώτος χειρουργός, που τόλμησε να κόψει το ελαττωματικό κομμάτι της αορτής και να ράψει μεταξύ τους τις δυο άκρες. Για μιά τέτοια έγχειρση, που διαρκεί κάποτε 6-7 ώρες, χρειάζεται 17 βοηθούς. Έχει έγχειρσει ήδη μ' αυτό τον τρόπο 10 άτομα, και μόνον τα 2 δεν μπόρεσαν ν' ανθέξουν.

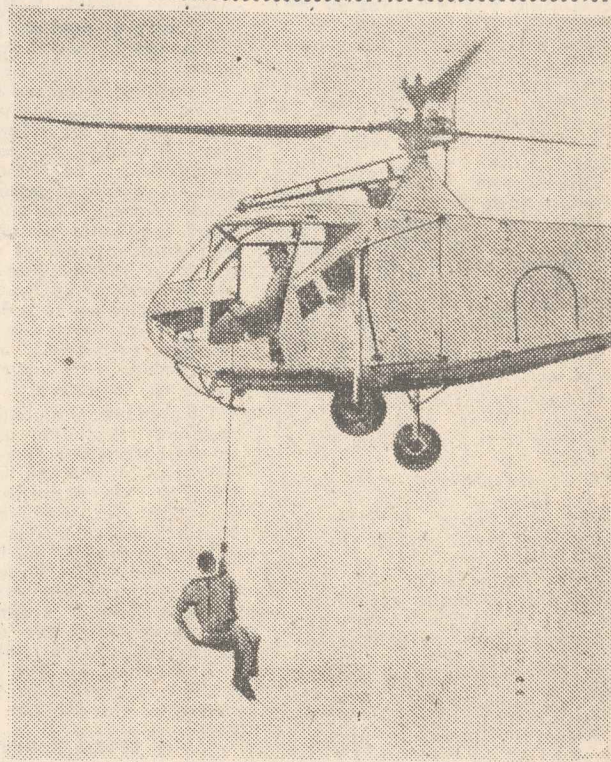
Η μηχανή που παίζει σκάκι

Ο λόρδος Μουνομπάπτεν, εξάδελφος του βασιλέως της Αγγλίας, ανήγγειλε στο Βρετανικό Ινστιτούτο Ραδιο-μηχανικών ότι πλησιάζει να τελειώσει η κατασκευή ενός «ηλεκτρονικού εγκεφάλου», που θα κερδίζει και κρίνει σκακιστικό παιχνίδι με τον άνθρωπο. Θα μπορεί να λύσει μέσα σε 4 δευτερόλεπτα τα πιο πολύπλοκα προβλήματα «δελτικής», ενώ ένας άνθρωπος χρειάζεται 10 μέρες για τους ίδιους υπολογισμούς. Το μηχανήμα αυτό είναι τελειότερο απ' όλα όσα κατασκευάστηκαν ως σήμερα, και θα περιέχει 18.000 ηλεκτρονικούς σωληνίσκους. Κατά τον έφευρέτη του, είναι ικανό ακόμη και να παίζει σκάκι!

Ο ρυθμός της αναπνοής

Συμφωνία με τις παρατηρήσεις του ανθρωπολογικού Ινστιτούτου του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ η ανάπτυξη του ανθρώπινου σώματος ακολουθεί τον εξής ρυθμό:

Οι νέοι παίρνουν τη μεγάλη αναπνοή τους κατά το 17ον έτος της ηλικίας των και οι νέες κατά το 14ον.



ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΓΙΑ ΝΑΥΑΓΟΥΣ

Το Αμερικανικό Ναυτικό άρχισε να χρησιμοποιεί ελικόπτερα για τη διάσωση ναυαγών. Μ' ένα γερό σχοινί με γάντζο τους περιουλλέγει και τους ανασύρει με ασφάλεια στο σκάφος του.

ΟΤΑΝ ΘΑ ΜΑΣ ΦΩΤΙΖΗ ή «ιονόσφαιρα»

Το σκοτάδι της νύχτας θα λείψει για πάντα

Όγδόντα χιλιόμετρα πάνω απ' τη γη, τα αραίσια αέρια των ανωτέρων στρωμάτων της ατμόσφαιρας περιέχουν την επιστημονική εφεύρεση που θα τα μεταβάλει σε μιά απέραντη πηγή διάχυτου φωτός το οποίο θα καταργήσει τη νύχτα και θα αλλάξει ριζικά τις μελλοντικές συνθήκες της ζωής.

Πρόκειται για μιά θεωρία που είχε διατυπώσει ο καθηγητής Έτιεν Βασού, περίφημος επιστήμονας του γαλλικού Πανεπιστημίου της Σορβόνης.

Θα ζήσετε βέβαια ότι οι γυάλινοι σωληνίσκοι που χρησιμοποιούνται στις φωτεινές διαφημίσεις, περιέχουν αραίσιατα («νέον») ή άλλα αέρια, που με τη διάσπαση του ηλεκτρικού ρεύματος παράγουν φως διαφόρων χρωμάτων. Τέτοια αραίσια αέρια υπάρχουν και στην «ιονόσφαιρα» τη μυστηριώδη δηλαδή ατμοσφαιρική ζώνη που βρίσκεται πάνω απ' τη στρατόσφαιρα.

Αν λοιπόν φτάσει εκεί μιά κατάλληλη ηλεκτρική ακτινοβολία, προερχόμενη απ' τη γη, μπορεί να επαναληφθεί το φαινόμενο των φωτεινών σωληνίσκων σε τεραστία κλίμακα, και να διαχυθεί πάνω σ' ολόκληρο τον πλανήτη μας μιά μαγική ταινία αντανάκλαση σαν της πανσεληνου, που θα διαλύσει το νυκτερινό σκοτάδι.

Το πλάν είναι να βρεθεί η κατάλληλη αυτή ακτινοβολία. Ο καθηγητής Βασού δεν το καθώρησε, παρ' όλες τις έρευνες που έκανε, με τη βοήθεια της συζύγου του και άλλων συνεργατών του. Τώρα ανέλαβε να συνεχίσει τις εργασίες του ένας Αμερικανός, ο δόκτωρ Γιοζεφ Κάπλαν, αφού πρώτα μελέτησε το ζήτημα επί 16 χρόνια.

Φαίνεται δε ότι έχει προχωρήσει αρκετά προς τη λύση του προβλήματος, γιατί πρόκειται να δημοσιεύσει προερχόμενα σ' ένα έγκυρο επιστημονικό περιοδικό μιά μελέτη περί της καινούργιας «επαναστατικής» αυτής φωτιστικής μεθόδου και των τεχνικών μέσων με τα οποία μπορεί να γίνουν φωτεινά τα ανώτερα ατμοσφαιρικά στρώματα.

Όπως εξήγησε ο ίδιος σ' ένα δημοσίευμα, έχει ήδη κατορθώσει ν' αναπαράγει τεχνητά μέσα στο εργαστήριο την παρόμοια χρωματιστή λάμψη που έχει το «βόρειο σέλας», καθώς και το αδύνατο εκείνο και διάχυτο φως που υπάρχει στο νυκτερινό ουράνιο ανάμεικτα στα άστρα, φαίνεται ότι και τα δυο αυτά φυσικά φαινόμενα είναι ηλεκτρικής προέλευσης κι ότι παράγονται στην «ιονόσφαιρα».

Το επόμενο πείραμα του δόκτωρ Κάπλαν, είναι να ρίξει διάφορες ακτινοβολίες — ακτίνες Χ, υπέρυθρες κλπ. — πάνω σε γυάλινους σωληνίσκους με αραίσιατα αέρια, ευρισκόμενα στην ίδια κατάσταση που επικρατεί στην «ιονόσφαιρα». Αφού εξακριβώσει ποιές απ' όλες τις ακτινοβολίες κάνουν φωτεινότερους τους σωληνίσκους, τότε πρέπει να νάνε η έντασή τους γι' αυτό το σκοπό, δεν θ' απομείνει πια παρά να υπερνικήσουν μερικές τεχνικές δυσχερείες, για την παραγωγή τέτοιων ακτινοβολιών σε μεγάλη κλίμακα και την εκπομπή τους σε ύψος 100 και πλέον χιλιομέτρων. Έτσι η «Επιστήμη θα κερδίσει για πάντα το πατροπαράδοτο «τρόπο της νύχτας». Κι η νέα εφεύρεση θα βρει χιλιάδες ειρηνικές χρήσεις.

Εν τω μεταξύ, άλλοι Αμερικανοί επιστήμονες μελετούν

τη μυστηριώδη «ιονόσφαιρα», εκσφενδονίζοντας σε ύψος 150-160 χιλιομέτρων γερμανικές βόμβες V-2, εφωδιασμένες με τα κατάλληλα όργανα μετρήσεων. Απ' το 1876, όταν δηλαδή η Επιστήμη πρωτοεξέρευνε για το μαύρο και κατεψυγμένο αυτό περιθώριο της γήινης ατμόσφαιρας, ως σήμερα, δεν έχουν διαπιστώσει οι έρευνες της «ιονόσφαιρας», παρά ελάχιστα μόνο πράγματα: π.χ. ότι ο αέρας εκεί πάνω είναι 1 εκατομμύριο φορές αραιότερος παρά στην επιφάνεια της γης, κι ότι η «ιονόσφαιρα» διατρέχεται από ηλεκτρικά ρεύματα, που προκαλούν μεταβολές του γήινου μαγνητισμού και αποκλίσεις της πυξίδας.

Η «ιονόσφαιρα» είναι ο άβυσσος «τοίχος», που εμποδίζει τα συνθησιακά κύματα του ασυρμάτου και του ραδιοφώνου να βγουν απ' την ατμόσφαιρα της γης και να ταξιδεύουν προς άλλους πλανήτες. Ώστόσο τα κύματα του «ράνταρ» ξεπεράσαν αυτό το εμπόδιο κι έφτασαν ως τη Σελήνη.

Δεν ζέρουμε ακόμη, λέει ο δόκτωρ Κάπλαν, ποιές ακριβώς είναι οι πρακτικές συνέπειες του νέου νυκτερινού φωτός, αν π.χ. οι κόττες θα μένουν έτσι άγρυπνες και θα γεννούν περισσότερα ατυχήματα. Είναι όμως βέβαιον ότι ο άνθρωπος έπαψε να ζει ολοκληρωτικά πάνω στο στερεό έδαφος κι ότι το μέλλον του βρίσκεται πια στον αέρα, πολύ ψηλά... Οι πόλεις θα γίνουν, τα πια με ρουκέτες που θα πετούν στη στρατόσφαιρα, το εμπόριον θα τονωθεί άφαντα, στα χάρις στις ευκολίες και νηγορίες μεταφορές με στρατοσφαιρικά αεροπλάνα... Επομένως είναι χρησιμότερη κάθε καινούργια γνώση για το βασίλειο που υπάρχει πάνω απ' τα σύννεφα.

Νέα γερμανικά «έρζατς»

Η Γερμανία ήταν πάντα η χώρα των «έρζατς». Η σημερινή έλλειψη πρώτων υλών και ειδών διατροφής έπληθυνε τις «έρζατς» των Γερμανών επιστημόνων, που παρουσίασαν τελευταία στην αγορά πολλά νέα «έρζατς». Τα κυριώτερα απ' αυτά είναι:

— Μιά νέα πλαστική ουσία, καλούμενη «Μπεταζέτι». Απ' αυτήν κατασκευάζονται δίσκοι γραμμοφώνου, που δεν φθείρονται ποτέ και είναι άθραυστοι.

— Ρουλεμάν αυτοκινήτων από πορσελάνη, ντυμένη με άργυρο, που έχουν την ίδια αντοχή με τα χαλύβδινα και αντέχουν στις πιο υψηλές θερμοκρασίες.

— Ένα προϊόν, που έχει στη βάση του αβγό, και ασβεστό, αντικαθιστά το δέρμα στην κατασκευή υποδημάτων και είναι υαλιστά στερεότερο απ' αυτό.

— Θερμικά σκόνια, μισοκόκκοι από σκόνη οστών ζώων.

— Μιά σκόνη καλούμενη «Κυστίνη», που προσέχεται από το μετασχηματισμό των ανθρωπίνων μαλλιών σε πρωτεΐνες. Τα μαλλιά αυτά συλλέγονται σε μεγάλες ποσότητες από τα κούρεα. Η «Κυστίνη» αντικαθιστά το τυρί που ρίχνουμε στα μακαρόνια και σ' άλλα φαγητά.

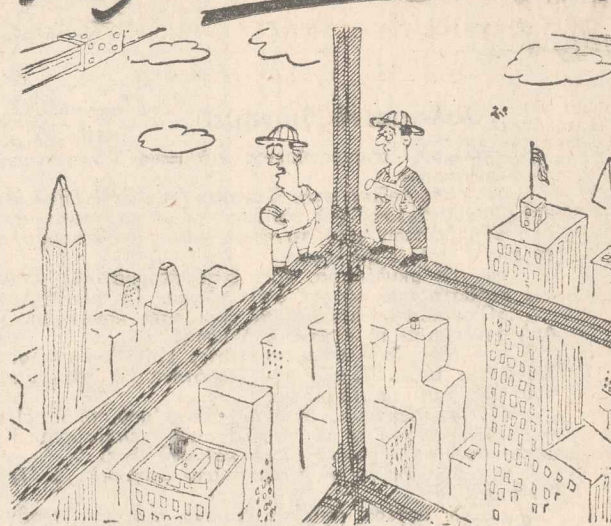
— Συνθετική σκόνη σάντων από σίμα βωδίου.

— Καπνό από φύλλα καπνίσιας.

Ένα νέο φάρμακο

Ο δόκτωρ Μπόζ, από την Κολοκούτα, κατόρθωσε να παρασκευάσει ένα νέο φάρμακο από το χυμό ενός δηλητηριώδους μυκήτου που φυτρώνει σε διάφορα μέρη των Ινδών. Στο φάρμακο αυτό που έχει μεγάλη βακτηριοκτόνο δύναμη, έδωσε το όνομα «Πολυπορίνη».

Τελωτοθεραπεία



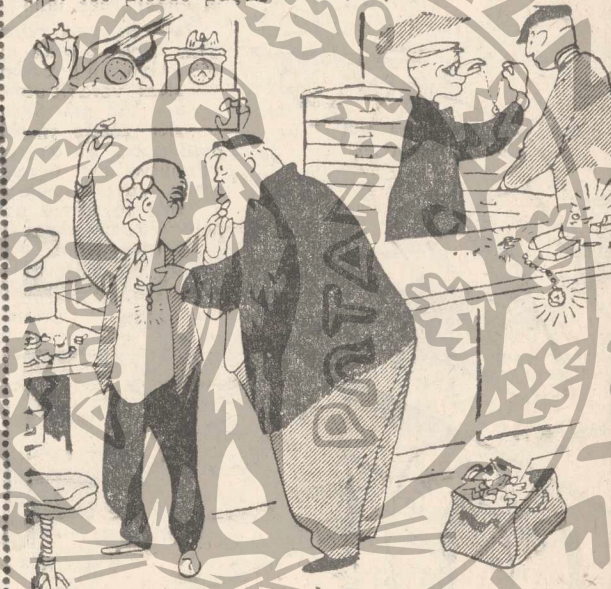
ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΕΡΓΟ

— Βρέ μυστήριο! «Οτι πράγμα αφήσω κατά γης εξαφανίζεται!»

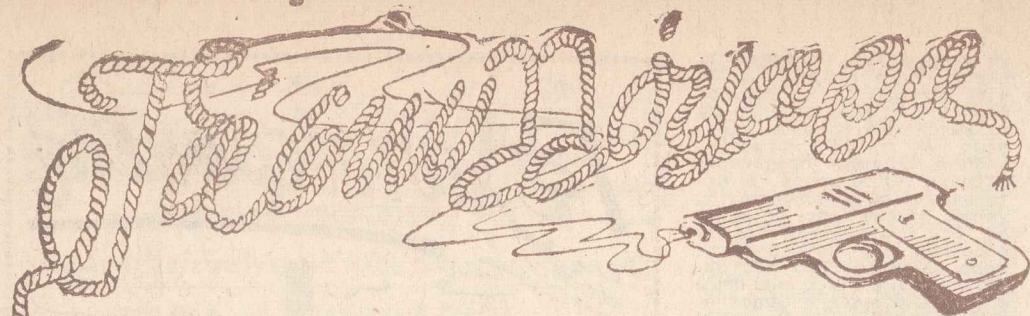


— Επί τέλους! Βρήκε το θάρος να υποβάλει την αίτησή για την σύληση του μισθού μας!

Ο μικρός: Τι να σου πω, Έλεντσα! Μου φαίνεται πως δεν θα την πάη στη φυλακή!...



Ο λωποδύτης: Κανε μου τη χάρη να μου χεράξεις σ' αυτό το βραχιόλι: «Στο Μαρινάκι» μ' αγαπή, Μιστοκόλης!...



Θαλασσινό διήγημα

χανός Φοντέλ κατηγορούμενος για φόνο. Όταν άκουσε η απόλογία του, διηγήθηκε με θλιμμένη φωνή:

— Υπηρετούσα στην Ταναναρίδη. Εκεί διώκε άρρώστησε το παιδάκι μας σοβαρά και φύγαμε αμέσως για την Εύρωπη με το υπερωκεάνειο «Σαιν Ντενύς».

Τη δεύτερη μέρα το πρωί καθώς άκουμπόυσα στην κουπαστή, είδα ν' ακολουθούν το πλοίο πολλά σκυλόψαρα.

— Τα σκυλόψαρα, είπε ένας αξιωματικός, έχουν όσφρησι λαγωνικού... Έχουμε ένα πρόβατο που ψόφησε στην πλώρη. Το μυρίστηκαν άσφαλως.

Οι επιβάτες μαζεύτηκαν όλοι στην κουπαστή. Το πρόβατο ρίχτηκε στη θάλασσα. Δυό σκυλόψαρα το κύμασε στη μέση!

— Μας ακολουθούν πάντοτε, είπε ο ύποπλοιάρχος. Μήπως μυρίστηκαν κανέναν ανθρώπινο μεζέ; Έχουν την ικανότητα να προμαντεύουν το θάνατο ενός ανθρώπου που ταξιδεύει με το πλοίο.

Όταν γύρισα κοντά στη γυναίκα μου, το παιδί μας πάλευε με το θάνατο!

Όλη εκείνη τη νύχτα κλάψαμε, απελπισμένα. Και το πρωί η γυναίκα μου έπεσε με λυγμούς στην άγκαλιά μου και μου είπε:

— Δεν πρέπει να πεθάνω στο βαπόρι!... Ω θά είνε φοβερό να το ρίξουν στη θάλασσα!...

Τέλος ύστερα από τα βάσανα μερικών ημερών, ο μικρός μας αποκοιμήθηκε ένα πρωί σαν πουλάκι στην άγκαλιά μας. Τη στιγμή εκείνη η πόρτα της καμπίνας μας άνοιξε και υπήκε ο γιατρός του πλοίου. Κύτταξε το σφυγμό του παιδιού και με φωνή βαρεία είπε:

— Μα... δεν καταλάβατε ότι το παιδάκι σας... πέθανε!...

Η γυναίκα μου και εγώ, τρελλοί από τη λύπη μας σφίξαμε το κορμάκι του μικρού και μ' ένα στόμα είπαμε:

— Κοιμάται, γιατί!... Κοιμάται!... Δεν είνε νεκρό!...

Πέοσε η μέρα.

Ο ούρανός ήταν καταγάλανος. Το υπερωκεάνειο έσχιζε γοργά τα κύματα. Το βράδυ ο κυβερνήτης του «Σαιν Ντενύς» με προσκάλεσε στο γραφείο του.

— Οι κανονισμοί μας, μου είπε, απαιτούν να θάβουμε τους νεκρούς μας εντός είκοσι τεσσάρων ωρών.

— Τι ένοείτε;... τρομάξα γεμάτος αγωνία και τρόμο.

— Αύριο το πρωί, μου απάντησε, πρέπει να... φροντίσουμε για το νεκρό σας.

Εκείνη τη νύχτα, η γυναίκα μου κι' εγώ νανουρίζοντας το παιδάκι μας μουμουρίζαμε:

— Κοιμήσου, αγαπημένο μας!... Κοιμήσου!... Όταν φανή η Μασσαλία θα σ' ευπνήσουμε.

Γλυκοχαράζει. Τριγύρω στο πλοίο χορεύουν τα σκυλόψαρα. Ο κυβερνήτης, ο ύπαρχος, οι ύποπλοιάρχοι, οι επιβάτες, μας περικύκλωσαν άσκεπείς. Ο γιατρός είπε ότι ήθελε δένει να εξετάσει το παιδί μας. Τό άπασε και μονομιάς το τύλιξε σ' ένα γοντρό σακκί, για να το ρίξουν στη θάλασσα.

— Κυβερνήτη! φώναξα, για το Θεό! Σ' έσοκίζω, μην το κάνης αυτό το έγκλημα!

Η γυναίκα μου, τρελλή από απελπισία, ξεφώνισε:

— Δεν έχει πεθάνει!... κοιμάται! Σας δοκίμαστε!...

Για τελευταία φορά, κυβερνήτη, σκεφθήτε! Φώναξα πάλι. Οι ναυτικοί κανονισμοί σας επιβάλλουν για τέσσερες ώρες, κάτι για το οποίο θα μετανοήσετε.

Θέλουμε τέσσερες ώρες μόνο για να θάσουμε στην έρη. φώναζε κι' η γυναίκα μου κλαίγοντας. Για τόσο λίγο, μη μας δώσετε τόση λύπη, σπαχνισθήτε μας!

Και γονατισμένη φιλούσε τα πόδια του.

— Άς τελειώνουμε, είπε ο κυβερνήτης.

Κι' έδειξε τη θάλασσα, όπου λυσσομανούσαν τα σκυλόψαρα. Τη στιγμή αυτή το παιδάκι μας, το πολυγατημένο μας, πετάχτηκε στη θάλασσα και κομματιάστηκε, καταφανώθηκε απ' τα σκυλόψαρα!...

Με τα μάτια μου δοθάνοιχα από φοίχη, είδα το φοικαλέα, την αλυσμένητη σκηνή.

Τότε τράβηξα το πιστόλι μου και σκότωσα τόν κι δονήτη.

Δικάστε με τώρα, κύριο Πρόεδρε!

ΣΑΡΑ ΖΕΝΙΟ

Ανίτα Γκονζάλες Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

Ο ΜΩΧΑΜΕΤ Σίνι 'Αλ Ναμπί, γιός μιας 'Αγγλίδος και ενός μεταπράτου της Σμύρνης, προοριζόταν για μια ζωή φτώχη και άσημη, όταν η καλή τύχη τόν κείσε ξαφνικά, να καθήση στο σουλτανικό θρόνο της Χίρα, στα βάθη της 'Αραβίας. Ο πατέρας του Μωχαμέτ ήταν αδελφός του πανίσχυρου σουλτάνου 'Αλη Έμπν Ναμπί, μα είχε αναμειχθεί σε μια συνωμοσία εναντίον του κι' από τότε είχαν αναγκασθεί να φύγουν από τη Χίρα κι' αφού περιπλανήθηκαν για αρκετό καιρό, εγκαταστάθηκαν στο τέλος στη Σμύρνη, όπου έγινε μεταπράτης.

Ο 'Αλη Έμπν Ναμπί είχε πεθάνει πια χωρίς κληρονόμους και, μ' ένα που μισούσε τόν αδελφό του, όρισε τόν γιό του, τόν Μωχαμέτ, για διάδοχό του.

Ο Μωχαμέτ Σίνι 'Αλ Ναμπί βρέθηκε ξαφνικά μέσα στον πλούτο και τη γλήδη. Η δύναμής του ήταν άπειρη. Και η διακυβέρνησής του σουλτανάτου του δεν απαιτούσε μεγάλες φροντίδες απ' αυτόν.

Έτσι, πήρε τη συνήθεια να φεύγει κάθε τό από τη Χίρα, βρίσκοντας διάφορα προσχήματα, για να επισκεπταί τότε τη μια πρωτεύουσα και τότε την άλλη χάριν αναψυχής.

Σε λίγο, έφυγαν μαζί τη Χίρα.

Μια καινούργια ζωή άρχισε τότε για την μικρή 'Ανίτα. Ζούσε μέσα σ' ένα παραμυθένιο περιβάλλον. Ο Μωχαμέτ την έλάτρευε. Στο ελάχιστο νεύμα της, όλοι έσκυβαν τόν κεφάλι μπροστά της. Κι' ωστόσο, δεν ήταν ευτυχισμένη. Γιατί η άλλη αγάπη έλειπε από τήν καρδιά της.

Στό παλάτι της Χίρα έρχόταν συχνά ένας έμπορος από τη Σμύρνη, ο 'Αχμέτ Τζερεντίν, που ήταν παλιός φίλος του Μωχαμέτ, από τήν εποχή που ο σημερινός σουλτάνος ήταν άσημος και φτωχός.

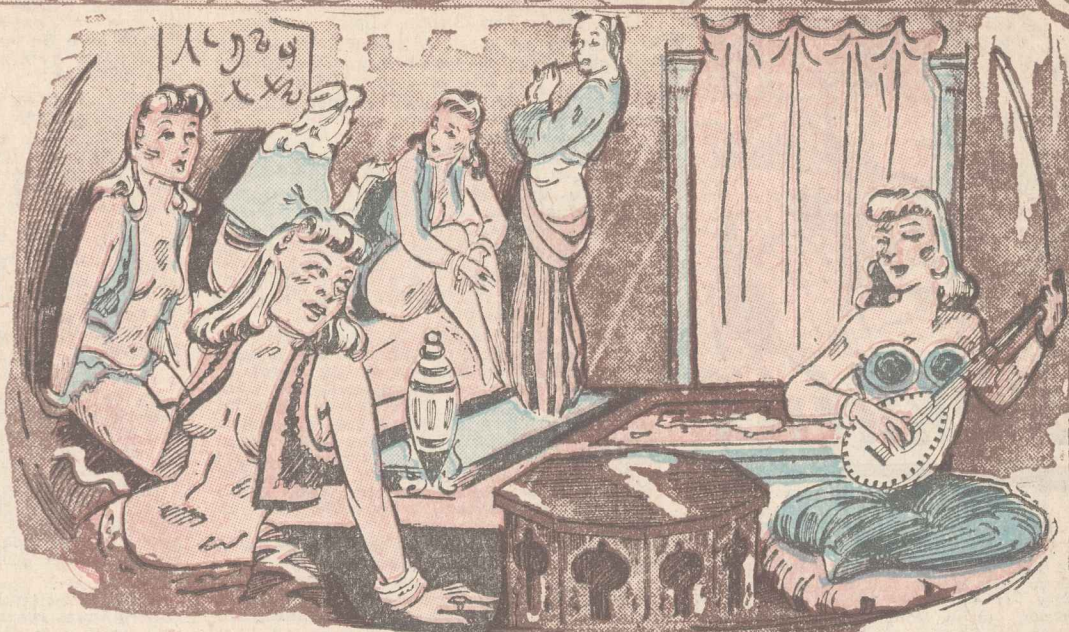
Ο 'Αχμέτ ήταν νέος, με όρατο παρασκήνιο και μάτια που έλαμπαν. Πλάι του, ο Μωχαμέτ, με τα χονδρά χείλη του, τόν βαθύλωμένα μάτια του και τόν κοντόχοντρο σώμα του, φαινόταν σαν αληθινό τέρας.

Η 'Ανίτα ένοιωσε τήν καρδιά της να χτυπά για τόν 'Αχμέτ. Κι' εκείνος έπαισε τήν είχε προσέξει κι' από καιρό τώρρα εύρισκε χίλιες δυό προφάσεις για να κάνει συχνότερες επισκέψεις στο σουλτανικό παλάτι.

Ένα θράδυ, με τη βοήθεια μιας γρηγής σκλάβας, ο Μωχαμέτ και η 'Ανίτα συναντήθηκαν σε μια γωνία τού μεγάλου κήπου, που άπλωνόταν γύρω από τόν ανάκτορο.

Η αγάπη τους, έσπασε τότε σαν δρυμνικός χειμαρρός κι' αμέσως πήραν τήν απόφασι να φύγουν μαζί.

Τό πρωί της ημέρας που είχαν όρισει για τήν αναχώρησή τους, ο Μωχαμέτ υπήκε μέσα στο δωμάτιο της 'Ανίτας. Η



Τό 1862, ο Μωχαμέτ θρυσκόταν στη Βιέννη. Τήν εποχή εκείνη, χόρευε σ' ένα νυχτερινό κέντρο διασκεδάσεως, μια μικρή χορεύτρια, που ήταν πολύ όμορφη, η 'Ανίτα Γκονζάλες.

Ήταν μόλις δεκαοχτώ χρόνων και η αγάπη δεν είχε μιλήσει ακόμη στην ψυχή της. Ο Μωχαμέτ, που τήν είχε αγαπήσει μ' ένα φλογερό πάθος, τής πρότεινε μια μέρα να τόν ακολουθήση στο μακρινό βασίλειό του. Κι' η 'Ανίτα, που δεν είχε κανένα στόν κόσμο, δελεάσθηκε πολύ εύκολα από τς προτάσεις του.

Σε λίγο, έφυγαν μαζί τη Χίρα.

Μια καινούργια ζωή άρχισε τότε για την μικρή 'Ανίτα. Ζούσε μέσα σ' ένα παραμυθένιο περιβάλλον. Ο Μωχαμέτ την έλάτρευε. Στο ελάχιστο νεύμα της, όλοι έσκυβαν τόν κεφάλι μπροστά της. Κι' ωστόσο, δεν ήταν ευτυχισμένη. Γιατί η άλλη αγάπη έλειπε από τήν καρδιά της.

Στό παλάτι της Χίρα έρχόταν συχνά ένας έμπορος από τη Σμύρνη, ο 'Αχμέτ Τζερεντίν, που ήταν παλιός φίλος του Μωχαμέτ, από τήν εποχή που ο σημερινός σουλτάνος ήταν άσημος και φτωχός.

Ο 'Αχμέτ ήταν νέος, με όρατο παρασκήνιο και μάτια που έλαμπαν. Πλάι του, ο Μωχαμέτ, με τα χονδρά χείλη του, τόν βαθύλωμένα μάτια του και τόν κοντόχοντρο σώμα του, φαινόταν σαν αληθινό τέρας.

Η 'Ανίτα ένοιωσε τήν καρδιά της να χτυπά για τόν 'Αχμέτ. Κι' εκείνος έπαισε τήν είχε προσέξει κι' από καιρό τώρρα εύρισκε χίλιες δυό προφάσεις για να κάνει συχνότερες επισκέψεις στο σουλτανικό παλάτι.

Ένα θράδυ, με τη βοήθεια μιας γρηγής σκλάβας, ο Μωχαμέτ και η 'Ανίτα συναντήθηκαν σε μια γωνία τού μεγάλου κήπου, που άπλωνόταν γύρω από τόν ανάκτορο.

Η αγάπη τους, έσπασε τότε σαν δρυμνικός χειμαρρός κι' αμέσως πήραν τήν απόφασι να φύγουν μαζί.

Τό πρωί της ημέρας που είχαν όρισει για τήν αναχώρησή τους, ο Μωχαμέτ υπήκε μέσα στο δωμάτιο της 'Ανίτας. Η

ταν πρόσχαρος και γελαστός όπως πάντα. 'Αλλά τί έσημαινε τόχα η χειρονομία που έκανε σέ λίγο;

Ενώ άστειευόταν με τήν 'Ανίτα, όπως συνήθιζε να κάνει πάντα, έβγαλε από τόν στήθος του ένα έγχειριδιο, στολισμένο με πολύτιμες πέτρες κι' άρχισε να τόν ακονίζει.

Η 'Ανίτα ανατρίχιασε αλλά δεν είπε τίποτε. Ο Μωχαμέτ σέ λίγο, πάντα χαμογελαστός, τήν άφησε μόνη.

Σάν νύχτωσε καλά, η 'Ανίτα έφυγε κρυφά από τόν σουλτανικό παλάτι και με τη βοήθεια της γρηγής σκλάβας, έτρεξε σ' ένα έξοχικό σπίτι, όπου τήν περίμενε ο 'Αχμέτ.

Μια θαθεία σιωπή άπλωνόταν εκεί.

Η 'Ανίτα ανέθηκε τς σκάλες και μπήκε σ' ένα δωμάτιο που ήταν φωτισμένο.

Ο αγαπημένος της ήταν έσπλωμένος πάνω σ' ένα ντιβάνι και φαινόταν σαν να κοιμάται.

Αλλά όταν η 'Ανίτα άκούμπησε τόν χέρι της πάνω του για να τόν ευπνήση, είδε πως τόν πρόσωπό του ήταν κατάψυγο.

Έσπυσε τότε πάνω τόν έντρομη. Στο στήθος τού 'Αχμέτ, ακριβώς στο μέρος της καρδιάς, ήταν χωμένο τόν έγχειριδιο, που ακόνιζε τόν πρωί μπροστά της ο Μωχαμέτ.

Η 'Ανίτα έσπασε σέ λυγμούς, γιατί είχε καταλάβει τώρα τά πάντα. Η πρωινή επίσκεψη τού Μωχαμέτ ήταν μια προειδοποίηση.

Αλλοίμονο, όμως, δεν τήν είχε προσέξει. Τη στιγμή εκείνη, μερικοί άνθρωποι τού σουλτάνου, που ήταν κρυμμένοι πίσω από ένα παραπέτασμα, ώρμησαν πάνω της και τήν εανάφεραν στο παλάτι.

Από εκείνη τήν ημέρα η 'Ανίτα πέρσσε στην τάξι τών γυναικών που θρυσκόταν σέ δυσμένεια. Ήσαν φυλακισμένες σέ μια γωνία τού μεγάλου χαρεμιού και κανείς δεν έπιτρεπόταν να τς πλησιάση ή να μιλήση μαζί τους.

Είκοσι δυό δολοκλήρα χρόνια πέρσσε η όμορφη χορεύτρια της Βιέννης σ' αυτή τή φυλακή. Τέλος, έπειτα από μια θριαμβευτική νίκη του, εναντίον ενός έχθρου του, ο Μωχαμέτ τήν άφησε ελεύθερη.

Η 'Ανίτα εξαγύρισε τότε στη Βιέννη, όπου πέθανε σέ λίγο φτώχη και δυστυχισμένη.

POZITA KOPBIN





ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Με το πλοίο «Μικρή Λουκία» τὸ ἐφοπλιστὸν Βωτιέ ταξιδεύουν ὁ ἐργάτης Κλώντ Ραμερί, ἡ σύζυγός του Ζουλιέτ, αἱ ἡ μικρὴ κόρη τους Σουλβάν. Ὁ πλοίαρχος Μουριάκ βάσει φωτιά στο πλοίο, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ ὁ ἐφοπλιστὴς τὴν ἀσφάλεια καὶ νὰ πάρῃ κ' αὐτὸς μερίδιο. Ὁ Ραμερί γίνεται αὐτόπτης μαρτύρου τοῦ ἐγκλήματος. Ἀφ' οὗ κινδυνεύει τὴ ζωὴ του, διασώζεται τέλος σὲ μιὰ βάρκα, μαζὶ μὲ τὴν οἰκονομία του, τὸν Μουριάκ καὶ ἄλλους ναυαγούς. Εἶνε νύχτα καὶ ὅλοι ἀγωνιοῦν γιὰ τὴ ζωὴ τους. Ἐπὶ ἡμέρας θαλασσοδέρνουν. Μερικοὶ πεθαίνουν, ἄλλοι τρελλοῦνται! Τέλος πεθαίνει κ' ἡ Ζουλιέτ. Ἐξάτος ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Ὁ Ραμερί ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ Μουριάκ. Μὲ φοικτὰ λόγια τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι νιορίζει τὸ ἐγκλήμα του καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ γράψῃ σ' ἕνα φύλλο τοῦ σημειωματορίου του ὅτι εἶνε ἐνοχός, ὅτι ἔκαψε τὸ πλοίο κατόπιν συμφωνίας μὲ τὸν νεοενοποιημένο ἐφοπλιστὴ Πῶλ Βωτιέ, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὴν ἀσφάλεια. Μάρτυς τῆς σκηνῆς εἶνε ὁ νεώρος Βρετόνος ναυτὸς «Υἱὸς Λαγκέρν». Ὁ Ραμερί πνίγει κατόπιν πᾶν τὴ λύσσα του, τὸν πλοίαρχο. Ὁ «Υἱὸς πετὰ τὸ πῦρ» στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα πλοῖο φαίνεται τὸ ὅτιο τοῦ σώζει. Μὲς σὲ πλοῖο αὐτὸ βασικεῖται κ' ἕνα νεώρο ζεύγος, ἡ ὥραία Ζανὴν Σαμπριάλ μὲ τὸν ἀνδρα της. Ἡ Ζανὴν περιποιεῖται ἐξαιρετικὰ τὴν μικρὴν κόρη τοῦ Ραμερί, τὴ Σουλβάν. Ἡ Ζανὴν κλέβει τὸ φύλλο ἀπ' τὸ σημειωματορίου τοῦ Ραμερί ὅπου εἶνε γραμμένη ἡ ὁμολογία τοῦ πλοίαρχου. Ὁ Ραμερί κ' ἡ κόρη του βγαίνουν στὴ Μασσαλία. Ὁ Ραμερί ζητάει πληροφορίας γιὰ τὸ Βωτιέ ἀπὸ ἕνα παλιό ἐργάτη του. Συγχρόνως πληροφορεῖται ὅτι ἡ κόρη τοῦ Βωτιέ πρόκειται νὰ παντρευτῇ μὲ τὸν Ροζέ Μπερτελέν. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ταραξίει τὸν Ραμερί. Βλέπει τὸ Μπερτελέν καὶ ἡ ταραχὴ του μεγαλύνει. Ἀναμφύμῃς τὸν ἐρωτᾷ τὸν μὲ τὴ γυναῖκα του. Τὸ μαρτύριο τῆς ζηλῆσας του. Ὁ Ροζέ Μπερτελέν ὅταν ἴδαν φοιτητὴς εἶχε ἐρωτευθῇ τὴν Ζουλιέτ. Κ' ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Ὁ Κλώντ υποπτεύεται ὅτι ἡ Ζουλιέτ δόθηκε τότε σὲ Ροζέ. Τὰ περσμένα ἐνῆλχοντο σὲ τοῦ τοῦ.

6ον Τοῦ εἶνε πῇ ὅτι αἰσθάνονταν οἱ κτο... Γιὰ τοῖν... Γιὰ τὸν πατὴρ δικό της φίλο; Ἡ γ' αὐτόν, τὸν Ροζέ πού θά διάβαζε τὸ γράμμα τοῦ ἄλλου...

Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ μέσος στὴ γυναῖκα καρδιά... κ' ἀκόμα λιγώτερο ἕνας ἀπειρος νέος 22 ἐτῶν, τυφλὸς μὲν ἀπ' τὸν πρῶτο τὸν ἐρωτᾷ.

Τὸ χαμόγελο, τὰ χάρια, τὰ μάτια, ἡ καλωσύνη τῆς Ζουλιέτ, ὅλοι αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ φαίνοντοσαν ἀκόμα πρὸς αὐτὸν, τώρα πού ἀντιμετώπιζε τὴν πιθανότητα νὰ τοὺς χάσῃ. Δὲν εἶχε ὥστε σὲ τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς κρατήσῃ ἐφ' ὅσον δὲν ζήτουσε νὰ τοὺς ἀποκτήσῃ νουμῶς. Εἶχε δικαίωμα ὁ Κλώντ. Ὅποιος δὲν παντρεύεται, ἀναπόσει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του μόνο... Πόσο κατώτερο ἦταν τὸ δικό του αἶσθημα ἀπ' τὴν ὑπερόχην αὐτοθυσίαν τοῦ τοπεινοῦ ἀντιπάλου του!

Ὁ νέος δὲν ἔκλεισε μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ πρῶτ, πῆρε ἐπιτέλους μιὰ ἀπόφασι. Κάποιο σὲ τὸ γραφεῖο του κ' ἄρχισε νὰ γράφῃ:

«Πολυαναπημένη μου Ζουλιέτ. Ὁ πατέρας μου με κάλεσε σὲ Σεζενάκ, μ' ἔνευε ἐπεὶ πᾶν πλεονέκτημα. Ἐκεῖ ἀπλῶς ἀνάγκη νὰ τὸν βοηθῶ σὲ μιὰ ἐργατικὴ κρίσι, γιὰ τὸν ὅτι οἱ ἐργάτες μας μ' ἀγα-

ποῦν καὶ μ' ἀκούει. Πρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως. Ἰσως ἡ ἀπουσία μου παρασθῇ περισσότερο ἀπ' ὅσο θάθελα. Ἀς λογι-κευθῶμε, μικρὴ μου...».

Σταμάτησε κ' ἀναστένοντα βραδί, πονώντας γιὰ τὴ θυσία του. Σαφινὰ, τὸ κοῦδουνι τῆς πόρτας τὸν ἔκοψε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Ποιὸς ἦταν, τόσο νωρίς;

«Ἀνοίξε κ' εἶδε τὴ Ζουλιέτ. Τὸ χλωμὸ πρόσωπό της, τὰ κοκκινισμένα μάτια της ἔδειχναν πῶς δὲν εἶχε κοιμηθῇ κ' αὐτὴ.

— Βρήκες τὸ γράμμα; ῥώτησε ἀμέσως τὸ νεό.

— Ποιὸ γράμμα;

— Ἐκεῖνο πού ἔχασα ἐδῶ... Θὰ προτιμῶσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ τὸ διαβάσῃς!

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῇς, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ροζέ προσπαθώντας νὰ τὴν ἀποσκηρῇ ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

Με μιὰ γρήγορη κίνησι, ἐκείνη ἀρπάξε τὸν ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ γράμμα τοῦ Κλώντ καὶ τὸ ἔδειξε σὲ τὸν. Ἐπειτα οἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ ἔσπασε σὲ λυγμούς.

— Δὲν φταίω ἐγώ, Ροζέ, ἀγάπη μου!... τραυλίσσε. Βλέπεις ὅτι δὲν τὸν ἄφισα καμμιὰ ἐλπίδα. Τὸν ὄλησα ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι εἶμαι δική σου. Τὴν περισσότερη μπουρσα νὰ κάνω;... Χτές, ἤμουν συγκινημένη ἀπ' τὰ τρελλὰ του λόγια. Τὸν λυπόμουν λιγώ. Κάθε οἶκτος μου ὅμως ἔδωκε, ὅταν ἀντιλήφθηκα ὅτι μου εἶχε πέσει ἐδῶ μέσος τὸ γράμμα κ' ὅτι θά τὸ διαβά-ζεσαι!... Γιατί νὰ μ' ἐνοχλῇ ἀφ' οὗ ἔρεει πῶς ἀγαπᾷ ἄλλον;... Θὰ ἴδῃς πῶς θά τοῦ ἀπαντήσω!...

— Μά, ἀγαπητὴ μου, κύτταξε πρῶτα τὴ σου ἔγγραφο, εἶπε μαλακὰ ὁ Ροζέ. Συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος του, γιὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὸ πού εἶχε ἀποφασίσει, ἔδειξε στὴ νέα τὸ μισοτελειωμένο γράμμα.

— Θὰ τόκανες αὐτό; φώναξε ἐκείνη. Θάφευγες, χωρὶς νὰ μὲ ξαναβρῇ;

— Ἀν σὲ ξαναβρῇ, θά ὑποφέραμε ὅ,τι ὑποφέρουσε αὐτὴ τὴ στιγμή. Συγχώρεσέ με, Ζουλιέτ! Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ῥαπεδικὰ...

— Ὁ, τί κ' ἂν κάνης, δὲν θά παντρευτῶ ποτὲ τὸν Κλώντ!

— Εἶνε λοιπὸν ἀδικημένος ἀπ' τὴ φύσι ἀσχημος, ἀνάπηρος;

— Ὀχι. Εἶνε πολὺ ὥραιο παλληκάρι. Ἀλλά...

Ἡ Ζουλιέτ διεκόπη ἀπ' τοὺς λυγμούς της. Ὁ Ροζέ γονάτισε δίπλα σὲ τὸ καθίσμα της, τὴν ἀγκάλιασε κ' ἔκλαψε μαζὶ της. Ἦταν μιὰ σκληρὴ δραματικὴ. Μιλοῦσαν κ' οἱ δύο γιὰ θάνατο, γιὰ θυσίας, γ' αὐτὰ, πᾶντο, μεθυσαν ἀπὸ ὅρκους κ' ἀπὸ μεγάλα λόγια...

— Θὰ ζητήσω τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέ-ρα μου σὲ τὸ γάμο μας, ὄχι μὲν ὁ νέος. Ἀν ἀρνῇθῇ θά περιμενοῦμε νὰ γίνῃ εἰ-κονομικὴς ἀνεξαρτησία.

— Ὀχι. ἔσθαι καταστροφή γιὰ τὸ στά-διό σου. Ὁ μέλλων ἐργοστασιαρχὸς τοῦ Σεζενάκ δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ μιὰ μοδιτρούλα! Κράτησε μὲ ὡς φιλενάδα σου... Ἀλλά μὴ μ' ἀφίσης σὲ ἱκετεύω!

— Γιατί δὲν μου εἶπες πῶς ἤσουν ἀρ-οσθωνισμένη;

— Μὲ εἶχες κάμει νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μεγαλοφυχία

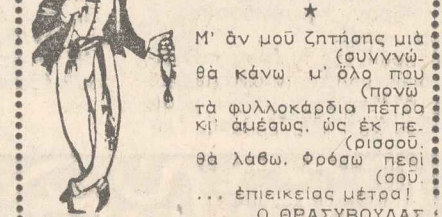
Σ' εἶδαν μὲ ἄλλον ἀγκαζέ κ' εἶται μὲ πᾶν σὲ μεζέ γιὰ χάρι σου πὲ ὅρθω μ' ἀφῆρες ῥεστο καὶ τσιπ κ' ἀπὸ καυμὸ κ' ἀπὸ ντροπὴ κοντεύω νὰ σουφρώσω.

Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ φερῶ καὶ μὲ ποῖο τρῶ, νὰ ἐξηγηθῶ, πὲ ὅρθω μου ἄλλα.

ἔχω πνιγῇ μέσ' τὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶς μοῦκανες κοπάνα.

Μ' ἂν μου ζητήσης μιὰ (συνγνώ-θα κάνω, μ' ὅλο πού τὰ φυλλακάρια πέτρα κ' ἀμέσως, ὡς ἐκ πε- (ρισσοῦ, θὰ λάθω, ὅρθω περὶ (σοῦ, ... ἐπικεικίας μέτρο!.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ



μουρμούρισε ἡ Ζουλιέτ, σκυδωντὸς τὸ κε-φάλι.

Ἐπειτα ἀπὸ τόσα δάκρυα κ' αἰσθημα-τικές διακυβίσεις, γλύστρησαν λιγώ-λιγώ πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ἡ Ζουλιέτ σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ γιὰ τὴ δου-λειά της. Καθὼς ὁ Ροζέ τὴν βοηθοῦσε νὰ φορέσῃ τὴ ζακέτα της, εἶδε νὰ ξεπρο-βαλλῇ λιγώ ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα κορτί. Ἡ Ζουλιέτ ἀντελήφθη πὺ τὸ κύτταξε καὶ τοῦ ἔδειξε:

— Εἶνε ἡ ἀπάντησις πού θά ταχυδρομῇ-σω. Διάβασέ τὴν πρῶτα ἐσύ!

Ὁ Ριζέ πῆρε τὸ γράμμα καὶ διάβασε: «Κλώντ. Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐπαναλά-θω ὅ,τι σὰς ἔχω πῇ. Δὲν σὰς ἀγαπᾷ. Ἀ-νῆκα σὲ ἄλλον. Δὲν θά γίνω ποτὲ γυ-ναῖκα σὰς. Ζουλιέτ!».

Ἀφ' οὗ ἔμεινε μιὰ στήνῃ σκεπτική, ὁ φοιτητὴς πέταξε τὸ γράμμα μέσος σὲ ἀ-ναμμένο τᾶκι. Ἡ Ζουλιέτ κομμένο θάμ-μενὰ τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε:

— Εἶνε σάχη τὴν ἀγάπη μου!... Ἐπειτα βῆκε, κλαίοντας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ροζέ ἔφυγε γιὰ τὸ Σεζενάκ.

Ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, ὅταν εἰδοποιήθηκε ἀπὸ ἕνα ἐμπιστο φίλο του ὅτι ἡ Ζουλιέτ εἶχε παντρευθῇ. Θάμ-νε σὲ Παρίσι μερικὲς βδομάδες μόνο, γιὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

Βρῆκε τὸ δωματίο του ὅπως τὸ εἶχε ἀ-φίσει. Τοῦκανε ὅμως ἐντύπωσι ἡ ἀμνη-στία τῆς θυμωρῆς γιὰ τὴν ἀμνηστία ἀφί-σε. Τὴν ἐρωτῶσε κ' ἔμαθε ὅτι ἡ Ζουλιέτ ἐρχόταν ἐκεῖ συχνὰ μετὰ τὴν ἀναχώρη-σι τοῦ.

«Θέλω νὰ μείνῃ λιγὴ ὥρα στὴν κάμαρά-του» ἔλεγε ἱκετευτικὰ στὴ θυμωρῆ. Θά μου φανῇ πῶς τὸν περιμενοῦ. πῶς θά γυ-ριῇ».

Κ' ἐκείνη, συγκινημένη, τῆς ἔδινε τὸ κλειδί. Ὅταν ξανακατέβαινε, ἡ νέα εἶχε κόκκινα τὰ μάτια της.

— Ποτὲ ἦρε γιὰ τελευταία φορὰ; ῥώ-τησε ὁ Ροζέ μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη.

— Πρὸ δύο ἡμερῶν. Μαῦ φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν θά ξαναβρῇ... Τὴν κύτταξε ἀπ' τὴν πόρτα πού ἔφυγε, καὶ τὴν εἶδε νὰ συναντιεῖται στὴ γωνία τοῦ δρόμου μ' ἕνα ψηλὸ μελαχροινὸ νέο, πού ἐπιδρόβαλε ἔ-ξωφρα ἐμπρός της καὶ τῆς ἔπιασε τὸ μπράτσο διὰ τῆς βίας. Ἐπειτα ἀπομα-κρύνθηκαν μαζὶ. Ἐκείνη τὴν ἀγριοκυτ-τάζε καὶ τῆς μίλουσε ζωπρά...

— Καλὰ δέκοψε ὁ Ροζέ. Δώστε μου τὸ κλειδί μου, κυρὰ Πωπιγιόν.

— Ἀν ξαναβρῇ ἡ μικρὴ... τί πρέπει νὰ τῆς πῶ;

— Ὅτι εἶμαι ἐδῶ. Κ' ἂν θελήσῃ ν' ἀνε-βῇ, νὰ τὴν ἀφίσετε.

Ἀλλὰ ἡ Ζουλιέτ δὲν ξαναφάνηκε ποτέ. Ξέχασε;... Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ πού πῆ-ρε μαζὶ της, σὲ τὸν ὑγρὸ τᾶφο της.

Ὅσο ὅμως γιὰ τὸν Κλώντ Ραμερί, αὐ-τὸς δὲν ἔχασε ποτὲ ὅτι, δύο μέρες πρὶν ἀπ' τὸ γάμο του, εἶχε παρακολουθῇ τὴν ὑποστὴν τοῦ καὶ τὴν εἶχε ἴδῃ νὰ μπαίνει σὲ τὸ σπῆτ τὸν Ροζέ Μπερτελέν καὶ νὰ ζα-ναβγαίνει σὲ μιὰ ὥρα. Ἡ ἀθώωσις τοῦ τε-λευταίου αὐτοῦ ἐρωτικὸ προσκυνηματος ἔμεινε πάντα ἀμφίβολη γιὰ τὴν βροσνιαμέ-νη καρδιά του.

Μολοντὶ ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ τὴ Ζουλιέτ, ἤξερε καλὰ ὅτι δὲν εἶχε κερί-σει ἀκόμη τὴν καρδιά της, ὅτι δὲν εἶχε σβῆσει τὴν ἀναμνησίαν της. Δὲν θά τὸλ-μῶσε ὅμως νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν τὸν ἔλα-μψε σωματικὰ πιστῇ. Ἀμφεβαλε μόνον ὅταν ἀ-νεκάλυψε τὴν ἐπίσκεψί της σὲ τὸ σπῆτ τοῦ Μπερτελέν. Ἐκείνη τὸν βεβαίωσε ὅτι ὁ Ροζέ ἔλειπε ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἀμέσως κα-τόπιν ὅμως — τί τρομερὴ σύμπτωση! — ὁ Κλώντ ἐξακριβῶσε ὅτι ὁ φοιτητὴς βρισκό-ταν ἐκεῖ. Κ' οἱ ὑποψίες του μεγάλωσαν. Δὲν μπορούσε πιά νὰ βρῇ τὴν εὐτυχία πού ἔζησε ἡ γενναιοφυχία του.

Ἡ Ζουλιέτ ἔφερε σὲ τὸν κάμο ἕνα κορ-τίκι, ὅκτω μῆνες μόνον μετὰ τὸ γάμο της. Ἡ φύσις ἔχει κάποτε τέτοιες παρα-ξενίες...

Νὰ γιὰ τὸ Κλώντ ἔρχινε κάπου — κά-που στὴ μικρὴ Σουλβάν ματίες πού παύ-ναν τὴν καρδιά της μητέρας. Νὰ γιὰ τὸν κυρίευσε τέτοια διψὰ ἐκδικήσεως ὅταν τὸ ἐγκλημα ἐνὸς πλούσιου ἐφοπλιστοῦ τοῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ τῆς Ζουλιέτ, ὅπως ἄλλοι, τε τὸ καριπῆτο ἐνὸς πλούσιου φοιτητοῦ τοῦ εἶχε στοίχιζε τὴν ἀγάπη της. Νὰ γιὰ-τί τὸ μῖσος του γιγαντῶθηκε ὅταν ἔμαθε τὸ στενὸ δρομὸ πού ἐπρόκειτο νὰ ἐνώσῃ τοὺς δύο ἐχθρούς του. Ποτὲ ἀνθρώπινη καρδιά δὲν ἐδοκίμασε τόσο ἀνὰρσι συναι-σθηματα, ὅσο τοῦ Ραμερί. ὅταν εἶδε, σὲν κεντρικὸ δρόμῳ τῆς Μασσαλίας, τὸ Ροζέ Μπερτελέν, πλούσιον κ' εὐτυχισμένο — τὸ Ροζέ Μπερτελέν, τὸν ἐρωτῆσε τὴ Ζουλιέτ τὸν ὑποτιθέμενον πατέρα τῆς Σουλβάν —

πού θά γινόνταν σύζυγος τῆς κόρης τοῦ ἐμπροστού Βωτιέ.

Μιὰ γιεστή — ἕνα γράμμα

Ὅλη ἡ Μασσαλία ὁσάτισε, ὅταν ἔμαθε ὅτι, δύο μῆνες μόνον μετὰ τὸ τραγικὸ ναυάγιό της («Μικρὴ Λουκία»), ὁ Πῶλ Βω-τιέ θάδινε ἕνα μεγάλο χορὸ γιὰ νὰ γιορ-τάσῃ τοὺς ἀρραβῶνες τῆς κόρης του. Ἡ δι-ὡς σκανδαλισθήκαν οἱ λαϊκὲς τάξεις, οἱ ναυτικοὶ κ' οἱ ἐργάτες.

— Δὲν τὸν νοιάζει γιὰ τὸ χάσιμο τοῦ πλοίου του, μιὰ καὶ τὸν ἀποζημιώσε ἡ ἀ-σφάλεια! ἔλεγαν. Ὅσο γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, δὲν τὴν πολυλογιάζει!... Τί ἦταν ἄλλωστε; Φουκαράδες, σὰν κ' ἔμας, φτηνὸ κορτάς!... Καὶ τώρα χορεύουν σὲ σπῆτ τοῦ, πρὶν ἀκόμη τὰ φάρια χυνέψουν τὰ πτώματα τῶν ναυαγῶν!

Ἀν μπορούσαν ὥστόσο νὰ ἴδουν τὴν κρουθὴ κόλασι τοῦ σπῆτ τοῦ ἐκείνου πού γιόρταζε, πόση ἐκπληξὴ θά δοκίμαζαν! Ὁ ἀνθρώπος πού τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι δὲν σεβόταν τὰ θύματα, δὲν τολμοῦσε πραγ-ματικὰ νὰ πενήσῃ γ' αὐτὰ, ἀπὸ φόβο μήπως ἀποκαλυφθῇ πῶς ἦταν ὁ δολοφόνος τῶς. Ἀν ἀνέβαλλε τοὺς ἀρραβῶνες τῆς κόρης του, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ὑποπει-θῇ τὸν ἀγῶνι καὶ τὴς τῶφεις του...

Ἐτοὶ λοιπὸν, δόθηκε στὴ βίλλα του ἡ γιορτὴ τῶν ἀρραβῶνων, μὲ ὅλη τὴ λάμψι καὶ τὴν πολυτέλεια πού ταίριαζε σὲ τὸν νέον ζευγάρι.

Τὸ σελήνωφώτιστο ἐκεῖνο βράδυ, κατὰ τὴν 11, ὁ Κλώντ Ραμερί προχωροῦσε σ' ἕ-ναν παραλιακὸ δρόμῳ τῆς Μασσαλίας. Κρα-τούσε ἀπ' τὸ χερί τὴ Σουλβάν. Φαίνονταν ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ σκέψιν του. Δὲν πρόσεξε καθόλου τὸν γονεῖτα τῆς ὥρας καὶ τοῦ τοπιού, Σαφινὰ σταμνίως, μὲ τ' αὐτὴν τεταμένη. Ὀχι ὅμως γιὰ ν' ἀκού-σῃ τὸ παιγνίδισμα τῶν κυμάτων στὴν ἀ-κρογυαλιά...

Ἐνας ἄλλος ἦχος ἔφτανε σ' αὐτὴν τοῦ, μέσος ἀπ' τὴν σιμὴ τῆς ἀπριλιάτικης ἐκείνης νύχτας: μιὰ μακρινὴ μουσική.

— Πλησιάζουμε! ψιθύρισε.

— Κουραστικά, μπαμπά, θά προχωρή-σουμε πολὺ ἀκόμη; ῥώτησε τὸ κοριτσάκι.

— Λίγα βήματα μόνο, ἀπάντησε ὁ Κλώντ δίχως καμμιὰ τρυφερότητα στὴ φωνή.

Τὸ παιδί δὲν τάλυνσε πιά νὰ παροπα-νεθῇ — σὰν νὰ φοβόταν ἐκείνου πού ἀπο-καλοῦσε πατέρα...

Ὅσο προχωροῦσαν, ἀκουόντουσαν κα-θαρώτερα ἦχοι βιολιῶν, ὁ Κλώντ σταμά-τησε πλᾶ, ἀκούμπησε σ' ἕνα βράχο καὶ σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸ σπῆτ τοῦ Βωτιέ, ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ γλυκεῖα μου-σική.

Ἦταν μιὰ ὥραια βίλλα, χτισμένη πᾶν ὡς ἕνα ὕψωμα, κατὰφωτὸ ἀπὸ ἐνενήκτα φα-ναράκια. Ζευγάρια χορευτῶν γλύστρου-σαν ἐλαφρὰ πᾶν στὴν ἀνθοστόλιστὴ βε-ράντα ἡ χαλόντουσαν ἀνάμεσα στὰ δέν-τρα τοῦ μεγάλου κήπου.

Κρυμμένος στὴ σκιά ἐνὸς βράχου, ὁ Ραμερί κύτταξε σκυθρωπὸς τὸ σπῆτ ἐκείνου πού γιόρταζε. Κ' ἂν ἀκόμη τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ κεῖ, δὲν θάδιναν σημάσια σὲν ἀνῶν. σὲ αὐτὸ διαβάτῃ, μὲ ροῦχα ἐργάτη, πού φαίνονταν ὅτι παρακολουθοῦσε μ' ἐκστατι-κὸ θαύμασμο τὸ γλέντι τους.

Τὸ κοριτσάκι, κουρασμένο, εἶχε καθή-σει σὲ μιὰ πέτρα κ' εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ὁ πατέρας τὸ ζήτησε μ' ἕνα ἀπότομο τράν-ταγμα.

— Κύτταξε! τοῦ εἶπε. Αὐτοὶ πού μὰς ἔ-φεραν τὴν σμυφῶρά, γελοῦν, διασκεδάζουν, χορεύουν... Ἐδῶσαν τὸ γέλιο ἀπ' τὰ χεῖλη μου καὶ τὴν ἀγάπη ἀπ' τὴν καρδιά μου... Μὰ θά συντρίψω κ' ἐγὼ τὴν εὐτυ-χία τους!...

Τὸ παιδί δὲν ἄκουε. Τὸ κεφαλάκι του ταλιντεύονταν, βαρὺ ἀπ' τὴ νύστα.

Σαφινὰ ὁ Ραμερί ἐπνίξε μιὰ βλαστή-μια ἀποτραβήθηκε καὶ κόλλησε ἐντελῶς σὲ βράχο. Δυὸ σκιᾶς εἶχαν ἀκούμπησε σὲ πεζούλι τῆς βεράντας τῆς βίλλας κ' ἔσκυβαν ἐξῶ γιὰ ν' ἀπαλαύσουν τὸ θέαμα τῆς φεγγαρόλουστῆς θάλασσας. Ἦσαν ἕ-νας νέος καὶ μιὰ κοπέλλα: ἡ Λουκία κ' ὁ Ροζέ.

Ὁ Κλώντ τοὺς κύτταξε, μὲ διαπεραστι-κὴ ματιά.

Ἦσαν κ' οἱ δύο ὥραιοι, ὁ νέος γερός, εὐσώμος, δυνατός καὶ μελαχροινός, ἡ νέα ξανθὴ καὶ λεπτοκαμωμένη. Ὁ Κλώντ κέρ-φωσε τὰ μάτια του πρὸ πάντων σὲν ἀρ-ροσθωνιστικὸ. Τὸν εἶδε νὰ σκυθῇ νὰ παίρ-σῃ ἕνα λουλούδι ἀπ' τὸ κορτάς τῆς μνη-στῆς του καὶ νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλη του.

Ἐσφίξε τὴν γροθίαν του. Ἡ ἐρωτικὴ ἐκεί-νη σκηνὴ τὸν ἐξεσθίριζε. Θυμήθηκε ὅτι εἶχε ἐρεθί νὰ νὰ ταραχῇ αὐτὴ τὴ χαρά, γιὰ νὰ σκιάσῃ μ' ἕνα πρῶτο φόβο τὸν ζά-στερο ὕψον τῆς εὐτυχίας τοῦ ζευγα-ριού. Ἐβόλεσε ἕνα-γράμμα ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ ξαναδιάβασε τὴν ἐπιγραφή τῶ φακέλλου, σὲ φῶς τοῦ φεγγαρίου:

«Κὼν Ροζέ Μπερτελέν — Οἰκία ἐφοπλιστοῦ Πῶλ Βωτιέ»

Διέσχισε τὸ δρόμο, μὲ κίνδυνο νὰ τὸν ἴδουν οἱ ἀρραβωνιασμένοι. Μὰ ὁ Ροζέ Μπερτελέν κ' ἡ μνηστὴ του δὲν ἐπρόσε-χαν τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸν ἐρωτᾶ τους... Ὁ Κλώντ πλησίασε στὴν καυκαλλοπὸρτα τοῦ κήπου καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Σὲ λιγώ, τοῦ ἀνοίξε ἕνας ὑπηρετὴς μὲ λι

κείνη κοπέλλα... 'Από 8 χρόνια περίπου, δεν είχε ξανακούσει να γίνεται λόγος γι' αυτήν.

Και τώρα τ' όνομά της ξαναεμφανιζόταν, ανακαταμένο με άπειλες εκδοχές και με ακατανόητες καμπυλίες...

«Πέθανε... έξ αιτίας του κ. Βωτίε;... συλλογιζόταν ο Ροζέ. Τι σημαίνει αυτό;... Και ποιος είναι ο άνθρωπος που με καταπινοει ότι την αποπλάνησα; Όχι βέβαια, ο άλλος άρραβωνιαστικός της, έφ' όσον αυτός της συγχώρεσε, την έκανε γυναίκα του και δεν έδωκε από τότε σημασία ζωής...».

Θωνές και γέλια τον απέσπασαν απ' τις σκέψεις του. Μία εύθυμη συντροφιά τον άναζπτούσε. 'Ο νέος πρόχωρησε ζωηρά, για να μη τον βρουν σ' έκεινη τη μοναξιά. Οι φίλοι του τον περικύκλωσαν, τον τράβηξαν μαζί τους στο σαλόνι. 'Η Λουκία πρόσθεε άμέσως πόσο φαινόταν άλλοιμένος.

— Μά δεν ήσουν έτσι κατσοφιασμένος πρό όλίγου, στη βεράντα του έίπνε. Ξέρω το λόγο: Γιατί ήμαστε τότε μόνοι... Μά μη ζηλεύεις! Κι' όταν άκούμ χορεύω με άλλους, σκέπτομαι έόένα!

Δέν μπορούσε να μαντεύσει ότι ένα φάντασμα είχε ορθωθεί ανάμεσα τους, γεμάτο απ' τη γοητεία του μυστηρίου. 'Ωστόσο παρατήρησε μ' άνυσυχία τις ματιές που ριχνει συχνά ο νέος στη γυναιά όπου καθόντουσαν ο Πιέρ Μπερτελέν κι' ο Παύλ Βωτίε.

Ο Ροζέ κύτταζε τώρα τον μέλλοντα πεθερό του με μία καινούργια περιέργεια, σχεδόν με δυσπιστία. 'Η ψυχρή κι' άγέρωχη φυσιογνωμία του έφορλιστού άποτέλους χτυπητή αντίθεσι με τόν καλοκάγαθο πρόσωπο του έργαστασάρχου. 'Ο Μπερτελέν ήταν γέρος άσπορμάλλης αλλά ή έκφρασι του διατηρούσε άκόμη όλη την ήρεμη δύναμη και ένεργητικότητα της. 'Ηταν ένας νικητής, που είχε θριαυδεύσει, με την αντίληψη, την έπιμονή και τη θέληση του, κι' είχε δημιουργήσει ένα έργον τεράστιο.

Δίπλα του ο Βωτίε έδινε την έντύπωσι μιας πονηρής άλεπούρας δίπλα σ' ένα μαχητικό λιοντάρι. Για πρώτη φορά ο Ροζέ παρατηρούσε αυτή τη διαφορά. 'Ο Βωτίε άντελήφθη τις ματιές του και φάνηκε σαν ταραγμένος.

«Αυτό δείχνει πώς κρύβει κάποιο μυστικό! συλλογιόθηκε ο Ροζέ. Είναι γεγυγός ότι δεν ξέρω καλά τόν άνθρωπο αυτό, που πρόκειται γά παντρευτώ την κόρη του...».

Τό όνομα της Ζουλιέτ, που του τό είπαν υπενθύμιζε τόσο τραγικά και μυστηριώδως τη στιγμή που μεθούσε από έρωτικές υποσχέσεις κοντά στη γλυκεριά κι' ένάρετη μνηστή του, είχε φέρει περισσότερη μελαγχολία παρά φόβο στην καρδιά του Ροζέ.

Ήταν ένας άνθρωπος δραστήριος, με μεγάλη αντίληψη κι' ένεργητικότητα. Είχε συναισθησι της αξίας του και του καθήκοντός του. Δέν φοβόταν εύκολα. Θα χαμογελούσε λοιπόν για τόν άνώμωμο γράμμα, άν δεν τούφερνε τη συγκινητική κώτερη άνάμνησι της νεότητός του.

Εικόνες περασμένες ξαναγύριζαν στη μνήμη του... 'Η μικρή Ζουλιέτ, που τού λεγε, με τή βελουδένια ματία της πλημμυρισμένα από τρυφερότητα:

«Σ' αγαπώ Ροζέ!... Μή μ' άφισες!... Μή μ' άναγκάζεις να παντρευτώ άλλον!...» — Τί σκέπτοσε, κύριε Ροζέ; Τό μυαλό σας ταξιδεύει μακριά! μουρμούρισε στο αυτό του μία γυναικεία φωνή.

Ο νέος άνεσκήρτισε, γύρισε και κύτταζε αυτήν που τού μιλούσε. Τό πρόσωπό της ήταν πολύ κοντά στο δικό του και τό χέρι της βάραινε έλαφρά στον ώμο του, γιατί χόρευαν μαζί βάλς. Πράγματι, ο Ροζέ είχε άφαιρεθή τόσο πολύ, ώστε κοκκίνισε από ντροπή.

— Κάνετε κι' όλος άπιστίες στη Λουκία; πρόσθεσε ή ντάμα του. Γιατί, άσφαλώς, δεν σκεπτόσαστε αυτήν...

Τόν κύτταζε με μάτια πουλάμπαν παρόξενα. 'Η άνυσυχαστική ύμωφία της τούκανε δυνατό έντύπωσι.

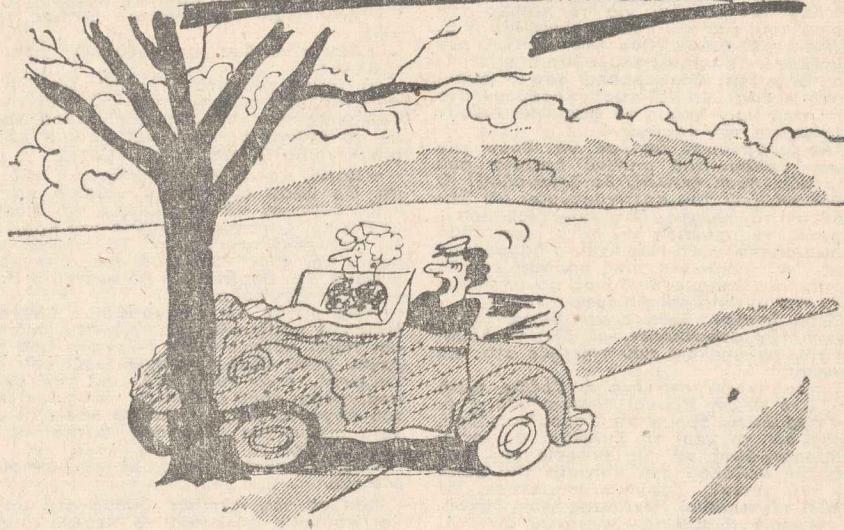
Ήταν ή Ζανίν Σαμπριάλ. 'Η Λουκία την είχε συστήσει στον άρραβωνιαστικό της, βεβαιώνοντας τον ότι την άναπαύσε μ' όλη της την καρδιά. 'Εκείνη όμως είχε κλωμιάσει έλαφρά από πείσμα, γιατί ή νέα την είχε παρουσιάσει ως πρώην δασκάλα της.

Ο χορός τελείωσε. 'Η Ζανίν άφισε ά πότομα τόν καθλιέρο της κι' άπομακρύνθηκε.

«Παράξενο πλάσμα!» σκέφθηκε ο Ροζέ. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΚΥΡΙΑ άπολύτως μορφωμένη και καλής τάξεως, ζητεί να παραδίδη μαθήματα εις μαθητάς και μαθητρίδας μέχρι 15 έτών. 'Ληροφορία στά νοσηρία μας 10—2 π.μ.

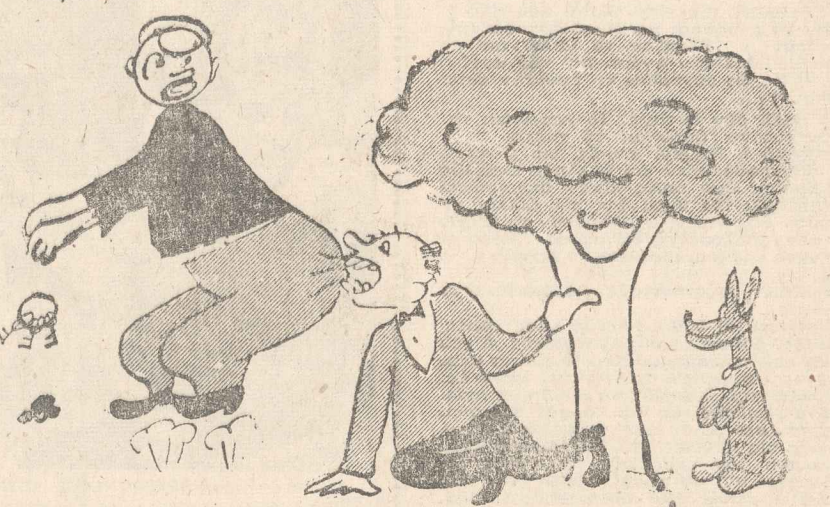
Η Ξενή Τελοιογραφία



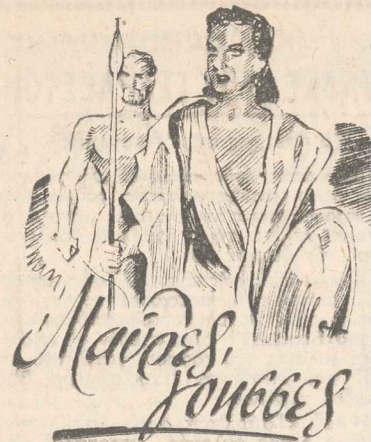
— Πνίξιμο θέλει αυτός ο μασκαράς ποι φύτεψε εδώ αυτό το δέντρο!..



Σ τόν όφθαλμίατρο — Και τώρα διαβάστε την τρίτη αράδα...



— Με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να τον μάθω να διακώνη!..



Η όμορφη Καίνα του Τζενέμ

Στις φλέβες της Καίνα έτρεχε τό αίμα των έξακουσμένων ήρώων του 'Αχιλλεύ και τό πρόσωπο της, που είχε τό χρώμα του ώριμου σταριού, άκτινοβολούσε από όμορφιά. Οι Μαύροι του Τζενέμ άρκίζονταν σ' όνομα της και οι καρδιές των νέων χτυπούσαν γι' αυτήν.

Γιατί ή Καίνα ήταν άκόμη άνύπαντρη και μέρα με τη μέρα όλοι περιέμεναν πώς θα διάλεγε τόν άνδρείότερο πολεμιστή για τόν καιμ σύζυγό της και να τόν άνεδάση πλάι της, πάνω στο θρόνο της.

Μά ή καρδιά της νέας φτερούγιζε μακριά, στον όμορφο Μούντα, τόν πρίγκηπα του Νεντζέμ, που τόν είχε γνωρίσει κατά τό τελευταίο ταξίδι που είχε κάνει στη Χετζάζ, για να έπισκεφθή τόν Βασιλιά Χασά, που ήταν άδερφος του πατέρα της.

Κι' ώρα την ώρα πρόσμενε πώς θα έλεπε τους μανταφόρους του, που άφταναν στο παλάτι της, για να της άναγγέλλουν τόν έρχομό του, όπως είχε συμφωνηθή μεταξύ τους. Θάκανε τότε σ' όλους γνωστή την άγάπη της για τόν Μούντα και την άπόφασί της να τόν καιμ σύζυγο και Βασιλιά τού Τζενέμ.

Μά, αντί για τόους χρυσαστόλιστους μανταφόρους, ήρθε ένας μόνο καθολάρος, με κατασκευασμένα ρούχα, που κρατούσε τό κεφάλι του σκυφτό κι' είχε ένα ύφος περίλυπο και θλιμμένο.

— Βασιλίσσα, είπε, άς ήταν να μην πρόφτανά ποτέ να σου φέρω την είδησι που ήρθα να σου άναγγέλω. 'Ο πρίγκηπας Μούντα είναι αιχμάλωτος του 'Εμνν 'Αμπ, τού στρατηγού τού χαλίφη της Βαγδάτης.

Δάκρυα πλημμύριζαν τότε τά μάτια της Καίνα. Και γι' άνάμνησι της θλιβερής αυτής στιγμής, όνόμασε «αίθουσα των δακρύων» τό δωμάτιό όπου είχε δεχθή τόν άπεσταλμένο τού Μούντα.

Την εποχή εκείνη, οι στρατοί τού 'Ισλάμ είχαν άπλωσει σ' όλη την 'Ασία σαν χείμαρρο, πού τά όρημικά νερά τού έξελίγαν τώρα προς τό μέρος της 'Αφρικής.

Ο Μούντα, πιστός στην παλιά θρησκεία των προγόνων του, είχαν αντίταγχι σ' αυτό τόν χείμαρρο κι' ή Καίνα έτρεμε για την τύχη που τόν περιέμενε.

Λίγο καιρό άργότερα, έφθασε στο Τζενέμ ο Χασά, που ήταν άπεσταλμένος τού χαλίφη της Βαγδάτης 'Αμπντ-έλ-Μέλεκ στην Καίνα.

— Η όμορφιά σου και ή σωφροσύνη σου, της είπε, έφθασαν ως τ' αυτιά τού άρχηγού των πιστών. Με στέλνει, λοιπόν, για να σου πω πως ή έπιθυμία του είναι να προσχωρήσεις και συ και οι υπηκόοι σου στη νέα θρησκεία και να γίνης γυναίκα του. Θάσαι τότε ή πιο τρανή Βασιλίσσα σ' όλο τόν κόσμο κι' έκατομύρια άνθρωπων θα σκύθουν τό κεφάλι τους για να σε προσκυνάνε.

— Κι' άν δεν δεχόμουν; ρώτησε ή Καίνα.

Τό 'Ισλάμ συντρίβει τούς έχθρους του, άπάντησε ο Χασά.

— Η Καίνα είχαν άπομείνει σκεπτική. Και, έσφικκά, μία λαμπρή φάτιςε τό βλέμμα της.

— Άς άπελευθερώσθ ο κυριός σου τόν πρίγκηπα Μούντα, είπε, κι' έπειτα θα είμαι πρόθυμη να συζητήσω την πρότασί του.

Θά ήταν καλύτερο να μην είχε είλη ποτέ αυτά τά λόγια ή όμορφη Καίνα. Γιατί, μόλις ο Χασά έφερε την άπάντησί της στον 'Αμπντ-έλ-Μέλεκ, ο χαλίφης πρόσθεε άμέσως ν' άποκεφαλίσουν τόν πρίγκηπα Μούντα.

Η Καίνα, μόλις έμαθε τό θάνατο τού άγαπημένου της, βυθίστηκε σ' άπερίγραπτη λύπη. Κλεισμένη μέσα στο παλάτι της, δεν ήθελε να ιδή κανένα πια κι' έκλαιγε άπαρηγόρητη από τό ένα πρωί ως τ' άλλο.

Και, έσφικκά, μία τρομακτική είδησις άρχισε να κυκλοφορή από στόμα κι' στόμα κι' έφτασε ως τ' αυτιά της Βασιλίσσας.

Ο ίδιος ο χαλίφης, σέροντας πίσω του άναριθμητά μπουλούκια, είχε προσπεράσει την Αίγυπτο κι' οι προφυλάκες του είχαν πλησιάσει τώρα στα σύνορα της Λιβύης.

Η είδησις αυτή έκαιε την Καίνα να παραμερίσει τη λύπη της. Σαν τό άγριο θηρίο τινάχθηκε άμέσως από τό κρεβάτι της, όπου περιούσε όλο τόν καιρό της, κλαίγοντας τό θάνατο τού Μούντα κι' οι μανταφόροι της άρχισαν να τρέχουν δεξιά κι' άριστερά, για να συγκεντρώσουν τούς φυλάρχους και τούς πολεμιστές της.

— Ποιος δεν θα ήθελε να πολεμήσθ για την όμορφη Καίνα; φώναζαν οι κήρυκες, περνώντας άνάμεσα από βουνα κι' από λαγκάδια.

«Κι' οι πέτρες και τά δένδρα και οι θάμνοι έτρεχαν άμέσως σ' αυτή την πρόσκλησι, λέει ένας ποιητής τού Τζενέμ.

Σέ λίγο, τέσσερες χιλιάδες Μαύροι είχαν συγκεντρωθή γύρω από την Καίνα, που άκτινοβόλουσε άνάμεσά τους με την υπέροχη όμορφιά της.

Μά τί ήταν αυτοί οι τέσσερες χιλιάδες Μαύροι άπέναντι στο στρατό που έερχενη πίσω του ο 'Αμπντ-έλ-Μέλεκ;

Μπροστά, άφηνιγεται ένας Ιστορικός της εποχής κάλτσας πάνω στα περιφρανα άτία τους οι κύπερσιπότες της πίστωσης με τά μεγάλα όρματα στο χέρι και τά κυρτά γιαταγάνια στη μέση. Τά μάτια τους γυρίζαν άήσυχά έδω κι' έκει σαν να ζητούσαν ν' άποσπάσουν τό μυστικό της καινούργιας κι' άγνωστης χώρας, όπου είχαν μπει.

Ύστερα έρχόνταν οι θαρρακίμενοι στρατιώτες με τίς σιδερένιες περιεφραλαίες και τά λυγρά τόξα. Σύνεφα σήκωναν γύρω τους την άμμο της έρήμου με τό βαρύ βήμα τους. Πίσω, καθισμένοι σταυροπόδι πάνω σε άμέτρητες γκαμήλες, άκούλουθουν οι ντεβσίδες κι' οι ούλεμάδες της πίστωσης. Άλλοι χτυπούσαν ρυθμικά τά Ιερά τύμπανα τους, άλλοι έφελαν σε άργό και λυπηρό τόνο τίς σουράτες τού Κορανίου κι' οι ψαλμωδίες αυτές συνεχίζονταν μέρα και νύχτα και δεν σταματούσαν ποτέ. Άνάμεσά τους, περιτριγυρισμένοι από τούς άημέρηδες του, προχωρούσε ο χαλίφης 'Αμπντ-έλ-Μέλεκ. Κι' από πίσω άκούλουθουν ο άσύνταχος συρφετός των πιστών, που φλεγόνταν από τόν πόθο για καινούργιες κατακτήσεις.

Η Καίνα με τούς πολεμιστές της περιέμενε σ' ένα δώμα τό στρατό τού χαλίφη.

«Ποιος δεν θέλει να πολεμήσθ για την όμορφη Καίνα;» έφώναζαν κάθε τόσο οι κήρυκες μέσα στο μικρό στρατόπεδο, που πάνω του συντρίβονταν οι επιθέσεις των μουσουλμάνων πολεμιστών.

Μά και ο άριθμός των συντρόφων της Καίνα λιγόστευε άδελνα. Μερικοί της συμβούλευσαν τότε τη φυγή, γιατί ήταν φανερό πως ο άγώνας ήταν χαμένος.

Μά ή όμορφη Βασιλίσσα τού Τζενέμ σήκωσε περήφανα τό κεφάλι, σπηράνισε τ' άλόγο της κι' ώρμησε με την ταχύτητα τού βέλους προς τό μέρος όπου κυμάτιζε ή σημαία τού προσητού κι' όπου ήξερε πως βρισκόταν ο ίδιος ο χαλίφης 'Αμπντ-έλ-Μέλεκ.

Χιλιάδες άλόγα ώρμησαν την ίδια στιγμή έναντιόν της από όλα τά μέρη κι' άναριθμητά γιαταγάνια έλαμψαν στον ήλιο.

Τό κεφάλι της Καίνα έπεσε τη στιγμή που είχε φθάσει μπροστά στον 'Αμπντ-έλ-Μέλεκ και έτοιμαζόταν να έκσπευδονήσθ έναντιόν του τό δόρυ της.

Όσοι από τούς συντρόφους της είχαν άπομείνει διασκορπισθηκαν κατόπι. Τό Βασιλείο τού Τζενέμ έσάφηνισθηκε από τό πρόσωπο της γής και κανείς δεν έβρει σημεριά ποιά ήταν τά παλιά όριά του. Μά τά πουλιά που διασγίζουν τόν άέρα της Λιβύης σιγοψιθυρίζουν πάντα στα τραγούδια τους τό όνομα της όμορφης Καίνα.

Η κόλασις τού Πέστιγκο

Η τρομερή πυρκαϊά που κατέστρεψε μία έλόκληρη κοινότητα

Η φοβερή πυρκαϊά τού Πέστιγκο της 'Αμερικής συνέβη ακριβώς την ίδια ήμέρα και την ίδια ώρα με την μεγάλη πυρκαϊά τού Σικάγου που, όπως είμε γνωστό, κατέστρεψε τό κέντρο της πόλεως κι' έγινε ατία να βρουν οίκτρο τέρας 250 άτομα. Η καταστροφή αυτή τού Σικάγου είναι γνωστή με τό όνομα: «Η μεγάλη πυρκαϊά τού 1871».

Για την πυρκαϊά όμως τού Πέστιγκο που ήταν τρομερότερη σε υλικές και έμψυχες άπώλειες έγραψαν έλαχιστά.

Και όμως θα έπρεπε όλος ο κόσμος να μάθι μερικές δραματικές λεπτομέρειες για την πρώτη μεγάλη καταστροφή τού Πέστιγκο.

Ώς τίς 8 'Οκτωβρίου τού 1871 τού Πέστιγκο ήταν μία ευημερούσα κοινότητα της πολιτείας Βισκόνσιν, με 2000 κατοίκους. Είχε όλα-όλα 350 σπίτιακια χτισμένα στις δύο όχθες τού ποταμού Πέστιγκο. Οι φιλήσυκοι κάτοικοι της άσכולούντο κύριως με τό έμποριο ζυλείας που άφθονούσε στη γύρω περιοχή. Αυτή ακριβώς ήταν ή ζωή τού Πέστιγκο ως την Κυριακή τού άπογεμίου στις 7 'Οκτωβρίου τού 1871.

Τη Δευτέρα τού πρωί, τίποτα δεν είχε μείνει όρθιο στο μέρος εκείνο. Με μεγάλη δυσκολία θα μπορούσε κανείς να ξεχωρίσθ που υπήρχαν τά σπίτια και που οι δρόμοι.

Κατω από τά καπνίζοντα έρείπια και μέσα στο ποτάμι βρισκόντουσαν 600 άπανθρακίμενα πτώματα!

Η πυρκαϊά τού Πέστιγκο δεν έμοιαζε με καμμία προηγούμενη. Γιγαντιώμενη από τόν δαιμονιζόμενο άνεμο που φυσούσε, σκέπασε με φλόγες όλη την πόλι μέσα σ' έλαχιστό χρονικό διάστημα.

Οι πρώτες φλόγες φάνηκαν μακριά στον όρίζοντα. Ήταν μία άσπρη λάμψη που την άκολουθούσε ένας τρομερός κρότος. Είχαν πάρει φωτιά τά άετια τού μεθυσίου που παράγονται από την υπέρθερμανσι των δασών και των σάσισιμένων φύλλων.

Έπακολουθούσε μία δεύτερη έκρηξι κι' όλόκληρο τό Πέστιγκο πήρε φωτιά. Συντρίνωντας ένας Ιακωβός ζεστός άνεμος άρχισε να φυσά παρασύροντας τίς στέγες των σπιτιών, γκρεμίζοντας καπνοδόχους και ό τι εύρισκε εμπρός του. 'Ο άνεμος αυτός παρέσυρε ως τό Πέστιγκο άναμμένα κάρβουνα από τά φλεγόμενα γύρω δάση.

Οι άπελπισμένες κραυγές των γυναικών και των παιδιών άνασκατώνονταν με τό βρυχημό τού άνέμου και της φωτιάς.

Πανικόδωλτοι οι δυστυχισμένοι κάτοικοι έτρέξαν προς τό ποτάμι. Πολλοί λίγοι όμως κατήλωσαν να φτάσουν ως εκεί. Οι περισσότεροι έπέφταν στο δρόμο ούρλιαζοντας για να ξεψυχήσουν σε λίγα λεπτά. Οι φλόγες τους έφταναν από παντού.

Άλλα κι' όσοι έπεσαν στο ποτάμι πέρασαν στίγμε χειρότερης άγωνίας. Ένας πύρινος θόλος — έξ αιτίας των άερίων — είχε σχηματισθή από πάνω τους.

Τά μαλλιά τους άρπαζαν φωτιά! Οι μπότες έχυναν νερό στα κεφάλια των παιδιών τους που ούρλιαζαν από τόν πόνο των έγκωμάτων. Πολλοί πνίγηκαν έτσι κι' άλλοι τυφλώθηκαν!..

Στη γέφυρα τού ποταμού άντικρύς κανείς ένα άνατριχιαστικό θέαμα. Οι κάτοικοι της άνατολικής πλευράς τού Πέστιγκο νομίζοντας ότι θα εύρισκαν περισσότερη ασφάλεια στη δυτική πλευρά ώρμηκαν προς τη γέφυρα. Εκεί συναντήθηκαν με τούς κατοίκους της δυτικής πλευράς που έτρεχαν κι' αυτοί να σωθούν στην άνατολική πλευρά.

Ο ένας έσπρωχνε τόν άλλο με λύσσα. Σε λίγο όμως έπιασε φωτιά κι' ή γέφυρα και κανείς δεν πρόφτασε να σωθή.

Η γέφυρα κατέρρευσε μαζί με όλα τό ανθρώπινο φορτίο της, με τά ζωα και τ' άμάξια που περνούσαν αυτή τη στιγμή.

Μισοκαμμένα δοκάριά έπεσαν στα κεφάλια των ανθρώπων που βρισκόντουσαν μέσα στον ποταμό. Τα νερά είχαν θωρή κόκκινα από τό αίμα των σκοτωμένων!

Στη δυτική πλευρά περί τούε 50 έρόντες, μόλις είδαν τη φωτιά, έτρέξαν να σωθούν μέσα σε μία άποθήκη κτισμένη με τούβλα, νομίζοντας ότι οι τοίχοι θα τους προστατεύουν από τη φωτιά. Την έπομένη όμως μέσα στην άποθήκη δεν βρέθηκε παρά ή στάχτη τους και δύο βολύδια σταματημένα τό ένα στις 10,5 και τό άλλο στις 10,10.

Την άλλη μέρα έπεσε άφθονη βροχή στο άφανέμενο Πέστιγκο.

Αυτή είναι μία άμυθη εικόνα της κόλασεως τού Πέστιγκο, κατά την οποία βόγκαν φρικτό θάνατο 600 άτομα και τραυματίσθηκαν άλλα τόσα.

Π. ΤΖΕ'ΙΜΣ

Ραδιόφωνο για τούς άρρώστους

Ένας κατασκευαστής ραδιοφώνων, στο Σπόκαν της 'Αμερικής, έπενωσε ένα (μεγάφωνο), που άποδίδει πολύ σιγανή φωνή, έχει μικρές διαστάσεις και μπορεί να τοποθετηθή κάτω απ' τό μαξιλάρι ενός άρρώστου, ώστε ν' άκούη αυτός μόνον και κανείς άλλος. 'Η συσκευή αυτή είναι πολύ προτιμώτερη απ' την κόσμη με τό ακουστικό, που σφίγει έννοχλητικά τό κεφάλι τού άρρώστου.

Θυρήνοι να παραδόσεις

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΝΑΒΙΓΑΔΟΡ

Πριν από πολλά-πολλά χρόνια, ζούσε ένας βασιλιάς, ο βασιλιάς της Βαθυλώρας Ναβιγάδορ.

Ήταν νέος, έξυπνος, ωραίος και μορφωμένος. Ο Ναβιγάδορ όταν έγινε βασιλιάς, μετά το θάνατο της μητέρας του, είπε στο λαό του:

—Τι νομίζετε τάχα πως είμαι; Είμαι κι' εγώ ένας άνθρωπος σαν κι' εσάς. Ο θρόνος που κάθονται τίποτε δεν μου μαθαίνει ούτε κι' η χρυσή κορώνα μου βάζει μυαλό. Πολλοί από σας είναι σωφρότεροι από μένα. Γιατί λοιπόν να θέλετε να σας διοικώ εγώ και σας να φροντίζετε μόνο για τον εαυτό σας και να τα περιμένετε όλα από μένα; Έλατε λοιπόν να με βοηθήσετε να διοικήσουμε τη Βαθυλώρα μαζί, κάνοντας κα-θένας ό,τι ζέρει και μπο-ρεί καλύτερα.

Έκείνη τον καιρό ο λαός της Βαθυλώρας ήταν ά-πο τους πιο προοδευμένους λαούς του κόσμου. Ήταν, σε, λοιπόν στο βασιλιά Ναβιγάδορ, κι' από τότε κα-θε μέρα, αφού οι άνθρωποι τελειώναν τη δουλειά τους μαζεύονταν όλοι στη βασιλική αυλή και εκεί ο βασιλιάς μαζί με τους δια-βασιμένους συζητούσαν για τα ζητήματα του τόπου και αποφασίζανε πως θα κάνου-νε το κάθε τι.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και η Βαθυλώρα κατόρθωσε άνοιξη. Έγινε ένα ευ-τυχισμένο βασίλειο.

Ο βασιλιάς Ναβιγάδορ άγαπούσε τις τέχνες και τις επιστήμες κι' ακόμα περ-ισσότερο την ποίηση. Πόλε-μοι δεν γινόντουσαν πια. Τα δικαστήρια κι' οι φυλακές κλείσαν. Μεγάλη ευτυχία άπλώθηκε στον τόπο.

Όταν ήρθε ο καιρός να παντρευτεί ο βασιλιάς για επίσημη γιορτή όλη τη Βα-θυλώρα, διάλεξε την όμορ-φότερη κοπέλα — Ζουλι-μ — την έλεγαν — και του την έφερε.

Ο Ναβιγάδορ ζούσε πια ευτυχισμένος κοντά της και η χαρά όλων συμπλη-ρώθηκε όταν η Ζουλιμ γέν-νησε ένα ωραίο αγοράκι που ήταν ο διάδοχος του θρό-νου.

Τον ένομάσανε 'Ελιφ. Ο 'Ελιφ ήταν έξυπνος κι' επιμελήςτατος. Πέρασαν άρ-κετά χρόνια.

Ο Ναβιγάδορ ήταν πια 60 χρονών κι' ο 'Ελιφ 20. Τη Ζουλιμ δεν την είχε πια ο βασιλιάς κοντά του. Πήρε άλλη και πάλι άλλη γυναίκα και τώρα είχε γυναίκα του, την μικρούλα Γιλδίτ, το «ά-στρο της ομορφιάς», όπως τη λέγανε. Τα μάτια της ήταν πλουμιστά και παγινι-δάρικα και τα χείλια της τα ροδαλά θαρρούσαν πως σε φιλούσαν από μακριά.

—'Ελιφ, είπε ο βασιλιάς, μία μέρα στο γιοιό του, ε-σύ είσαι τώρα ο διάδοχος μου.

—'Εγώ, του άπάντησε ο 'Ελιφ, δεν θέλω να γίνω βα-σιλιάς.

Ο Ναβιγάδορ άπόρησε άπ' την άπάντησή αυτή του 'Ελιφ. Έπιασε τα γένεια του κι' αφού σκέφτηκε λίγο του είπε:

—Αφού δεν θέλεις να εί-σαι διάδοχος του θρόνου της Βαθυλώρας, τι ζητάς από μένα, τον πατέρα σου, 'Ελιφ;

Ο 'Ελιφ έρριξε μία ματιά στην ωραία Γιλδίτ που κι' εκείνη τον κίτταζε με λα-χτάρα και θαυμασμό.

—Θέλω, είπε ο νέος, την ωραία Γιλδίτ. Αυτήν έπιθυ-μεί η ψυχή μου, αυτή λα-χταρά η άγκαλιά μου!

Ο Ναβιγάδορ εσφαινώθη-κε και πολύ θυμωμένος εί-πε στον 'Ελιφ:

—'Ελιφ, παρεκτρέπεις! Του πατέρα σου τη γυναίκα ζητάς!

—'Αν η Γιλδίτ με θέλει, γιατί να μη μου τη δώσης; φώναξε ο 'Ελιφ.

—Γιατί μου άντικει, άπάν-τωση χτυπώντας με θυμό το χέρι του ο Ναβιγάδορ.

—Σου άντικει, άποκρίθη-κε φρόνιμα ο 'Ελιφ, γιατί είσαι βασιλιάς και την δια-τάξεις. 'Αν όμως την δια-τάξεις τη Γιλδίτ έλευθερώ να διαλέξη θα διάλεγε βέβαια έμένα.

Ο Ναβιγάδορ σηκώθηκε ταραμένος άπ' το θρόνο του κι' άποσύρθηκε στο δι-μάτιό του χωρίς ν' άπαντή-ση. Έκει έπεσε ο 'Ελιφ να-ντι βάνι κι' έκλαψε πικρά.

—'Εξω ο 'Ελιφ και η Γιλ-δίτ, στη μεγάλη σάλλα το-υ.

θρόνος, δεν κινήθηκαν άπ' τη θέση τους, δεν είπανε λέξη. Οι αούλικοι, οι διαβα-σιμένοι, ο λαός στεκόταν, σ-αν κι' αυτοί περιεργοί, πε-ριμένοντας με μέγαν άγν-νία να δουνε τι τέλος θα έπαρναν όλοι αυτά.

—'Υστερα από κάμποση ώ-ρα, βγήκε ο Ναβιγάδορ, μ-α χωρίς το στέμμα του πια και με φορεσιά άπλού πα-λίτη.

—'Ανδρες Βαθυλώρανιοι, εί-πε λυπημένος, από σήμερα εγώ ο βασιλιάς σας καταρ-νώ τη βασιλεία στη Βαθυλ-ωρα. 'Εσύ, Γιλδίτ, είσαι έ-λευθερή. Διάλεξε λοιπόν σήμερα άνάμεσα σε μένα και στο γιοιό μου.

Η δυστυχισμένη Γιλδίτ έσκυψε το ώραιο της πρό-σωπο διατάζοντας να άπο-φασίσουν.

Ο Ναβιγάδορ όμως άν και την αγαπούσε πολύ, κατά-λαβε τι γινότανε μέσα στην ψυχή της. Την πλησίασε, λοιπόν, κι' αφού τη φίλησε για τελευταία φορά, στά-πλουσία ουρουά μαλλιά της, την έσπρωξε έλαφρά προς το γιοιό του:

—Πήγαινε, της είπε, στον 'Ελιφ... το βασιλιά της Βα-θυλώρας. Μαζί του θα είσαι ευτυχισμένη και θα εύτυχή-ση κι' η χώρα...

ZAN PREMIE

Η σύζυγος του τέως Καίζερ

Η πριγκίπισσα Έρμίνια, σύζυγος του τέως Καίζερ Γουλιέλμου, ζή σήμερα σ' ένα ορεινό στρατόπεδο, μαζί με χωρικές από την Ουκρανία, που «συνειργά-στησαν» με τους Γερμανούς και που οι Ρώσοι έχουν μεταφέρει στη Γερμανία και τις χρησιμοποιούν σε διά-φορες βαρειές εργασίες. Η πριγκίπισσα ζούσε μέχρι πρό-όλιγην μνην άρετά άναστη έπαιυή της του Πλινεχνόφ. Τελευταία, ό-μως, ζήτησε από τις σοβιε-τικές άρχες να της επιτρέ-ψουν να έγκατασταθί στο Βερολίνο. Η αίτησή της αυτή έγινε άφωρη να με-ταφερθί σε στρατόπεδο συ-κεντρώσεως.

Οι γκάνγκστερς του Λονδίνου

Οι Άγγλοι γκάνγκστερς ο-ρισμένοι να μιμούνται τις εθόδους των συναδέλφων τους του Σικάγου. Κατά το τελευταίο διάστημα, δύο ι-σχυροτάτες ομάδες, η «'Αλντγκοτ Γκάνγκ» και η «Κινγκ Κράς Γκάνγκ», άνε-λάσαν την «προστασία» των αριστοκρατικών κέντρων τ-ου «Ουέστ-Έντ» και του Πικαντίλλυ μέσα στην καρ-διά του Λονδίνου. Κάθε ι-διοκτήτης κέντρου υποχρε-ούται να πληρώνη στην άρ-κή κάθε μηνός ένα ώρισμέ-νο ποσόν ο' αυτές τις συμ-ιότητες. Διαφορετικά κινδύ-νευει να ιβή το κατάστημά-ου να μετεβάλλεται σε να-λία...κορφή!

Όπως ο σωφέρ

Ένας άπ' τους διπλωμά-τες του Ο.Η.Ε. βρισκόταν ή-μέρα μαζί ν' έβαν Ά-φρικανοί ο' ένα ταξί, που-ρεκε λίγηνωδία. Ο σωφέρ παίρνε τις σταφές με τέ-λοια τρελή ταχύτητα, όστε ο διπλωμάτης, πανικόβλη-τος, είπε στον Άφρικανό-—Δεν άντexas πιά! Τρέ-κει πάρα πολύ...

—Μπ, δεν είναι τίποτε ά-πάντως εκείνος. Κάνετε και σεις ό,τι κάνει ο σω-φέρ! Κλείνετε τα μάτια στις στροφές, νιά να μη βλέπετε!

Οι μεσαιωνικές φυλακές του Τσαρλεστον

Το «αίσχος της 'Αμερικής»

Πίσω από τους γρανιτένιους τοίχους μιας άμερικανικής φυλακής, οι κατάδι-κοι προσεύχονται νυχθημέρον, μέσα στα πέτρινα κελιά τους, για μία καλλιτέ-ρευση της θέσεώς τους.

Οι φυλακές αυτές είναι του Τσαρλεστον της πολιτείας Μασσαχουσέτης κι' έ-χουν χτισθί 10 χρόνια πριν από τη μά-χη του Βατερλώ! Είναι σχεδόν οι χειρό-τερες φυλακές του κόσμου, γιατί από το 1805 που χτίσθηκαν μέχρι σήμερα, δεν άλλαξαν καθόλου.

Η λέξη «Τσαρλεστον» που θυμίζει τις φόδερές αυτές φυλακές, προκαλεί τον τρόμο και τη φόβη σε κάθε κατοικαίο της 'Αμερικής.

Η συμπάθεια που τρέφουν οι κατάδι-κοι των άλλων φυλακών της 'Αμερικής στους άτυχους «συναδέλφους» των που βρίσκονται κλεισμένοι στις φυλακές του Τσαρλεστον είναι μεγάλη και ελίκαι-νής. Γι' αυτό τώρα τελευταία άπειλη-σαν το κράτος με γενική άπεργία πεί-νη άν δεν έλάβαινε προστατευτικά μέ-τρα για τα «παιδιά» του Τσαρλεστον!

Πεισισότερο από σαραντά φορές έ-χουν γίνει ένέργειες για την έγκατάλει-ψη και κατεδάφισή των μεσαιωνικών αυ-τών φυλακών, αλλά όλες άπέτυχαν.

Οι 'Αμερικανοί δεν τις λένε πειά φυ-λακές του Τσαρλεστον, αλλά «τοπούα του Διαβόλου». Άλλά και οι προσπά-θειες τους τις έλεγαν: «Το αίσχος της 'Αμερικής».

Όλη η ιστορία αυτών των φυλακών είναι μία συνεχής σειρά λυπηρών και δρα-ματικών επεισοδίων εις βάρος των δυσ-τυχισμένων καταδικών που προσπαθούν πάντα να δραπέτεύσουν από αυτή την κόλπια. Έπίσης οι γείτονες της φυλα-κής δεν ησυχάζουν ποτέ. Πυροβολισμοί, κραυγές, σειρήνες, πολυβολισμοί, δα-κρυγόνα κλπ. τους κατατρομάζουν κά-θε Βροδύ!

Και η ηλεκτρική καρέκλα άκόμα της φυλακής αυτής εργάζεται συνεχώς από το 1899, χωρίς να έσοδιασθί με τις σύγχρονες ηλεκτρικές έγκαταστάσεις. Γι' αυτό το λόγο πριν από μερικά χρό-νια χρειάσθηκαν 40 όλόκληρα λεπτά για να έκτελεσθί ένας νεαρός έγκλη-ματίας. Όχιω φορές ο δήμος κατέβα-σε το διακόπτη του ρεύματος χωρίς άποτέλεσμα.

Πολλοί κατάδιχοι προτιμούν να δια-κινδυνεύσουν τη ζωή τους με μία άπί-θανη δραπέτευση, παρά να μείνουν, έ-στω και για λίγον καιρό, μέσα στην «τρούπα του Διαβόλου».

Δραματικό ήταν το τέλος ενός βαου-ποινίτη, που παιδεύτηκε έναν όλόκληρο χρόνο για να κατασκευάση ένα δερμά-τινο λουρί. Μ' αυτό το λουρί κομιάστι-κε από ένα γερό σύρμα που περνούσε έπάνω από τη μάντρα της φυλακής για να γλιστρήσει έξω. Τη στιγμή όμως που βρισκόταν κομιασμένος, ένας πυροβολι-σμός άκούσθηκε κι' ο τολμηρός δραπέ-της σωριάσθηκε νεκρός στο ποσάλλιο της φυλακής.

Όλοι οι 'Αμερικανοί θεωρούν τις φυ-λακές του Τσαρλεστον σαν μία μεγάλη ντροπή, ένα αίσχος για τον πολιτισμό των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι κατάδιχοι σ' αυτές άρωσταίνουν και πεθαίνουν σαν τις μινιες. Τρέφον-ται κακά, διαιτώνται φοικτά. Βασανίζον-ται άπάνθρωπα από τους δεσμοφύλα-κες. Άληθινή Κόλαση!

Δεν θα Βραδύν άσφαλός η ήμε-ρα που το κράτος θ' άποφασίση την κατεδάφισή ή την έγκατάλειψή έστω των Βαρθόλων αυτών φυλακών. Και τότε ό-λοι οι κατοικοί της 'Αμερικής θ' άνα-πνεύσουν με άνακούφισή.

P. ΠΛΕΙΦΕΙΡ

Η Μόδα της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Ναι, δεν υπάρχει άμφισβόλια πως είδα ή μόνη ένδεδειμένη ή καλονίστα τα της εύτοχίας σας! Έν τούτοις άφού μου κάνατε την τιμή να μου ζητάτε τη συμβούλη μου, άγαπήτη φίλη, θα μου έπι-τρέψετε να σας πω ότι βιάσασθε κάπως να έκφέρετε γνώμη για τον άνθρωπο που ως χέος ήταν το π-αν για σας. Μία μικρή άσχημη φι-λονεκία σας έκαμε ν' αλλάξετε τόσο πολύ; Είσαθε βέβαια πως δεν τον άδικείτε; Είσαθε βέβαια πως δεν τον κρίνετε κάπως πολύ αυ-στηρά; Έπειτα σαν να μην έφτα-νε ή άπτόνη αυτή άλλαγή των αισθημάτων σας σπευδείτε ν' ακού-σετε άμέσως τη φωνή κάποιου άλ-λου που ως χέος σας ήτο ένας άγνωστος;

Πιστέψτε με, καλή μου φίλη, κάπως πολύ επιπόλαια πείρνετε άποφάσεις, πού άδχουν βαρύτητα στην εύτοχία σας, στη ζωή σας. Αυτά είχα να σας πω άφού μου ζητήσατε τη γνώμη μου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

Ένα από τα κυριότερα χαρα-κτηριστικά της έφετεινής μόδας είναι ή ίσια γραμμή. Την βλέπουμε στα έπανωφόρια, στα φορέματα, στα τα-γιέρ.

Πως συνδυάζεται όμως ή ίσια γραμμή με τους γοφούς που έπιδεικνύει ή σιλουέττα του 1947; Αυτά είναι τα παρόδοξα της Μόδας, οι αντίθεσεις που άποτελούν το μυστί-κό της όμορφιάς της.

Βλέπτε μία δακτολίδε-νια μέση κι' ένα άπότο-μο πέταγμα των γοφών και νομίζετε ότι εκείνο που σας κάνει έντυπώ-τη είναι οι πεταγμένοι γο-φοί. Κάθε άλλο. Έκείνο που σας χτυπάει στο μά-τι είναι ή ίσια γραμμή — και σ' αυτό συντελεί το κόψιμο του μπουστύ-ου.

Η λεπτότης της μέσης ή έντύπωση του ίσιου, την όποια παρουσιάζει όλό-κληρη ή σιλουέττα χωρίς εις το μαγικό ψαλίδι. Όλο το μυστικό έγκειται στην κοψή. Την έντύπω-ση της ίσιας γραμμής την δίδουν κάποτε κομψά τοποθετημένα από τον μπουστό ως τη μέση της φούστας.

Ένα ντραπάρ-ισμα που άρχίζει από τον ένα ώμο και συνεχίζεται ως το τέλος της φούστας, μία μπάσα που άρχίζει με ένα πλαστρον, μία ντεκούπ τοποθετημένη κατά τον πλάγιον άξονα, ένα γοφό σύρμα που περνούσε έπάνω από τη μάντρα της φυλακής για να γλιστρήσει έξω. Τη στιγμή όμως που βρισκόταν κομιασμένος, ένας πυροβολι-σμός άκούσθηκε κι' ο τολμηρός δραπέ-της σωριάσθηκε νεκρός στο ποσάλλιο της φυλακής.

Τα έπανωφόρια κάποτε δεν κου-μπώνουν διόλου ή κομπώνουν στο πλάϊ φορμαρόντας έντελώς το σώ-μα. Το κομψάκι αυτό συνοδεύε-ται ένίοτε με μία ντεκούπ που άρ-χίζει από τον ώμο που βρίσκεται το κομψάκι και μπουρνάται ως επί το πλείστον να γονιτσα.

Άλλα έπανωφόρια έχουν όλό-κληρο πλαστρον από γούνα και το πλαστρον αυτό είναι προσβεβό-καταλήγοντας με μανσόν. Είναι μία χαριτωμένη επινόηση αυτή που μπορεί να χρησιμοποιηθί και σε δύο διαφορετικά έπανωφόρια. Πολλά έπανωφόρια έχουν γιαννά-δες στρογγυλές σηκωτές, αλλά κλείσιμο όπως οι στρατιωτικοί μανδύες, με τα δύο πέτα γονινα και άλλα έχουν στρογγυλά πέτα σμόκιν.

Μ', άλλα λόγια παίζζουν κι' έφέ-τος μεγάλο ρόλο στη γυναίκα άμφισία οι γούνες. Και δεν είναι καθόλου φθηνές άλλοιμονοί.

Φορέματα

Μετά τα έπανωφόρια έχομε τα φορέματα, γιατί καθώς έξέρουμε ή μόδα έννοει πολύ τα μονοκόμματα φορέματα που τα θεωρεί πρακτικά και ώραια.

Σ' αυτά τα φορέματα μεγάλον ρόλο παίζουν οι ντεκούπ. Αυτές σχηματίζουν όλοκληρο σχεδόν το φορέμα τοποθετούμενες πότε στη μέση, πότε στο έπάνω μέρος του μπουστύου πότε στους ώμους και πότε στους γοφούς.

Η τοποθέτησις των ντεκούπ ά-παιτεί μεγάλη τέχνη, πρέπει δε να είναι άπολύτως συνδυασμένη με το είδος της σιλουέττας για να έλαττώνη ένα φυσικό μειονέκτημα, να προσβέτη λίγο ύψος, να άφαιρή-λιγο πάχος κλπ. Μετά από τις ντεκούπ έχομε τα ντραπάριαματα που και αυτά τοποθετούνται με διαφόρους τρόπους αναλόγως της σιλουέττας. Κάποτε ένα ντραπ-άρισμα άρχίζει από τους ώμους, περιβάλλει τη μέση και καταλή-γει δεξιά και άριστερά στους γο-φούς.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Μαντιλάκια

Ήρθε μία έποχή που ήταν πολ-λό της μόδας τα χρωματιστά μαν-τιλάκια, αλλά τα τελευταία χρόνια ή μόδα άρχισε να ξαναδίνη την εύνοιά της στη λινή λευκή βατί-στα. Τώρα κάθε κομψή κυρία έ-χει άσπρο μαντιλάκι από λινή βα-τίστα, κενημένο με άσπρο κεν-τήμα, ή με φιλιτρή ή με δαντελ-λίτσα βαλανοίεν. Ύπάρχουν μαν-τιλάκια που είναι σωστά έργόχει-ρα και στοιχίζουν όλόκληρη πε-ριουσία. Το μέγεθος τους είναι μέ-τρο για να συνδυάζουν πρακτικό-τητα και κομψότητα, το δε μονό-χρωμα κεντίζεται στη γονιά με άσπρο έπίστρο κέντημα ή ένίοτε με λαβάρη λινή κλωστή σε άπαλά χρώματα μπλε ή κόκκι.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το έ-κάγ, δεν άποκλείεται δε και ή άνάμιξις δύο χρω-μάτων ή άνάμιξις ύψα-σματος και βελούδου σ' ένα συνδυασμένο χρωμα-τισμό, με συνδυασμό ντε-κούπ.

Για τα φορέματα αυτά χρησι-μοποιούνται όλα τα λεπτά μάλλινα ύφασματα και διάφορα εύλη-κρά ντε λαίν, λαϊνά, τούιντ. Τα χρώ-ματα που συνήθίζονται είναι το πράσινο σε όλους τους τόνους, τα μαρόν, το

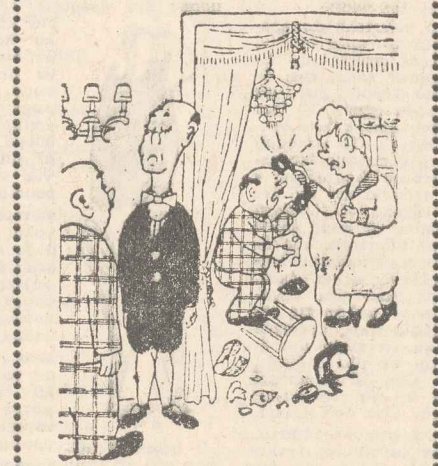


(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Στην Ίσπανία, στο χωριό Άνγρεδα, φτάνει στο πανδοχείο του Τρουζίλλου με ταυφισμένους ο έμπορος χρυσοφικάν ο Γάλλος κόμης Λέλιος με το γένναίο ο κόλουθό του Λαντρώ. Ο κόμης βρίσκεται με μυστική πολιτική αποστολή στην Ίσπανία. Αντικρύζει μία μέρα στη Μαδρίτη την ώραία όφρανή άρχοντοπούλα Δολόρα και την έρωτεύεται τρελλά. Την Δολόρα όμως την προορίζει ο άθλιος θεός της Άντωνίνο Παρεδοβράς για τον άπαισιό Ίσπανό ευγενή Διέγο Διάζ. Η νέα μισεί τον Διάζ και λατρεύει το Λέλιο. Μα ο άπαισιος δόν Διέγος πληροφορείται τα πάντα και ανασταίει να δολοφονήσουν τον κόμην, τον όποιο ούζει έτοιμοθάνατο ο Λαντρώ. Το πανδοχείο πούφτασαν τώρα είνε ιδιοκτησία του Τρουζίλλου τυφλού όφραγάνου του Διάζ. Ο κόμης τó μαθαίνει και θέλει να εξακριβώσθ όπ' τον Τρουζίλλο σε ποίον πύργο, στα μέρη αυτά, μετέφεραν την άναπαμμένη του. μετά τη δολοφονική έπίθεσι έναντίον του, μία νύχτα πού περίμενε είδησεις της Δολόρας όπ' την καμιαρία της, τη νεαρή κι' άφωσιμμένη Στεφανία. Ο Τρουζίλλος μίν ξεροντας σε ποίους μιλάει, άποκαλύπτει ότι αυτός χτύπησε τον κόμην. Συγκρατούνται όστόσο και μαθαίνουν πού βρίσκεται ο πύργος. Στον πύργο βρίσκεται κι' η Στεφανία, ούζυγος του Τρουζίλλου πού δεν θέλει ούτε να όπ' τον άντρα της ούτε από την δολοφονία - έτσι πιστεύουν - του κόμηντος. Ο κόμης λείι στον κάππλο ότι είνε πατριώτης και νουνός της Στεφανίας κι' όπ' την άναζητεί για να της δώσ όφρα ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Ο φίλάρχυρος Τρουζίλλος όδνηνεί τον κόμην στον πύργο. Έκεί όμως άρχίζει να ύποψιάζεται βλέποντας τον κόμην να κρυφομιλά με τη Στεφανία. Ο κόμης τού φανερώνει ποίος είνε και τον άναγκάζει με τη Στεφανία να τους έξυπνηρέση. Έτσι ο κόμης ανεννοείται με τη νέα για την άπαγνύη της Δολόρας πού τον άναγνύει έπίσης και γυρίζουν στο κάππλειο. Ο κόμης φύγει και μένει ο Λαντρώ να παραφυλάει τον Τρουζίλλο. Έκείνος όμως κατορθώνει να είδοποίησθ με τον μικρό ύπνηρέτη του τον Διάζ. Ο κόμης σό μετάφ άγοράζει άλογα και μία άνεμόσκαλα για την άπαγνύη. Ο Διάζ φτάνει στο κάππλειο μαινόμενος. Ο κόμης σό προτείνει να μονομαχήσουν. Έκείνος όμως ξεφεύγει και είδοποιεί την Ίερά Έξέτασι. Ο κόμης κι' ο Λαντρώ τρέχουν πλέον και φτάνουν στο δάσος για να πάρουν την άνεμόσκαλα. Ο Διάζ όπειυδεις καταδιώξιν των. Καίνε την καλύβα του Ζουάν, αλλά ο κόμης κι' ο Λαντρώ άρπάζουν το Διάζ, φτάνουν στον πύργο και άπαγνύουν την Δολόρα. Ο Διάζ έλευθερώνεται, σκότώνει τη Στεφανία και τρέχει με όπλοφόρους να συλλάβη τους άπαγνύεις.

6ον Ο άρχείος Διέγος Διάζ, είχε έπιστρατεύσει τους πάντας και τα πάντα άποφασισμένος να καταδιώξη αύτή τη φορά όριστικά τον άναερασθό του, με λύσσα, με μανία. Τη στιγμή εκείνη ο Τρουζίλλος είδε τη Στεφανία να μισανύνη τα μάτια της. Τα χείλη

της σάλασαν. Με μία σπασμωδική κίνησι έφερε το χέρι της στα χείλη της, σημείο ότι ήθελε να τού μιλήσει. Ο Τρουζίλλος σταμάτησε το κλάμμα του έσφιξε τη γυναικία του πάνω στην καρδιά του σάν να θέλει να της μεταδώσει τη φλόγα της ζωής του και της ψιθύρισε: —Μίλησε μου!... Ποίος σού έκανε τό κακό; Ο Λέλιος: —Τρουζίλλε... πνίγομαι... σήκωσέ με... ψιθύρισε ή άμοιρη νέα. —Άεφνα ένας άπότομος κλονισμός συντάραξε τό σώμα της. Τα κρυσταλλωμένα μάτια της είχαν άντικρύσει τον δόν Διάζ πού μπήκε στο δωμάτιο. Ταραχθηκε σύσσωμη και κάνοντας μία όπέρτατη προσπάθεια στάθηκε όρθη και δειγνώντας με τό χέρι της τον Διέγο πρόφερε άπειλητικά: —Τρουζίλλε! Δες αυτόν τον άνθρωπο! Κύνταξέ τον. —Αυτός ο κακούργος με σκότώσε! Αύτός! Ο κύριός σου!... Βαθεία σιωπή έπακολούθησε. Έτσι ή έτοιμοθάνατη πρόφτασε να πη τά τελευταία της λόγια. Κατόπιν έπεσε νεκρή στα πόδια του Τρουζίλλου τραυλίζοντας στον Διάζ: —Καταραμένος να είσαι!... —Ανάμεσα στον Άγιον Ίωάννη της Λουζής και τη Μπαγιόν βρίσκεται ένα μαγευτικό τοπίο, πού έχει πίσω του τά Πυρηναία, δεξιά κι' άριστερά καταπράσινοι κάμπους και μπροστά τον κόλπο της Γασκόνης. Σαράντα ώρες ύστερ από τον θάνατο της Στεφανίας, άπάνω σ' ένα βράχο κοντά στη θάλασσα δυό νεοί ευγενείς ήσαν ξεπλωμένοι. Φορούσαν μεταωθητά μάσκα, όπως συνήθιζαν τότε, όταν ταξίδευαν. Άξασσαν ένα γυλιό γλυκό σάν κελάιδημα πρόδωσε τό φύλλο του ενός προσωπίδοφόρου. —Γιατί γελάτε κόμηνσα; ρώτησε ο άλλος προσωπίδοφόρος. —Δέν είμαι ακόμα κόμηνσα. —Θα είσθ σε λίγο... Τότε έκίνη ψιθύρισε: —Ποίος ξέρει... Δέν είμαστε ακόμα έλεύθεροι. —Ω! είπε ο προσωπίδοφόρος, πού δεν ήταν άλλος από τον κόμην, σε παρακαλώ, άγαπημένη μου, δώδεξ τά κακά προσωπίδητά! Διώξε από την καρδιά σου τό πικρό δηλητήριο της άμφιβολίας και άφισε τη χαρά να πλημμυρίση την καρδιά σου. —Φοβάμαι!... τού είπε ή Δολόρα. —Κοντά μου φοβάσαι; —Άλλοίμονο! Ο παπάς δεν ελόγησε ακόμα τό δεσμό μας, κι' αυτός ο άνθρωπος, ο δόν Διέγος Διάζ. —Τώρα είσαι δική μου, Δολόρα. Τί σ' ένοιαφέρει ο άνθρωπος εκείνος; —Ναι, δική σου... Και στήρίζοντας τό κεφάλι της στον ώμο του κόμηντος συνέχισε: —Γιατί μού κρύβεις κάτι πού μας συμβαίνει; Γιατί φύγαμε τόσο άσφικα από τό ξενοδοχείο της Λουζής, πού μόλις είχαμε φτάσει; Τί θέλουμε εδώ; Πού είνε ο Λαντρώ; Γιατί δεν μού έξηγείς τά μυστήρια αυτά; —Ο! αυτά τά μυστήρια συνέδεσαν γιατί ήθελα να σε γλυτώσω από τον κίνδυνο πού μας απειλείει. —Ξέρεις ότι δεν φοβάμαι. Θέλω να τον μάθω. —Αφού έπιμένεις, άγαπημένη μου, θα σού τόν πώ. Όταν φύγαμε από την Άγρεδα πίσω μας μιά κυνηγούσε άλόκληρος στρατός πού λίγο έλειψε δυό φορές να μας φτάσει. —Θέ μου! Ξεφύγεις ή Δολόρα. —Χθες ο Διάζ, επί κεφαλής είκοσι ίππέων,



Ο ύπνηρέτης: Περιμένετε κύριε βαρώνε, μία στιγμή... Η κυρία κόμηνσα κάνει ένα μικρό τηλεφώνημα!

μπήκε στον Άγιο Σεασσιανό, από τον όποιο εύτυχώς δεν είχαμε περάσει, και σήμερα άφηνοντας πίσω τους μισούς του άνθρώπους πού είχαν κουραστή, έφτασε μία ώρα ύστερ από μας στον Άγιο Ίωάννη της Λουζής. Εύτυχώς ο Λαντρώ άγρυπνεί. Κι' ενώ ο Διάζ έφαγε σ' όλα τά ξενοδοχεία να μας βρή έμεις φεύγαμε χωρίς να μας άντιληφθό κανείς. —Και χωρίς τά άλογά μας, πρόσθεσε λυπημένη ή Δολόρα. —Αν τά παίρναμε θα μας άντιλαμβάνόνταν ο Διάζ και όσο γρήγορα κι' άν τρέχαμε θα μας έφτανε. —Μά... τότε γιατί καθόμαστε εδώ; ρώτησε τρομαγμένη. Μπορεί από στιγμή σε στιγμή να φανή ο άθλιος αυτός και τότε πάλι χαμένοι. —Ε, λοιπόν! Αυτό ήταν πού μού είπες πώς δεν φοβάσαι! —Κομην, σε βλέπω ήσυχον. Δώδε μου κι' έμένα θάρρος! Ο κόμης σπκώθηκε και περνώντας τό χέρι του στη μέση της την έφερε στην άκρογιαλιά. Η ήμερα είχαν άργήσει να προχωρή. —Ω, δειλή και πολυαγαπημένη μου κόμηνσα της είπε, κύτταξε με τά γλυκά σου μάτια τον όρίζοντα. —Βλέπω, κόμην μου, μακριά πολύ μακριά ένα μαύρο σημείο... —Είνε ένα άλλανδικό πλοίο πού φύγει ή ήμερα τό πρωί. Καταλαβαίνεις τώρα; Γι' αυτό κι' ο Λαντρώ πήγε να βρή ένα ψαρά, για να μας φέρη στο πλοίο. Δέν πρόφτασε να τελειώσει ο κόμης τη φράσι του κι' άκούστηκε πίσω τους ή φωνή του Λαντρώ: —Όλα πάνε περίφημα! —Ε, Λαντρώ, τί έκαμες; Βρήκες κανέναν; —Βρήκα έναν, μά δεν ήθελε να έμπνηση. Όταν όμως τού γυάλισα μερικά σκούδα... πετάχτηκε από τό κρεβάτι του πρόθυμα. —Δώδε σοι ο Θεός! Άς φύγουμε, ίκέτευσε ή Δολόρα, άς φύγουμε τό γρηγορότερο. —Άς πηγαίνουμε, είπε κι' ο κόμης. Άκούστησαν κι' οι τρείς ένα σπενό μονοπάτι. Είχαν προχωρήσει άρκετά, όταν άξαφνα μία κραυγή τρομερή, σάν βροντή, σάν βογγητό, άντήχησε. —Τί συμβαίνει; ρώτησε τρομαγμένη ή Δολόρα. —Κανένα πούλι θαλασσινό, θα έσκουξε, της άπάντησε ο κόμης προσπαθώντας να την καθυποχώσει. Ο Λαντρώ κύτταξε με άγωνία τον κύριο του. Πέρασαν λίγες στιγμές κι' άκούστηκε και για δεύτερη φορά τό ίδιο ξεφωητό φέικης και πόνος. Η Δολόρα λίγο έλειψε να λιποθυμήσθ. Κι' αυτός ο κόμης έγινε κάτωχρος. —Χωρίς άλλο κάποιον σπαζόνε εδώ πέρα! φώναξε ο Λαντρώ. Κι' άμέσως ο πιστός άκόλουθος του κόμηντος κατέβηκε πρós τη θάλασσα, κυττάζοντας πρós όλες τίς διευθύνσεις. Διάκονια βήματα μακριά του είδε μία βάρκα δεμένη και τό βαρκάρη τυλιγμένον στο μανδύα του να περιμύει. Αυτό τον άνακούφισε. —Ε, γέρο, τού φώναξε, δεν άκούσες τίποτε; Άπό πού ήρθαν οι κραυγές π' άκούστηκαν; Ο βαρκάρης κατι μουμούρισε, αλλά ή φωνή του χάθηκε στον άέρα. Στο μεταξύ είχαν φτάσει κι' ο κόμης με τη Δολόρα. —Άς μίν καθόμαστε, γρήγορα στη βάρκα! φώναξε ο κόμης. Η Δολόρα προχώρησε πρώτη βισοτικά. Μά δεν πρόφτασε να κάνει δυό τρία βήματα κι' έγυρισε άπότομα πίσω. Άφωνη, με μάτια γυρλωμένα από φέικη έβλεψε στους συντρόφους της ένα πτώμα πού έπλεε στον νερό. Ηταν πραγματικά πτώμα άνθρώπου! Ο Λαντρώ έτρεξε κοντά να όπ' τί συμβαίνει. —Είνε ο βαρκάρης μας! φώναξε. Τον σκότωσαν! Ά, τους άρχείους!... Ποίος είνε λοιπόν ο φονιάς; —Ετρεξε άμέσως πρós τον ψευτοδρακάρη, πού φορούσε τό μανδύα. Έκείνος όμως πήδησε άξαφνα όρθιος και πρότεινε τό πιστόλι του. Ήταν ο δόν Διέγος Διάζ. Πυροβόλησε τό Λαντρώ ούρλιάζοντας με μανία: —Πέθανε, σκύλε!... Ο Λαντρώ τραυματίστηκε ελαφρά και τραέηχτηκε πίσω. Την ίδια στιγμή ξεπροβόσαν από τους γύρω βράχους άρκετά όπλοφόροι. Στους βράχους κύριε! Στους βράχους! φώναξε ο Λαντρώ. Ο κόμης κατάλαβε τί έσήμαιναν τά λόγια τού ύπνηρέτου του. Άρπασε από τό χέρι τη Δολόρα κι' έτρεξε να δρυωρήθ. Βρόντησαν πολλοί πυροβολισμοί. Για δεύτερη φορά πληγώθηκε ο Λαντρώ. Άυτόσο κρατήθηκε γέρα στα πόδια του και προχώρησε έμπρός για να συναντήσθ τον κύριο του. Δυστυχώς πρόβαν έξαφνα δυό όπλοφόροι τού Διάζ, πού τους έφραζαν τό δρόμο και τους έσκόπευαν με τά πιστόλια τους. Ο κόμης έργήνυσε. Ο Λαντρώ άρχισε να βλαστήμηση. Να όπισθοχωρήσουν! ήταν άδύνατον. Έτρεξαν λοιπόν έμπρός με τά σπαθιά όψωμένα. Μά τη στιγμή εκείνη οι δυό όπλοφόροι τού Διάζ τους έστάσαν κι' από δέκα βήματα άποατασι τους πυροβόλησαν. Άπ' τά βόλια μό-

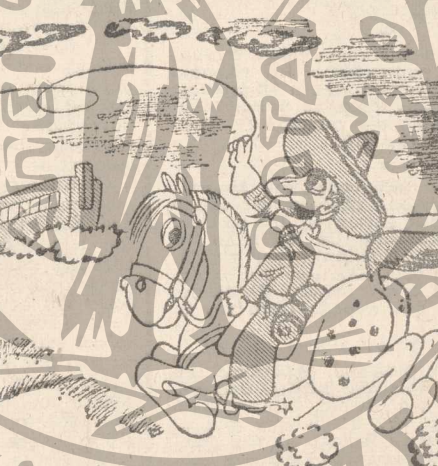
νον ή Δολόρα πληγώθηκε και κλονίστηκε. Βλέποντας ο κόμης τη δεινή τους θέσι όρμησε έναντίον των άντιπάλων του άκολουθούμενος άπ' τό Λαντρώ. Ο κόμης κατάφερε να βυθισθ τό ξίφος του στο στήθος ενός υπράεου. Συγχρόνως ο Λαντρώ βύθηκε τό μαχαίρι του στην καρδιά του άλλου. —Ζήτω ο Θεός! Δυό λιγώτεροι! φώναξε ο Λαντρώ. Έτρεξαν τώρα για να βρουν μέρος κατάλληλο να άμυνθούν στους πιά ψυλούς βράχους. Γύρω τους έπεφτε βροχή από σφαίρες. Ο κόμης άναγκάστηκε ν' άφήσθ σ' ένα σύγυρο μέρος τη Δολόρα κι' έτρεξε έναντίον των άντιπάλων. Για μία στιγμή έχασαν οι μίν τους δέ άνάμεσα στα βράχια. Έξαφνα όμως οι όπλοφόροι κατέφθαναν μαινόμενοι. Ο κόμης κι' ο Λαντρώ τους άφησαν να προχωρήσουν άρκετά και τους πυροβόλησαν και με τά τέσσερα πιστόλια τους. Τέσσερες άνδρες τού Διάζ έξαπλώθηκαν κάτω. Τέσσερες και δυό κάνουν έξη! φώναξε κοροϊδευτικά ο Λαντρώ, άδιαφορώντας για τά τραύματά του. —Φωτιά!... Σκοτώστε τους! ούρλιάσε ο Διάζ, ο όποιος δεν τό κουνούσε ώστόσο από τη θέσι του. Μά οι άνθρωποι τού δόν Διέγου βλέποντας τον νά ήλιν μόνο διαταγές, ώπισθοχώρησαν λίγο κι' άρχισαν να διατάζουν. Φοβόντουσαν πώς γρήγορα θα έφταναν κι' αυτοί νεκροί, με τους δυό γενναίους Γάλλους πού είχαν ν' άντιμετωπίζουν. Ο κόμης έπωφελήθηκε της άρρητορίας τους αύτης. Φορτώθηκε τη Δολόρα στους ώμους του και κρατώντας τον πληγμένο Λαντρώ από τη ζώνη έφτασε στο πίσω μέρος του δρόμου. Έκει έξαπλώσε άπάνω στη γλήη την άγαπημένη του. Συγχρόνως έπεφτε βαρύς κάτω κι' ο Λαντρώ. Οι άνδρες τού Διάζ δεν άποφάσισαν ν' άνεθούν άς εκεί και σταμάτησαν σ' ένα σημείο μεταξύ των βράχων και της θαλάσσης. Ο καθάρος άέρας έκανε καλό στη Δολόρα. Τό τραύμα της ήταν άσημαντό, ενώ τού Λαντρώ ή θέσις ήταν πολύ σοβαρή. Η μία σφαίρα τον είχε βρή στο άριστερό του μάγουλο κι' ή άλλη είχε χυθή στο πλεύρα του. Η πρώτη πληγή ήταν φρικτική. Τού είχε κοπή ένα κομμάτι κρέας άπ' τό μάγουλο και φαινόντουσαν τά δόντια του. Καθισμένος κάτω ο πιστός Λαντρώ καταριόταν και μούγκριζε: —Θέε μου, φέρε με μία φορά ακόμη άπέναντι στον κακούργο, τον δολοφόνο Διάζ και σού ύποσχομαι να τού κόψω ένα ίσο κομμάτι από τό μάγουλό του!... —Ήαύχα, Λαντρώ, τού είπεν ο κόμης. Άς σωθώμεν πρώτα από τά χέρια του και θα τον πληρώσουμε άργότερα. —Δέν μένει άλλη λύσις, άφέντη μου, παρά να φύγουμε από δω και να φτάσουμε στο καράβι. Πρέπει να πάρουμε τη βάρκα. Τώρα δεν θα έχουν άπομείνει πολλοί από δαυτούς τους άρχείους. —Καλέ μου Λαντρώ, καλά τά λές. Άλλά σκέψου ότι δεν είμαστε μονάχα οι δυό μας. Όσοι για μένα δεν με σκotiζει τίποτε, αλλά ή κυρία κόμηνσα; —Η κυρία κόμηνσα θα μας περιμένει εδώ κι' άμα ξεκάνουμε και τους άλλους θα ρθώ και ή την πόρω. —Κι' άν μας ξεκάνουν έκείνοι; —Δέν άς αφήνω Λέλιο, φώναξε ή Δολόρα. Θα με πάρης μαζί σου. Δέν θέλω να πέσω ζωντανή στα χέρια αυτού τού κακούργου... —Δέν γίνεται αυτό πού λέει ο Λαντρώ, άγαπημένη μου, γιατί και ο ίδιος δεν μπορεί να σταθί στα πόδια του, της είπε ο κόμης. —Κάποτε λάθος, κύριέ μου, φώναξε ο Λαντρώ. Σε λίγο θ' άνακτώσω τις πρώτες μου δυνάμεις. —Αν άποπειραθώμεν μία τέτοια έφοδο, θα είνε καθάρη τρέλλα, είπε ο κόμης. —Κι' άν έχουν βουλιάζει τη βάρκα; ρώτησε ή Δολόρα. Ο κόμης άνέβηκε λίγο ψηλότερα για να όπ. —Εύτυχώς! ή βάρκα είνε εκεί! είπε. Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένας πυροβολισμός και μία σφαίρα πέρασε μπροστά στον κόμην. —Ο δόν Διάζ είνε εκεί και παραφυλάει, μουμούρισε ο Λαντρώ. —Και ή ώρα περνάει, είπε ο κόμης. Σε μία ώρα τό καράβι θάχη φύγει. —Θέε μου! Βοήθησέ μας να σωθώμεν... ψιθύρισε ή Δολόρα. —Άς πάρουμε μία άπόφασι! είπε με σταθερό τόνο ο Λαντρώ, γιατί σε λίγο θάχουμε ν' άντιμετωπίσουμε άντι δέκα, είκοσι άνδρες. Μίν ξεχνάτε, άφέντη μου, ότι οι άνδρες τού Διάζ έκουράζονται τώρα κι' αυτός ο δολοφόνος περιμένει να ένασχθή τις δυνάμεις του. Κι' όταν γίνη αυτό, θα έρθουν να μας περικυκλώσουν και θα μας πιάσουν ζωντανούς. —Τότε άς φύγουμε... Έμπρός!... φώναξε ο κόμης. Έδωσε τό χέρι του στη Δολόρα κι' άρχισαν να κατεβαίνουν από την άλλη πλευρά των βράχων. Μά ο Λαντρώ, ο όποιος πηγαίνε έμπρός γύρισε έξαφνα και τους είπε: —Κύριέ μου, οι έχθροί μας έχουν περικυκλώσει. Έκει κάτω είδα να λάμπη ή κάννη

ενός όπλου. Κυττάχτε και σεις καλύτερα. Ο κόμης κύτταξε με προσοχή και είδε σε άπόσταση έκατόν πενήντα μετρών πέντε - έξη άνθρωπους να παραμονεύουν άνάμεσα στους θάμνους. —Τόν κακούργο!... Άς κάνουμε πίσω! ψιθύρισε με λύσσα. —Όχι, πρότεινε ο Λαντρώ. Άς προχωρήσουμε μπροστά κι' άς άφήσουμε την τύχη μας στο Θεό... Έλπίζω ότι όλα θα πάνε καλά. Η κυρία κόμηνσα θα ύποφέρει μόνο λίγο, αλλά κι' αυτό θα περάσθ. Η Δολόρα έγινε κίτρινη σάν κερί. Δέν ήταν γυναικα δυνατή. Ήταν λεπτή, εύαίσθητη, νευρική. Ο κόμης προσπάθησε να της δώσθ θάρρος. Κι' ο Λαντρώ της έγυηθήκε για την σωτηρία της. —Έμπρός λοιπόν, είπεν ο κόμης, και ο Θεός άς μας βοηθήσθ! Ένα σφύριγμα όμως τους καθήλωσε στη θέσι τους. Πέντε άνδρες τού Διάζ πρόβαν με τά όπλα στο χέρι. —Σπαλώστε κάτω!... φώναξε ο Λαντρώ. Άμέσως και οι τρείς έπεσαν στη γλήη. Πέντε πυροβολισμοί άντήχησαν κι' οι σφαίρες πέσαναν πάνω από τά κεφάλια τους. —Ορθίο!... κι' άπάνω στους κακούργους! φώναξε ο Λαντρώ. Και με τρία πηδήματα, όμοιος με λιοντάρι, όρμησε σάν κεραυνός άπάνω στους δολοφόνους τού δόν Διάζ. Έσπασε τό κεφάλι ενός και πληγώσε έναν άλλο βρειά. —Εμπρός, άφέντη, εδω! τους πιάσαμε κραυγάζει. Άλλά ο κόμης δεν άπάντησε. Είσε τη Δολόρα καταπονημένη ν' ανυρίξη πίσω κι' έφριξε. Σίγουρα θα έπεφτε στα χέρια τού δόν Διάζ ή άμοιρη άρχοντοπούλα. Ταχύς σάν άστραπή έτρεξε πίσω της, έχυνώντας τά πάντα για να την προστατέψθ. Ο Λαντρώ βλέποντας τον κύριο του ν' άπασχολείται με την κόμηνσα, χαμογέλασε πικρά. Ήταν μόνος με τέσσερες. Σκέφτηκε για μία στιγμή ν' άφήσθ να τον σκοτώσουν για να τελειώση μία για πάντα. Η ιδέα όμως τού καθήκοντος τούδωσε νέο θάρρος και με τό έιλικότος στό χέρι άνάγκασε τους ύπόλοιπους όπλοφόρους να όπισθοχωρήσουν. Ύστερα γύρισε να βρή τον κύριο του. Οι δολοφόνοι τους κατεβώσαν. Άνεβαίνοντας τους βράχους, σκαρφαλώνοντας και γλιστρώντας στις πέτρες, περνώντας από άνηφορία σε άνηφορία, παρακολουθούμενοι από τους άνθρωπους τού δόν Διάζ, έξαντλημένοι, έσχατισμένοι, κατάκοποι, έφτασαν και πάλι στο άίωμα, όπου ήσαν και πρώτα. Έκεί όμως τους περίμενε ο άρχείος Διάζ με άλλους όπλοφόρους. Νέοι πυροβολισμοί άντήχησαν. Εύτυχώς δεν πληγώθηκε κανείς. Ο Λαντρώ γύρισε σε μία στιγμή τό κεφάλι του, για να εξακριβώσθ από πόσους περίπου άπέτελειτο ή όμας πού είχε μαζέψει ο Διάζ για την έξόντωση τριών άνθρωπων. Και διαπίστωσε με θλίψη ότι οι άνδρες τού Διάζ αντί να λιγοστεύουν αυξάναν περισσοότερο. Τότε σύμψυξε τον κόμην και τη Δολόρα να τρέξουν με όση δύναμι είχαν άκάμα, για να μίν πέσουν ζωντανοί στα χέρια τού κακούργου. Έτσι κυνηγμένοι από τους αίμοόρους άνδρες τού Διάζ, έτρεχαν, έτρεχαν, άνεβαίνοντας πάντα πρós τά βράχια. Αφού έφτασαν στο μεγαλύτερο ύψος, άναγκάστηκαν να σταθούν. Στο μέρος αυτό τελείωνε τό ακρωτήριο. Ήταν άπότομο και όμοιο με τένος πού το δερνουν τά κύματα. Κοντά στο χείλος τού βαράθρου εκείνοι σταθιχαν και βρέθηκαν και πάλι άντιμέτωποι με τους έχθρούς του.



Όταν ο κάου μπόυ χάγει τό τραίνο...

Από πίσω τους μούγκριζεν ή άέσσυος και μπροστά τους άστραφταν δεκατρία σπαθιά. Ήταν ο θάνατος!... Έντρομη ή Δολόρα γονάτισε πάνω στους βράχους κι' έκαμε με κατάνυή την προσευχή της. Ενώ ο κόμης κι' ο Λαντρώ την προσέτευαν με τά σπαθιά τους. Είχαν πάρει την άπόφασι τους να πεθάνουν ήρωικά και περιφανοί περιμέναν την τελευταία τραγική στιγμή. Ο δόν Διέγος τους έβλεπε και γελούσε σάτανικά. Σε μία στιγμή τούς φώναξε: —Είμαστε δεκατέσσερες και είσαστε δυό. Παραδοθήτε. Τί έλπίετε; Περιμένω κι' άλλη βοήθεια. Ο κόμης τού άπάντησε μ' έναν πυροβολισμό. Η σφαίρα τού πήρε μονάχα τό πτερό τού καπέλλου του, γιατί πρόφτασε κι' έσκυψε. Ο Διέγος Διάζ βλέποντας τον κόμην ν' άμύνεται ακόμα, διάταξε φρενιασμένος άπ' την όργη του: —Έμπρός, άρχίστε τό χορό! Οι δεκατρείς Ίσπανοί όπλοφόροι άρχισαν την έφοδο. Τά σπαθιά άστραφταν. Η σύγκρουσι είχε άρχισή στα γέρα. Συμπλοκή σφοδρή, βρογχική θανάτου, διαρκείς έπιθέσεις, άτσάλι στο άτσάλι. Ο Διάζ παρακολουθούσε την λυσσαλέα συμπλοκή με λαχτάρα και άγωνία κυττάζοντας μακριά. —Ακόμα να φανή ο Λαζαρίλλος, ψιθύριζε. Τί έγινε τόσην ώρα ο άρχείος;... Αυτό οι δυό Γάλλοι είνε αδύνατοι. Πραγματικά οι άντίπαλοι τού Διάζ άντίστέκόντουσαν με μανία κι' άδιαφορούσαν μπρός στο θάνατο. Τόσο ο κόμης όσο κι' ο Λαντρώ στήριζαν καλά στα πόδια τους, είχαν τυλίξει τους μανδύες τους στο άριστερό χέρι και με τό δειλί πού κρατούσε σφιχτά τό σπαθί άγωνίζονταν σάν λιοντάρια. Σε κάθε χτύπημά τους και νέες πληγές άνοιγαν στις ζωντανές εκείνης σάρκες. Ο δόν Διάζ είχε τώρα γλωμιάσει. Και τον έπιασε άγωνία όταν είσε τους άνδρες του να όπισθοχωρήν για να πάρουν άνάσα. Μετρήθηκαν οι Ίσπανοί και είδαν ότι είχαν μείνει μονάχα έφτά! Κι' από αυτούς οι πιά πολλοί ήσαν πληγωμένοι, ενώ άντιθέτως ο κόμης κι' ο Λαντρώ βρίσκονταν στη θέσι τους, με ρούχα κομμάτιασμένα, καταματωμένοι, αλλά περιφαναί κι' άτάραχοι. Ο Λαντρώ χάρις στη διακοπή αύτή βρήκε τον καιρό να σκουπίσθ τό πρόσωπό του άπ' τον ιδρώτα και να καθάρισθ τό ξίφος του πού ήταν γεμάτο αίματα. —Άφέντη μου, είπε στον κόμην, άφρίξω να πιστεύω στην σωτηρία μας. Άλλά ο Διάζ, στήζοντας με λύσσα τό περιλαίμιό του, άρχισε να φωνάζη στους άνδρες του: —Δίω έκατό δουκάτα σ' εκείνον πού θα σκότωσθ αυτόν τον σκυλοπίστο Γάλλο! Η μάχη έξαφνός με νέα λύσσα. Ο Λαντρώ άρπασε τώρα με ύψωμένο τό ξίφος του, έσπασε τό κεφάλι ενός Ίσπανού πού βρίσκονταν πιά κοντά του κι' άνοίξε έτσι δρόμο για να βρεθί σε λίγο μπροστά στον δόν Διάζ, στον όποιο φώναξε: —Τώρα, κύριε δόν Διέγο, ή σειρά σας! Ο δόν Διάζ τάχασε. Τρόπηςε τό ξίφος του, αλλά δεν πρόφτασε ν' άνοίξει σά έπανε λημμένα άντα χτυπήματα τού Λαντρώ. Άρχισε ν' άπελπίζεται και να τρέλλε όταν άκούσε τό Λαντρώ να προφέρει μία φοβερή βλαστήμια. Τί είχε συμβεί; Καθώς προχωρούσε ο γενναίος Λαντρώ άκούτασε από σώμα ενός τραυματίου. Έκείνος άφού στήριχτηκε στους άγκώνες του, τον χτύπησε με τό μαχαίρι του. Ο Λαντρώ έχασε την ισορροπία του και λίγο



Όταν ο κάου μπόυ χάγει τό τραίνο...

Ελειψε να πέσει. Μά ενά έτοιμαζόταν να πάρη την πρώτη του θέσι τὸ ξίφος τοῦ Δὸν Διάκ τὸν κέρσσε κάτω ἀπὸ τὸν ὦμο.

Ἐνα κύμα αἵματος βῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δυστυχισμένου Λαντρί, ὁ ὁποῖος ἔπεσε κάτω βογγώντας.

— Στὸν τόπο! φώναξε ὁ Διάκ στοὺς μπράβους τοῦ βλέποντας τραυματισμένον τὸν Λαντρί. Συγχρόνως μιά φωνὴ ἀπελπιστικὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κόμπους καὶ τῆς Δολόρας.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρες τοῦ Δὸν Διάκ εἶχε τρέξει κι' εἶχε ἀρπάξει τὴ Δολόρα. Ἡ ἀτυχὴ νέα ὠπλίσθηκε γιὰ μιά στιγμή μὲ θέλησι καὶ πείσμα. Ἀρπάξε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Ἰσπανοῦ, τὸ κοντὸ ξίφος τοῦ καὶ τοῦ το βύθισε στὸ λαιμό. Ὁ μαχαιροφόρος ξεπλώθηκε κατὰ γῆς νεκρός!

Στὸ μεταξύ ὁ κόμης προσπαθοῦσε νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης ἄλλους δύο ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τοῦ καὶ νὰ τρέξῃ κατόπιν νὰ βοηθήσῃ τὴ μνηστή του.

Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν πίεσι τριῶν ἄλλων ὁλοφθόνων ποὺ τὸν παρακούλουσαν βῆμα πρὸς βῆμα.

Ἀεφάνη τὴ στιγμή ποὺ τὸ ξίφος τοῦ ἦταν έτοιμο νὰ πέσῃ βαρὺ στὸ κεφάλι τοῦ ἐνός. Ἰσπανοῦ χτύπησε στὸ βαρὺ ἀκόντιο τοῦ κι' ἔσπασε. Ὡστόσο μὲ τὸ κομματιασμένο σπαθί τοῦ ὁ Λέλιος κατάρθηκε νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰσπανοῦ. Μὰ βλέποντας πὺς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ πιά καταλλήλως τὸ πέταξε κάτω καὶ περίεμενε μὲ σταυρωμένα χέρια.

Τὸν ἀνθρώπο αὐτὸν τὸν θέλω ζωντανό! φώναξε χαρούμενος ὁ Δὸν Διάκ. Αὐτὸς θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὰ χέρια μου. Ἀ! κύριε Λέλιε, σὲ κρατῶ. Τώρα θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς όλα.

— Ὅχι ἀκόμα! ἀπάντησε ξεφονικά μιά φωνή. Καὶ κάποιος ποὺ εἶχε φτάσει τὴ στιγμή ἐκείνῃ ὤρμησε κατὰ τοῦ Δὸν Διάκ καὶ φέγγοντας τὸν κάτω ἔβαλε τὸ γονατὸ του στὸ στήθος τοῦ. Ὁ Διέγος κύτταξε κατὰπληκτικὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν πίεζε ἔτσι καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐὲ εἶσαι ἀδελφε μου!

— Ναί, ἔ. Ἐγὼ εἰμαι, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἐγκωρύς.

— Εἶμαι ὁ ἀδελφός σου ὁ Τρουξίλλος, ὁ δούλος σου, τὸ γνήσιον. Εἶμαι ὁ Τρουξίλλος ποὺ γιὰ σένα ἔγινε δολοφόνος καὶ ποὺ μὲ πληρώσες, ἄλλιε, σκοτώνοντας τὸ πιά ἀναπημένο μου πλάσμα. Δολοφόνος τῆς Στεφανίας πέθανε τώρα κι' ἐγώ!...

— Τί τὸν ἀφήνετε σείς; Κρατήστε τὸν, διάβολε! φώναξε ὁ Δὸν Διάκ στοὺς ἀνδρες τοῦ. Βοήθει! θέλει νὰ με σκοτώσῃ!

Οἱ ἀνδρες τοῦ Δὸν Διάκ ἀφήνοντας τὸν κόμηντα πλησίασαν τὸν ἀργηρὸ τους.

Ὁ Τρουξίλλος τράβηξε, βλέποντας τους, δύο πιστόλια γεμάτα.

— Πίσω ἐσεῖς! τοὺς φώναξε. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ πληρώσῃ γιὰ τὰ κακουργήματά του.

Οἱ ἀνδρες τοῦ Δὸν Διάκ δισταζαν. Ὁ ἀρχηγὸς τους τοὺς φώναξε πάλι:

— Ἀναδρόμι! Σὰς πληρώσα γιὰ νὰ μὲ παραπισπῇτε καὶ σείς κάθεσθε μὲ σταυρωμένα χέρια.

— Εὐπρός! φώναξε τότε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς Ἰσπανοὺς.

Καὶ ὤρμησαν ἔμπροσ.

Ὁ Τρουξίλλος ὅμως πυροβόλησε ἐπάνω τους καὶ ἐξέπλωσε δύο κατὰ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Σὲ κομψὸ καὶ καλαίσθητο εἰκονογραφημένο τόμο κυκλοφόρησε τὸ μυθιστόρημα τῆς γνωστῆς λογοτέχνιδος Μαρναρίτας Καραπάνου (Τὰ ψάθια Καπέλλα). Ἡ ὑπόθεσις εἶνε συναρπαστικὴ καὶ πρόσκαιρα ζωντανὰ καὶ βαθεῖα ψυχολογημένα, οἱ περιγραφές ποιητικώτατες.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.

Ἄνακαινισμένη, συγχρονισμένη, ἐγκυρῶ, μὴ μ' ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ πλούσια εἰκονογραφήσι κυκλοφόρησε ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὸ μοναδικό, τὸ ἀρχαιότερο, τὸ ἀριστὸ τῶν παιδικῶν περιοδικῶν. Γραφεῖα δόξ. Ἀριστείδου 10.



Τὸ εἰδυῖσθιο τοῦ ΧΑΡΑΛΝΤ καὶ τῆς ΖΩΗΣ

Ἡ ζωὴ ἐνὸς τρομεροῦ πολεμιστοῦ

Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς μεγάλους Νορμανδούς τυχοδιώκτες, ποὺ γυροῖσαν σὲ στερεῖς καὶ θάλασσες, σκορπίζοντας παντοῦ τὸν τρόμο καὶ τὸν δέθορο ἦταν ὁ Χάραλντ, ὁ γιὸς τοῦ βασιλῆα τῆς Νορβηγίας Σιγκούρντ.

Ἐννῆθα, ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος σὲ μιά ὥδη, πᾶνω στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Νορβηγίας, ἀνάμεσα σὲ ἀνδρείους πολεμιστές, ποὺ ἦταν ἱκανώτατοι στὸ χειρισμὸ τοῦ τόξου. Ἀλλὰ προτίμησα νὰ ὑψώσω τὸ πᾶνι τοῦ καρδιοῦ μου, ποὺ ἔγινε ὁ τρόμος τῶν ἀνθρώπων ποὺ μένουσαν κοντὰ στὶς ἀκτές.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χάραλντ ἦταν τὸ πιά ἐκπληκτικὸ μυθιστόρημα ποὺ εἶχε γραφῇ ποτέ. Νεώτατος ἀκόμη, εἶχεν ἔλθει στὴν Ἀγγλία μὰς, μὲ μερικὰ ἄλλα πειρατικὰ πλοῖα, ποὺ ἐργάζονταν γιὰ δικὸ τους λογαριασμὸ τὸ καθενα χωρὶς κανένα ἄλλο σκοπὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ διαρπᾶγῃ καὶ τὴ ληστεία.

Ἀπὸ ἐκεῖ, πέρασε ἀργότερα στὶς χώρες τῆς Βαλτικῆς καὶ στὴ Ρωσσία. «Πολέμησα στὰ νεανικά μου χρόνια, ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος στὴν ὥδη ποὺ ἀναφέραμε πρὶο πᾶνω, μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Ντεννοσάιο καὶ σκότωσα τὸ νεαρὸ βασιλῆα τους.

Ξέρω νὰ κάνω ὅκτω ἀσκήσεις: στέκομαι ἀκλόνητος πᾶνω στ' ἄλογο, κολυμπῶ σὰν τὸ ψάρι, γλιστρῶ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ βέλους πᾶνω στὸ γιόνι μὲ τὰ πατινὰ μου, πετάω τὸ ἀκόντιο χωρὶς νὰ χάνω ποτὲ τὸ στόχο μου, στοίφογυρίζω μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα τὸ τεσκούρι στὰ χέρια μου, τραβάω κουπί ὅπως κανένας ἄλλος! ἀμφὶ τὴν τρικυμία δὲν φοβάμαι τίς ὑάλους, γιὰτί ἐμᾶθα νὰ ὀδηγῶ τὸ πλοῖο μου ἀνάμεσα ἀπ' αὐτές χωρὶς νὰ τίς ἐγγίξω. Κι' ὅμως μιά κόρη ἀπὸ τὴ Ρωσσία μὲ καταφρονεῖ!»

Μὲ τὴν ψυχὴ βαρειά, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ ἀποτυχία, ὁ Χάραλντ ἐγκατέλειψε τὴ Ρωσσία καὶ ἦλθε στὴν Κωνσταντινούπολι, κατὰ τὴν περίοδον τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου.

Μ' ὅλο ποὺ ἦταν γιὸς καὶ ἀδελφὸς βασιλέως, ὁ Χάραλντ δὲν δίστασε νὰ καταταχθῇ σὰν ἀπλὸς στρατιώτης στὸ σῶμα τῶν συμπατριωτῶν του Βαράγγων, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἰδιαιτέρην σωματοφυλακὴ τὸν Βυζαντινὸν ἡγεμόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας.

Οἱ Βαράγγοι ἦταν Σκανδιναοὶ τυχοδιώκτες, ποὺ εἶχαν φθάσει σὲ διάφορες ἐποχές στὸ Βυζάντιο καὶ ποὺ, κούρασμένοι ἀπὸ τὴν πειρατικὴ ζωὴ ὡς τότε, γίνονταν μισοφόροι στὴν υπηρεσία τῶν Ἑλλήνων αὐτοκρατορῶν, ὅπου εἰδείχον ἀπαράμιλλη ἀνδρεία καὶ μεγάλη αὐτοθυσία.

Ὁ Χάραλντ, γιὸς τοῦ βασιλῆα Σιγκούρντ καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλῆα Χαντράντ ποὺ βασιλεῖαν τὴν ἴδια ἐποχὴ στὴ Νορβηγία, εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπλὸς μισοφόρος, ποὺ, μὲ τὸ τεσκούρι στὸν ὦμο, φύλαγε ἔξω ἀπὸ τίς πύλες τοῦ αυτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀργότερα, πολέμησε μὲ πολλοὺς ἄλλους συμπατριώτες του στὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ τῶν Ἀράβων.

Ἀλλὰ οἱ πόλεμοι αὐτοὶ ἔκαμαν καὶ πάλι τὸ τυχοδιωκτικὸ τοῦ ἐνστικτοῦ νὰ ἐντυπῇ μὲσα στὴν ψυχὴ του. Ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία ὁ Χάραλντ ἐνεργοῦσε σύμφωνα μὲ τίς ἐμπνεύσεις τῆς στιγμῆς, συμπαράσσοντας μαζί του καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Βαράγγους μισοφόρους. Καὶ πάντοτε ἔφερνε σὲ αἴσιο πέρας καὶ τίς πρὶο δύσκολες ἐπιχειρήσεις. Ἐτσι, τὸ δνομά του, εἶχε γίνει ἀληθινὸς θόλος ἀνάμεσα στὸν αυτοκρατορικὸ στρατὸ τοῦ Βυζαντίου.

Ἀλλ' ὁ Χάραλντ δὲν ξεχνοῦσε ποτέ τὴ λαφυραγωγία. Κι' ἀπὸ κάθε ἐκστρατεία γύριζε πάντοτε μὲ πλοῖα λαφύρα καὶ ἄλλα χρήματα στὴν Κωνσταντινούπολι.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀφρική, σ' ἐνδείξει τιμῆς γιὰ τὴ μεγάλη ἀνδρεία του, τὸν τοποθέτησαν ὡς φρουρὸ στὰ ἑσωτερικὰ διαμερίσματα τοῦ ἀνακτόρου κι' ἡ θέσις αὐτὴ τοῦδινε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐσυχθῇ σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς μεγάλους ἀξιωματοῦχους τοῦ κράτους καὶ τίς κυρίες τῆς αἰῆς.

Μιά ἀπ' αὐτές, ὀνόματι Ζωή, ποὺ ἦταν στὴν ἀκολουθία τῆς αυτοκρατορίδας Θεοδώρας, ἐνέπνευσε ἕνα φλογερὸν ἔρωτα στὸν Χάραλντ.

Μιά μέρα, ποὺ ἡ νέα περνοῦσε ἀπὸ μπροστά του, ὁ γιγαντόσωμος Νορβηγὸς ἔπεσε στὰ πόδια τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐνας Βικινγκς δὲν γονατίζει ποτέ μπροστὰ σὲ κανένα, οὔτε μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν αὐτοκράτορα, γιὰτί γεννήθηκε ελεύθερος καὶ δὲν ἀναγνωρίζει κανένα ἄνθρωπο ἀνώτερό του. Μὰ μόνο ἕνας τυφλὸς, ποὺ δὲν θάξερε τί εἶζει ἡ ὁμορφιά, θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ διαφορετικὰ μπροστὰ σου...

Καὶ τῆς ἐξωμολογήθηκε μὲ θερμὰ λόγια τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Ζωὴ ἀνταποκρίθηκε στὸ αἶσθημά του καὶ σὲ λίγο οἱ δύο ἐρασταὶ ἀποφάσισαν νὰ φύγουν.

Τοῦ κάκου, ὁ Χάραλντ ζήτησε τότε νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ τρία χρόνια ποὺ τοῦ ἔμεναν ἀκόμη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ θητεία ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωσι νὰ υπηρετήσῃ. Τὸν γέμισαν μὲ δώρα, τοῦ προσέθηκαν τιμὲς καὶ ἀξιώματα ἄλλ' ἀρνήθηκαν νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἀδεια ποὺ ζητοῦσε.

Ὁ Χάραλντ φλεγόταν, ὅμως, ἀπὸ τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ Ζωὴ καὶ ἤξερε πὺς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ποτέ εὐτυχισμένος κοντὰ τῆς στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου, μ' ὅλη τὴν βασιλικὴ ἀκρόαση τοῦ, τὸν θεωροῦσαν σὰν Βάρβαρο καὶ ποτέ δὲν θὰ τοῦ ἔδιναν μιά νέα ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια σὲ γάμο.

Ἐτσι, πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ κρυφά. Ἀγόρασε λοιπὸν, ἕνα καλὸ πλοῖο, τὸ ἐξέπλισε σὲ κουρσάριο καὶ βῆκε ποὺ τοῦ εὐκόλως μερικοὺς συμπατριώτες του ποὺ ἦταν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ἐνα βράδυ, ὁ μισοφόρος Βαράγγος καὶ ἡ Ζωὴ ἐγκατέλειψαν τὸ αυτοκρατορικὸ παλάτι καὶ, λίγη ὥρα ἀργότερα, τὸ πλοῖο ποὺ εἶχαν ἀγοράσει ὁ Χάραλντ ἀνοίγονταν ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Κωνσταντινουπόλεως.



Η Γκρέτκεν Μπράουν κάτω από ένα καταρράκτη.

ΜΙΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ κινηματογραφική ταινία

Η ιδιωτική ζωή του Χίτλερ και της Εύας Μπράουν

Εμπρός σ' ελαχίστους θεατές — ίδιως δημοσιογράφους κι' αξιωματικούς — έγινε τελευταίως στη Φραγκφούρτη της Γερμανίας, η προβολή μιας ταινίας μοναδικής στο είδος της, που ο παλιός κόσμος δεν πρόκειται να την ιδεί ποτέ ολόκληρη. Το φιλμ αυτό παριστάνει σκηνές της ιδιωτικής ζωής του Χίτλερ και της Εύας Μπράουν, «γυρισμένες» απ' τόν ιδιαίτερο φωτογράφο του Φύρερ Χάινριχ Χόφμαν. Οι «μυομπίνες» που αποτελούν τα πλάνια της ταινίας αυτής, ανεκαλύφθηκαν προ δαίμονος καιρού στη Βαυαρία, σε κάποια μυστηριώδη κρύπτη, απ' τους αξιωματικούς της συμμαχικής Μυστικής Υπηρεσίας.

Στην προβολή, οι θεατές είδαν μόνον 3 «μυομπίνες», που διάρκειαν 80 λεπτά της ώρας. Ήταν ένα έγχρωμο φιλμ, χωρίς κεντρική υπόθεση βέβαια, χωρίς ήχητική συνοδεία, αλλά γεμάτο από σπαρταριστό ενδιαιρέσι. Οι πόλλες σκηνές του έχουν μια ηρωίδα: την Εύα Μπράουν. Σε δική της άλλωστε πρωτοβουλία φέρεται η θανάτωση του «γυριού» του. Πρέπει δε ν' αναγνωρίσουμε με κάθε αντικειμενικότητα ότι, αν η φιλένδα του Χίτλερ δεν είχε παλέψει με τον Χίτλερ, τον καταφέρνει πάντως αρκετά καλά εμπρός στο φακό. Μερικές σκηνές θυμίζουν τα μικρά δοκιμαστικά φιλμ, που «γυρίζονται» στο Χόλλυγουντ πριν προσηλφθί μια καινούργια ήθοποιος. Δείχνουν την Εύα να βαδίζει με χάρη ανάμεσα στους αξιωματικούς του Ράιχ, να γυμνάζεται σε μια κούνια, να κολυμπά σάν νεράιδα, να βουτάει στα κύματα σκεδόν γυμνή, να κάνει τσιμπές ή βήματα ρυθμικού χορού με τα ξανθά μαλλιά της κυμένα στους ώμους της...

Οι τουαλέτες της με τα έλκυστικά χρώματα είναι πολυάριθμες όσο κι' οι πόδες της. Άλλοτε ευφάνταστα με κοστούμι, άλλοτε με έξιωμο φόρεμα, άλλοτε με υπερμοντέρνο γαϊφί του μπάνιου. Το χρώμα που προτιμάει είναι το άσπρο. Κι' είναι αναμφισβήτητο ωμορφ, όταν ευφάνταστα ηλιοφωμένη στον ήλιο του μεσημεριού, είτε με το φως του φεγγαριού σ' ένα όρεινο ποίσι.

Όσοο η όμορφη της δεν έπιολιάζει τα θέληγτρα της αδελφής της Γκρέτκεν, συζύγου ενός απ' τους παράγοντες του κόμματος, του θεαγκλάιν. Αυτή είναι ή ήρωας της «τομμήροτερης» σκηνής του φιλμ, που δεν θά την επέτρεπε ποτέ ή λογο-

κάν» όταν έλειπε ο Χίτλερ. Στην απουσία του γάτου, χορεύουν οι ποντικοί... Άλλα το περίεργο αυτό φιλμ κλείνει κι' άλλα μυστήρια. Η Εύα ευφάνταστα συχνά μαζί με ολόγυμνα παιδιάκια. Μολοντί παίζθηκαν επίπδες επανειλημμένως τα μέρη αυτά της ταινίας οι αξιωματικοί της Μυστικής Υπηρεσίας δεν μπόρεσαν ν' αναγνωρίσουν τα παιδιάκια εκείνα — που θάχουν άλλωστε μεγαλώσει εν τω μεταξύ. Υποθέτουν ότι μερικά είναι τα παιδιά του Σπέρ και του Γκαίμπελς. Τους άποσχολεί όμως προπάντων ένα άγνωστο κοριτσάκι, ως 5 ετών, που ή Εύα το παίρνει συχνά ιδιαίτερος για να το άγκαλιάσει και να το φιλήσει. Υποψιάζονται δε μήπως πρόκειται για ή μυομπινίστ και προβληματική κόρη του Χίτλερ και της Εύας Μπράουν.

Μερικές σκηνές του φιλμ, με χαρακτηριστικό λιγώτερο ιδιωτικό, φαίνονται βγαλμένες από κάποια άγνωστη ταινία έπικαιρων. Βλέπει π.χ. κανείς να φτάνουν ή να φύγουν απ' την «άετοφωλά» διάφοροι αξιωματικοί, γκαζέδες ή φασίστες, με τις θαυμασίες (Μερσέντες) τους, και τους «Ες». Ές να τους χαιρετούν επίσημα, κάτω απ' τη σημαία με τόν άγκυλωτό σταυρό. Άλλού πάλι, εμπρός σ' ένα τραπέζακι, ο Ράιμπεντροπ άνακτεται το ταξί του με άργες κινήσεις. Ο Χίμλερ συζητεί για «υποθέσεις» με το Χένντριχ, το «Χαράπη της Πράγας». Ο ΰρσιος και μοιραίος Τσιάνο προσπαθεί να ποζάρει όσο το δυνατόν κολακευτικώτερα εμπρός στο φακό...

Ο Χίτλερ αποτελεί, όπως είπαμε, το κύριον πρόσωπον πολλών σκηνών. Άλλοτε είναι ντυμένος σάν περιηγητή, με τυρολέζικο καπέλλο και μπαμπούνη στο χέρι, άλλοτε ως αξιωματικός. Συζητεί με το Χίμλερ το Γκαίρινγκ ή τους άλλους επίτελεις του. Κάποτε ποζάρει, κυττάζοντας μελαγχολικά τις χιονισμένες βουνοκορφές ή χαϊδεύοντας το σκυλί του ή εξετάζοντας το χάρτη των έπικειρήσεων. Πάντα όμως διατηρεί το άλυσίτο ύψος του, άκόμη κι' όταν χειρονομεί σπασιωδικά...

Εκτός απ' τις 3 «μυομπίνες» που παίχθηκαν ήδη, έχουν βρεθί κι' άλλες 28. Αυτές όμως είναι άγνωστον αν και πότε θά προβληθούν, γιατί φαίνεται πως έχουν σκεάσει με ώριμους γερμανικές προσωπικότητες, που οι Σύμμαχοι δεν θέλουν να τις εκθέσουν, για διαφόρους μυστικούς λόγους...

Κούρσες βατράχων!

Αμερικανικές ιδιοτροπίες και παραξενιές

Ός τα μέσα Μαΐου 1928, κανείς Αμερικανός δεν ενδιαφερόταν για ή σοβαρή άρρώστεια ή το θάνατο ενός βατράχου. Από τότε όμως και στο έξη, οι Βάτραχοι — τουλάχιστον ώρισμένοι απ' αυτούς — άρχισαν ν' άπασχολούν τις στήλες των έφημερίδων που δημοσίευσαν συχνά τις φωτογραφίες των και τα δελτία υγείας των!

Πού ώφείλετο το ξαφνικό αυτό ενδιαφέρον για τα γκριζοπασινα άμφίβια; Στις «Βατραχοδρομίες», που είχαν την έμπνευση νά διοργανώνουν κάθε χρόνο οι κάτοικοι της μικρής όρεινης πόλεως Άντζελες Κάμπ.

Το άσυνήθιστο αυτό σπόρ βασιζόταν σ' ένα χιουμοριστικό διήγημα του Μάρκ Τουαίν, που διηγείται ή ζωή και τα κατορθώματα ενός Βατράχου. Μια ειδική Λέσχη ίδρύθηκε στο Άντζελες Κάμπ και καθιέρωσε τους κανόνες των «Βατραχοδρομιών» — τους ίδιους που εξακολουθούν νά ίσχύουν ως σήμερα.

Σύμφωνα μ' αυτούς, νικητής άνακηρύσσεται ο Βάτραχος που θά φτάσει σε μεγαλύτερη απόσταση με τρία πηδήματα στη σειρά. Τα πηδήματα αυτά πρέπει νά γίνουν μέσα σε 10 δευτερόλεπτα.

Ο ιδιοκτήτης κάθε Βατράχου μπορεί νά τόν σπρώξει, νά τόν τσιμπήσει ή νά τόν έμβασούν όπωσδήποτε άλλοιώς, αλλά στο πρώτο μόνον πηδήμα. Τα άλλα δυο εξαρτώνται άποκλειστικά απ' το κέφι και τις δυνάμεις του ζώου.

Στα 18 χρόνια που έχουν περάσει απ' την πρώτη «Βατραχοδρομία», οι ιδιοκτήτες των Βατράχων έπενδυσαν διάφορα μηχανικά συστήματα για την παρακίνηση των ζώων σε μεγαλύτερα πηδήματα. Ένα απ' αυτά π.χ. ήταν μια ηλεκτρική ράβδος, που προκαλούσε ένα ώφέλιμο και τονωτικό κλονισμό, όταν άκουμπόσε στο σώμα του Βατράχου. Στην πρακτική όμως εφαρμογή της, άπεδείχθη ότι δεν έφερε κανένα αξιόλογο αποτέλεσμα. Ο... ήλεκτρισμένος Βάτραχος δεν έδειχνε καμιά έξαιρετική διάθεση νά πηδήσει μακριά.

Άλλοι πάλι δοκίμασαν νά δώσουν στους Βατράχους, ως διεγερτικά, διάφορα γάπια, ένεσεις κλπ. Άντι όμως ν' αυξήσουν ή ζωτικότητα τους τα φάρμακα αυτά τους έφεραν συνήθως μια γενική γαλήνα, τόσο που... τους έπαιρνε ο ύπνος στη μέση του στίβου!

Άλλοι ιδιοκτήτες ύποστηρίζουν ότι οι έπιδόσεις των Βατράχων μπορούν νά καλλιεργηθούν με ή σχετική προγύναση κι' άλλοι το άποκλείουν. Πάντως, είναι γεγονός ότι τώρα οι Βάτραχοι επιτυγχάνουν καλύτερα ρεκόρ παρά στις άρχές αυτού του σπόρ. Ένώ στις πρώτες «Βατραχοδρομίες» τα τρία πηδήματα τους μαζί δεν περνούσαν το 1 μέτρο ως 1,20, τώρα κρατεί τα πρωτεία ένας Βάτραχος που έφτασε πέρυσι σε απόσταση 4,85 μέτρων. Το 1937, ένας Ιδιοκτήτης είχε δώσει στο Βάτραχό του νά καταπιή ή ζωντανή μέλισσα, που τόν έκαμε νά πηδήσει 6,40 μέτρα μακριά. Άλλα το ρεκόρ αυτό δεν έλήφθη ύπ' όψει, γιατί τα πηδήματά του έγιναν... προς τα πίσω.

Συχνά οι Βάτραχοι άποστέλλονται από μακριά για τους άγώνες και ταξιδεύουν με το τρένο, το πλοίο ή το αεροπλάνο. Το μακρινότερο ταξίδι έκαμε ένα ζευγάρι, ή «Ελένη» κι' ο «Πιέρ». Ήσαν δυο μεγάλοι γαλλικοί Βάτραχοι, που ζύγισαν ως μισή όκά ό καθένας. Ξεκίνησαν απ' ή Γαλλία με ύπερωκεάνειο, πέρασαν τόν Άτλαντικό και ή Διώρυγα τόν Παναμά κι' έφτασαν στον Άγιο Φραγκίσκο. Λίγα λεπτά όμως πριν τους ξεφορτώσουν εκεί, ή «Ελένη» πήδησε στη θάλασσα και χάθηκε. Κι' ο «Πιέρ» άπελπίσθηκε τόσο απ' την άπώλεια της συνίδας του, ώστε... ήρθε τελευταίος στους άγώνες!



Η δηλητηριάστρια Βιολέττα Νοζιέρ.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΣΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥΣ

Ανθρωπέμορφα τέρατα χωρίς καρδιά

Μία πρόχειρη στατιστική των γυναικείων εγκλημάτων, μιά πληροφορεί ότι τα 80 % των γυναικών που σκοτώνουν, έχουν περάσει τα 40 χρόνια της ηλικίας των. Τα υπόλοιπα 20 % διαπράττουν κυρίως εγκλήματα πάνω σε άναρρωμο ψυχής, άπο ζήλεια, άπο έρωτα, παιδοκτονίες κλπ.

Οι ψυχρές όμως και προμελετημένες δολοφονίες που φανερώνουν την άληθινή εγκληματική ψυχή, γίνονται σκεδόν πάντοτε μεταξύ 40 και 60 ετών. Τραγές άποδείξεις αυτού του κανόνος ήσαν οι αδελφές Σμιτ, οι αδελφές Παπέν ή δηλητηριάστρια Μορία Μπεκέρ, ή Λεονάρντα Τσαντσιούλι και τόσες άλλες.

Πρό ενός έτους περίπου, ή τρομερή Βρετόνη δηλητηριάστρια Ελένη Ζεγκαντό, είχε στείλει στον άλλο κόσμο άγνωστον πόσα ακριβώς θύματα. Σκότωσε γύρω της το θάνατο και μάλιστα δίχως σκοπό. Πλήρωσε τέλος τα εγκλήματα της στη λαμπτήρα. Ήταν ή τελευταία γυναίκα που κροατομήθηκε, γιατί από τότε έπεκράτσε ή συνήθεια να μετατρέπεται σε ισοδία ή θανατική ποινή των γυναικών. Η Ζεγκαντό ήταν μεσόκοπη.

Τα εγκλήματα που άνασταίνουν περισσότερο την κοινή γνώμη κατά τα τελευταία χρόνια, ήσαν της Βιολέττας Νοζιέρ, της νέας που είχε δηλητηριάσει τους γονείς της. Αυτή άποτέλούσε έξαιρεσι του κανόνος που άναφέραμε στην άρχή. Ήταν μιά διεστραμμένη κοπέλλα, που σήκωσε σε ύ-

ποπη περιβάλλοντα. Είχε δηλητηριάσει τόν πατέρα της κι' είχε προσπαθήσει νά κάνει το ίδιο για ή μητέρα της, για νά πάρη ή μικρή περιουσία τους. Μετά το έγκλημά της, πήγε ήσυχα ήσυχα νά χορήγη με το φίλο της Ζάν Νταμπέν, που άνηκε κι' αυτός σε άριστη οικογένεια και πού αναγκάστηκε κατόπιν απ' ή ντροπή του νά καταταχθί στη Λεγεώνα των Ξένων και νά πεθάνη στην Αφρική.

Η Βιολέττα καταδικάσθηκε εις θάνατον, αλλά ή ποινή της μετετράπη σε ισόβια. Άργότερα ή μητέρα της, που είχε γλυτώσει απ' ή δολοφονική άποπειρα, κατέβαλε όλες τις προσπάθειες για νά ή βοηθήσει και κατάφερε νά ή δοθί χάρις. Έτσι ή Βιολέττα βγήκε απ' ή φυλακή και βρήκε μάλιστα ένα θαυμαστή που την περίμενε και την παντρεύθηκε! Δεν έλπιζε βέβαια σε τέτοια τύχη και μάλιστα τόν Οκτώβριο του 1934, όταν όλο το Παρίσι, μανιασμένο έναντιον της, ζήτησε το κεφάλι της...

Η Μορία Μπεκέρ, που έπωνομάστηκε «δηλητηριάστρια της Λιένης», δικάστηκε το 1938 για 11 έξακριβωμένες δολοφονίες. Όταν έπειτα άπο την πρώτη σύλληψή της, την άφισαν προσωρινώς έλευθερία, εξακολούθησε ήσυχα νά ξεπαστρέυ ή θυμιά της. Τέλος καταδικάσθηκε εις θάνατον, αλλά δεν την έξετέλεσαν... Έμεινε ισοδίας στή φυλακή όπου και πέθανε.

Το 1933, οι αδελφές Φιλομένη και Κατερίνα Σμιτ, που έλεγαν συνήθως ότι «ό Λαντρί ήταν έρασιτέχνης κι' όχι καλλιτέχνης του εγκλήματος», έγιναν συνένοχοι του περιθόπου Σαρρέ, που τα εγκλήματα του προκαλούσαν ή φοβική όλου του κόσμου. Σε μιά έρημική βίλλα, ό Σαρρέ κι' οι δυο αδελφές δολοφονούσαν τα θύματά τους κι' έπειτα τα διέλυαν σε μιά μπανιέρα γεμάτη με βερμικλόν όξύ. Μάλιστα, ενώ ό Σαρρέ σκότωνε με το περιστρόφο τα θύματα ή Κατερίνα έβριζε σε κίνησι μιά μωρούς, κλέττα για νά σκεπάσει τους κρότους των πυροβολισμών. Κι' έπειτα μαζί με την αδελφή της έτοιμαζε το λουτρό του όξους! Μόνον ό Σαρρέ, που ήταν άντρας, πλήρωσε με ή λαμπτήρα τα εγκλήματά του.

Το ίδιο έτος άνακαλύφθηκε ένα άλλο εγκληματικό ντουέτο των αδελφών Χριστίνης και Λέας Μπριάν, που δολοφονούσαν άναίτια, άπο αιδισμό. Στη δική τους κυττάζαν γύρω με μιά έκφρασι ψυχρή κι' άσυνκίνητη. Μάλιστα οι συνήγοροί τους προσπάθησαν νά τις παρυσιάσουν ως τρελλές. Καταδικάσθηκαν εις θάνατον, χωρίς όμως νά εκτελεσθούν κι' αυτές.

Τέλος, τόν περασμένο χρόνο έκαμε πάταγο ή ύποθεση της Ιταλίδος Λεονάρντα Τσαντσιούλι. Θα την θυμόμαστε ίσως οι άναγνώστες μας γιατί γράψαμε λεπτομερώς για αυτήν. Η Τσαντσιούλι ήταν ένα άνηρωπόμορφο τέρας. Προείλκυε τα θύματά της στο σπίτι της, τα χτυπούσε μ' ένα τοσκούρι στο στήθος, κομματιαζε έπειτα τα πτώματά τους μέσα σ' ένα νεροχύτη, με ή βοήθεια ενός πριονιού και τα έλυωνε τέλος σε πυκνή διάλυσι καυστικής σόδας. Γι' αυτό έπωνομάσθηκε «σαπυνοποιός» — γιατί ή καυστική σόδα είναι ή ουσία που μεταβάλλει τα λάδια και τή λίπη σε σαπούνι.



Θεραπεία δι' ύπνωτισμού

Εύχαιοιστούμαι πολύ με ή συντροφιά των γιατρών. Πρώτα πρώτα γιατί εξασφαλίζω έτσι καλύτερα την υγεία μου κι' έπειτα γιατί μ' άρέσει ή κουβέντα τους.

Πρέπει όμως νά ξέρετε ότι έχω έμπιστευθί κάθε μέρος του σώματός μου σ' έναν ειδικό!

Ο άστυργάς μου βρίσκεται στα χέρια του δόκτορος Κουτώ. Την καρδιά μου την εξετάζει μιά φορά το μήνα ό καλύτερος καρδιολόγος του Παρισιού, κι' ό μεγάλος στοματολόγος Πεντιγιό μου κάνει πλύσεις του στομάχου κάθε τριμηνία. Εκτός όμως απ' αυτούς έχω και καμιά δωδεκαοία φίλους, νευρολόγους, ραδιολόγους, όφθαλμολόγους, χειρουργούς που τους προσκαλώ ταχτικά νά φάμε μαζί.

Μιά Βραδυά είχα στο τραπέζι μου δυο όημισμένους ψυχιάτρους, τόν δόκτορα Κάν Μπισών και τόν άρχιστο του άσύλου του Βελζίν δόκτορα Μανιδέλ, του όποιου ή περίφημη θεραπεία που γίνεται στην... άκρη των μαλλιών της κεφαλής, προκαλέσε τόσο μεγάλη έπιστημονική συζήτηση.

Είψατε στο ψάρι άκόμα ό ταν άκούσε ή συζήτηση περί τρελλών.

— Άγαπητέ μου μαϊτό, είπα στον δόκτορα Κάν Μπισών, θά ήμιασε κατενθουσιασμένοι, άνοθαίναμε ποίαν από τις θεραπείες σας θεωρείτε ως πιο πρώτοτυπη.

— Τή θεραπεία της χορμάνιας, απάντησεν ό δόκτορας Μπισών.

— Και ποιά είναι αυτή ή θεραπεία, μαϊτό;

— Ό, είναι πολύ άπλη. Η άνοθαίναμε ποίαν από τις θεραπείες σας θεωρείτε ως πιο πρώτοτυπη.

— Εδώ και τέσσερα χρόνια ήθε να μ' έπισκεφθί ένας άδύνατος κοσάρας στήθικος νέος.

— Τόν καθύπευκα.

— Άφο τόν άκοράσθηκα καλά, τόν ρώτησα, αν μπορούσε νά κάνει κάθε πέρα ήλιοθεραπεία...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

τόν άσθενή μου νά χοροπηδάει δά δισκώς...

— Τόν σκοτώνετε άπλούστατα! είπε κάποιος άστέιος.

Με μιά ματιά μου έκεραυνοβόλησα τόν αθάδη κι' έπανελάβα:

— Ελέγαστε, λοιπόν, άγαπητέ μου καθηγητά, ότι για νά έμποδίσετε τόν άσθενή σας νά χοροπηδά διαρκώς...

— Γεμίζω τις τσέπες του με μολυβένιες σφαίρες. Το βάρος τόν καθιστά δυσκίνητο κι' έτσι παύει νά χοροπηδήματά του.

— Υπέροχο, θαυμάσιο, μεγαλοφυές, άπίστευτο! ψιθυρίσαμε όλοι, ενώ ό δόκτωρ Κάν Μπισών ροφούσε το πούρο του.

Ό δόκτωρ Μανιδέλ που καθόταν δεξιά στή γυναίκα μου, δεν είχε άνοιξει άκόμα το στόμα του. Όταν τελείωσε όμως ό συνάδελφος του, γύρισε προς το μέρος του και του είπε:

— Δεν έπιχειρήσατε ποτέ σας, άγαπητέ συνάδελφε, νά θεραπεύσετε τους άσθενείς σας με τόν ύπνωτισμό;

— Νά σας πώ, δεν έχω μεγάλη έμπιστοσύνη στή μέθοδο αυτή για το λόγο, ότι κάθε φορά που προσπαθήσα ν' άποκοιμήσω έναν άρρωστο μου, άποκοιμήθηκε στο τέλος ενώ ό ίδιος από την κούρασι!

Γύρισα τότε προς τόν δόκτορα Μανιδέλ και τόν ήκέτευσα:

— Μαϊτό, έλάτε! Κάντε μας ή χάρι νά μάς διηγηθήτε μιά από τις θεραπείες σας.

— Σας βεβαιώνω ότι είχα θεραπείες πολύ συνταρακτικές. Μιά μάλιστα που έγινε διά της αὐτοπυρόλης με κρατά άκόμη σε συγκίνηση.

— Ελάτε, έλάτε! Σας άκούμε μ' άνοιχτό τα στόμα!

— Εδώ και τέσσερα χρόνια ήθε να μ' έπισκεφθί ένας άδύνατος κοσάρας στήθικος νέος.

— Τόν καθύπευκα.

— Άφο τόν άκοράσθηκα καλά, τόν ρώτησα, αν μπορούσε νά κάνει κάθε πέρα ήλιοθεραπεία...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

— «Άλλοίμονο, όχι, μου είπατε...

ἀπάντησε. Πως εἶνε δυνατόν νά κάμω ἡλιοθεραπεία, ἀφοῦ εἶμαι ὑπόαλλος καί βοσκόμενος κλεισμένος ὅλη τήν ἡμέρα σ' ἓνα ὑπόγειο γραφεῖο;»

«Καί ὅμως αὐτό εἶνε τὸ μόνον μέσον γιὰ νά σωθῇτε, τοῦ εἶπα.

«Ἐμεῖνα κατόπιν γιὰ λίγο σκεπτικός κι' εἵπαι συλλογισθῆκα, ὅτι μόνο ἡ ὑποβολή μποροῦσε νά σταματήσῃ τὸ κακό.

«Οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ σας, τὸν ῥώτησα, εἶνε σκεπασμένοι μὲ χαρτί τοσαυτοσάριες;

«Μάλιστα, ἀπάντησε.

«Νά πᾶτε ἀμέσως στίπτι σας καί νά ξεκολλήσετε τὸ χαρτί πού σκεπάζει τὸν τοῖχο, πού βρίσκεται ἀπέναντι στοῦ παρῶντο σας.

«Μ' ἐκύτταξε σαστισμένος. Ἐγὼ τότε ἐξακολουθῶσα:

«Στὸν τοῖχο αὐτὸ θὰ βάλετε νά ζωγραφίσουν φοινίκες τῆς ἐρήνου κι' ἕναν γουστὸ ῥοαῖον ἡλιο...»

«Μά γιατί ὅλ' αὐτά; μὲ ῥώτησε.

«Μὴ ῥωτᾶτε περισσώτερα. Ἄν θέλετε νά σωθῇτε, ὑπακούστε μὲ μόνον!

«Ὑστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες μ' ἐπρόσκόλασε νά τὸν ἐπισκεφθῶ στοῦ σπιτί, ἀφοῦ παρῶγγειλε, ὅτι ὅλα εἶχαν γίνει σύμφωνά μὲ τίς διαταγές μου.

«Ὅταν βρέθηκα στὴν κάμαρή του εἶδα ὅτι μὲ εἶχε ἀπεκρούσει... Ἐνας ῥοαῖος κίτρινος ἡλιος ἄπλωνε τίς ἀχίνες του ἐπάνω σὲ μιά σειρά φοινίκων.

KOLYNOS

ΜΟΔΑ

Θέλετε νά εἰσθε πάντοτε κομψή καὶ μοντέρνα;

Ἀγοράζετε κάθε μῆνα τὸ νέο Γαλλικὸ φιγουρίνι

CRINOLINE

Θὰ σᾶς βοηθήσῃ ν' ἀναδείξετε τὴ χάρι καὶ τὴ γοητεία σας καί ν' ἀποκτήσετε τὸν ἀέρα καὶ τὸ γούστο τῆς Παριζιάνας

Πωλεῖται δραχ. 2.500
Συνδρομὴ ὅρων δρ. 15.000

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Π. ΡΕΛΛΑΣ

Περικλέους 54-Τηλ. 32.898

Λατρία ΡΟΥΖ

Τὸ περιβάλλον πού χρειαζόμουν ἦταν ἑτοιμὸ... Πῶρα τότε τὴν ἀπόφασι νά ἐφαρμόσω τὴν ὑπνωτιστικὴ μου θεραπεία.

«Ἐβόλα τὸν ἀσθενή μου νά καθίσῃ σ' ἓνα φωτεινὸ ἀπέναντι, στὸν ζωγραφισμένον τοῖχο καὶ τὸν ἐκρούσῃ. Ὅταν ἐπὶ τέλους ὑπνωτισθῇ καλά, τοῦ εἶπα:

«Βρίσκειστε στὸ Ἄλγερι... Νά, ἐκεῖ εἶνε ἡ θάλασσα... Τί ὠμορφα πού λαμπεῖ ὁ ἥλιος!... Σᾶς ἀρέσει ὁ παραλιακὸς δρόμος πού γίνεται ὁ περὶπατος... Κυττάτε αὐτοὺς τοὺς ἀράπιδες μὲ τὰ μπουνουζία...»

«Ἀναπνεύετε τώρα καλά... Ἀναπνεύετε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων σας τὸν καθαρόν ἀέρα, πού θὰ σᾶς δώσῃ τὴν ὑγεία σας!...»

«Ὁ ἀσθενὴς μου πραγματικὰ ἀνέπνεε βαθεῖα.

«Ὑστερ' ἀπὸ μιά ὥρα τὸν εὐτύπησα.

«Ἡ θεραπεία αὐτὴ διὰ τῆς ὑποβολῆς προχώρησε κανονικὰ καὶ σὲ λίγες μέρες διέκρινε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς καλλιτερεύσεως. Ὁ ἀσθενὴς μου ἄλωστε ἦτο θαυμαστὸ μέντιο.

Δὲν ἦταν πιά ἀνάγκη νά τὸν κοιμῶ ἐγώ. Κάθε πρῶτὴ τὴν ὀριζμένη ὥρα ποῖν φύγη γιὰ τὸ γραφεῖο του, αὐτοῦπνῶτιζόταν, κυττάζοντας ἐπίμονα τὸν ἡλιο τοῦ ὑποθητικού Μορόκου.

«Ἐξάφνα τὸ πρῶτὸ τῆς ἐνᾶτης ἡμέρας μ' ἐφώναξεν στὸ τηλέφωνο. Ἡ θυερώσα τοῦ σπιτί τοῦ πελάτι μου μ' ἐκάλυψεν ἐπειγόντως νά τὸν ἐπισκεφθῶ.

«Γεμάτος ἐκπλήξι, ἐπήγα στὸ στίπτι τοῦ σθηκίου μου. Στὴν πόρτα βόηκα μιά καλὴ γυναικούλα πού μοῦ εἶπε ξετρολλασμένη:

«Ἄχ, γιατίρὲ... τί καταστροφή!... Ὁ κύριος πᾶει πολὺ χειρότερα... Δὲν κοιμῆται πιά ἀπὸ τὴ θέσι του... Φεβᾶμαι μὴ τὴν ἐπαθε γιὰ καλά!

«Δὲν στάθηκε ν' ἀκούσω περισσώτερα. Ἀφήσα τὴ θυερώσά νά μουμουρίζῃ κι' ἐτόρεξα στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου μου. Τὸν βόηκα πεσμένον κατὰ γῆς, ἐμπρὸς στὸ φωτεῖν... Ὁ δυστυχὴς εἶχε πεθάνει ἀπὸ... ἡλίασι!...»

Μ. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἡ βαρύτερη χαμπάνζ

Στίς μεγαλειότερες ἐκκλησίες, ὑπάρχει ἓνα ἡλεκτρικὸ ὑψάνημα πού χτυπάει τίς καμπάνες καὶ λειτουργεῖ μὲ τὴν ἀπλή πῆσι ἐνὸς κουμπιού. Μόνον ἡ ἱστορικὴ καὶ περιφημὴ ἐκκλησία τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων δὲν ἔχει καταφύγει ἀκούη στὸν ἡλεκτροισμό. Γιὰ νά χτυπήσουν λοιπὸν τὴ μεγαλειότερη καμπάνα τῆς, πού ζυγίζει 30 τόνους, χρειάζεται νά μουσκευτοῦν τέσσερες φορές στὸν ἰδωτὰ ὀκτὼ κωδωνοκρούστες.

Τὸ «φάρμακον» κατὰ τῆς ραδιενεργείας

Ὁ ἀντιναύαρχος Μπλάντυ, πού διηύθυνε τὸ πείρασμα τοῦ Μπικίνι, δηλώσε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνακάλυψαν μιά «μυστικὴν θεραπεία» τῶν ἀσθενειῶν πού προκαλεῖ ἡ ραδιενέργεια. Φαίνεται ὡστόσο ὅτι ἡ νέα αὕτη μέθοδος δὲν εἶνε ἀκούη πολὺ ἀποτελεσματικὴ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, γιαιοεὐτήκαν μόνον τὰ ζῶα πού εἶχαν ἐκτεθῇ σὲ ραδιενέργεια ὅχι πολὺ έντονη.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ζ. Β. ο. ν. ι. α. τ. ζ. η. ν. Προσωπῶν: ΣΙΩΝΙΖΩ, ΧΟΗ, ΕΝΗΓΑ, ΓΟΝ, ΑΜΑΞΙΩΝ, ΗΧΗΣΑ καὶ ἄλλες λέξεις καταστρέφουν τὸ σταυρολεξὸ σας. Στὸ μέλλον ἀποφεύγετε τίς γενικές καὶ τίς αἰτιατικές καὶ προσέχετε περισσότερο σ' ἐπὶ γράφετε. Κ. Π. λ. ι. α. γ. κ. α. ν. Λάρισα: Μὲ μερικές ἐλαφρὲς τροποποιήσεις τὸ σταυρολεξὸ σας θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του, Μ. Μ.: Δὲν καταλάβαμε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὸ γράμμα σας. Ποῖος ἀπ' ὅλους σᾶς ἀποφάνηκε; Ὁ κ. Λειβαδίτης: «Μιά καρδιά πού πονεῖ! Δὲν δημοσιεύουμε συνεργασία ἀναγνώστων. Ἐχομε ἐξηγήσει τοὺς λόγους. Γ. Κ. ὁ φ. τ. η. ν. Πειραιά: Δὲν ἀμφισβάλουμε ὅτι θὰ εἴσατε καλὸς «ποιηματογράφος», ὅπως μᾶς γράφετε, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νά σᾶς χρησιμοποιήσουμε. «Χ. Ψ.». Τακτικὴν ἀναγνώστριν: Στείlate τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας. Θὰ δοθῇ στὸ συνεργάτη μας, Δ. Ξ. η. ρ. ο. υ. χ. α. κ. η. ν. Ἐνταῦθα: Δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ σειρά του. Κάποτε λίγη ὑπομονή. Θὰ δημοσιευθῇ. Π. ο. λ. υ. τ. ι. μ. η. Β.: Στείlate τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας. Θὰ δοθῇ στὸ συνεργάτη μας, «Δ. υ. ὁ. Κ. ο. θ. ὁ. ν. ι. α.», Θεσσαλονίκη: Ἐργάζονται σὲ διάφορες ἐταιρείες. Γράψτε: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. N. Π. I., Αἴγιον: Γράψτε: Ladies' Home Journal, Independence Square, Philadelphia 5, Pa. U. S. A. A. Π. Πάτρας: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Δὲν δημοσιεύουμε ὅμως συνεργασία ἀναγνώστων. «Μ. ι. κ. Μ. α. β. ι. κ. α.», Ἡράκλειον: Γράψτε στὴν Ἀγγλία. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε πολὺ πιθανὸν νά στείλουν τὸ γράμμα σας στὴ νέα διεύθυνσί του, Β. Π. τ. ρ. α. γ. ε. λ. λ. η. ν. Μυτιλήνη: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ διήγημά σας ἔχει πολλὰ προτερήματα. Μᾶς ἀρεσε. Ἀλλὰ, δὲν ξέρετε ὅτι δὲν δημοσιεύουμε συνεργασία ἀναγνώστων; «Α. ν. τ. λ. ε. ρ.», Ἐνταῦθα: Τὸ ποιήμα σας εἶνε ἀρκετὰ καλὸ. Ἀλλὰ δὲν δημοσιεύουμε. Π. Ν. ο. σ. τ. α. λ. γ. ὁ. ν. Μεσσηνία: Τὸ πρῶτο γράμμα καὶ τὸ ποιήμα σας δεῖχνουν πᾶς θὰ γράφετε καλὰ, ἐν κατακλείδι περὶσσότερο τὸ ταλέντο σας. Ἐργασθεῖτε μ' ἐπιμονή καὶ θέλησι, Μ. Χ.: Βόλον: Γράψτε τοὺς στὰ γραφεῖα μας. Τὰ γράμματά σας θὰ τοὺς δοθού. «Η. Η.», Ἀργυροπόλιον: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ φωτογραφία. «Β. ο. λ. γ. ρ. ο. κ. α. ρ. ο. κ. ο. ν.», Ἐνταῦθα: Αὐτὰ τὰ ζητήματα κανονίζονται ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς συνεργάτες μας. Προσπαθοῦμε νά εὐχαριστήσουμε ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας, Κ. Σ. Π. ρ. ὁ. τ. ο. π. α. π. α.: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ποιήμα. Εἶνε πολὺ καλὸ. Χ. Δ. Ε. ὁ. α. γ. γ. ε. λ. ι. δ. η. ν. Ἐνταῦθα: Τὸ χιούμορ εἶνε τόσο ἀπώ, ὥστε δὲν περάει κανένα. Βρήκαμε ὅμως πολὺ λογικὲς τίς ἀποφάσεις σας. «Μ. ι. κ. ρ. η. Θ. ε. σ. σ. α. λ. ο. ν. ι. κ. ι. α.», Στείlate τὸ γράμμα σας στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἀθηνῶν. Ν. ε. λ. λ. η. Ι. Κομοτηνὴ: Εὐχαριστῶς σᾶς δίνουμε τὴ διεύθυνσί τοῦ συνδέτου Κλάρενς Μπράουν, Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S. A. Χ. Γ. Χ. ρ. η. σ. τ. ο. δ. ο. υ. λ. α. κ. η. ν. Χαλκίς: Ἡ διεύθυνσις τῆς Μόρρας Βίκερς εἶνε: Warner Bros. Studios, Calif. U. S. A. Δημοσιεύουμε τοὺς ὁροὺς ἐγγράφῃς συνδρομῆς σ' ἄλλη σελίδα. Τὰ τεύχη πού θέλετε ὑπάρχουν καὶ τιμῶνται 1.000 δραχ. ἕκαστον. «Δ. υ. ὁ. ἀ. ν. α. γ. ν. ὁ. σ. τ. ρ. ι. ε. ρ. ι. ε. ρ.», Ἡ διεύθυνσις πού θέλετε εἶνε: Paramount Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Τὸ ἄλλο ὄνομα δὲν εἶνε εὐαγάνωστο. Γιὰ τὸ φάρμακο πού θέλετε, γράψτε στὸ κ. Λαδὸ, στὰ γραφεῖα μας. Β. α. σ. ι. λ. ε. ι. ο. ν. Μ. α. λ. Θεσσαλονίκη: Ἡ διεύθυνσις τῆς «Βεντέττας» πού σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε: Fox Film Studios Hollywood, Calif. U. S. A. Τὰ σταυρολέξα μπορεῖτε νά τὰ στείlate. «Α. χ. ὁ. ρ. ι. σ. τ. ο. ν. φ. ι. λ. ο. ν. τ. οῦ. Θ. η. σ. α. υ. ρ. ο. υ.», Σπάρτη: Ἡ διεύθυνσις τῆς Μαρίας Μοντέλ καὶ τῆς Μόρρας Βίκερς εἶνε: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U. S. A. Α. Κ. Χ. λ. ο. υ. δ. ε. ρ. α. κ. η. ν. Σητεία: Ὁ «Ρεμβασμός» μᾶς ἀρεσε. Ἀσκηθῇτε περισσότερο. Ὅσο γιὰ τὴ δημοσίευσί του, θὰ διαβάσατε ἀσφαλῶς τίς προηγούμενες δηλώσεις μας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. «Ι. θ. α. κ. η. Α. Α.», Ζητήστε σχετικές πληροφορίες ἀπὸ τὸν «Ἐνωσὶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν». Μ. Ρ. α. φ. τ. ο. π. ο. λ. ο. ν. Ἐξαγωγή. Ἰθάκη: «Collier's», Springfield, Ohio, U. S. A. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς νέους.

Τὸ τυρὶ καί... οἱ κρατῆρες τῆς Σελήνης

Ἡ θεωρία ἐνὸς Γάλλου ἱκτροδικαστοῦ

Ἐνας Γάλλος ἱκτροδικαστὴς διετύπωσε μιά καινούρια θεωρία γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῶν κρατῆρων τῆς Σελήνης.

Ἡ μυστηριώδης μορφή τῆς ἐπιφανείας τοῦ δορυφόρου μας, γεμάτης ἀπὸ τεράστια «ἠφαίστεια», εἶχε προκαλέσει πάντοτε τὴν περιέργειάν τῶν ἐπιστημόνων, πού εἶχαν καταλήξει σὲ διάφορες ἀντιφατικές ὑποθέσεις. Ἡ πῖς πρόσφατὴ ἀπ' ἐπὶ ὑποθέσεις αὐτῆς στήριζαν τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια. Ὑποστήριζε δηλαδὴ ὅτι, σὲ πολὺ μακρινὴ ἐποχὴ, συνέβη στὴ Σελήνῃ μιά «ἀτομικὴ» ἐκρήξις, πού μετεδόθη σ' ὁλόκληρον τὸν πλανήτη καὶ τοῦδωσε αὐτὴ τὴ χαοδὴ μορφή.

Τώρα λοιπὸν ὁ Γάλλος ἱκτροδικαστὴς παραδέχεται ὅτι τὰ τεράστια «κωνία» τῆς Σελήνης δημιουργήθηκαν ἀπὸ ξένα σώματα, δηλαδὴ ἀπὸ μιά βροχὴ διαπύρων καὶ μαλακῶν μετεώρων, πούπεσαν μὲ ὀρμὴ πάνω στὸ δορυφόρο μας καὶ πῆραν τὴ μορφή τῶν «κρατῆρων».

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἤρθε μὲ παράξενο τρόπο: Ἐγὼ δεῖντοῦσε μιά μέρα μὲ τὴν οἰκονομεῖα του, τὸ μικρότερον παιδί του, ἡλικίας 5 ἐτῶν, ἀνέθηκε σ' ἓνα καθίσμα κι' ἄφησε νά πέσῃ ἀπὸ ψηλὰ μέσα στὸ πιάτο τοῦ ἐνα κομμάτι μαλακὸ τυρὶ πού τοῦ εἶχαν σερβίρει γιὰ ἐπιδόρπιο. Ὁ πατέρας τὸ χαστούκισε γιὰ τὴν ἀταξία του, ὅταν ὅμως κύτταξε κατόπιν τὸ σῆμα πού εἶχε πάρει τὸ τυρὶ πέφτοντας στὸ πιάτο, εἶμινε καταπληκτὸς: Σχημάτιζε ἓνα κῶνο, μὲ μιά βαθειὰ κοιλότητα στὸ κέντρον. Ἐμοιάζε δηλαδὴ καταπληκτικὰ μὲ μικρὸ ἠφαίστειο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὁ γιὰτρός δὲν ἔδωσε περισσώτερη σημασία στὸ πρᾶγμα. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ ξαναδομήθηκε κι' ἐπιχείρησε ἓνα πείραμα ἀνάλογο: Ἐβόλε ἓνα τζάμι πάνω στὸ τραπέζι κι' ἄφησε νά πέσουν ἀπὸ ψηλὰ στὴν ἐπιφάνειά του χοντρές σταγόνες ἀναλυμένου γύψου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικὸ. Ὁ γιὰτρός τράβηξε μιά φωτογραφία, πούμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τοὺς κρατῆρες τῆς Σελήνης, ὥστε ἀσπότηθηκαν πολλοὶ εἰδικοί.

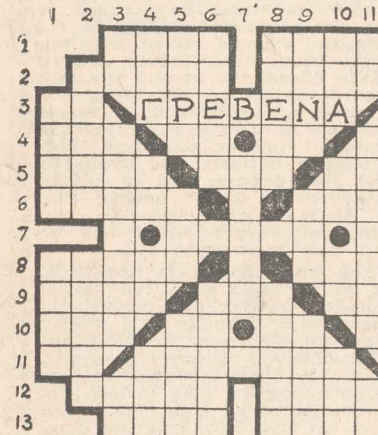
Ὁ Γάλλος ἐπιστῆμων συνεχίζει τὰ πειράματά του καὶ συντάσσει ἓνα ὑπόμνημα, πού θὰ τὸ ὑποβάλῃ στὴν Ἀκαδημία.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἄνω-κάτω Σταυρολέξον

Ἄντι ἐξηγήσεων, σᾶς παραθέτομε κατωτέρω τίς ἰδίες τίς λέξεις πού προκύπτει νά τοποθετήσετε ἐντὸς τοῦ σταυρολέξου, ἀλλὰ κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ἡ μεγάλη διασταύρωσις τῶν λέξεων



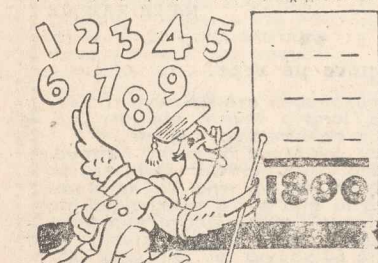
θὰ σᾶς διευκολύνῃ πολὺ στὴ λύσι. Ἐπειδὴ ὅμως κάθε ἀρχὴ εἶνε δυσκολὴ, κάνομε ἐμῆς τὸ πρῶτο βῆμα τοποθετώντας τὴν λέξι

ΓΡΕΒΕΝΑ
Καὶ τώρα νά οἱ ὑπόλοιπες πρὸς τοποθετήσιν λέξεις, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:
ΑΒΓ - ΑΗΡ - ΑΙΧΜΗΡΑ - ΑΜ - ΑΝ - ΑΝΑ(2) - ΑΝΕΜΗ - ΑΝΙΣΑ - ΑΠΟ - ΑΡΑΣ - ΑΣ - ΑΣΑΝ - ΑΣΙΝΗ.

ΔΑΣ - ΔΕ - ΔΙΧΩΣ.
ΕΝΑΣ - ΕΤΕΡΑ - ΕΤΟΣ - ΕΡΩΣ
ΗΡΑ(2) - ΗΡΑΙΑ.
ΙΡΙΣ - ΙΣ(2) - ΙΣΟΣ.
ΚΑ - ΚΑΤΑ.
ΛΑΒΩΝ - ΛΑΜΙΑ - ΛΑΠΩΝ - ΛΙΜΑ.
ΜΑΙΑ - ΜΑΡΙΣ - ΜΕ - ΜΙΝΩΣ - ΜΙΣ - ΜΩΡΑ.
ΝΑ - ΝΑΜΑ - ΝΗΣΙΑ - ΝΟΗΜΑ
ΟΔΗΓΩ - ΟΚΑ - ΟΝΑΡ - ΟΟ - ΟΡΙΣΜΟΣ.
ΠΑΛΛΗΝΗ - ΠΑΝ.
ΡΕ - ΡΩ - ΡΩΣΙΑ.
ΣΑΝ - ΣΕΛΑΣ - ΣΙ(2) - ΣΙΓΩ - ΣΧΗΜΑ.
ΤΟΚΙΟ - ΤΟΝΩ - ΤΩΡΑ.
ΧΙ.
ΩΝ

Τὸ 2 μέσα σὲ παρένθεσι σημαίνει ὅτι ἡ λέξι κοντὰ στὴν ὁποία βρίσκεται θὰ χρησιμοποιηθῇ δύο φορές.
Γιὰ νά βρῆτε τὴν σωστὴ λύσι πρέπει νά χρησιμοποιήσατε ὅλες τίς λέξεις καὶ ἀκριβῶς ὅπως σᾶς τίς παραθέτομε, ἀλλὰ μὲ ἄλλη βεβαίως σειρά.

Σύνολον 1800
Μὲ τοὺς ἐνῆνα πρώτους ἀριθμοὺς, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9, σχηματίσατε



3 ἀριθμοὺς ἀπὸ τρία ψηφία τὸν καθένα, ὥστε ὅσοι, προσθέτοντες τοὺς, νά ἔχετε ὡς σύνολον 1.800.

Μιά συγγένει

Ἐνα ἄτομο λέει σ' ἓνα ἄλλο: — Τοῦ παιδιοῦ μου ὁ πατέρας εἶναι μοναχοπαῖδι τοῦ πατέρα σου. Ποιά συγγένεια ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀτόμων;

Ὁ πολλαπλασιασμός

Στὸν παρακάτω πολλαπλασιασμό, ἀντικαταστήσατε τὰ ἐρωτηματικὰ μὲ τὰ ἀριθμητικὰ ψηφία πού λείπουν, ὥστε ὡς νά γίνωνται σωστὰ οἱ πράξεις:

149064
298128
670788
447192
517401144

Ρόμβος

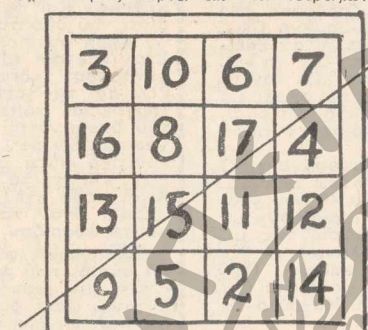
Συμπληρώσατε τίς παρακάτω λέξεις, ἔτσι ὥστε νά διαβάωνται οἱ ἰδίες σὲ κάθε ὁριζοντία γραμμὴ καὶ στὴν ἀντίστοιχὴ κατακόρυφῃ στήλῃ:

1 2 3 4 5 6 7
1 Α
2 Ι
3 Σ
4 Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
5 Π
6 Ο
7 Σ
2) Βρίσκεται τὸ πρόσωπό μας.
3) Ὁ ἀπολυτρώσις, ὁ ἀπαλλάξας (ἀρχ.).
5) Καθαρίζει τοὺς λεκέδες.
6) Ὁ γυῖος, σὲ μιά ξένη γλῶσσα.

Ἀλφαριθμητικὴ πρόσθεσις
Ρ Π Ν Ε
Α Σ Η Κ
Ι Κ Π Α
Κ Ε Π Η Σ

Τὰ παραπάνω ψηφία θὰ σᾶς δώσουν μιά κανονικὴ πρόσθεσι, ἀν στὴ θέσι τοὺς βάλετε ἀριθμοὺς μονοψηφίους. Ἡ ἀντιστοιχία γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν πρέπει γιὰνί τέτοια, ὥστε οἱ ἀριθμοὶ ἀπ' τὸ 1 ὠς τὸ 9 κατὰ σειράν ν' ἀντιστοιχούν στὸ ἐννεαψηφίον ὄνομα μιάς πόλεως τῆς Ἑλλάδος. Γιὰ νά σᾶς βοηθήσουμε, σᾶς λέμε ὅτι τὸ Κ εἶναι 1, τὸ Ε εἶναι 5 καὶ τὸ Η εἶναι 7.

Τὸ μεγαλύτερον σύνολον
Ἡ εὐθεία γραμμὴ πού διασχίζει τὸ σχέδιό μας περνᾷ ἀπ' τὰ τετραγωνί-



δια: 9, 13, 15, 11, 17, 4 καὶ 7, δίνοντάς μας ἓνα σύνολον: 9 + 13 + 15 + 11 + 17 + 4 + 7 = 76
Ἀπὸ ποιά τετραγωνίδια πρέπει νά περάσῃ ἡ γραμμὴ αὐτὴ γιὰ νά μᾶς δώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερον σύνολον ἀριθμῶν;

Λέξεις
Προσπαθήσατε νά βρῆτε 15 λέξεις ἀπὸ ἕξ γραμμάτια ἡ καθεμιά, οἱ ὁποῖες νά λήγουν ὅλες σὲ «ΝΗ».
Καὶ οἱ 15 λέξεις πρέπει νά εἶναι ὁνομαστικὰ στὴν ὀνομαστικὴ καὶ ὄχι ἐπίθετα ἢ ρήματα.
Π. χ.: ΓΙΣΜΗΝΗ

Τὸ μεριδίον τοῦ
Ὁ Γιῶργος βιάζεται ἓνα πρῶτὸ νά πάῃ στὸ γραφεῖο του. Πάρνει λοιπὸν ταξί. Στὰ μιά ἀκρίδες τοῦ δρόμου βιάσκει τὸ συνάδελφό του Νίκο καὶ τὸν παίρνει κι' αὐτὸν μὲ τὸ αὐτοκίνητό ὡς τὸ γραφεῖο. Τὸ μεσημέρι, φεύγουν πάλι μαζὶ ἀπ' τὸ γραφεῖο, ξαναπαίρνουν ταξί κι' ὁ Νίκος κατεβαίνει πάλι στὰ μᾶς τοῦ δρόμου. Ἐπ' μένει ὅμως νά πληρώσῃ τὸ μεριδίον του, τόσο γιὰ τὴν πρῶτὴν ὁδὸ καὶ γιὰ τὴν μεσημέριαν αὐτοκίνητά. Πόσα χρήματα τοῦ ἀνίστοχον, ἐφ' ὅσον ὁ Γιῶργος, πού πληρώσε τὰ δύο ταξί, ἔδωσε ἐν ὅλῳ 8 χιλιάρες;

Δι' λύσεις στὴ σελίδα 50



Ζοῦσε μιά φορά ἓνας βασιλῆας πού εἶχε δύο γυιούς. Μὰ ἐπειδὴ εἶχε ξεδεῖπει ὅλους τοὺς θησαυροὺς του ὅταν πέθανε δὲν ἀπόμεινε τίποτα γιὰ ν' ἀφήσῃ στὰ παιδιά του.

Ἀφῆσε μόνον γιὰ κληρονομία στὸν ἓνα τ' ἀλογό του καὶ στὸν ἄλλο τὴ χρυσοκέντητὴ σέλλα του.

Ὁ μεγαλειότερος γυῖος βγῆκε τότε στὴν πόλιν νά πούλησῃ τὴ χρυσο σέλλα. Ἐκεῖ συνάντησε ἓναν παμπόνηρο σπανὸ πού τοῦ εἶπε:

— Ὅποιος πῇ ἀπ' τοὺς δύο μας τὸ μεγαλύτερο ψέμμα θὰ κερδίῃ. Ἄν κερδίῃς ἐγώ, θὰ πάρῃς ὅλα μου τὰ χρήματα. Μὰ ἂν κερδίω ἐγὼ θὰ πάρῃ τὴ χρυσοκέντητὴ σέλλα σου.

Τὸ βασιλόπουλο δέχτηκε κι' ἄρχισε ν' ἀραδιάζῃ ἓνα σωρὸ ψέμματα.

Ἄμα τελείωσε ἄρχισε κι' ὁ σπανὸς νά λῆψι τὸ δικό του:

— Μία φορά εἶχα ἓνα γάϊδαρο κι' ἔφαγε τόσα πολὺ κολοκύθια πού ἔσκασε. Δὲν πέρασε πολὺ καιρὸς κι' ἀπ' τὴν κοιλιά του φύτρωσε μιά κολοκύθια μεγάλη ὡς τὸν οὐρανόν. Ἀπὸ κατὰ σὲ κόμπο πατοῦσα κι' ἀνέβαινα ὅταν θέλα ὡς τ' ἀστέρια καὶ πάλι ξανακατέβαινα!...

Ὅταν τελείωσε ρώτησε τὸ βασιλόπουλο:

— Καὶ τώρα τί λές; Σὲ πέρασα στὰ ψέμματα νοὶ ἢ ὄχι;

Τὸ βασιλόπουλο τοῦ εἶπε:

— Μὲ κέρδισες.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ὅπως εἶχαν συμφωνήσει τὴ χρυσοκέντητὴ σέλλα



Τέσσερα γράμματα

25 Σεπτεμβρίου 1941

«Αγαπητέ μου Ζάν. Μένω κατὰ πληκτική, όταν σκεπτόμαι ό,τι συνέβη χθές το βράδυ. Έσεις, ό κυνικός, ό «σκλήρος άντρας», να λυώσε από τρυφερότητα έπί τρείς ώρες και να μου προτείνετε στο τέλος να ενώσουμε τη ζωή μας! Μετά τον κινηματογράφο, σάς πρόσφερα τό τοσή έντελώς άθωα, σάς τ' όρκίζομαι! Δέν ήταν ωστόσο, σωστό να καλέσω στο σπίτι μου, στή 1 ή νύχτα, έναν άνθρωπο τόσο... έπικίνδυνον σάν εσάς! Γιατί πρέπει να παραδεχόητε ότι ένας ζωντοχάρος δέν έχει τίποτε τό καθηνωχαστικό κι' άν άκόμη είνε πατέρας, όπως έσεις, Άλθεις, δέν έχω ιδή ποτέ τό παιδί σας. Είνε κορίτσι ή άγόρι; Δέν μου μιλάτε καθόλου κι' αυτό.»

«Γνωρίζομαστε από μήνες, Ζάν. Τρώμε μαζί σχεδόν κάθε μεσημέρι στο ίδιο ρεστοράν. Δέν συνέβη ποτέ τίποτε μεταξύ μας. Πώς λοιπόν έτσι ξαφνικά;...»

«Στην άρχή μου φερθήκατε σάν φίλος. «Δέν μ' άρέσετε ως γυναίκα» μου δήλωσατε ώμα. Πράγμα που δέν μάς έμπόδισε να γίνουμε καλοί φίλοι. Τί σάς έπιασε χθές τό βράδυ και θέλατε σώνει και καλά να βγείτε μαζί μου έδώ; Άφου δέχθηκα, σκεπτόμουν έπειτα όλο τό άπόγεμα: «Όχι, δέν θα πάω!» Στο τέλος, δίκως να κολοέζω τό γιατί, ήρθα στο ραντεβού μας, έλπιζόντας πως ήμουν καθυστέρημένη κι' ότι θαάτε φύγει πιά, έσεις που δέν είδατε πολύ ύπομονητικός. «Ε, κοίνα όμως λάθος: «Επτάσας στήν ώρα μου και σάς βρήκα εκεί!»

«Ημουν έδώ φρενών με τόν έαυτό μου, όλη την ώρα τού φαγητού! Έσεις βέβαια με νομίζατε καταγοητευμένη. Είπατε ένας άντρας σάν όλους τούς άλλους... Όταν σάς καμυέλασα, στών κινηματογράφο, τί πιστώσατε;... Χαιρόμολοι γιατί τό κάθισμα μου ήταν άνετο και τό φίλο καλό. Και σείς... έσεις με φίλησατε! Σάστια τόσο τί στιγμή έκείνη ώστε δέν σάς χαστούκιω, κι' έτσι συμπέρανε πως με είχατε κατακτίσει κι' όλος. Τί μεγάλη ιδέα πούκατε για τόν έαυτό σας!»

«Τέλος, ήρθε ή πρόσκληση για τό περίφημο έκεינו τοσή στο σπίτι μου, θάνακα εύπιστη, άφελής.»

«Ε λοιπόν Ζάν, σάς παρακάτω πολύ να σταματήσουμε ως έδώ. Σας στέλνω αυτό τό γράμμα σήμε-ρα τό πρωί, με τήν καμπαριέρα μου για να τό λάβατε έγκαιρως. Έτσι, τό μεσημέρι στο ρεστοράν, έμπα ρεσόνουμε να σφίζουμε ό ένας τό χέρι τού άλλου σάν πάντα.»

«Μή διατηρήσετε καμιά έλπιδα...»

Renaissance

«Αριστον τουωτικών φάρμακων τών τοίκων. Έπαναφέρει τό χρώμα τών άσπρισμένων τοίχων εϊς τό άσπικόν μαύρον. κοστάν ή ξανθή έντός όλίγων ήμερών. Έπιτυχία 100% Πωλείται στήν Φαρμακαποθήκη Ν ΒΑΚΗΣ & Σία

Κάνινγος 11 Τηλ. 28-435 και στήν Έταιρία «ΦΑΡΜΕΤ» Κάνινγος 15 Τηλ. 26-030

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Χειρουργός - Όδοντίατρος
Χολοκοτρώνη 34. — Τηλ. 26-92
Δέχεται καθ' έκάστην.

και μή ζητήστε να ζαναπαίξετε τέτοιον κουτό ρόλο!.

★

2 Μαΐου 1944

«Μικρέ μου, αγαπημένο μου Ζάν. Μούφνες, για μία άκόμη φορά, και πέρασα μία μέρα τρομερή και γλυ-κειά συγχρόνως διψώντας τό χεί-λια σου ή νοιώθοντας τό άκόμη πά-νω στή δικιά μου... Ξέρω, ή ρέπει ή φύγνι. Σκέφτον όμως πόσες φο-ρές χωριστήκαμε κι' όλας, στους 31 μήνες τού γάμου μας!»

«Ό γάμος αυτός... Έταν μία κουτή και θαυμάσια συγχρόνως πε-ριπέτεια... Όσο σκεπτόμαι πως σούγραψα να μή διατηρήσεις καμ-μιά έλπιδα!... Μα πως μπορούσα να ξέρω ότι σ' άγαπούσα κι' ιδ-ας... κι' ότι ήταν πιά πολύ άργά;»

«Δέν συγχώρω άκόμη τόν έαυτό μου για τό άνόητο έκεינו γράμμα, που θα μπορούσε να μάς χωρίση για πάντα... Έχω γίνει μία κουτή γυναίκα! Μα όλες γίνονται έ-τσι, όταν αγαπάνε. Κι' έγώ σ' αγα-πώ, σ' αγαπώ, σε θέλω κοντά μου... χωρίς να μάς χωρίξη κανείς! Ά-ναρωτιέμαι κάπου - κάπου άν θα ζήλέψω όταν θα όταση ή κόρη σου. Μή μου έπτάς ναμια λογική, σε ί-κετεύω! Είμαι, και πάρα πολύ μά-λιστα, Δέν σου γράφω, παρά τό έ-να δέκατον άπ' όσα περνούν άπ-τό μυαλό μου...»

«Θα σε περιμένω με λαχτάρα. Σε φίλω τρελλά.»

★

12 Σεπτεμβρίου 1946

«Αγαπητέ μου. Όχι, αδύνατον. Είχαμε τήν αδυναμία να περατεί-νουμε έπί 5 χρόνια τό λάθος μας, κι' έγώ έκομα τί βλακεία να σε πιστώσω. Γιατί όμως να καταστρέ-ψω τό λίγα ώςία χρόνια που μου μένουν άκόμη να ζωω; Είπαμε πράγματα που μάς χωρίζουν πιά για πάντα. Τελείωσαν όλα.»

«Με κατηγόρησε για ζήλιαρά, σπάταλη, έγωιστρια κι' άνόητη. Με συχωρείς δέν θάμια πιά τέτοια, έφ' όσον δέν θα βρίσκωμια κοντά σου για να σ' ένοχλώ και να σε κάνω να κάνεις τόν κοινό σου.»

«Κι' όμως άλλοτε παρακαλούσα να μή φύγνι ποτέ από κοντά μου... Πόσο αλλάζουν οι καρδιές! Τώρα σε ίκετεύω να μην ξαναήρθης πιά.»

«Μου γράφετε πως δέν μπορείς να καταλάβεις τί έπαθα... Θα σου εξήγησω λοιπόν. Τί πτώσας στο μάρ Παρνέι, τήν περσινή Πέμ-πτη, μαζί με τήν κοπελίτσα έκει-νη, που τήν κρατούσε άπ' τί μέ-ση; «Ηρθα κι' έγώ εκεί, με τόν ά-δεφό μου, που με είχε φέρει με τό αυτοκίνητό του άπ' τό Έπενβαί, ένώ έγώ δέν με περιμένας παρά τό βράδυ.»

«Όταν σε είδα, ζανάφυγα μαζί του, δίκως να προκαλέσω σκάνδα-λο. Αναγνωρίζω ότι τό 40 μου χρό-νια δέν μπορούν να παραβήγνι με τό όρσορά ναϊάτα άσής τής μι-κρός. Τή παραχωρώ λοιπόν τί θέ-σι μου. Να γιατί σ' αφήνω! Όχι, δέν ύποφέρω. Νοιώθω μόνο μία βε-βαιία άπδια για τί ζωή. Μα αυτό εϊ-νε δουλειά δική μου.»

★

26 Σεπτεμβρίου 1946

«Λατρεία μου. Κλείνουν σήμε-ρα 5 χρόνια από τότε... Τά όρω σου με ζετρελλαναν. Η πουντριέρα, τό πασομάκια, ήταν θαύμα. Σ' εύχα-ριστούμε κι' οι δύο θερμά.»

«Είμαι ευτυχισμένη όσο ποτέ, ά-πό τότε που βρίσκεσαι κοντά μου ή Ζανέτ. Έχω δίπλα μου κατή δικό σου. Είνε τόσο αξιολάτρευτη, ή Ζανέτ! Σου μοιάζει τόσο πολύ!...»

«Τί άνόητη που ήμουν! Πως δέν πρόσεξα αυτή τήν όμοιότητα όταν τήν πρωτοείδα;...»

«Μα δέν υπορούσα να μαντέψω ότι, ένώ έγώ βρίσκωμια στο Έπερ-ναι, θάσταν ή κόρη σου, χωρίς να μάς έχη προειδοποίησι... Κι' έσύ μου έστειλες τήν ίδια, ως άπάντησι τού γράμματός που σούχα στείλει για να χωρίσουμε!»

«Σε περιμένω. Σαναγύρισε γρή-γορα. Σ' αγαπώ σάν τρελλά... Μή μ' άφισας πιά, στο ζήτη γονατιστή! Είνε άνέκδοταση έντυχια για μένα να νοιώθω πως μ' αγαπάς πάντα.»

«Η γυναικα σου! Τη λατρεύω τώρα κι' έγώ. Ζανέτ.»

Π. BANTAM

Τò παράξενο φαινόμενο ΤΟΥ «ΦΘΟΡΙΣΜΟΥ»

Και ό άγών κατά τού έγκλήματος

Σ' ένα άστυνομικό διήγημα, ό δολοφόνος άνα-καλύπτεται από μερικά ίχνη άσπρίνης, που γίνον-ται φωτεινά άν έκτεθούν σε υπεριώδεις άκτίνες.

Τò φαινόμενον αυτό ονομάζεται «φθορισμός», συ-ναντάται δέ σε διάφορες χημικές ουσίες. Είχε πα-ρατηρηή προ έκατοντάδων έτών. Πρώτος όμως ό Άγγλος Τζωρτζ Στάκ έδωσε τόν όρισμό του, στή 1852. Σύμφωνα μ' αυτό τόν όρισμό, φθορισμός είνε ή ιδιότης πολλών ουσιών ή άπορροφούν φωτεινές άκτίνες και ή άποδιδούν κατόπιν ένας μέρος τούς ως άκτίνες μεγαλύτερου «μήκους κύματος». Έτσι λοιπόν και οι υπεριώδεις άκτίνες, που υπάρχουν μέσα στο φως άλλα είνε άόρατες για τό ανθρώ-πινο μάτι, μεταβάλλονται σε άλλες, όρατες, δια-φόρων χρωμάτων. Άν π.χ. πέσουν πάνω σ' ένα κομμάτι τού όρυκτού που λέγεται «φθορίτης», τό κάνουν να λάμψη μ' ένα ώραίο μπλε φως.

Τò φαινόμενον τού φθορισμού έχει προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στών άγώνων κατά τού έγκλή-ματος. Με τίς υπεριώδεις άκτίνες, διακρίνονται α-μέσως «άόρατοι» μελάνια ή ουσίματα με χημικά μέσα. Μία χαρακτηριστική περίπτωση ήταν ή έξής: Η άστυνομία τού Έδιμβούργου έζέτασε τελευταίως με υπεριώδεις άκτίνες τήν άδεια κυκλοφορίας μιας μοτοσυκλέτας κι' ανακάλυψε ότι είχε έκδοθή άρ-κίως για άλλη μοτοσυκλέττα κι' είχε πλαστογρα-φηθή με τό ούσιμα και τήν αντίκατάστασι μερι-κών λέξεων. Η ανακάλυψι αυτή άπέτέλεσε τό πρώτο βήμα για τί συλληψη μιας ληποδυνικής συμ-μορίας. Όταν συλληφθήσαν οι κλέφτες, βρέθηκε στήν κατοχή τους τό υγρό με τό όποιο είχαν σβύ-σει τό μελάνι τών λέξεων τής άδειας. Είχαν κάμει τή δουλειά τους με όλη τήν μαστοριά. Άλλά οι υπεριώδεις άκτίνες τούς έπρόδωσαν.

Έπίσης με τίς ίδιες άκτίνες διακρίνεται ή έξά-λειψις τών ταχυδρομικών σφραγίδων από παλιά γραμματόσημα που έχουν μεγάλη άξια για συλ-λογές, μόνον έφ' όσον θα είνε άσφραγίστα. Και τό γνήσιο μαργαριτάρι ξεχωρίζουν άπ' τά τεχνητά, με τίς υπεριώδεις άκτίνες. Οι βαφές τών μαλλιών έχουν επίσης ίσχυρότατο φθορισμό.

Σε μία άλλη περίπτωση κλοπής στο Έδιμβούργο και πάλι, είχαν σημειωθεί επανειλημμένως έξαφα-νισίες χρημάτων από ένα κλειδωμένο γραφείο. Οι ύποψίες έπεσαν σ' έναν υπάλληλο, αλλά δέν ύπηρ-χον άποδείξεις. Τέλος, οι άστυνομικοί συνέσπασαν στο θυμια τής κλοπής ν' άφισον τό γραφείο τού με-ρικά άσημένια νομίσματα πουδραριμένα με σκόνες που φθορίζουν. Άρκετά άπ' τά νομίσματα αυτά κάθηκαν και πάλι. Οι άστυνομικοί πήγαν τότε στο σπίτι τού ύπόπτου. Έψαξαν παντού, δίκως έκείνος να φέρη αντίρρηση, αλλά δέν βρήκαν τά χρήματα. Στήν έξέτασι τού όμως με υπεριώδεις άκτίνες πα-ρετήρησαν κάποιο φθορισμό στο πεντάλογο του, έξω άπ' τίς τσέπες. Έπίσης φθορίζει τό έσωτερικό τού δεξιού ποπουτσιού του, και πάντα στήν κάλτσα του διακρίνονταν καθαρά τό στρογγυλό σκίμα τών νομισμάτων σάν φωτεινοί κύκλοι. Έμπρός στο συν-τριπτικά αυτά στοιχεία, ό ένοχος ύμολόγησε ότι είχε κλέψει τά νομίσματα και τίς τσέ-κρες στήν άρχή μέρα στο παπούτι του και κατόπιν σε άλλα μέρη. Όταν τά βρήκαν οι άστυνομικοί τά νομί-ματα φθορίζαν άκόμη.

Έξαιρετικό φθορισμό παρουσιάζει μία πρασι-νή ουσία, που λέγεται «φθορίειν». Αυτή έχει έ-πίσης τήν ικανότητα να χρωματίζη τό νερό τόσο έντονα, ώστε διακρίνεται με γυμνό μάτι άκόμη κι' άν διαλυθή ένα γραμμάριο σε 40 τόννους νερό! Με ειδικά όργανα, διακρίνεται άκόμη και σε πενταπλά-σια άραίωσι (1 γραμμάριο σε 200 τόννους!).

Η ιδιότης αυτή τής φθορίεινης βρήκε μία πρα-κτική εφαρμογή στών πόλεμο, που έωσα τή ζωή πολλών ναυαγών. Οι βάρες ή οι σκεδίες, που έ-χρησιμοποιούντο σε περιπτώσι ναυαγίου ή για τό πλήρωμα ενός πειμένου αεροπλάνου, είχαν προ-σπορμωμένο επάνω τους ένα μικρό δοχείο με φθο-ρίειν. Η ουσία αυτή έλυωνε στο νερό κι' έθωπε γύρω τή θάλασσα σε μεγάλη άκτίνα. Ό χρωματισμός τραβούσε τήν προσοχή τών αεροπλάνων που πε-ριπολούσαν εκεί γύρω - και που διαφορετικά δέν θα διέκριναν τί βάρακα τών άπέρων όκεανό - κι' έτσι έωζόντο οι ναυαγοί.

ΝΑΤΛΑ ΚΑΜΠΕΛ

♦♦

Ση μόνο με νερό!

Οι Άμερικανοί ανακάλυψαν στο Κοζένγκ τής Κο-ρέας έναν περίεργο Ίδιωνα άσπική, όνόματι Σαλ-κινά, που ζή μ' έναν πολύ περίεργο τρόπο.

Ό Σαλκινάν ήταν άνώτερος δημόσιος λειτουρ-γός, αλλά, πριν από δέκα χρόνια, έγκατέλειψε τή θέσι του για να ζήσιν σάν άσκήτης. Τρέφεται μόν-ο με μερικά κομμάτια από φιλόδο πεύκη και τίς έκατόν ήμέρες τό χρόνο τίς περνάει σ' ένα ψηλό βουνό, όπου πίνει μόνο νερό. Ήσάσο, είνε ύγι-στατος και μ' όλη τά 60 χρόνια του, διατρέχει κά-θε μέρα 20-30 χιλιόμετρα!

Όποιος θέλει τό πιστεύει, φυσικά, αυτό.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΤΟΥΝΤΟΥΖ



Ο άνθρωπος που έκλεβε τό ΓΚΟΛΦ-ΣΤΡΗΜ

γλώσσα τού Ιερέως, δηλαδή τά ισπανικά, μ' όλη τήν ψυχραι-μία λέει στους συντρόφους του: «Όύτε μία λέξι, ούτε μία κι-νησι. Άφήστε με έμένα να μι-λήσω.»

Προχωρεί δυό βήματα μπροστά. Πού βρισκόμαστε; ρωτάει. Χωρίς να κινηθή ούτε ένας μας τού προσώπου του, ό Ιερέας ά-παντά: «Εκεί όπου θέλησε ό υιός τού Ταύτα.»

«Και ποιός είνε ό υιός τού Ταύτα;»

«Ό Άρχων!»

«Ό Ζουμπέρ μένει για μία στιγ-μή άναυδος. Καταλαβαίνει, ρωτά ό Ζάκ, τί σού λέει αυτή ή μούμια;»

«Καταλαβαίνω, αλλά όχι και τόσο καλό. Μου μιλεί για τούς παλιούς θεούς τού Μεξικού, και λέει ότι είνε Ιερέας τούς.»

Και γυρίζοντας πάλι στών Ιε-ρέα, τού λέει με άποτόμο τόνο: «Όλα αυτά δέν μάς ενδιαφέ-ρουν καθόλου. Να μάς δηγήσατε στών ντόν Άγκοστίνιο ντε λά Φον-σέκα.»

Στό άκουσμα αυτού τού δνόμα-τος, ό περίεργος άνθρωπος κάνει μία βαθεία υπόκλιση. Όλοι οι άλ-λοι ίθαγενείς τών μινουάτιν.

«Να σάς δηγήσω εύχαρίστη-σας, άν δεχθή. Άν θελήση να σάς δεχθή. Ποιός ξέρει; Άκο-λουθήστε με...»

Ακολουθώντας τόν Ιερέα, που με τό ήρεμο και μεγαλοπρεπές βήμα τού προχωρεί μπροστά τούς μαζί με τούς στρατιώτες, οι τρεις σύντροφοι ότάνουν σ' ένα μακρύ διάδρομο. Ό διάδρομος αυτός δέν είνε ούτε ψηλός ούτε πολύ πλα-τύς, αλλά άτέλειωτος στο μήκος. Κάνει διάφορα ζιγ-ζαγκ, φαί-νεται από μεγάλους ηλεκτρικούς γλύπτες και είνε διακοσμημένα με πολλά ζυλίνα ή ζωγραφισμένα φειδια. Όλα αυτά τά φειδια έ-χουν τήν ίδια στάσι: Όρθά άπ-αν στήν ούρα τους, προτείνουν τό πειλητικό τό κεφάλι, με τό στο-μάχι άνοιχτό. Στή θέσι των πε-τιών τους λάμπουν χρυσάμια πε-τράδια. Όλη αυτή ή διακόσμηση δέν άφηνει άδιάφορο τί Μιράντα, ή όποια προχωρεί φοδισμένη, κρα-τώντας σφιχτά τό μπράτσο τού Ζάκ.

Έπί τέλος, άφού περπάτησαν πέντε όλόκληρα λεπτά, φτάνουν σε μία άρκετά μεγάλη αίθουσα, που ό διάκοσμός τής άποτελείται κι' αυτός από φειδια, με μόνη τί διαφορά ότι είνε πολύ μεγαλύτε-ρα από τά φειδια τού διαδρόμου. Ό Ιερέας, που προηγείται, προ-χωρεί στο βάθος τής αίθουσας, άνοίγει μία γάλλικη πόρτα και κάνει νόημα στους τρεις συντρό-φους να περάσουν.

Η Μιράντα, ό Ζάκ και ό Ζουμπέρ κάνουν να μπουν μία τό θεάμα που αντίκρύκουν τούς κά-νει να σταματήσουν στο κατώφλι, κατάπληκτοι.

Από τά μεξικανικά παλάτια τού μεσαίωνα, βρέθηκαν έσπινικά σ' ένα έντελώς μοντέρνο έργαστη-ριο. Νόμιζε κανείς ότι βρισκαίται σε καμιά άποθήκη πολυτεχνείου ή χημείου.

Μέσα σε γυάλινα ντουλάπια, πολλά άπ' τά όποια φτάνανε με-χρι τό ταβάνι, ύπήρχαν τά τελείω-τερα και ώραιότερα έργαζία φυ-σικής, χημείας και ηλεκτρολόνι-ας. Τò δωμάτιο αυτό χωριζόταν από ένα άλλο μεγαλύτερο με μία τζαμφορτα. Φαίνεται ότι τό άλ-λο δωμάτιο ήταν τό κυρίως έργα-στήριο. Διακρίνονταν καθαρά ό φούρνος του, τά τραπέζια τών πειραμάτων, οι άποστακτήρες, τά δοκιμαστικά σωληνάρια και τά διάφορα μηχανήματα.

Αυτή ή αντίθεσις τού μεσαιώνι-κού περιβάλλοντος με τό σύγχρο-

νο έπιστημονικό, τούς κάνει να χάσουν τήν ψυχραιμία τους.

— Βαθμοί! Χημεία, σχεδόν κα-λώς. Φυσική, λίαν καλώς. Ήλεκ-τρολογία, άριστα.

— Τί μνήμη!

«Ό άνθρώπακος χαμογελά εύχα-ριστήμένος άπ' τό κομπλιμέντο.»

— Θα μπορούσα να σας άναριθ-μήσω τά όνόματα και τά χαρα-κτηριστικά όλων τών δοκιμών που πέρασαν άπ' τά χέρια μου κατά τά είκοσι χρόνια που δίδαξα στή σχολή, λέει. Ό Ζουμπέρ, βέβαια ό Ζουμπέρ... Πώς δέν σας θυμά-μαι; Στή σχολή μάλιστα με εί-γατε βγάλε «μάρτυρα Όξυγόνο». Δέν με πείραζε αυτό τό παρα-τοσύκλι, άπεναντίας μου άρεσε άρ-κετά... Τώρα είστε πλωτάρχης! Μπράβο, Ζουμπέρ. Δέν φαντάζε-σθε τί χαρά μου όταν μαθαίνω ότι οι μαθητά μου παίρνουν πα-ράσημα και γαλόνια! Α! χαρή-κα πολύ που σας βλέπω. Ήρθα-τε έδώ να κάνετε τί βόλτα σας;»

— Τη βόλτα μας με τό στα-νιό. Χάρηκα όμως που βρήκα ένα δικό μου άνθρωπο, για να με πληροφορήξη που βρισκόμαστε.

— Μα ούτε κι' έγώ ξέρω που βρισκόμαστε.

— Πώς είνε δυνατόν; Δέν ξέρε-τε που βρίσκεσθε;

— Όχι. Άλλά και ούτε μ' έν-διαφέρει. Είμαι άπλοήσας έν-θουσιασμένος με τό έργοστηρία μου, που άσφαλώς θα τό ζήλευσαν στή Σοφρώνή άκόμη. Πολύ θα ήθελα να σας δείξω αυτά τά πα-λυνία ένοχλαία. Σας ενδιαφέ-ρουν πάντως;

— Πάντοτε, κύριε καθηγητά.

— Έλα λοιπόν, αγαπήτε Ζουμ-πέρ.

Μα ό Ζουμπέρ διατάζει. Τού δείχνει ότι δέν είνε μόνος.

— Παρντόν, λέει ό Ζιρόλ μετά τίς σχετικές συστάσεις. Καλώς ώ-ρίσαστε, καλώς ώρίσαστε! Όλασας-γράφος, είπατε; Α! μα τότε έ-χω να σας δείξω κάτι: Τό πολύ ενδιαφέρον για σας: Ένα έν-δρειο με όλη τά περίεργα και σπάνια υφάδια.

Τήν ίδια στιγμή, αντίκαιμέναν-ται τό Μεξικανό Ιερέα, που στέ-κεται άκίνητος σε μία γωνία.

— Μπά, έδώ είσαι και τό λό-γου σου; Καλήμέρα, φιλαράκο μου. Δέν μου λές, Ζουμπέρ, γιατί πήρατε αυτό τό φειδί μαζί σας;

— Ποιά φειδί;

«Ό γέρος έπιστήμων δείχνει με τό δάχτυλό του τόν Ιερέα, πάντο-τε άπαθής και άδιάφορο.»

— Αύτον έβδω... τόν Κουκου-άτα. Τò δνόμα τού είνε Κουκου-άτα, δηλαδή στή μεξικανική γλώσσα «φειδί»... Όνομάζεται

...Μαρίος, και μαθητής σας συμπληρώνει:

— Μαρίος, και μαθητής σας

Μαρίος & Υιοί

Η «αρμπαρόρριζα»

Ό Μάριος είνε ποιητής και ποιητής σουρεαλιστής μάλιστα. Τους στίχους που γράφει τούς καταλαβαίνει εύτως μόνον. Κανένας δέν τόν διαβάζει. Μα ό Μάριος έχει πάρει τήν από-φασι να έπιβληθή και να μπει μία μέρα στήν Άκαδημία. Σουαλλιάζει τίς Μούσες κι' έχει αλλάξει τόν άδούδα στών Πηνόων.

Τελευταία ό Μάριος έκανε αμιατρές οικονομίες, περιώ-ρισε τά γευσάτα του από δυό σε ένα τήν ήμερα - έλπεε, κρεμμύδι και λίγα ψωμί - όκονόμισε τά χρήματα που χρεια-ζότανταν και κατόρθωσε να έκδωσιν τήν πρώτη του ποιητική συλλογή με τόν τίτλο «Αρμπαρόρριζα».

Όταν έτοιμασθηκε τό βιβλίο του, ό Μάριος πήρε μερικά αντίτυπα υπό μάλη κι' άρχισε να καταδιώκη γυναιτσούς και φίλους.

Προέβλε το πρωί ήλπκε σάν άνεμοστρόβιλος στο μοναζί ενός συμπατριώτου του.

— Κύρ, Μιχάλη τού είπα σάς έφερα ν' αγοράσετε τά πρώ-τα μου ποιήματα.

Ό κύρ Μιχάλης, άνθρωπος πρακτικός, και σφικτός τού άπάντησε:

— Δέν διαβάω ποιήματα παιδί μου.

— Πάρτε τα για τί γυναικα σας.

— Δέν είμαι παντρεμένος!

— Για τά παιδιά σας.

— Άφου δέν είμαι παντρεμένος πως θές να έχω παιδιά;

— Γάτο δέν έχετε στο σπίτι;

— Έχω. Γιατί ρωτάς;

— Θυμάσαι!... Πάρτε έναν τόμο να τής τόν πετάτε στο κεφάλι, όταν γινουρίζη και δέν σας άφηνει να κοιμηθήτε!

φείδι, όπως σεις λέγεστε Ζουμπέρ κι' εγώ Ζιρόλ. Είναι πολύ πεισματάρης ο αδελφός. Κάνει λίγο το μάγο και τόν υπνωτιστή, και τσακωνόμαστε συχνά, γιατί με νομίζει και μένα μάγο...

—Αλλά το Ζουμπέρ δεν τόν ενδιαφέρει αυτό. Διακοπεί το Ζιρόλ και τού εξηγεί με λίγα λόγια τα βάσανά τους.

—Επί τέλους, τού λέει, πρέπει να δώμε τόν ντόν 'Αγκουτίνο.

—Τόν 'Αγκουτίνο... θέλετε να δητε τόν 'Αγκουτίνο; ρωτά ο Ζιρόλ με σεβασμό και κατάπληξι.

—Θα έλθω σε λίγο εδώ, λέει ο Ιερύς, που κατάλαβε το θέμα της συζήτησής.

—Ακούστε, κύριε Ζιρόλ, παρακαλεί ο Ζουμπέρ, σάς εξορκίζω, να μου εξηγήσετε αυτά τα παράξενα πράγματα. Κι' έσεις, μια έπιστημονική αβέντιρα, αποκαλείτε τόν 'Αγκουτίνο, άρχοντα!...

—Μα τού άζει. Άμα τόν γνωρίσετε, θα καταλάβετε τήν άξία του. Όταν τόν γνώρισα, μου μίλησε, μου έξηγησε και κατόπιν με έπεισε να τόν βοηθήσω στη μεγάλη του προσπάθεια, τήν όποια ονομάζει το «Μεγάλο του 'Εργον». Ο 'Αρχων! Μα ποτέ στην ιστορία δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος τόσο άξιος αυτού τού τίτλου!

—Και τού «Μεγάλο 'Εργον»; Τι ακριβώς, τί περίπου είναι;

—Κάτι το άφανταστο. Θα δημιουργήση έκ τού μηδενός μια έκτη ήπειρο πάνω στη γη.

Οι τρεις σύντροφοι κυττάζονται ξαφνιασμένοι.

—Μα αυτό είναι όνειρο τρελλού, λέει ο Ζουμπέρ.

—Πάστε καλύτερα: Το μεγάλο σχέδιο ενός σοφού!

—Υπηρετείτε έναν άρρωστο άνθρωπο.

—Υπηρετώ μια μεγαλοφυΐα!

—Μα τού έργο αυτό είναι αδύνατο!

—Τό έργο άρχισε ήδη.

—Η συζήτηση αυτή διεξάγεται γρήγορα, και τα μάτια τού γενοντάκου λάμπουν από ένθουσιασμό.

—Επειδή ο Ζουμπέρ ήξερε άπ' τη σχολή ότι ο Ζιρόλ ήταν ένας περίεργος και έκκεντρικός τύπος, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι δεν έχει πιά έν τάξει τα λογικά του. Οστόσο η συζήτηση εξακολουθεί.

—Δεν υπάρχει άνθρωπος, που θα τολμούσε ν' αναλάβη μια τέτοια περιπέτεια, λέει ο Ζουμπέρ.

—Υπάρχει όμως ένας άπόγονος θεών, για να τήν πραγματοποιήση.

—Άπόγονος θεών; Ο ντόν 'Αγκουτίνο ντε λά Φονσέκα; Χαί! χά! χά!

—Ο ημικός θυμώνει.

—Δεν γνωρίζω κανένα ντόν 'Αγκουτίνο ντε λά Φονσέκα. Δεν γνωρίζω, παρά μόνον αυτόν που...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

έδώ μέσα δίλοι μας αποκαλούμε 'Αρχοντα!

—Δεν μ' ενδιαφέρει έμένα αυτό, αλλά ούτε και τούς συντρόφους μου.

Ο Ζιρόλ σηκώνει το χέρι του και λέει με εξαιρετική έπισημότητα:

—Ο 'Αρχων μας ονομάζεται γι' αυτούς που τόν υπηρετούν «Υίος του Ταότλ, ή έκδηλωσης τού πνεύματος που ζωονοεί τόν κόσμο, ο αδελφός του 'Ηλίου, ο 'Αρχων τού 'Ανιχουάκ, Μοντεζούμα ο Τρίτος, Αυτοκράτωρ και βασιλεύς τών 'Αζτέκων, θείω δικαίω».

Και δείχνοντας τή χάλκινη πόρτα, συμπληρώνει:

—Νάτος... έρχεται!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

—Η πόρτα άνοίγει και πορρουάται ο άνθρωπος που είδαν χθές πάνω στο κοραλλέγιο νησάκι. Περιπατεί άργα φορώντας ένα άπλο άσπρο κοστούμι.

—Έχει πάντοτε τήν ίδια σκληρή έκφραση, και ή Μιράντα βλέποντας τον αισθάνεται ένα ρίγος. Ο Ζάκ σφίγγει τις γροθιές του, και ο Ζουμπέρ, πραγματικά άγανακτισμένος, προχωρεί με θόρυβο κοντά του.

—Επί τέλους, κύριε! φωνάζει.

—Κύριε πλωτάρχα Ζουμπέρ, άπαντά ο ντόν 'Αγκουτίνο, ό παλαιός σας καθηγητής σας έμυθε πρό όλίγου ότι με λένε 'Αρχοντα.

Οι υπηρετές σας ίσως. 'Εγώ όμως είμαι άξιωματικός του Γαλλικού Ναυτικού.

—Εισθε μόνον ναυαγός που φιλοξενείσθε άπό μένα, και βρίσκεσθε στη διάθεσί μου. Πρέπει έπομένως να συμμορφωθήτε προς τούς κανόνες που ίσχύουν εδώ μέσα.

—Ενα βλέμμα της Μιράντας κάνει το Ζουμπέρ να σταματήσει τήν όμιλία.

Δείχνοντας ότι δεν κατάλαβε τίποτα, ό ντόν 'Αγκουτίνο νυρίζει προς το Ζιρόλ.

—'Αγαπητέ Ζιρόλ, το σημερινό πείραμα σας περιμένει στην ύπ' άριθ, 6 αίθουσα. Θα σας βρεί λίγο εκεί. Και δεν θα ξεχάσω τόν τρόπο, με τόν όποιο μίλησατε προηγουμένως για μένα. Σ' ευχαριστώ, Ζιρόλ.

—Καλά, άρχοντά μου. 'Ωρεοθύμω, σε λίγο, άνασπεί μου φίλοι, λέει ο Ζιρόλ.

Κατόπιν ό νέρος καθηγητής παίρνει άπό ένα ντουλάπι έναν όγκώδη φάκελλο και βγαίνει άπ' τήν αίθουσα.

—Ο ντόν 'Αγκουτίνο κηδεύεται σε μια καρέκλα, κι' ύστερα κυττάζοντας κατάματα τή Μιράντα, λέει σε όλους σε άπαισιτή γαλλικά:

—Δεσποινίς, και σεις κύριοι, θα μπορούσα να σας δεχθώ στην αίθουσα τού θρόνου με όλη τήν έθιμοτυπία που μου έπιβάλλει ή θέσις μου. Προστίθετα όμως, προς το παρόν τουλάχιστον, να μιλήσουμε κάπως άπλούστερα. Θα σας παρακαλέσω λοιπόν ν' ακούσετε μερικά πράγματα, χωρίς να με διακόψετε. 'Εάν έχετε καμμία παρατήρηση, μπορείτε να με ρωτήσετε στο τέλος.

—Μια έρώτηση, παρακαλώ, λέει ο Ζουμπέρ.

—Λέγετε.

—Οι σύντροφοί μας τί έγιναν;

—Μην άνησυχήτε καθόλου. Είναι μια χαρά. Ο έπιστάτης τού εργοστασίου μου στόν όποιο τούς παρέδωσα, έμεινε πολύ ευχαριστή μένος άπ' αυτούς μέσα σ' αυτές τις τρεις μέρες.

—Τρεις μέρες! Μα μόλις χθ' έτάσαμε.

—Ο Ντόν 'Αγκουτίνο γελάει.

—'Όχι, κύριοί μου, δεν φτάστε χθές. Έχουν περάσει ήδη τέσσερες μέρες. Όταν φτάσαμε, είχατε ανάγκη άναπαύσεως. Εύτε χάς, έγω στη διάθεσί μου θαμνίσια φαρμακικά, που εξασφαλίζουν τόν ήσυχό ύπνο και τήν άπόλυτη άνάπαυση. Στο διάστημα αυτό σκέφτηκα καλλίτερα για τήν τύχη...

που έπρεπε να σας έπιφυλάξω. Έχετε άλλη έρώτηση; 'Όχι; 'Ακούστε λοιπόν.

Τους κυττάζει όλους εϊρωνικά και συνεχίζει:

—'Εν πρώτοις, σας γνωρίζω και τούς τρεις. Τη δεσποινίδα Μιράντα άπ' το σπίτι τού πατέρα της, ό όποιος με δεχόταν με φίλια κι' εκτίμησι, και σας, Κύριοι, άπ' τα χαρτιά που βρέθηκαν στις τσέπες σας. Δεν φαντάζομαι να με παρεξηγήσατε! Πρέπει να ξερώ τί άνθρωπος φιλοξενώ... Έκτος τούτου πρέπει να σας προειδοποιήσω ότι σε κάθε δωμάτιο, σε κάθε διάδρομο τών άνακτόρων μου, υπάρχουν μικρόφωνα. Δεν τα τοποθέτησα για να παρακολουθώ τις δικές σας όμιλίες. Υπήρχαν άνεκαθεν. Μου άρέσει να ακούω με τα ίδια μου τ' αυτιά ό,τι λέγεται μέσα στο σπίτι μου, γιατί συχναίνομαι τις κουκουσουριές. 'Απ' τις συζητήσεις σας, τόσο στο προηγούμενο δωμάτιο που βρισκόσαστε, όσο κι' εδώ στο εργαστήριο, έμαθα ότι έγω να κάνω με τόν άξιωματικό Ζουμπέρ, διακεκριμένο ηλεκτρολόγο τού γαλλικού στόλου, και με τόν Ζάκ 'Ωμπρύ λαμπρό θαλασσογράφο, τού όποιου τα ύπερχα έργα θαύμασα μια-δυό φορές σε διάφορες έκθέσεις. Έχω άλλωστε λόγους να πιστεύω, ότι ό προσωπικός του χαρακτήρ δεν ύστερεί τής καλλιτεχνικής του άξίας, άφού ή χαριτωμένη Μιράντα Ζανίν, τόν διάλεξε, παρ' όλη τήν αντίστασι τού πατέρα της, ως μέλλοντα σύντροφο τής ζωής της.

—Η αθάνατις της εϊρωνείας τού ντόν 'Αγκουτίνο είναι τόσο, ώστε ο Ζάκ θέλει να σηκωθεί και ν' άπαντήσει, αλλά ο «'Αρχων» τόν σταματάει μ' ένα αυστηρό βλέμμα.

—Θυμάστε τί είπα. Έχετε όλο τόν καιρό να μιλήσετε άργότερα. Προς το παρόν, συνεχίζω. Δεσποινίς Μιράντα. Με άποκαλείσατε προηγουμένως ντόν 'Αγκουτίνο ντε λά Φονσέκα. 'Εί! αυτό δεν είναι παρά ένα ψευδώνυμο. Είμαι πράγματι ό άμεσος και τελευταίος άπόγονος τών ηγεμόνων τού Μεξικού, τών αυτοκρατόρων τού 'Ανιχουάκ, τούς όποιους καθήρεσε και κατέφασε ό 'Ισπανός κατακτητής Κορτέζ τού 1521. 'Αφού ό Μοντεζούμα ό δεύτερος σκοτώθηκε, και ό Γκουατιμοτίν δολοφονήθηκε άπ' τούς 'Ισπανούς, ένας Ιερύς όνοματι Κουρχουάκ, κατάρωσε, τήν ήμέρα που καταστρεφόνταν το Μεξικό, να διασώση ένα παιδάκι δύο έτών, το τελευταίο παιδί τού μονάρχου. Το παιδί...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

αυτό μεγάλωσε κρυφά σ' ένα ναό, εκεί παντρεύτηκε κι' εκεί μέσα πέθανε. Έκτοτε το στέμμα τών 'Αζτέκων μεταδίδεται άπό τόν πατέρα στο παιδί τής μοναδικής αυτής οικογενείας τών Μοντεζούμα, με τήν κρυφή λαχτάρα ότι μια μέρα θα βασιλεύσουν πάλι φανερά και ευτυχισμένα. 'Εγώ είμαι ό τελευταίος άπόγονος τών αυτοκρατόρων!

Η φωνή του έγινε τώρα πιο βαρεία.

Οι τρεις Γάλλοι συναισθάνονται ότι ό άνθρωπος αυτός με τα άπλά ρούχα έχει πάνω του κάτι το μεγαλειώδες.

—Εγώ, λοιπόν, Αυτοκράτωρ Θεών δικαίω, νόμιμος άπόγονος τών αυτοκρατόρων, που γεννήθηκα άπ' το θεό, έγώ ό τελευταίος υιός μιας φυλής άείρους ευγενέστερης και παλαιότερης άπ' όλες τις βασιλικές οικογένειες τής Επ' ρώτης, έγώ Μοντεζούμα ό τρίτος, θέλησα να πραγματοποιήσω αυτό, που δεν κατάρθωναν οι πρόγονοί μου.

—'Επί τέσσερες δολοφονίες αιώνας, κρυμμένοι πάντοτε, δεν έπαψαν ν' άγωνίζονται. Ήσαν διαρκώς άνακατεμένοι σ' όλους τους έσωτερικούς και έσωτερικούς πόλεμους σ' όλα τα κινήματα και τις έπαναστάσεις που βασάνισαν τις τόσες φορές τού Μεξικό. 'Ετσι, χάσας τήν επέμβασί τους, χύθηκε το σίμα πολλών Ευρωπαίων. Οι φυχές πολλών προγόνων μου έκδικήθηκαν και βρήκαν μ' αυτό τόν τρόπο άνάπαυσιν.

—'Αλλά ποτέ δεν φτάσαμε στην τελική έπιτυχία. Κάποια κατάρσα κυνηγούσε τις προσπάθειές μας. 'Εγώ όμως, με τή βοήθειά μου άφωσμένον μου Κουρχουάκ, ένιγκσα αυτή τήν κατάρσα. Κι' αυτή τήν στιγμή άνεγείρω τού θρόνο τών Μοντεζούμα, που τόν υκρέμισε ό Κορτέζ. Θέλω να βασιλεύσω! Και βασιλεύω. 'Αλλά ο Ζιρόλ σας είπε: 'Επεκτείνω το βασίλειό τών έσων. 'Επεκτείνω σ' ένα νέο κόσμο, μεταμορφώμενον άπό μένα τόν ίδιο, σύμφωνα με τις έπιθυμίες μου και με τήν ανάγκη της έκδικήσεως.

—Η φωνή του εκφοβάει τώρα λίσος, και τα μάτια του λάμπουν άγριεμένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ΘΑ ΑΠΟΙΚΙΣΘΗ

ό Νότιος Πόλος

Πόλεις χωμένες μέσα στους πάγους

—Η κατάστασις τών Πόλων είναι ένα άπό τα μεγαλύτερα προβλήματα που άπασχολούν τούς έπιστήμονες τής έποχής μας. 'Αμερικανοί, 'Αγγλοι, Ρώσοι, Νορβηγοί ρίχθηκαν με όλες τις δυνάμεις τους και με όλα τα μέσα που παρέχει ή σημερινή έπιστημονική πρόοδος στην πραγματοποίησι αυτού τού σκοπού.

—'Αλλά θα φανή παράξενο το ότι παρόμοιες έκστρατείες μπουρούν να γίνονται μέσα στην καρδιά τού χειμώνα. Για κείνους όμως που γνωρίζουν ποιές είναι οι συνθήκες που επικρατούν στις πολικές περιοχές, το πράγμα δεν έχει τίποτε το έκπληκτικό. Στους πόλους, ή πύθ επικίνδυνη έποχή είναι το φθινόπωρο και ή πιο δυσώρεστη το καλοκαίρι.

—Τό καλοκαίρι, γράφει ό δόκτωρ Σέρνεντρουπ, ή ύγρασις είναι τόσο μεγάλη, που σου τυμπάει τα κόκκαλα. Τό φθινόπωρο, πάλι, τα παγώνουσα που είναι κομμάτιασθ κατά τή διάσκεια τού καλοκαιριού, άρχίζουν να ξανασχηματίζονται. Κινδυνεύει τότε κανείς να συνθιδή άνάμεσα σε δυό πελώριους όγκους πάγου που τρέχουν να σμίξουν ό ένας τόν άλλον ή να καταποντισθ μέσα σ' ένα άπό τα ανάρσιμτα βάραθρα, που άνοιγοκλείουν ξαφνικά.

—Αντίθετα, το χειμώνα ό πάγος είναι συμπαγής. 'Η διάσπασις τού θ' άρχιση κατά τις τελευταίες έβδομάδες τής άνοιξεως.

Μια άλλη συνθήκη πλάνη είναι ότι οι πολικές θαλάσσες είναι παγωμένες σε μεγάλο βάθος και ότι είναι αδύνατον να υπάρξη ζωή μέσα σ' αυτές.

—'Αλλά, είναι εξακριβωμένο σήμερα ότι ή χαμηλή θερμοκρασία τής έπιφανείας δεν προωρεί σε μεγάλο βάθος στις πολικές θαλάσσες. Προκειμένου, μάλιστα, για τού Βόρειο Πόλο, ή άποστολή Νάνσεν παρατήρησε, ότι ένα ρεύμα θερμού άλυσοού νερού διευθύνεται άκατάπαυστα άπό τού Βόρειο 'Ατλαντικό προς τήν πολική θάλασσα.

—Στις περιοχές τού Νότιου Πόλου κατά τόν 'Ιούλιο και τόν 'Αύγουστο, ή μέση θερμοκρασία είναι περίπου 2 βαθμοί κάτω τού μηδενός. 'Η μεγαλύτερη θερμοκρασία φτάνει, μάλιστα, κάποτε τόν 1—1½ βαθμό άνω τού μηδενός. 'Η θερμοκρασία αυτή, που είναι πολύ συνθιγμένη στις Βόρειες θαλάσσες κατά τούς χειμερινούς μήνες, δεν απο-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

κλείει, λοιπόν, τήν ύπαρξί ζωής μέσα στις πολικές θαλάσσες.

—'Αλλωστε, οι υδρογραφικές παρατηρήσεις που έγιναν στην περιοχή τού Νότιου Πόλου, έπέτρεψαν να εξακριβωθεί ότι, έπειτα άπό τα 275 μέτρα βάθους, άρχίζει ένα στρώμα ύδατος, που ή θερμοκρασία του είναι άνωτέρα τού μηδενός. Τό στρώμα αυτό προχωρεί έως τα 600 μέτρα. 'Επάνω άπό τα 275 μέτρα και κάτω άπό τα 600, ή θερμοκρασία τού ύδατος είναι κάτω τού

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ και τεχνητά διαμάντια

Το βάρος, η κατεργασία και
η τιμή τους

Τα πανάκριβα διαμάντια δεν είναι, ως γνωστόν, παρά απλά κάρβουνα κρυσταλλωμένα. Στοιχίζουν όμως τόσο πολύ, γιατί είναι σπανιότατα κι απαιτούν μεγάλη εργασία για να βγούν απ' τα σπλάχνα της γης. Στα αδρανειακά του Κιμπερλέυ της Νοτίου Αφρικής, τα μεγαλύτερα του κόσμου, όπου εφαρμόζονται οι επιστημονικότερες μέθοδοι, πρέπει να εξαχθούν από βάθος μέχρι 1.200 μέτρων κάποτε ο λοκλέρου τόνου ενός βραχώδους ορυκτού και να γίνουν φιλα κομμάτια, για να βρεθεί ένα μόνον διαμάντι του μισού καρατίου. Έχει υπολογισθεί κατά μέσον όρον ότι το ορυκτό αυτό ζυγίζει 320 εκατομμύρια φορές περισσότερο απ' το διαμάντι που περιέχει. Και πολλοί εργάτες έχουν σκάψει στα ορυχεία επί 30 χρόνια, χωρίς να ιδούν στα μάτια τους ούτε ένα διαμάντι.

Πώς ακριβώς σχηματίστηκαν τα διαμάντια; Με τυχαίες και σπάνιες συμπτώσεις και με τη συνεργασία λιγνιτιδών δυναμένων της φύσεως. Πρό τρισεκατομμυρίων ετών, μία μάζα βράχου από σπλάχνα της γης, λυμμένη απ' την υπηλτότατη θερμοκρασία και συμπιεσμένη με τεραστίες πιέσεις, έπαθε ώριμες χημικές μεταβολές και μεταβλήθη στο κυανοπράσινο ορυκτό που λέγεται «σεραπνίνη». Όσα κάρβουνα κινούνταν να βρισκωνται μέσα σ' αυτό, έγιναν κρυσταλλικά, δηλαδή διαμάντια. Αυτό όμως συνέβη μόνον αν ο βράχος εκείνος δεν περιείχε καθόλου «ημι-ριτίου», γιατί η ύλη αυτή - που βρίσκεται σ' όλα σχεδόν τα ορυκτά - φαίνεται ότι εμποδίζει το σχηματισμό διαμαντιών. Πέρασαν κατόπιν αρκετά εκατομμύρια χρόνια, ως ότου τα αέρια κάποιες ήφαιστειογενούς αναστοχάσεως ανέβασαν το ορυκτό εκείνο προς την επιφάνεια της γης.

Όπου λοιπόν βρεθεί τέτοιο ορυκτό, οι αδρανειακοί σκάβουν με την ελπίδα ότι θα περιέχει διαμάντια. Είναι πια ζήτημα τύχης να βρουν ένα διαμάντι μεγάλης αξίας ή να πάν ο κόπος τους χαμένος.

Ωστόσο το μεγαλύτερο διαμάντι του κόσμου, βάρους 3.106 καρατίων, βρέθηκε έντελως ξεκομμένο από έναν επιθεωρητή νοτιοαφρικανικών αδρανειακών. Ένα απόγεμα του 1905, το είδε τυχαίως να λάμπει πάνω στο τοίχωμα ενός πηγάδιου, σε βάθος μόλις 6 μέτρων. Κανείς άλλος δεν το είχε προσέξει ως τότε. Κι αυτός άλλωστε το νόμισε στην αρχή για γυαλί. Όταν όμως το ξεκάλισε και το πήρε στα χέρια του, κατάλαβε πως είχε ανακαλύψει ένα θησαυρό. Το διαμάντι αυτό ονομάστηκε «Κούλλιναν», προς τιμήν του ομώνυμου προέδρου της εταιρείας των ορυχείων. Έστράφη στην Αγγλία όπου το εξετίμησαν τότε 25.000.000 λίρες. Ο επιθεωρητής που το είχε βρει, ανταμειφθηκε με 2.000 λίρες. Κατόπιν αγόρασε το διαμάντι η Νοτιοαφρικανική Κυβέρνηση και το προσέφερε στο βασιλιά της Αγγλίας Έδουαρδο 7ο, την ημέρα των γενεθλίων του.

Όταν αποφασίσθηκε να κοπεί ο «Κούλλιναν» σε πέντε κομμάτια, ανέλαβε τη δύσκολη και λεπτή αυτή εργασία ένας τεχνίτης ονομαζόμενος «Άσερ». Αφού μελέτησε επί 3 μηνών το ακατέργαστο διαμάντι, επέχειρεσε να το σπάσει μ' ένα ειδικό μαχαίρι. Αντί όμως για το διαμάντι έσπασε... το μαχαίρι! Στη δεύτερη δοκιμή, η πολύτιμη πέτρα χωρίσθηκε επιτέλους στα κανονικά κομμάτια. Τα τέσσερα μεγαλύτερα ανήκουν τώρα στο Άγγλικό Στέμμα. Το πιο μεγάλο ο «Κούλλιναν Ι», στοιχίζει το σκήπτρο του βασιλέως. Έχει σχήμα αχλαδιού και βάρος 530 καρατίων. Τα τρία άλλα είναι 18,85, 11,55 και 6,80 καρατίων.

Δραματικώτατη είναι η ιστορία του «Κοκινόυρ». Λέγεται ότι αποτελεί κομμάτι ενός άλλου υποτιμώμενου διαμαντιού του «Μεγάλου Μονγόλου», που έχουν χαθεί τα ίχνη του. Άλλοι όμως πιστεύουν ότι ο «Μέγας Μονγόλος» δεν είναι παρά ο «Ορλώφ» που ανήκει τώρα στη Σοβιετική Κυβέρνηση.

Όπως ούποτε, όταν ο «Κοκινόυρ» πέρασε στην κατοχή του Σουλτάνου των Ινδιών Άλεντίν, το έτος 1304 υπολογίσθηκε ότι άξιζε όσο τα μισά χρήματα που ζοδεύονταν κάθε μέρα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Κατόπιν έμεινε στην ιδιοκτησία των Μονγόλων αυτοκρατόρων των Ινδιών, ως ότου το 1739, βρέθηκε ανάμεσα στα

λάφυρα της λεπλάσιας της πόλεως Δελχί απ' το Σάχη Ναδάρ της Περούσιας. Δεν έφερε όμως τύχη στο νέο του κάτοχο. Σε λίγο καιρό, τον δολοφόνησαν. Ο γιός του εκθρονίσθηκε. Οι αὐλικοί του τούχυσαν εναντίον αὐτῆς βραστή πίσακα και τούγαλαν τα μάτια, για να φανερώσει που είχε κρύψει το διαμάντι. Αυτός όμως δεν έμειλε. Και, ίσως με τη μαγική βοήθεια της πολύτιμης πέτρας, ζωντανέθηκε το θρόνο του. Αργότερα, ο γιγνός του τυφλώθηκε από ένα χτύπημα λόγχης, σε μία άλλη απόπειρα κλοπής του διαμαντιού. Τέλος, το 1849, ο «Κοκινόυρ» περιήλθε στην κατοχή των Άγγλων. Η βασίλισσα Βικτωρία διάταξε τότε να το κατεργασθούν, κι έτσι ελαττώθηκε σημαντικά το αρχικό βάρος του (109 καράτια). Η κατεργασία αυτή διάρκεσε 38 ημέρες και στοιχισε 10.000 λίρες.

Ένα άλλο περίφημο διαμάντι, ο «Αντι-βασιλεύς», ζυγίζει ακατέργαστο 410 καράτια. Το είχε βρει ένας Ινδός σκλάβος και, για να το κλέψει, τόκρυψε σε μία τρύπα που άνοιξε στο πόδι του. Ένας Άγγλος πλοίαρχος δέχθηκε να τον βοηθήσει να δραπέτευση, παίρνοντάς τον στο πλοίο του. Στο ταξίδι όμως, τουκλέψε το διαμάντι και τον πέταξε στη θάλασσα. Αργότερα, οι τύψεις συνειδήσεως έκαμαν τον πλοίαρχο να απαγχονισθεί.

Υπάρχουν σήμερα σ' όλο τον κόσμο περίπου 20 διαμάντια μεγαλύτερα των 100 καρατίων. Τα 99% των διαμαντιών που προσφέρονται στη διεθνή αγορά, ανήκουν σ' ένα αγγλοβελγικό τράστο, το οποίο έχει την ευχέρεια να ρυθμίζει τις τιμές τους. Διαφορετικά θα ίσχυε ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης και θα έπρεπε να πιθανώτατα πολύ οι τιμές.

Τα συνθιγμένα διαμάντια πωλούνται σήμερα περί τις 250 χάρτινες λίρες το καράτι. Υπάρχουν όμως και άλλα, πάμφθηνα, που στοιχίζουν μόλις 1-3 λίρες το καράτι. Είναι τα ακάθαρτα, που δεν χρησιμοποιούνται για κοσμήματα, αλλά για βιομηχανικούς σκοπούς, ως εξαρτήματα διαφόρων μηχανημάτων. Ένα τέτοιο μηχανήμα φτιάχνει λεπτότατα σύρματα, περνώντας μεταλλικό χαλκό μέσα από μικροσκοπικές τρύπες ανοιγμένες σε μερικά διαμάντια (το άνοιγμα τους γίνεται με σκόνη άλλων διαμαντιών). Μπορεί δε να περάσουν έτσι 300 - 400 τόννοι χαλκού και να παραχθεί σύρμα αρκετό για να ζωσθ 20 φορές την υδρόγειο, πριν αρχίσει να παρουσιάζει το διαμάντι μικρά σημεία φθοράς.

Ο πρώτος που κατασκεύασε διαμάντι τεχνητά, ήταν ο Γάλλος χημικός Μουσαζάν. Ο Αμερικανός Χέρσελ τελειοποίησε την τεχνική του. Η μέθοδος είναι απλή - θεωρητικώς τουλάχιστον. Σ' ένα ηλεκτρικό φούρνο, που αναπτύσσει θερμοκρασία 3 - 4 χιλιάδων βαθμών λιώνεται ένα μίγμα καθούρ σιδήρου και κάρβουνου από ζάχαρη. Κατόπιν η μάζα αυτή ψύχεται απότομα, φυσικά, κρύνει και στερεοποιείται πρώτα το εξωτερικό στρώμα της. Με την ψύξη συστέλλεται, κι' έτσι σε μία ισχυρότατη πίεση - 15 τόννων κατά τετραγωνικό πόνο - στο λυμμένο και διάπυρο ακόμη εσωτερικό της μάζας. Έτσι, ποσ, ματοποιούνται οι δύο παράγοντες που σχηματίζουν τα διαμάντια στη φύση: η μεγάλη θερμότητα και πίεση. Και το κάρβουνο κρυσταλλώνεται.

Κατόπιν η μάζα διαλύεται σε όξέα κι απομένει μόνον η σκόνη του κάρβουνου, που περιέχει τα διαμάντια. Άλλα τα διαμάντια αυτά είναι λίγα και πρό πάντων μικρά. Το μεγαλύτερο που κατασκευάσθηκε ως τώρα, είχε βάρος 1)30 του καρατίου. Έπομένως, τα φυσικά διαμάντια σάν πιο μεγάλα και φθηνότερα σκετικώς, δεν φοβούνται προσωρινώς τον άντανωισμό των τεχνιτών.

Μία περίεργη θρησκευτική αίρεση

Μία από τις πιο περίεργες θρησκευτικές αίρεσεις της Αμερικής είναι των καλουμένων «μαθητών του μοναχικού Ιησού». Οι όπαδοί της αίρεσεως, που είναι πολυάριθμοι στην πολιτεία της Βιρτζίνιας, ίδιως, συνέρχονται κρυφά μία φορά την εβδομάδα και κατά την διάρκεια των περιέρων ιεροτελεστιών των πίνουν μεγάλες δόσεις αρσενικού και στρυχνίνης, που όπως είναι γνωστό είναι από τα θραυτικότερα δηλητήρια και χαρίζουν δηλητηριώδη φιδιά, στο σώμα των οποίων κρεμούν κουδουνάκια. Πολλοί χάνουν, μάλιστα το χέρια τους μέσα σε κανιστρο γεμάτα με φιδιά.

Όστόσο κανείς δεν παθαίνει τίποτε. Ο άρχηγός της αίρεσεως Λούι Ρίττον, τον έδωλεσε τελευταία: «Όποιος έλιν, σε την αμαρτία δεν κινδυνεύει ούτε από το δηλητήριο ούτε από τα φιδιά».

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω - κάτω Σταυρόλεξον
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΤΑ - ΕΤΟΣ. 2) ΛΑΒΩΝ - ΤΟ ΚΙΟ. 3) ΝΑ - ΓΡΕΒΕΝΑ - ΔΕ. 4) ΑΠΟ - ΑΜ - ΡΩ - ΑΗΡ. 5) ΜΩΡΑ - ΗΡΑ - ΣΙΓΩ. 6) ΑΝΙΣΑ - ΔΙΧΩΣ. 7) ΝΗΣΙΑ. 8) ΛΑΜΙΑ - ΣΧΗΜΑ. 9) ΙΣΟΣ - ΣΑΝ - ΙΡΙΣ. 10) ΜΙΣ - ΜΕ - ΟΟ - ΑΝΑ. 11) ΑΝ - ΠΑΛΛΗΝΗ - ΩΝ. 12) ΗΡΑΙΑ - ΜΑΡΙΣ. 13) ΕΝΑΣ - ΑΡΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΝΑΜΑ - ΛΙΜΑ. 2) ΛΑΠΩΝ - ΑΣΙΝΗ. 3) ΚΑ - ΟΡΙΣΜΟΣ - ΡΕ. 4) Α.Β.Γ. - ΑΣ - ΙΣ - ΠΑΝ. 5) ΤΩΡΑ - ΑΝΑ - ΜΑΙΑ. 6) ΑΝΕΜΗ - ΣΕΛΑΣ. 7) ΡΩΣΙΑ. 8) ΕΤΕΡΑ - ΝΟΗΜΑ. 9) ΤΟΝΩ - ΔΑΣ - ΟΝΑΡ. 10) ΟΚΑ - ΣΙ - ΧΙ - ΗΡΑ. 11) ΣΙ - ΑΙΧΜΗΡΑ - ΙΣ. 12) ΟΔΗΓΩ - ΜΙΝΩΣ. 13) ΕΡΩΣ - ΑΣΑΝ.

Σύνολον 1800

429

618

753

1800

Μικ συγγένεια

Η φράση αυτή μπορεί ν' απευθύνεται μόνον από μία γυναίκα προς το σύζυγό της.

Ο πολλαπλασιασμός

Οι δύο αριθμοί, τους οποίους πολλαπλασιάζουμε είναι: 74532 και 6942. Βρίσκονται δε με διάφορους συλλογισμούς.

Ρόμβος

Α Ρ Ι Σ
Ρ Υ Σ Α Σ
Α Ι Ο Π Ο Σ
Σ Α Π Ω Ν
Σ Ο Ν
Σ

Άλφαβητική πρόσθεσις

Η αντίστοιχία γραμμάτων και αριθμών είναι:

1 2 3 4 5 6 7 8 9

ΚΑΡΠΕ Ν Η Σ Ι

Και η πρόσθεσις:

3465

2871

9142

15478

Το μεγαλύτερο σύνολον

Η εύρεση γραμμής πρέπει να περάσει από τα τετραγωνίδια:

16+13+15+11+12+14=81

δίνοντας το μεγαλύτερο δυνατό σύνολον: 81.

Λέξεις

Κινίνη σαήνη, γολήνη, Κυρήνη, Ελσίνη, Κορήνη, Μεθών, σελήνη, αγχών, πόρνη, βαρώνη, βελώνη, λεκάνη, χλαίνη, ομόνη.

Υπάρχουν όμως και αρκετές άλλες λέξεις.

Το μερίδιό του

Ο Νίκος πρέπει να δώσει 2 χιλιάδικα κι' ο Γιώργος 6. Γιατί η μισή διαδοχή της μετοδεσεως καθώς κι' η μισή της επιστροφής πρέπει να πληρωθ' έξ' ο λοκλήρου απ' το Γιώργο, ενώ η άλλη μισή και τις δύο φορές θα πληρωθ' απ' τους δύο εξ' ίσους.

Η γονιμότερη μηλιά

Μία μηλιά που βρίσκεται στον κήπο της εκκλησίας του Σζέντ Γκοττάρδ βγάζει λουλούδια και καρποφορεί 4 ή και 5 κάποτε φορές το έτος! Κι' όμως μοιάζει σ' όλες τις άλλες γειτονικές υπαίτες που δίνουν καρπό μόνο μία φορά. Ούτε κι' η σύστασις του εδάφους εξηγεί την καταπληκτική αυτή γονιμότητα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ που προλαμβάνει ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

Η αξιοεχέουσα δράσις της
κ. Νιούμπολντ

— Σταθείτε προσοχή! Διέτρεξε η κ. Νιούμπολντ το ζεύγος Σκόπα, που είχε παρουσιασθεί στο γραφείο της. Σηκώθηκε τώρα στις μύτες των ποδιών, Σηκώστε ψηλά τα χέρια σας... Όταν μετρήσω τρία θα σκύψετε προς τα εμπρός, ως που ν' αγγίξετε με τα δάχτυλά σας τις μύτες των ποδιών σας. Ένα... δύο... τρία...

Το αντράγγυνο εξετέλεσε με κόπο τη γυμναστική εκείνη άσκηση. Έπειτα ο άντρας κι' η γυναίκα κυττάχτηκαν - όχι πια άγρια κι' εχθρικά - κι' έσκασαν στα γέλια.

— Καθίστε τώρα πρόσθεσε η κ. Νιούμπολντ, γελώντας κι' αυτή. Ήθελα προηγουμένως να ζυγίσω τη χιουμοριστική σας διάθεση. Και τώρα μιλήστε μου για το διαζύγιό σας.

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι η κ. Άλεις Νιούμπολντ διευθύνει την Ύπηρεσία Οικογενειακής Συμφιλίωσης, στο Μιλγουόκι της Αμερικής. Τα αντράγγυνα που θέλουν να χωρισθούν, πρέπει απαραίτητως να παρουσιασθούν πρώτα στη μικροκαμμένη αυτή γυναίκο, που μπορεί να καυχηθεί ότι έχει προλάβει περισσότερα διαζύγια από κάθε άλλο πρόσωπο στις Ήνωμ. Πολιτείες. Η μέθοδος της δεν είναι πάντα η ίδια: να βάζει το αντράγγυνο να κάνει γυμναστική, για να το πιάσουν τα γέλια.

«Υπάρχουν - λέει - τόσες πολλές αιτίες διαζυγίου, όσοι είναι οι άνθρωποι που παύουν απ' τα νεύρα τους. Καθεμιά αποτελεί ξεχωριστή περίπτωση και χρειάζεται την ανάλογη θεραπεία».

Αδιαφορώντας για τις επιφανειακές αφορμές της σύμφωνίας των συζύγων, αναζητεί πάντοτε βαθύτερα την πραγματική αιτία. Για να εξηγήσουμε όμως το σύστημα της, ας ζανωγυρίσουμε στο ζεύγος που έκαμε την αναγκαστική γυμναστική.

— Γιατί θέλετε να χωρίσετε; ρώτησε η κ. Νιούμπολντ.

— Ο άντρας μου πίνει πολύ και με κακομεταχειρίζεται, εξήγησε η γυναίκα.

— Κι' αυτή που βγάζει γλώσσα και θέλει να μ' άφισ, δήλωσε ο κ. Σκόπα. Ο πάτωρ της εκκλησίας μας μάς έστειλε σε σας.

Πράγματι, στο ένα τρίτον των 10.000 περιπτώσεων, που έχουν άσπασχολήσει τις τώρα την κ. Νιούμπολντ και τους 12 συνεργάτες της επίτελειού της, οι μαλωμένοι συζυγοί παρουσιάστηκαν στο γραφείο της στελεμένοι από κληρικούς, δικηγόρους, συγγενείς ή οικονει-ακούς φίλους των. Ο δικαστής επί των διαζυγίων Ουίλλιαμ Σάουγκεν-σν της έστειλε άλλο ένα τρίτον. Οι υπόλοιποι πήγαν από δική τους πρωτοβουλία.

Με διάφορες έντεχνες ερωτήσεις η κ. Νιούμπολντ ανακάλυψε το λόγο των καυγάδων του ζεύγους Σκόπα: Ο σύζυγος είχε στενοχωριεί σκετικώς με τη δουλειά του, έπειτα για να τις ξεχάσει, γύριζε στο σπίτι του μεθυσμένος και μάλωνε με τη γυναίκα του. Έκείνη πάλι, αφού έκαμε υπομονή επί μερικούς μή-

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ

Γυναικείες μεταξωτές... Δρχ. 5.900
Γυν. «Μπαρολέ» έξτρα... 3.500
Γυν. «Αράχνη» ζωϊκές... 16.000
Λεπτές... 6.800
ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ... 2.000
Κυλότες βαμβακερές... 2.500
Σοάδιν μόνος... 1.800
ΚΑΛΤΣΕΣ ανδρών... 1.800
Όλα τα είδη μας σε τιμ. άποθήκης.

ΘΗΣΙΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

Έλατε και τ' απόγευμα να εξυμνηθήτε καλύτερα.

γες είχε πια επαναστατήσει.

Η κ. Νιούμπολντ τους έστειλε σ' ένα ειδικό ψυχολόγο, που συνεργάζεται δωρεάν μαζί της. Εκείνος υπέβαλε το σύζυγο σε μία κατάλληλη εξέταση, με διάφορα «τέστ» (ερωτηματολόγια) κι' εξακρίβωσε ότι ήταν γεννημένος για μηχανικός κι' ότι μισούσε τη δουλειά που έκαμε σ' ένα γραφείο. Αυτό ήταν η αιτία που του καλούσε το κέφι και τον έσπρωχνε στο πιστό.

Σήμερα, ο Σκόπα έχει γίνει άρκετα κινητός ενός γκαράζ, είναι κατενθουσιασμένος απ' την εργασία του, δεν πίνει πια και ζή ευτυχισμένα με τη γυναίκα του.

Η κ. Νιούμπολντ μεταχειρίζεται διαφόρους τρόπους, για να μαζέψει τα στοιχεία που θα τη βοηθήσουν στη διάγνωση της. Τα παιδιά π.χ. είναι μία πρώτη τάξεως πηγή πληροφοριών για τους πραγματικούς λόγους διαφωνίας των γονέων τους.

Μία μέρα παρουσιάσθηκαν στο γραφείο της κ. Νιούμπολντ δύο μικρές αδελφές και της είπαν:

— Οι γονείς μας μαλώνουν διαρκώς. Έχει καταντήσει ανυπόφορη αυτή η ζωή!

Έπειτα της εξήγησαν ότι ο πάτερας τους ζήτησε να την γνύμη της γιαγιάς τους τις μπτέρας του δηλαδή, για κάθε τι που άφορούσε τη δουλειά του ή το σπίτι του.

Η κ. Νιούμπολντ κάλεσε τότε στο γραφείο της τον πατέρα και τον έπεισε να έπισκεφθεί ένα ψυχίατρο, ο οποίος του έδωσε να καταλάβει ότι η υπερβολική εξάρτησή του απ' τη μητέρα του κατέστρεψε την οικογενειακή ευτυχία του. Από τότε, ο άνθρωπος αυτός ακολουθούσε το σωστό δρόμο της ατομικής πρωτοβουλίας, σάν πραγματικός άντρας. Και δεν άργησε να συμφιλιωθεί απόλυτα με τη γυναίκα του.

«Κανείς δεν φαντάζεται πόσα διαζύγια οφείλονται σε άρρωστες ή ελαττωματικότητες που θα μπορούσαν να διορθωθούν - λέει η κ. Νιούμπολντ. Εμείς εξετάζουμε πρώτα αν οι συζυγοί είναι τελείως υγείας σωματικώς και ψυχικώς, προτού αναζητήσουμε άλλους λόγους διαφωνίας των».

Οι συχνοί πονοκέφαλοι είχαν άπομακρύνει μία νέα γυναίκα από τον άντρα της. Της φαινόταν ότι πονούσε ακόμη περισσότερο το κεφάλι της, όταν έφτανε στο σπίτι ο σύζυγός της. Η κ. Νιούμπολντ κι' ο συνεργάτης της ψυχίατρος της συνέστησαν μία ζωή πιο ήσυχη, με περισσότερον ύπνο και λιγότερη κοσμική ή κοινωνική δράση. Σε λίγες βδομάδες, είχαν σχεδόν περάσει οι πονοκέφαλοί της, και δεν εύρισκε πια ότι τους χειροτέρευε η παρουσία του συζύγου της. Ένα ακόμη διαζύγιο είχε αποφευχθεί.

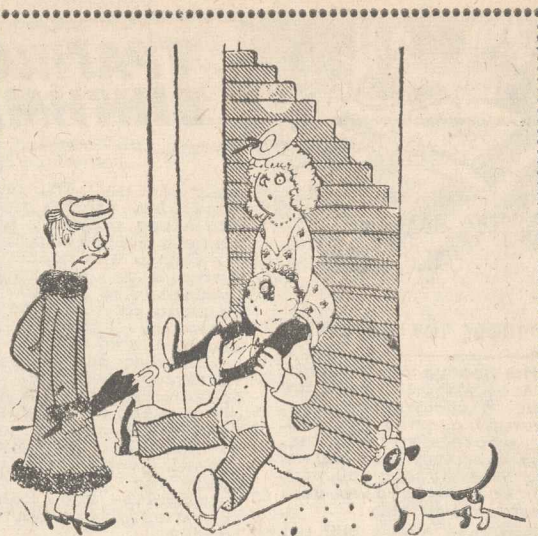
Ένα άλλο ζευγάρι μάλωνε τόσο συχνά και τόσο άσχημα, ώστε είχε άναστωσει τους γείτονες, που ζήτησαν επίτελους την επεμβάση της κ. Νιούμπολντ. Αυτή ανακάλυψε ότι η αιτία του κακού ήταν η κρυφή πθιμία των δύο συζύγων σ' αποκτήσουν παιδί, κι' απ' όπου ακολούθησαν τις συμβουλές της σταμάτησαν οι καυγάδες τους.

Προκειμένου για αντράγγυνα, που μαλώνουν για χρηματικούς λόγους, η κ. Νιούμπολντ έχει ένα ακατανίκητο επίχειρημα:

— Αφού δεν μπορείτε να συντηρήσετε ένα σπίτι με τα εισοδήματά σας, τους λέει, πως μπορεί ποτέ να συντηρήσετε δύο;... Έξ' άλλου ένα διαζύγιο θα σας στοιχίσει περί τα 500 δολάρια.

Κι' έτσι οι συζυγοί μετανοούν συνήθως και φεύγουν συμφιλιωμένοι.

Όταν οι δημοτικές αρχές του Μιλγουόκι αποφάσισαν να δημιουργήσουν το γραφείο αυτό, αντέδρασαν στην αρχή διάφοροι δικηγόροι, που φοβήθηκαν ότι θα τους έκοβε τη δουλειά... Και δεν είχαν άδικο γιατί, ενώ προηγουμένως σε κάθε 15 διαζύγια επέτυχανε να μάλωσαν μόνο συμφιλίωση, σήμερα η κ. Νιούμπολντ προλαμβάνει περισσότερα από τα μισά διαζύγια. Η τόση επιτυχία της έκαμε τις δημοτικές αρχές διαφόρων άλλων πόλεων των Ήνωμ. Πολιτειών, του Καναδά, της Νοτίου Αμερικής, των Φιλιππίνων και της Αυστραλίας να ζητήσουν τη βοήθειά της, για να διοργανώσουν παρόμοια εύεργετικά γραφεία.



— Εύδοξια, πρώτη φορά βλέπω αυτή τη δεσποινίδα, σου τ' όρκίζομαι! Μόνο που την παρήσυρα μαζί μου, καθώς κατακυλοδσα στη σκάλα...

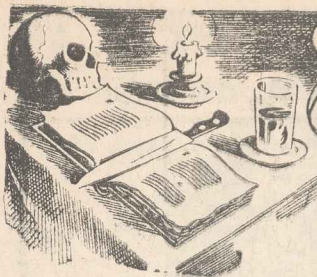


ΣΠΙΡΙΤΟ ΜΟΝΑΧΟ

— Άκόμα δεν ταχυδρόμησες τις προσκλήσεις των γάμων μας; — Μά είχα σκοπό να τους τις μοιράσω εδώ!



— Μη στενοχωριέστε, κύριε. Κάπου θα βρεθεί και για σας καμιά θέα!...



ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο τάφος των διαμαντιών

Μία βραδυά του Νοέμβρη, ο Λεόν Καρριέρ, ένας απ' τους πλουσιώτερους αδαμάντινους του Τράνσβαλ, γιόρταζε την 35η επέτειο του πλουτισμού του και της ανακαλύψεως του πρώτου και πιο μεγάλου αδαμάντινου του.

Μέρο, στη σάλα του μεγάρου του ήταν μαζεμένοι όλοι οι φίλοι του και οι γυναικός του. Σε μία στιγμή ένας απ' αυτούς, του ζήτησε να διηγηθεί πως ανακάλυψε το αδαμάντινο του.

Και τότε ο Λεόν Καρριέρ άρχισε να διηγείται με τη βαρεία του φωνή:

— Πάνε από τότε τριάντα πέντε χρόνια. Την εποχή εκείνη ήμουν γιομάτος ύγεια και είχα για μόνο μου κεφάλαιο τα δυο μπράσα μου. Είχα φτάσει απ' τη Γαλλία στο Τράνσβαλ, έλπιζοντας ότι θα μπορούσα ν' αποκτήσω περιουσία.

«Έκανα πολλά επαγγέλματα. Στο τέλος όμως απογοητευμένος απ' όλα αποφάσισα να κάνω μια τελευταία προσπάθεια με την απώτατη αν άποτυχία και ο γυμνός να ξαναγυρίσω στη Γαλλία.

«Ένα πρωί λοιπόν του 'Ιουνίου, ψπλισμένος καλά, καθάλασα τ' αλογό μου και τράβηξα προς τις έρημιές των βορείων επερχειών. Δυό ολόκληρους μήνες έτρεχα στα βουνά, χωρίς να κατορθώω ν' ανακαλύψω την παραμικρή φλέβα χρυσού ή διαμαντιών.

«Τέλος, ένα βράδυ στάθηκα σε μία μικρή κοιλάδα κι έτοιμάσθηκα να περάσω τη νύχτα μου εκεί. 'Αφού έδεσασα τ' αλογό μου προχώρησα πιο πέρα ψάχνοντας να βρω τίποτε για να πάω.

«Μα καθώς τριγυρίζα μέσα στο πυκνό δάσος, δέχτηκα ένα τρομερό χτύπημα στὸν τράχηλό μου κι έκανε να σωριαστώ καταγής. «Οί άγριοι!» σκέφθηκα με φόβηκη τη στιγμή που λιποθύμωσα από το χτύπημα.

«Όταν συνήλθα ήμουν δεμένος στερνά κι είδα γύρω μου καμμία είκοσαριά 'Όττεντότες, με πρόσωπα σιγματισμένα κι άπαισία. 'Ο άρχηγός τους με πλησίασε και μου είπε, μιλώντας σε παρεφθαρμένη άγγλική:

«— Βρωμερό πλάσμα, πρέπει να μάθεις ότι οι λευκοί άνθρωποι είναι ακυρία κι ο Νουταλέ είναι μεγάλος άρχηγός! Γιατί τρώπες στη χώρα μας; Για ν' άρπάξεις το κίτρινο μετάλλο και τις λαμπερές πέτρες που ο θεός Καβρέλεϊ έχει κρύψει εδώ πέρα;

«Γέλασε ένα σατανικό γέλιο κι έκανε ένα νεύμα στους ανθρώπους του.

«Τότε δυό απ' τους 'Όττεντότες μ' άρπάξαν κι ένας άλλος μουδός σφικτά τα μάτια μ' ένα κόκκινο πανί. Με σήκωσαν ύστερα κι άρχισαν να προχω-

ρουν όλοι μαζί. Πού πηγαίναμε; Δεν έδλεπα τίποτε. Δεν ήξερα τίποτε... Άκουγα μόνο θόρυβο κλαριών.

«Επειτα από παρεία άρκετής ώρας στερμάτσων, μουδγαλαν το μαντίλι από τα μάτια και τότε είδα πως βρίσκονταν μέσα σε μία σκοτεινή σπηλιά.

«Κάποιοι από τους 'Όττεντότες κρατούσε ένα δαυλό αναμμένο. Στο λιγότερο φως του κατώρθωσα να περιεργαστώ με μία ματιά το μέρος που βρίσκονταν. 'Αμέσως ανατρίχισα! Το έδαφος της σπηλιάς ήταν σκεπασμένο από χαλίκια που πετούσαν έκτυφλωτικές λάμψεις.

«Ήσαν διαμάντια! Διαμάντια άκατέργαστα!

«Δεν μπόρεσα να κρατηθώ και μία κραυγή ξέφυγε από το στόμα μου.

«— Αί, λοιπόν, λευκέ άνθρωπε, φώναξε τότε ο Νουταλέ, θα μείνεις εδώ στις λαμπερές πέτρες ώπου να τις χορτάσεις. Θα μείνεις εδώ μέχρις ότου τα κοκκάλα σου να γίνουν άσπρα σαν τις πέτρες!

«Τότε κατάλαβα τη φρικτή τύχη που με περιέμενε κι άρχισα να μιλώ στον Νουταλέ προσπαθώντας να τον συγκινήσω.

«Μα εκείνος, άφου με κύτταξε σαρκαστικά μου νύρισε τη πλάτη και βγήκε απ' τη σπηλιά με τους ανθρώπους του, που φεύγοντας έσυρναν μία μεγάλη πέτρα απ' έξω κι έφρεζαν την είσοδό της.

«Ετσι έμεινα μόνος μέσα στη σπηλιά εκείνη που θα γινόταν σε λίγο ο τάφος μου!

«Η σκέψις αυτή μου φερενέ τρέλλα.

«Όρες ολόκληρες πέρασαν κι έγώ βρίσκονταν άκοιμη σωριασμένος στο μέρος που με είχαν άφήσει.

«Σε λίγο μία μικρή άκτίνα πέρασε από μία στενή χαραμάδα που άφηνε η πέτρα που σκέπαζε την είσοδο της σπηλιάς. Οι διαμάντι-τόπεςτες γύρω άστροφωσαν. Κι όμως έγώ πέθαινα από τη πείνα και τη δίψα! 'Ενοιωθα πως μου έφευγε το μυαλό. 'Αρχισα να τεντώνω μ' άπελπισία το σώμα μου, προσπαθώντας να σπάσω τα δεσμά μου. Μάταιοι όλοι οι κόποι μου!

«Πέρασαν έτσι ώρες άτελείωτες, φρικτές τρομακτικές! Τρία ολόκληρα ήμερονύκτια!

«Εξάφνης ένα πρωί άκουσα έναν ελαφρό θόρυβο.

«Τέντωσα τ' αυτιά μου.

«Δεν είχα γελαστώ. 'Ηταν ένα ποντίκι σαν αυτά που βρίσκονται κατά μυριάδες στα βουνά της Ν. Α. Φρικτός.

«Άρχισα να τριγυρίζω γύρω απ' το σώμα μου κι αισθανθηκα έναν άπεριγραπτό τρόμο να με κυριεύει.

«Δεν μου μένει τώρα σκέψη, παρα να πελώνω φωνημένος από τα ποντίκια! «Την ίδια στιγμή ένας πόνος τρομερός μ' έκανε να πεταχτώ. Τ' άπειρία δόντια του ποντίκιού ροκάνιζαν τ' άριστερό χέρι μου!... Το άνοιγόκλειρα προσπαθώντας να το δώξω αλλά τού κάκου.

«Κι άξαφνα μία σκέψη πέρασε σαν άστραπή απ' το νου μου: «Άς τού άφήσω

να ροκανίσει. Μπορεί μαζί με το κρέας μου να ροκανίσει και καμμία λουρίδα απ' τα δεσμά μου και έτσι να έλευθερωθώ!».

«Κατέβαλα υπεράνθρωπες προσπάθειες για να κατανικήσω τὸν πόνο μου και εύτυχώς δεν γελάσθηκα στις προσπάθειές μου. Το ποντίκι, άφου μού έφαγε ένα ολόκληρο μέρος της παλάμης έφαγε μαζί κι το σκρίνι των δεσμών μου.

«Συγκέντρωσα τότε όλες μου τις δυνάμεις και κατώρθωσα να έλευθερωθώ. Παρόλη την εξάντληση μου ένοιωθα πως είχα φτερά. Το δνάλισμο της πλάκας που σκέπαζε την είσοδο της σπηλιάς, ήταν πια παιχνιδάκι για μένα. 'Ετσι ύστερα από λίγη ώρα άρχισα να κατεβαίνω απ' το βουνό σπινθίζοντας καλά μέρο' στο μυαλό μου τα μέρη που περνούσα.

«Πεζοπόρησα όσο μπόρεσα έως ότου σωριασθήκα καταιγής. Εκεί με βρήκαν μερικοί λευκοί και με βοήθησαν να φτάσω στο Άλ-τουμπούρο.

«Επειτα από μερικούς μήνες είχα οργανώσει την εκμετάλλευσή του... τάφου μου και είχα άρχισει να μαζεύω τα διαμάντια που είχα πληρώσει με τριών ήμερών άγνια, πείνα και δίψα και με το άριστερό μου χέρι. Γιατί καθώς βλέπετε, καλόι μου φίλοι, δεν μπορώ καθόλου να το χορημοποιήσω από τότε...»

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

Πουλούσε ψεύτικα «Τοτέμ»

«Ένας Αμερικανός Έρυνθόδερμος, όνόματι Τζιμ Κούλτις, που είχε εργασθί άρκετά χρόνια σε διάφορα εργοστάσια της Αλάσκας και είχε μάθει εκεί τι άζει ο πολιτισμός των άνθρώπων με το ώχρο πρόσωπο», όπως συνήθως άποκαλούν τους λευκούς οι συμπατριώται του σκέφθηκε να άρκετά έξυπνο τρόπο για να πλουτίσει. Άρχισε να κατασκευάζει «Τοτέμ», στυλιζμένα με μυστηριώδη ιερογλυφικά και να τα πουλάει για άθθεντικά σε διάφορες πόλεις και συλλέκτες. Μέσα σε λίγο διάστημα 17 πόλεις είχαν στολίσει τις πλατείες και τα πάρκα τους με παρόμοια «Τοτέμ» και πολλά άλλα στυλιζαν τους κήπους ιδιωτικών κατοικιών. 'Ο Τζιμ Κούλτις είχε κυριολεκτικά θησαυρίσει. Τελευταίος, όμως, έφθασε στο Σιντλ φυλάρχος των Έρυνθόδερμων της Θαλαίγης και όταν τού έδειξαν μερικά απ' αυτά τα «Τοτέμ» έόσπασε σε άκράτητα γέλια.

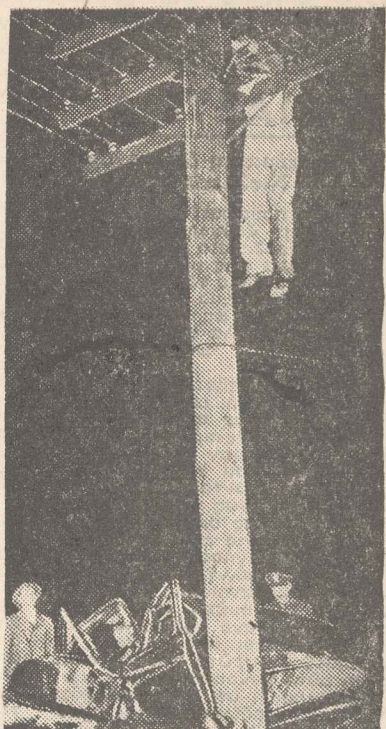
— Είχα φοβηθί, είπε ότι οι λευκοί είχαν κλέψει τα ιερά σύμβολά μας. Άλλ' όλα αυτά τα «Τοτέμ» είναι ψεύτικα.

— Τι άγορασται των «Τοτέμ» άναζητούν τώρα τὸν Τζιμ Κούλτις που, φυσικά έχει εξαφανισθί.

25.000 χιλιά τρεφής

σε 50 χρόνια

«Ένας Άγγλος γιατρός υπολόγισε ότι, σε διάστημα πενήντα έτών, ο στόμαχος ενός ανθρώπου με μετρία όρεξη επεξεργάζεται 25.000 περίπου κιλά τροφής. Ένας καλοφάγος εισάγει κατά τὸ ίδιο διάστημα στο στόμαχό του 50 - 60.000 κιλά τροφών. Προκειμένου για τις γυναίκες, οι αριθμοί αυτοί πρέπει να μειωθούν κατά το 50 πέντηον.



ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Η έκπληκτική αυτή φωτογραφία πάρθηκε κοντά στη Νέα Υόρκη, ύστερ από ένα τραγικό αυτοκινητιστικό δυστύχημα που συνέβη την Πρωτοχρονιά. Ένας από τους επιβάτες του αυτοκινήτου, που έκσφενδονίσθηκε έπάνω στα τηλεγραφικά σύρματα, σκοτώθηκε και το σώμα του έμεινε κρεμασμένο από αυτά!



Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΟΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ!...

Οι μωυρες ίθαγενείς της φυλής των Μπασούρ μεταφέρουν μεγάλα φορτία καθώς και το μικρό παιδί τους έχοντας πάντα τα χέρια έλεύθερα. Αυτό είναι η μεγαλύτερη φιλαρέσκεια τους!

Οι Πωλητές της 'Εσπερίας

Η Τζεινέπ

Η Έσπαλία ήτανε πάλι στα κέφια της κι ήλεγε στην κυρία Τούλα τραγουδιότα: — Χαίγιά αλές σαλα αά! «Χαίγιά αλές σαλα αά!»... 'Ετσι κάθε βράδυ φωνάζανε στο άκασμ: ναμμά οι μουεζίνηδες της Σμύρνης μας, κι ύστερα σαν κατεβαίνανε απ' τοί μινάρδες διαβάζανε με δάκρυα στα μάτια μία άλλη προσευχή για ούλοι τοί πεθαμένοι τους, έκτος από κείνοι που άλλαζοποτίσσανε. Γι' αυτούς ήτανε δισάκι!



Και όμως ένας μπέης είχε δώσει διαταγή σ' ένα γέρο μουεζίνη, να διαβάσει κρυφά μέσα στο σεράϊ του αυτή την προσευχή για μία πεθαμένη, που ώστοςό ήτανε ακόμη άναμια μας ζωντανή.

— Τι θές να 'πής μ' αυτό Έσπαλία μου; Δεν σε καταλαβαίνω.

— Αυτός, κυρία Τούλα μου, ο μπέης ήτανε ο Τααζέτιν. — 'Ακού λοιπόν να στο ρακοντάρω. Η Τζεινέπ — το πούλυδο τὸ Γκιουλ — μαζέει είδη φύγει μία νύχτα απ' το σεράϊ τους, χωρίς να ξέρη κανείς πού πήγε. 'Ο μπασις της την λάτρευε πιότερο κι' απ' ούλοι τοί θησαυροί πουχε στο παλάτι του. 'Ητανε πολύ μερακλή, κυρία Τούλα, κι είχε βάλλη τὸ Κουμσούλ, τὸ Στυλιανόπολο, τὸν Πέζερ κι' ούλοι τὸ ἀντικατήδες της Σμύρνης, και τὸ ματζέψανε πολλές κοκοράτες πορελάνες τὸ 'Ισπανάς, ρολόγια που χτυπούσανε τὸ ώρες με μουζική, πλουμιστά καρυδένια φορτερία, σκαλιστά μπαλινιζία από γιούσουρο, κατράφτες βενετσιανικές, στόρες μ' ασημένια κλαδιά και πούλυδα, χρουσὸι μανδύες, διαμαντέιες κορώνες. Λένε ακόμη πως είχε κι' ένα άλλο άνεκμητο κειμηλίο, τοί χρουσέι φορεσιές τ' 'Απ Κωσταντινού και τὸ 'Ελένη, που τὸ πούλησε ένας 'Ο έβραιος κουμουτλής απ' την Πόλη. Γι' αυτό όταν κανένας έπίσημος μουσάφιος ήμπαίνε να σεργιανήση τὸ σεράϊ του, ο Τααζέτιν τούλεγε σαν τούδειχνε τοί δυό ιωαννιές φορεσιές:

— Μπου τακίμ, Πατισάχ ντεντέ! 'Ι. σταμπόλταν γκελιόρ...

«Η Τζεινέπ τ' άκούγε πολλές φορές αυτά τα λόγια, και μία μέρα που ήλπιε ο μπασις της, ξεκρέμασε τοί χρουσέι φορεσιές, στολίστηκε και ντάλωσε τὸ παλάτι ούλο κι' ο μαχαλάς, κι' άπόρησε κι' η ίδια με την μυρωδιά και την όμορφιά της. Μία λαχτάρα, μία συγκίνησι την ήπιασε, άρχισε να νομίζει πως ήταν κι' αυτή μία γριστιανή βασιλίσσα! 'Από κείνη τη στιγμή ούλα γύρω της γενήκανε άντιπαθητικά και ξένα. Και σιγά σιγά και τὸ μπασις της που τὸν άγαπούσε τόσο πολύ τὸν συζάχηκε! Κι' από τότες πέταξε και τὸ «φερετζέ» της και την βλέπανε συχνά να στέκει στοί πόρτες των εκκλησιών μας, και ν' άκούη τοί ψαλμουδιές.

— Αυτά, Έσπαλία μου, είναι τα μυστικά της μαγειείας!

— Άγεσκε, κυρία Τούλα μου, είναι η δύναμι της θρησκείας μας!

«Μία μέρα λοιπόν χάθηκε η Τζεινέπ απ' τὸ σεράϊ τους κι' από τότες δεν ξαναφάνηκε πουθενά. Κι' ο Τααζέτιν περίμενε έτσι καιροί και ζαμάνια. Τέλος, μία μέρα, την καρυδάντισε στ' 'Αλάτσασα, δέω απ' τὸ γυναικείο μοναστήρι τὸ Παναγιάς, τριγυρισμένη από γυναικείες τὸ Σατανά! Μαυροφορεμένες καλογνήδες. Μία πνιγμένη φωνή τὸ έφευγε απ' τα χείλη του:

— Τζεινέπ!

«Μά η όμορφη Τουρκάλιτσα γύρισε άλλοτὸ μωστράκι της κι' ήφυγε. 'Ηταν ντυμένη καλογνή! 'Από τότε ο Τααζέτιν, άν και ήξερε πως η κόρη του ζή, άναθε κάθε βράδυ στην καμικά της μέσα τὸ καντήλι, γονάτιζε, κι' όταν οι μουεζίνηδες απ' τὰ τζαμιά της Σμύρνης φωνάζανε τὸ άκασμ ναμμά:

«Χαίγιά αλές σαλα αά!» «Χαίγιά αλές σαλα αά!»

έκείνος με τὸ γέρο μουεζίνη διαβάζανε απ' τὸ παμπάλαιο κητριπινόνο κοράνιο την τρομερή προσευχή των πεθαμένων για την κόρη του π' άλλαζοποτίσσε.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΜΟΥΧΤΑΤΖΗΔΕΣ

Η Ζεκούιτσα πάντα ταμαχτιάρα και παραδόπιση έλεγε στο Κιρκόρ:

— Άμάν, γιαβρούμ, ένα κεμπατσάικο ν' άνοίξης. Λουκάντα, μουκάντα, άλαιοφείρι, νταλα, βέρι, γά ένεται.

— Τ' άνοίξω, κουζούμ.

Και πραγματικώς με την γρίνις της κατώρθωσε να πείρη τὸν τεμπεληχάνα τὸν Κιρκόρ να νοικιάσει μία μάντρα μέρο' τὸ Ντουρνούτι και να την διαρρυθμίση σε ρεστωράν.

Ευθύς που τὸ έμαθε ο Στόκλνς — σελέμης άνανταν μπαμπάτάν — άποφάσισε με την παρέα του τὸν Αργύρη τὸ Τατζίση, μουχτατζή και φουντουζή απ' τοίς πιο μπιρτιτζήδες, να έπισκεφθούν τὸ καινούριο ρεστωράν.

«Ο κοιλαράς, ο άκμας μπουνταλάς Κιρκόρ εύθύς τους υποδέχτηκε με χίλιες ρεθεράντσες και κοπιλμέντα πού διπλαιοισατήκανε μόλις παρήγγειλαν πολλά και πλουσία φαγητά.

— Βά! Βά! μονολογούσε κι έλεγε ο Κιρκόρ. 'Ετσι μπερικετλήδες μουστερηδες άν έξω τα καζάντιω γιαβρούμ. 'Ηπλούσιος τὰ γίνω τσάμπος.

Τέλος άφου φάγανε κι' ήπιανε ένα περιδρομο τὸς πλούσιος ο Κιρκόρ, όπως τὸ επέβαλλε η τάξις και η δουλειά του και τὸς ρώτησε:

— Φαγιά — μαγιά μου, κουζίνα μου καλό ήτανε;

— Άφερήμ Κιρκόρ! Φωνάζειν εύχαριστημένοι κι' οι δυό μ' ένα στόμα.

Και τὸν παροκάλεσαν να δεχθί να πιούνε μαζύ και μισή οκάδοτς άκόμα.

Σε λίγη ώρα άνάμεσα σ' εύθυμες κουβέντες και γέλια, η μισή πήγε κι' ήρθε, γέμισο, ζανα, γέμισο και στὸ τέλος έφτασε κι' η στιγμή ν' άδειάσουν τὴ γωνιά. 'Ηταν πια οι τελευταίοι πελάτες.

— Κιρκόρ, τὴ χρουστούμε; είπε ο Στόκλνς.

— Κιρκόρ λογαριά! Φώναζε ο Αργύρης.

— Φατούρα — ματούρα σας τριάντα έφτά χιλιά ρικα είναι, γιαβρούμ.

Άμέσως κι' οι δυό μαζύ βγάλανε τὰ πορτοφόλια τους να πληρώσουν.

— Άφιος, έγώ σε κάλεσα είπε ο Στέλιος.

— Έπιμένω να πληρώσω έγώ φώναζε ο Αργύρης.

Και κρατούσε ο ένας τὰ χέρια του άλλου κι' ο τόνος της φωνής των δυνάμωνα τόσο, που ο Κιρκόρ φοβήθηκε μη πιαντούν και σκέφθηκε να μπη στη μέση να τὸς καθουαχούρη.

— Μεράκ έτμε φώναζε, Έγκω τα σας κανονίω, γιαβρούμ.

— Μπράβο, Κιρκόρ, άφερήμ! φώναζε ο Στόκλνς.

— Έγώ δεν παραδέχομαι, είπε ο Αργύρης. γιατί σίγουρα έχει συμπαθεία σε σένα.

— Μπρέ και ντύο σας άγαπάω. Άρκαντάσδες είμαστε, ίντροπή, άιτε, μπρέ!

— Όχι, Κιρκόρ, είπε ο Στόκλνς. 'Επειδή ο Αργύρης έχει την ιδέα πως έμένα με συμπαθείς πιότερο, σκέφθηκε να σου δέσουμε τὰ μάτια με μία πετσέτα κι' όποιον πιάσει πρώτο εκείνος να πληρώσει.

— Μπρέ άσκ — ολσούν, 'Ιστόκλή άφερήμ! φώναζε ένθουσιασμένος ο Κιρκόρ και δέχτηκε να τὸ δέσουν τα μάτια.

— Πρόσεξε, Στόκλν, θαρρώ πως βλέπει είπε ο Αργύρης.

— Βάλα μπλά, ίτς ντέν βλέπω γιαβρούμ, φώναζε ο Κιρκόρ και σπκώθηκε ψαχουλεύοντας να τὸς πιάσει.

— Τώρα θα δούμε ποίος θα πληρώσει, είπε ο Στόκλνς.

Ο φουκαράς ο Κιρκόρ άπλωσε τὰ χέρια και ζήτησε να πιάσει έναν απ' τοίς δυό εξάντρικ μουστερηδες του. Άλλα δυστυχώς δεν βρήκε ούτε τὸν ένα ούτε τὸν άλλο. Έφτασε επί πέντε λεπτά. Μάταιη προσπάθεια! Τέλος νευρίσε και τράβηξε την πετσέτα απ' τα μάτια του.

Η πόρτα ορθωνοική έδειχνε πως οι δυό σελέμηςδες τὸ είχαν στρίψει...

Κι' ο καυμένος ο Κιρκόρ σεροεμασμένος και μερακλαντισμένος ξεφώνισε:

— Βά! μπρετζή, ντολνταρτζή, βά! ότου, άλλας υπελανι βεραινί!... Άπατεώνηδες σελέμηςδες στο στομαχι να σας καθίση τὸ φαί!... Σ. Ρ.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΠΕ

Ο Άνανιας μπαίνει ο Ένα μπάρ, στρογγυλοκαθίζει ο Ένα τραπέζι και ζητάει από το γκαρσόνι να του σερβίρη μία μπύρα. Πίνει την πρώτη μπύρα του, πίνει τη δεύτερη, πίνει τρίτη, τετάρτη, πέμπτη κι' έπειτα σπκωνεται και φεύγει χωρίς να πληρώσει.

Τὸ γκαρσόνι τρέχει εσπίσω του φωνάζοντας: — Κύριε Άνανια... κύριε Άνανια, σταθήτε. Ο Άνανιας τὸν κυττάει εσφισσόμενος.

— Τι συμβαίνει, παιδί μου; τὸν ρωτάει.

— Ξεχάσατε να πληρώσετε, κύριε Άνανια. 'Η πιατε πέντε μπύρες και δεν με πληρώσατε. Τὸ ξεχάσατε.

— Αλήθεια; λέει ο Άνανιας. Είμαι έν τάξει λοιπόν. Γι' αυτό πίνω, παιδί μου. Πίνω για νά... ξεχάσω!

Οι Ιδιοτροπίες του Περσούλα

Στὸ δρόμο

«Όρίστε! Για κυττάχτε τον! Για καμιά ράστε τον! Περπατάει σαν χαμένος μέσα στο συνωστισμό τὸυ πεζοδρομίου, διαβάζοντας έφημερίδα! Μάλιστα! Της άφεντιάς σου τὸ λέω, που νομίζεις ότι ο δρόμος είναι αναγνωστήριο. Τὸ νου σου να μη σου φύγη καμιά όξεια. Βάλε την έφημερίδα στην τσέπη και περπάτα σαν άνθρωπος. Τὰ μάτια σου τάδεσε ο Θεός για νά τάχης άνοιχτά και να περπατάς και να προσέχεις και να βαθίζει πολιτισμένα. Άλλά έσύ μου άνοίξεις την έφημερίδα και περπατάς άγνοών τὸ σύμπα. Σε είδα παραπάνω πού έπεςες με τὰ μούτρα σε μία κολόνα. Άλλά έσύ εκεί! Την έφημερίδα σου. Πώς είπατε; Τι με νοιάζει έμένα, άν έπεςες στην κολόνα; Μην άνησυχίς και άν θά πέσης στις κολόνες, στὰ δέντρα, ή στὰ περίπτερα ή στὸς τοίχους, ή θά πατήση την πρώτη πορτοκαλοφλούδα, ούτε κρυό ούτε ζέστη μὸ κάνει. 'Εκείνο που με νοιάζει είναι να μην πέσης άπάνω μου. Περί αυτούς πρόκειται. Τι έκανε λέει; Κι' άν πέσης άπάνω μου θά μὸ ζητήσει συγγνώμην; Έσύ θα μὸ ζητήσεις συγγνώμην κι' έγώ θα σου πῶ στραβοάδω. Κι' έσύ θα ξεσφισατής με την άγένεια μου δθην κι' έγώ θα σε πῶ μούλαρι. Και σύ θα με κυττάς με περιέργεια κι' έγώ θα σε πῶ γουρούνι. Κι' άν κάνης πως μὸ ζητάς κατὰ τὰ ρέστα, θά φας και τη μαγγούρα στο κεφάλι και θά σου διαχωρίσω την επιφάνεια τὸυ δερμάτος, όπως λέγεται στην έπιστημονική γλώσσα τὸ άνοιγμα τὸυ κεφαλιού. Και θά μαζεύει κόσμος και θάρρη η άστυνομία και θά μάς τρέχουνε στα πταίσματα κι' έγώ, άνθρωπέ μου, έξήλκα από τὸ σπιτί μου για να πάω εις τὸν πρὸς δὸν δρον κι' όχι να συναντάω γαϊδουρία σαν και σένα και ν' άνοίγω κεφάλια και να τρέχω στὰ δικαστήρια και να γάχω την ώρα μου και την ησυχία μου και την ισορροπία των νεύρων μου.



Τὸ διαβολό τὴ θέλεις την έφημερίδα στὸ δρόμο; Όρίστε τὰ καφενεία! Πήγαινε, ξάπλωσε σε τρεῖς καρέκλες, παράγγειλε ένα γλυκό βραστόν και ξεψάγνισε την έφημερίδα από τὸ άβρο ως τὰ έννοικιαστήρια. 'Η τράσα στὸ σπιτί σου και διάδασέ την. Τόσο πολύ, τέλος πάντων, έπείγεται να μάθης τὰ νέα; Μαρὲ δίψα να σου πετύχη! Κι' άν δεν πληροφορηθής σου τὰ νέα, έπείγοντως, σπουδαίον πράμα. Θά έχη επίδοσι, έέρεις, στην πολιτική κατάσταση της χώρας. Τί σ' άνέξη και η λίσσα, έπειδή ο κ. Σπασίδης δεν ήμμερσώ πλῆρως επί των γεγονότων τῆς ήμερας. Γι' αυτό πῶ κρώμεν! Άγτε τώρα κάποιον μου τη χάρι και διπλώσε τη γιά νά μὸ στη διπλώσω. Έγώ και στην περσόω περικεφαλαία. Κατ' έρώση όταν περπατάς μην τύχη και άνέμης την άκρη τὸυ μαυιού μου. Γιατί μαδρα δείδι πού σ' έφανε κακοποίηση! 'Ισά! Τρέξά τώρα και δεν έγω όρεξι για σύγγισι. Στραβοπούλι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Η κ. Φανή: Κύριε Γιακουμάκη έσπασα χέος τὸ βράδυ ένα σερβιτόρο πάνω στὸ κεφάλι τὸυ άνδρός μου. Σας παρακαλώ να μὸ τὸ ἀντικαταστήσετε και όδο μπορέτε σπηνότερα.

Ο κ. Γιακουμάκης (την κυττάζει τρομαγμένος): Τὸν σκοτώσατε; Η κ. Φανή: (περιφρονητικά): Άν τὸν είχα σκοτώσει δεν θά σας ζήτηύ. σα καινούριο σερβιτόρο.

Οταν κανείς άγοράζη ένα καινούριο παλτό, όλοι τὸν έρωτούν άν τὸυ πηγαίνει καλά, πόσο τὸ έκανε, σε ποιόν ράφτη κτλ.

Ένώ όταν παντρεύεται κάποιος, κανείς δεν τὸν ρωτά τίποτε.

Άρα ένα παλτό άξίζει περισσότερο από μία γυναίκα!...

ΣΤΟ ΠΕΡΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ



Δραματικό διήγημα

—Οι άντρες, κυρία... άχ, οί άντρες!...

Μα η μαμή δεν έδινε προσοχή στη φλυαρία αυτή, με την οποία προσπαθούν συνήθως οι έτοιμογέννες να περιγιορθούν, ανάμεσα στους πόνους τους.

Ήξερε πως ήταν άναπόφευκτο κι' άναγκαίο αυτό το ζήτημα. Και το ένεθάρρυνε κάπου-κάπου με μια άφηρημένη ερώτηση, έχοντας όμως το μυαλό της άλλοι...

Δεν την ήξερε αυτή τη μικρή. Είχε αναλάβει την τελευταία στιγμή να την ζευγνήσουν, άντικειμενικά μια συνάδεσφο της, που είχε πάει σε άλλο τοκετό. Δεν την ενδιέφερε καθόλου η κοινή κι' αξιολύπητη ιστορία της κοπέλλας που άποπλανήθηκε κι' έπειτα έγκαταλείφθηκε, με τα πρώτα συμπτώματα της μητρότητας, από έναν άντρα άκαρδο κι' υπολογισμό. Ήστος κούνισε το κεφάλι της επιδοκιμαστικά.

—Βέβαια, έχετε δικήν... πρόφερε άφηρημένα. "Ετσι είν' όλοι οι άντρες..." Συγχρόνως σκεπτόταν ό,τι θα μαγειρεύε το μεσημέρι στον άντρα της κουνέλι με σάλτσα, όπως της άρεσε.

—Κι' όμως, κυρία, αυτός ήταν τόσο περιποιητικός στην άρχή! της είπε η νέα. Όταν ήμουν άκορη φρόνιμη και του αντίστοιχόμου, μ' έλεγε "άγαπημένο μικρό του κοριτσάκι!"

Οι τελευταίες αυτές λέξεις τράβηξαν την προσοχή της Μαντελέν Ντυρέ και την έκαναν να χαμογέλασε με οίκτο και συμπάθεια. Τι άνόητες που είνε οι γυναίκες! "Ετσι κι' αυτή η μικρή, παρ' όλο το κατάντημα της, περπατούσαν για τα τρυφερά λόγια του άπιστου, οά να μην είχε ζανακούσει τέτοια λόγια άλλη γυναίκα!

"Αγαπημένο μικρό μου κοριτσάκι..." "Ετσι δεν την έλεγε κι' αυτή η Μαντελέν, ό Σερμασιάν.Σάρλ, στην άρχή του γάμου τους; Μα αυτό δεν τον είχε έμποδίζει άργότερα να την κάμνι να υποφέρει, όταν την πήραν πια τα χρόνια, στο άκαρπο νοικοκυριο τους..."

Πόσο είχε παλέψει, πόσο είχε υποφέρει, για να υπερασπισθεί το σπίτι της! Μήνες ολόκληρους, που η πικρία είχε διδοχέει την άδιαφορία, κι' η φανερό άπεία την ψυχρότητα! Μήνες που έμενε γαντζωμένη μ' όλες τις δυνάμεις της στα τελευταία λείψανα της έννοσεως της και την έννοιωθε να τρίζη από παντού άπειλητικά, ύπονομευμένη από ένα κινούργιον έρωτα. "Ω,

λέν χλώμιασε ξαφνικά όσο και της νέας. Έσκυψε πιο πολύ και ρώτησε με λαχτάρα:

—Πώς λέγεται, είπατε; Σερμασιάν.Σάρλ;... Δεν είνε συνήθισμένο όνομα αύτό...

—Μάλιστα κυρία... Σερμασιάν.Σάρλ Ντυρέ... "Άχ πως πονά!"

Ο πόνος είχε φτάσει πια στο κατεξορισμένο. Μα η Μαντελέν δεν το αντίλαμθανόταν καν. Γαντζωμένη στο κρεβάτι προσπαθούσε να συγκρατήσει το τρεμουλιασμα των γονατών της, που χτυπούσαν μεταξύ τους...

"Ενα ούραισμα την έζωνόφερε στην πραγματικότητα. Γεννιόταν το παιδί. Η μητέρα βυθίστηκε στο παραλήρημα των τελευταίων στιγμών..."

Η Μαντελέν την κύτταζε με περιέργεια και μίση μαζί. "Όστε λοιπόν το ανθρώπινο εκείνο κοουρέλι ήταν ή άλλη ή άλλη; Έκείνη που έζ αιτίας της υπέφερε κι' έκλαψε τόσο..."

Κι' από μία σκληρή ερωμένη της τύχης, έπρεπε να την βοηθήσει αυτή ή ίδια για να βγάλη στον κόσμο το παιδί της άμαρτίας!...

"Όχι, δεν μπορούσε ν' άνξέρη ο αύτό το τελευταίο μαρτύριο!Θάφανε, θάσταλν μιάν άλλη για να την άντικαταστήσει..."

Μα όχι, ή συνειδήσει της δεν την το επέτρεπε. Είχε καθήκον να μείνη... "Κουράγιο! Τελείωσε..."

Είπε σε λίγο.Νά, τελείωσαν όλο... θέλετε, τώρα που θα φεύγα, να στείλω τη θυρωρή για να σας περιποιηθή; Άβριο θάρρη ή οάς κυττάξη μιά συνάδεσφο μου, γιατί εγώ δεν έχω καιρό...

Κι' ή Μαντελέν φόρεσε βιαστικά το κοπέλλο της. —Κυρία!... πρόφερε έκτεντικά ή λέκωνά. Πριν φύγετε... θέλετε να μου δείξετε το μωρό μου;...

"Ό, όάς εύχρηστώ! Τι όμορφο που είνε! "Αν τόβλεπε ό πατέρας του..."

Ναι, αν τόβλεπε... Θα κολακεύονταν ή άντρική περπαγήνα του, θα ζυπνούσε το πατρικό φίλτρο, θα ζανόριζε ίσως το είδύλλιο, το μαρτύριο...

Διωνόντας την έπικίνδυνη τρυφερότητα, ή Μαντελέν άβιασε πάλι το μωρό στο κρεβάτι και τράβηξε βιαστικά προς την πόρτα, λέγοντας:

—Δεν πρόκειται όμως να τό δώ το παιδί... —"Ό, κυρία! Μα έσείς μου λέγεται πρό όλίγου..."

—Κουμένο μου κοριτσάκι! δέχοψη ή Μαντελέν με φωνή ψυχρή άμειλικτη σαν το πεπρωμένο. Είνε οι άνοήσιες που λέει κανείς πάντα για περιγιορία σε μιά γυναίκα που υποφέρει!...

"Εκείνος πούφανε, δεν πρόκειται να ζαναγυρίση! "Ετσι είν' ή ζωή..."

ΛΕΟ ΝΤΑΡΤΕ

Βεβέχρδιστικ - ρομπότ

Τό άμερικανικό Επτελείο μελετά το σχέδιο της μεταβολής χιλιάδων δομωβερδιστικών σε άεροπλάνα χωρίς πιλότο. Αυτά τα άεροπλάνα ρομπότ θα χρησιμοποιούν συνδυασμένα με τους έκρηκτικούς πυραύλους, θάνε έξ ικανά να μεταφέρουν μεγάλα φορτία βομβών. Έξ άλλου, στο Κρόντον της Άγγλιας τελειώνει ή κατασκευή του πρώτου άεροπλάνου, που ή άποτέλπει άόλοκληρο από μαγνήσιο.Θάνε το έλαφρότερο του κόσμου και συγχρόνως το πρώτο που τό μωτέρ του (250 ίππων) θα βρίσκεται έγκατεστημένο μέσα στην "άτρακτο".

Μάθετε να ψωνίζετε

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

"Όταν ψωνίζετε βωδινό κρέας, φωντίζετε νάχη ώραίο κόκκινο σκούρο χρώμα με άσπρες σαβδώσεις λίπους. "Όσο λεπτότερες και πιο άσπρες είνε οι σαβδώσεις αυτές, τόσο καλύτερο είνε το κρέας.

Τό καλό μωσχάρι πρέπει νάχη κρέας έλαφρά ρόζ, σχεδόν άσπρο. "Επίσης άσπρο θάνε τό έύγκι του, ή δέ έπιφάνεια των όστών στις άσβδώσεις κυανώπη.

Τό γοιρινό πρέπει νάχη κρέας άνοιχτό ρόζ, τό δέ λαρδί νάχη κάτασπρο και σφιχτό.

Διαλέγετε τα πιο άσπρα και πιο θρεν' ένα πουλερικό. Τα πόδια τους πρέπει νάχη γοντρά στην κνήμη. Αυτά δείχνει πως είνε νέα, ενώ στα γένηκα τό δέρμα είνε σκεπασμένο από τριές. Δυσπιστείτε, όταν βλέπετε δέρμα κόκκινο και ζαρωμένο, με μελανά σημάδια, σάσκες πλαδαρές πόδια κόκκινα, κυρτά, κυρτά, δύσκατα. Για να καταλάβετε αν ένα πουλερικό ένη τρυφερό κρέας, άκούε να σφίξετε άνάμεσα σ' δύο σας δάκτυλα τον "ύν που βρίσκεται κάτω απ' τη φτερούγα. Πρέπει να νε μαλακό.

Τό φρέσκο ψάρι είνε σφιχτό, άλύγιστο, κι' όχι με πλαδαρή σάρκα. Δεν έχει άσχημη μυρωδιά. Τα μάτια του είνε διαφανή και ολόκαθαρα, όχι όλο και χωμένα στις κόγχες. Τα σπάρια είνε κόκκινα και ματωμένα κι' όχι άσπρα. "Αν πιέσετε ένα φρέσκο ψάρι στο πλευρό, τό άποτυπώματα των δακτύλων σας δεν διατηρούνται επί πολύ.

Για ν' άναγνωρίσετε τό άνέρωτο γάλα, βάτετε λίγο μέρα σ' ένα γυάλινο ποτήρι, άδειάζετε ένα μέρος του και άφινετε πάλι το ποτήρι πάνω στο τραπέζι. "Αν τό γάλα είνε άγνό, θα ίδιθη να κατεβαίνουν απ' τό γείλος του ποτηριού προς τα κάτω κανονικά άσπρα ρυάκια. Τό γάλα του γάλατος πρέπει να νε άσπρο προς τό κιτρινωπό.

Τό λάδι νοθεύεται συχνά με διάφορα σπορέλαια. Με μερικές άπλες γνηκές έξετάσεις, μπορείτε να βρήτε τη νοθεία — αν βέβαια πρόκειται ν' άνοήσετε σημαντική κάπως ποσότητα. Παίστε λίγο λάδι και τό χτυπάτε καλά μαζί με διπλάσια ποσότητα καθαρού νιτρικού όξέος (άκουσάφοτ). "Αφινετε να κατασταλάξη και κυττάξετε τό χρώμα. "Αν είνε γκαϊζοκιτρινωρό, πρόκειται περί καθαρού έλαιολάδου. Τό Βαυβακόλαδο δίνει ένα γάλα καφέ. "Αν είνε μίγμα και των δύο, παίρνει γάλα άνδίαμεσο. Τό σουσαμόλαδο άνακαλύπτεται αν ζετανέτε τό λάδι με λίγη ζάναρη και με λίγο υδροχλωρικό όξύ, όπότε παίρνει γάλα κόκκινο σαν τό κερασίου.

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ του γυαλιού

Σε τι χρησιμοποιείται σήμερα

Στις άρχες του πολέμου, οι "Αμερικανοί είχαν σκεφθεί σοβαρά να φτιάσουν άεροπλάνα γυάλινα, που θα ήσαν σχεδόν άόρατα. Δεν υπέρεσαν όμως να πραγματοποιήσουν την ιδέα τους αυτή για διάφορους τεχνικούς λόγους.

"Αν ώστόσο δεν κατασκευάσθηκαν γυάλινα άεροπλάνα, πάντως το γυαλί χρησιμοποιείται σήμερα για έξαρτήματα άεροπλάνων, τεχνικά χέρια και πόδια, πανοπλίες άδιάπεραστες απ' τις σφαίρες, στόλες για τις πολικές έξερευνησεις, βάσκες και μονόξυλα, λιπασματα του έδάφους, Προβλεπεί δέ άπαισιόμοιους βουλώματα των δοντιών, κλπ.

Μια μεγάλη έταιρεία ύαλουργίας κατεργάζεται το γυαλί κατά 4.000 διάφορους τρόπους κι' έχει ύπ' όψη της για τό προσεχές μέλλον άλλες 300 πρακτικές έφαρμογές του.

"Αφού πέρασε διαδοχικά απ' την έποχή της πέτρας, του ορειχάλκου και του γαλβάνου, ή ανθρωπότητα φαίνεται ότι έχει υπή τώρα στην έποχή του γυαλιού. Σε διάφορα έργαστήρια γίνονται συστηματικές έρευνες, σχετικές με τό γυαλί. Με τη χρησιμοποίηση έλαχίστων ποσοτήτων "ορεινεργών ισότοπων" ο δόκτωρ Σίλδερμαν, του πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ, έλπίζει να μελετήσει λεπτομερώς και να τελειοποιήσει το λυσιμιο του γυαλιού, έτσι ώστε να λειψών τα διάφορα έλαττώματά του. Προβλέπει δέ άλματώδεις προόδους της ύαλουργίας μέσα σε 5 χρόνια.

Μια απ' τις προσφετίες του είνε ότι θα χρησιμοποιήση για την άμυνα κατά της ατομικής βόμβας ένα είδος γυαλιού φτιασμένου απ' τό ίδιο υλικό της, δηλαδή από ούράνιο, που θα έμποδίζει τις βλαβερές ακτινοβολίες. Φοράντας στολή και περικεφαλαία, πλεγμένες με ίνες τέτοιου γυαλιού, θα μπορεί καθέννας να υπαίνην ακίνδυνα σε περιοχές όπου έπασαν ατομικές βόμβες. Ειδικές μάσκες όξυγόνου, έφωδισμένες με κατάλληλα φίλτρα απ' τό ίδιο γυαλί, θα έμποδίζουν τη θανατηφόρο ραδιενέργο σκόνη, που μένει σκορπισμένη στον άέρα μετά ή έκρηξη της βόμβας.

Μια απ' τις πιο ενδιαφέρουσες προόδους της ύαλουργίας είνε ή ένίσχυσις των πλαστικών ούσιών με γυαλί, όπως ακριβώς ένισχύεται το ταϊνέτο με σίδερα. Οι ένισχυμένες αυτές πλαστικές ούσιες κατασκευάζονται εύκολα και φθηνά, είνε έλαφρές σαν τό άλουμίνιο και γερές σαν

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

♦♦

Μην όργώνετε τη γη!

Μία νέα άμερικανική μέθοδος καλλιεργείας

"(Μην όργώνετε τα χωράφια σας!) Αυτό είνε τό κήρυγμα ενός άμερικανού άγρονόμου και καλλιεργητού, του Έντουαρτ Φάλκνερ.

Στην άρχή όλοι τον νόμισαν για τσαρλατάνο και τρελλό. Μα, σιγά-σιγά, άρχισαν να τον άκούουν και να τον προσέχουν. Και σήμερα είνε πολλοί οι καλλιεργηταί της Μασαχουσέτης, της Βιργίνιας, και της Κολορνίας, που άκολουθούν τη νέα μέθοδο που έγκαινιάσε για την καλλιεργεία των άγρών. "Ακόμη και τό άμερικανικό ύπουργείο της Γεωργίας έχαρακτήρισε αυτή τη μέθοδο ως αξιοσύστατη και τό άποτελέσματός της άριστό.

Εκείνο που είχε κάνει έντύπωση στον Φάλκνερ ήταν ή πλουσία βλάστησις της έξοχής και τό καταπράσινο χρώμα των χορτών που φύτευναν εκεί. "Αν, τίθετα, στα μέρη όπου είχε περάσει άροτρο, ή βλάστησις γινόταν πολύ γρήγορα άσθενική και τσάχυε και τα φύλλα των δημητριακών έθγαίναν κιτρινοπράσινα, πράγμα που φανερώει πως ή ποσότης της χλωροφύλλης που περιείχαν ήταν μειωμένη.

"Επειτα από μερικές άλλες παρόμοιες παρατηρήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τό όργωμα, αντί ν' άνεζωωνήη τις δυνάμεις του έδάφους, τις έξαντλεί σιγά-σιγά, μειώνει ποσοτικά την παραγωγή και την καταστρέφει ποιοτικά.

Ο Φάλκνερ παρήγαγε επίσης πως κάθε άλλο παρά ευεργετική ήταν ή χρσις χημικών λιπασμάτων. "Αναζωονοούν βέβαια προσωρινά τό έδαφος με τον ίδιο τρόπο που ένα φάρμακο άναζωονγει έναν άσθενή. "Αλλά τό χωράφι ζήτουμε πια ολόενα και περισσότερο χημικά λιπάσματα, γίνονται δηλαδή όπως ό άσθενής που δεν μπορεί να ζήσει χωρίς φάρμακα.

"Επειτα απ' αυτές τις παρατηρήσεις ο Φάλκνερ δεν δίστασε να θυσιάση ένα μέρος από τα χτήματά του για να πειραματισθή.

Οι άλλοι γεωργοί τον είδαν στην άρχή να βολοκοπή προσεκτικά τό χτήμα του, χωρίς ν' άπομακρύνει τα άγρια χόρτα που φύτευναν εκεί. Περιοριζόταν μόνο να τα ξεριζώνει και να τα θάβη κάτω από τό χόμα.

"Ετσι είχε λύσει τό ένα από τα προβλήματα. Γιατί ποιά καλύτερο λιπάσμα θάβρισκε για τό χωράφι του απ' αυτά τα χόρτα; Τα όργανικά προϊόντα της άποσυνθέσεως των άεισχωρούσαν σιγά-σιγά μέσα στο χόμα για να τό αναζωονοούν πραγματικά, ενώ τό ίδιο αποτέλεσμα δεν θα μπορούσε να τό επιτύχη με κανένα από τα γνωστά χημικά λιπάσματα.

Οι γεωργοί που τα χτήματά τους συνόρευαν με τό δικό του τον είδαν κατόπιν να κάνουν κάτι που τους φάνηκε πολύ περίεργο. "Από τό δάκτυλό του είχε βγάλει τό άτασάλιο λεπίδι και είχε εφαρμόσει στο πίσω μέρος δυο βάρια ζύλα που συμπίεζαν τό έδαφος. Στο τέλος τό χόμα έγινε μία συμπαγή και σκληρή σκεδόν μάζα.

Ο λόγος αυτής της συμπίεσεως ήταν ό εξής: "Ο Φάλκνερ είχε προσέξει ότι τό ανάλαφρο χόμα "οιφάει" διαρκώς, ζητάει δηλαδή ολόενα νερό. "Ενώ τό συμπίεσμένο χόμα διαφέρει λιγότερο και σκεδόν καθόλου. Γιατί στην πρώτη περίπτωση τό χόμα δεν άπορροφά ύγρασία μέσα από τό έδαφος και έχει ανάγκη να τό ποτίσουμε συχνά. Διαφορετικά, ζηρείνεται και είνε άχρηστο για καλλιεργεία. "Ενώ στη δεύτερη άπορροφά άφθονο νερό μέσα από τό έδαφος — και μαζί μ' αυτό όλα τα πολύτιμα στοιχεία που περιέχει — έτσι που δεν έχει ανάγκη πια από συχνό πότισμα.

"Όλοι περίεργαν πως έπειτα απ' αυτές τις καινοτομίες, ο Φάλκνερ δεν έθναζε τίποτε από τό χτήμα του. "Αλλ' ή πλουσία συγκομιδή του και ή άνώτερη ποιότης του σιταριού που παρήγαγε έκανε τους άλλους γεωργούς να μην τον βλέπουν πια σαν τρελλό και να τρέχουν πρόθυμα κοντά του για ν' άκούσουν τις συμβουλές του.

Γιατί ο Φάλκνερ είχαν έγκαινιάσει μία νέα μέθοδο καλλιεργείας, που είχαν άποδείξει πως ήταν πολύ άνώτερη από εκείνη που εφαρμόζον σήμερα σε όλο τον κόσμο.

Τό κήρυγμα που Φάλκνερ είνε ένας "επτάλογος" που περιέχει τις έξι συμβουλές:

1ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας. "Αντι για τό όργωμα ν' άνακατεύετε τό χόμα μ' ένα βυλόκοπο, που θα περάσετε στην άκρη του δυο μεταλλικών διακούς.

2ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας και μην χρησιμοποιήτε χημικά λιπάσματα.

3ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας και τα βλαβερά έντομα που καταστρέφουν τη σορά σας θα εξαφανισθούν.

4ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας και οι άσθενείς των σιταριών σας θα εξαφανισθούν.

5ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας και τό χόμα θα πάψη να "οιφάει" και να τριβεταί.

6ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας και τα παρασιτικά χόρτα θα γίνουν ποκυτόμο βοηθοί σας.

7ον. Μην όργώνετε τα χωράφια σας, γιατί τό όργωμα τά εξαντλεί και τά καταστρέφει σε τρόπο που ή ζωή των ανθρώπων και των ζώων θα καταπύη προβληματική στον πλανήτη μας έπειτα από μερικές δεκαετίδες.

ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ!!!

Κομπινεζόν	από δρχ.	4.800
Κυλόττες άντοχης	»	1.800
Κάλτσες Γουακ, φιλέ	»	4.300
Κάλτσες Γουακ, μεταξ.	»	4.400
Κάλτσες άνδρών	»	1.200
Φανέλες άνδρών	»	1.500
Κασκοράς Γουακ.	»	2.800
Σοσόνια	»	1.500
Ύποκάμισο ζεφύρια Α'	»	14.000
Ύποδήματα Παιδικά	»	8.000
Ύποδήματα Γουακ.	»	15.000

Ύρασιατα διάφορα πολύ φθηνά. Προσώμα, μανδύλια, πλεκτά διάφορα, εσώθρακα, μαλλιά, πάμωθηνα.

ΡΕΤΑΙΙΑ και διάφορα είδη με κρύ έλάττωμα, στη μισή τιμή.

ΑΠΘΗΚΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

"ΠΑΣΧΑΣ"

Χρυσόοχηλαιωτίσις 11

Ο Τρευμάν μέλος της ένώσεως των φαρσέρ

"Ο πρόεδρος Τρευμάν είνε επίτιμο μέλος 218 ένώσεων, συλλόγων κτλ. Είνε επίσης τακτικό μέλος της "Εταιρίας προς ένίσχυσις του άματου", που τό δίνει τό δικαίωμα να τραγουδάει όπουδήποτε και σ' οποιοδήποτε ώρα της "Βασιμικής τάξεως των φαρσέρ", της "Εταιρίας του Λένοντος", της "Εταιρίας του Άετου" της "Σερφοκικής Ένώσεως", των "Διεθνών αίσιοδών", της "Εταιρίας για τον ευπρεπή ένταφισμό των ανθρώπων του "Ιπποδρομίου" κτλ.

"Εξ άλλου από την έποχή που έγινε πρόεδρος, άσυνήκα να συμμάσχη σε 115 άλλες Ένώσεις, που τον είχαν εκλέξει μέλος τους. "Ανάμεσα σ' αυτές ήταν "ή πόλις και άξιοσέστατη τάξις των σκύων της έξοχής", ή "Ένωσις των ίεροκρήκων" και... ή "Ένωσις των φαναστικών θαυμαστών του Ήρακλ Σινάτρα".

♦♦

♦♦

♦♦



Αδυνάμοτικό Διήγημα

μου είχε πράγματι ζωντανός ή με γελάτε;
—Νουκάστε, κυρία. Έχετε τό λόγο μου ότι ο άντρας σας ζή.

Ένα τέχνασμα

Γέρνοντας με συμπάθεια ο άδυνάμοτος έπιβεβαίωσε Μπέν. σον, πάνω από το κρεβάτι της κυρίας Τζέμης την ρώτησε ευγενικά:

—Και τί σας έκανε να ζυγνήσετε, κυρία Τζέμης;

—Δεν ξέρω απάντησε αυτή. Ξέρω μόνο πως όταν ζυγνήσα είδα δίπλα στο κρεβάτι μου την απειλητική μορφή σιλουέτας ενός ανθρώπου που κρατούσε ένα τοσκούρι στο ύψωμένο χέρι του. Με το ίδιο τοσκούρι είχε τυμπήσει τον άντρα μου, μα εγώ δεν το είχα αντιληφθεί. Φοιίνεται πως ο κακούργος κατάλαβε ότι είχα ζυγνήσει και τομώθηκε να τυμπήσει με μια γοργή κίνηση όπως τραβήχτηκε στα πλάγια. Έτσι ξέφυγα το χτύπημα, όχι, όμως, όλωσθίου όπως βλέπετε.

Πράγματι, η κυρία Τζέμης είχε ένα τραύμα στον ώμο, και βρισκόταν στην κλινική.

—Υότερα τί έγινε; ρώτησε ο άδυνάμοτος.

—Υότερα ή σκέψι μου πήγε στο παιδί μου, που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο. Τινάχτηκε από το κρεβάτι κι έτρεξε εκεί. Έκείνος στεκόταν έξω από την πόρτα. Δεν με πείραζε όμως. Ίσως είχε κορεστεί ή δίψα του αίματος μέσα του γι' αυτό το ραβδό. Έτσι όταν τηλεφώνησα στην άδυνάμου, μια είχε φύγει.

Η κυρία Τζέμης σώπασε. Και σε λίγο, με το πρόσωπο άλλοιωμένο από τρόμο και αγωνία, ρώτησε τον άδυνάμοτο:

—Πέστε μου, κύριε, ο άντρας

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53 674

Αναλαμβάνει την ριζικήν αποτρίχωσην των δυσμορφιών του προσώπου και έξωφανίζει τας ρυτίδας, ούλας, εγκαύματα, στίγματα (πανάδες) στίγματα ευλογίας και θεραπεύει την τριχοφυΐαν.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Σατινέ, δαντέλλα κλπ.

Τιμές φθινές.

ΘΗΣΩΣ 17

ΔΡ Ι. ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ

(ΓΑΛΛΙΑΣ)

Οδός Πιπύου 38 - Τηλ. 85.089

10-1 και 4-7

Ζητείται το θετικό ημι-AMERICAN KALAYNITIK MINER (Μίνερ) Πωλούνται στα καλά Καταστήματα

τηγορίας, όλους τους ένόρκους που τον είχαν στείλει άλλοτε στη φυλακή.

Σε λίγο έφτασε έξω από το σπίτι των Τζέμης. Έκαναν το γύρο του σπιτιού, άνοιξε το παράθυρο της κουζίνας και πήδησε μέσα.

Μπήκε στο κώλλ, κι από εκεί στην κρεββατοκάμαρα.

Από φόβο μην ζυγνήσει πάλι την κυρία Τζέμης δεν άναψε το ηλεκτρικό του φανάρι.

Προχώρησε με μάτια θολά από τη λύσσα του προς το κρεβάτι με το τοσκούρι ύψωμένο.

Μάντευε ότι δίπλα ο ένας στον άλλο κοιμόντοσαν εκεί μπροστά του ο κύριος και η κυρία Τζέμης.

Ένα σαρκαστικό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του κι άρχισε να χτυπά αλύπητα με το τοσκούρι του!

Έξαφνα, ένοιωσε το τοσκούρι να χτυπά στα μελακά.

Σαφινάστηκε και τράθηξε το σκέπασμα του κρεβατιού. Άναψε το ηλεκτρικό του φανάρι, κι έριξε το φως πάνω στο κρεβάτι.

Μια τρομερή βλαστήμια ξεφυγε από το στόμα του.

Στο κρεβάτι επάνω ήταν δύο άκυρνα όμοιάματα ανθρώπων.

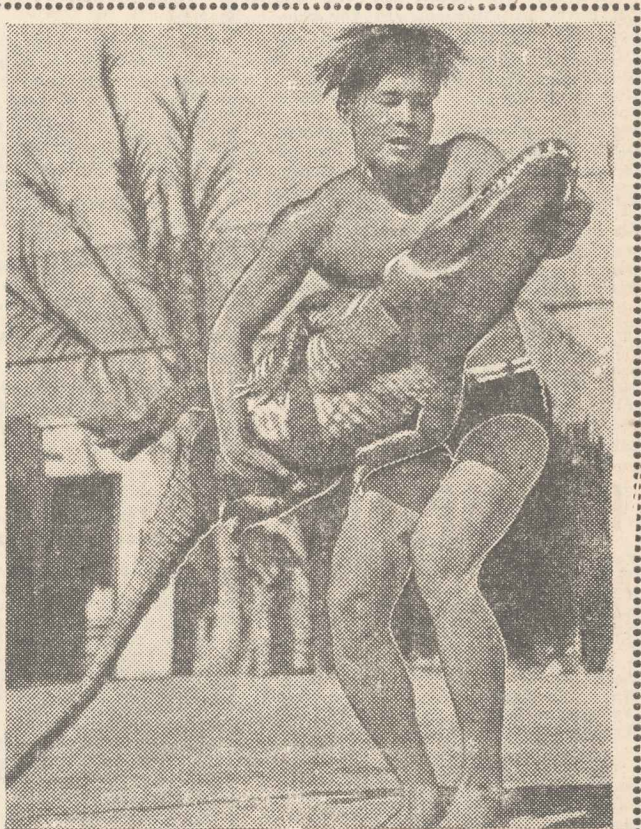
Πριν προφτάει να κινηθεί ένοιωσε ένα δυνατό φως να πέφτει επάνω του και άκουσε τη φωνή του έπιθεωρητού Μπέν. σον να τον προστάζει:

—Μην κινήσεις, δέσπον!

Μα ο κακούργος δεν ήταν από κείνους που φοβούνται εύκολα. Γύρισε προς τον άδυνάμοτο με το τοσκούρι ύψωμένο.

Ένας πυροβολισμός όμως αντίχρησε και το τοσκούρι ξεφυγε από το χέρι του. Η σφαίρα του είχε τρυπήσει τον καρπό.

Την επομένη εκείνοι που έ-



Ο ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

Ο Τζόε Σίμπιλλυ, ένας Ιθαγενής της νέου Μεράκο, που βρίσκεται στις έκβολές του Αμαζονίου, έχει την ικανότητα να υπνωτίζει τους κροκοδείλους και να τους γυμνάσει κάνοντας κατόπι μαζί τους θεαματικές επιδείξεις πάλης, που του αποφέρουν αρκετά κέρδη!



Το τελευταίο γράμμα

—Η κυρία θέλει τίποτ' άλλο;

—Όχι, Μαρία, ευχαριστώ. Πήγαινε να κοιμηθεί. Αν αύριο το πρωί δεν σε φωνάξω στη συνθησμένη άρα, να μην χωρίς να χτυπήσεις και ν' άνοιξης τα παράθυρα. Καληνύχτα, Μαρία.

Η Καίτη, δεν έπεσε άμέσως στο κρεβάτι. Στάθηκε μια στιγμή όρθια στη μέση του δωματίου άναποφάσιτη. Δεν ήταν πια νέα και το χλωμό πρόσωπό της είχε πολύ κουρασμένη έκφραση.

Πήγε σιγά, σιγά και κάθισε στο γραφείο της. Στάθηκε ακίνητη μια στιγμή, συλλογισμένη κι έπειτα πήρε την πένα στα χείλη της. Άρχισε να γράφει σιγά. Το χέρι της έτρεμε. Κάθε τόσο σταματούσε κι άναστενάζε.

Έγραφε με βουρκωμένα μάτια:

«Φίλε μου.

Πολλές μέρες τώρα σκέπτομαι να σάς γράψω αυτό το γράμμα. Σκέφτηκα να σάς γράψω και πριν από πολλά χρόνια, αλλά φοβήθηκα μή σας φανώ γελοία. Τώρα, όμως, δεν φοβούμαι τη γελοιοποίησι. Το «γιατί» θα το ξέρετε όταν θαχτείτε διαβάσει αυτό το γράμμα.

Ναι, αγαπημένε μου φίλε, σε λίγο θα εγκαταλείψω τη ζωή. Ξέρετε, όπως κι άλλοι φίλοι μου, πως είμαι πολύ άρρωστη. Γι' αυτό δεν θα εκπλαγείτε όταν θα λάβετε αυτό το γράμμα, που θα σας φέρη τον τελευταίο μου χαιρετισμό.

Αν δεν ήμουνα άδύνατη και κουρασμένη θα σας έγραφα πολλές, πολλές σελίδες. Αλλά δεν μπορώ. Και σε τί θα χρησίμευαν άλλωστε; Φτάνουν οι λίγες λέξεις που θα σας πω. Θα ένοιωθετε εκείνο που δεν μπορέσατε ποτέ να γράψατε.

Θυμάστε τα παλιά; Τι ώραια εποχή! Σας ένασέλεπο νέο, μαζί με τους άλλους νέους που με τριγυρίζαν! Μου χαμογέλατε, όπως κι' εκείνοι, εγώ όμως γαυογέλα μόνον σε σας. Μια μέρα όμως μια φίλη μου που ήταν είκοσι νοτών, έγώ ήμουνα τότε δεκάξη — μου είπε δείχνοντάς σας: «Είπε ο έραστής της κυρίας Μ...» Έγώ δεν ήξερα ακόμη

ΕΚ ΠΤΩΞΕΙΣ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσηπλαιωτίσσης 1 και Πρα-
ξιτέλους (πλησίον Αγ. Μάρκου)
Τηλέφ. 32-809

Έναικειες φιλέ μετάξ, Αρχ.	4.300
» μεταξωτές »	5.000
» Μπαρόνι »	2.000
Κυλόττες άντοχης »	1.800
Κομπινέζον άντοχης »	5.500
Προσώφια »	2.400
Φανέλλες »	1.500
Φανέλλες μαλλοδάμφ. »	18.600
Σοσάνια »	1.500
Κάλτσες άνδρών ριγέ »	1.600
Μανδηλία άντοχης »	900
Υποκάμισα έταμινέ »	8.000
Υποκάμ, στερεά »	12.500
Καλτσάκια παιδικά και πολλά άλλα είδη με μικρό ελάττωμα στη μιση τιμή, Πώλησις χονδρική και λιανική.	

τί θα πή αυτή η λέξη, αλλά ύπόφερα πολύ ώστόσο, γλωμίσα και μερικές στιγμές μου φαινόταν πως η καρδιά μου σταματούσε να χτυπά. Κι άναρωτιόμουν: — «Μά, γιατί άφού είχε έραστής της κυρίας Μ... με κυτάζει, μου χαμογέλαει και μ' ακολουθεί παντού;»

Πέρασαν εβδομάδες, μήνες. Έν' άπόγευμα με συνάντησε στον κήπο μου όπου είχαμε συνηθίσει. Μου πιάσατε το χέρι, μου ψιθύρισατε λόγια τρυφερά. Έξαφνα άκούσαμε βήματα. Έφυγα χωρίς να σας πω τίποτα. Σε λίγο έαναγύρισα. Έψαξα να σας βρώ άνάμεσα στα δέντρα και είδα τη δεσποινίδα Κ... μέσα στην άγκαλιά σας να την φιλάτε...

Περνούν οι μήνες περνούν δύο, τρία χρόνια. Μια μέρα κάθισα στο γραφείο μου κι έγραφα πάνω σ' ένα φακέλλο τ' όνομά σας. Είχα παντρευτεί και καλούσα τους φίλους μου σε μια έσπερίδα. Το χέρι μου έτρεμε καθώς έγραφα τόνουά σας

Μ' αυτό τον τρόπο έναναμνήκατε πολύ στη ζωή μου, άνασπτή μου φίλε, πάντοτε γι' αυτό, πάντοτε εύγενικός, πάντα ο κυνικός κα-διδών.

Ζητήσατε να με κατακτήσετε. Συγκινήθηκα άκούγοντας τα έρωτικά σας λόγια. Η καρδιά μου σταμάτησε να χτυπά. Συνήλθα όμως γρήγορα και σας είπα πως άγαπώ τον άντρα μου και θέλω να τού μείνω πιστή.

Και περνούν τα χρόνια περνούν μ' όνειρα άνεκλήρωτα και πίκρες. Και μια μέρα πέθανε ο άντρας μου.

—Ήμουν πια χήρα!

Τώρα πια έρχεστε συχνά, με φίλους και μου κάνετε λίγη συντροφιά. Τα μάτια σας με κυτάζουν με την ίδια λαμψή περασμένης έποχής. Μά δεν μιλάτε, δεν λέτε τον μεγάλο λόγο. Κι' εγώ περιμένω, περιμένω...

Περίμενα ώς πού γάθηναν όλες οι έλπίδες μου.

Και τώρα πια είμαι άρρωστη, βρισκομαι στο χείλος του τάφου! Γι' αυτό δεν διατάζει να σας άνοιξω την πικραμένη μου καρδιά. Έας λέγω λοιπόν, πως πάντα σας αγαπούσα. Έας άγαπούσα, σας άγαπώ και θα σας άγαπώ πάντα!

Για πάσαν καιρά είναι αυτό το «πάντα»: Για μια μέρα ή για μίαν ώρα ή σως. Σας το προσέφερω ώστόσο. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας χαρίσω. Αφιερώω σε σας τις τελευταίες μου σκέψεις. Και σας στέλνω το στερνό φιλή μου γιατί ίσως αύριο δεν θα ζω. Τι την θέλω τέτοια ζωή χωρίς ύμεια κι άγάπη, άγάπη τίμια, εύλογημένη άπ' την έκκλησία;

ΚΑΙΤΗ»

Η Καίτη έκλεισε άργά το γράμμα. Έπειτα έφερε το χέρι της πάνω στην καρδιά της. Της φάνηκε πως είχε σταματήσει να χτυπά.

Έπειτα, πήγε και έξπλωσε στο κρεβάτι της. Δεν θυμήθηκε να σβύσει το φως. Μια είκόνα ήταν διαρκώς μπροστά της:

Μια γωνιά από έναν άειθέσιμο κήπο

Το πρωί, όταν η ύπηρετρια μπήκε στο δωμάτιο της Καίτης είδε το φως άναμμένο και την καρδιά της έσπλωμένη στο κρεβάτι.

Ηταν ντυμένη, ακίνητη και με το ένα χέρι πάνω στην καρδιά της, νεκρή!

Πάνω στο γραφείο βρισκόταν το γράμμα για τον άνδρα που άγάπησε και δεν χάθηκε.

MIRANTA

Να εξολοθρευθούν οι μεγалоφύεις!

Ο δόκτωρ Σάπλεϋ, καθηγητής του άμερικανικού πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, έκήρυξε τον πόλεμο έναντι των μεγалоφύων.

Αποτελούν, έδήλωσε, τη μεγαλύτερη άπειλή για τον πολιτισμό μας, έπειτα από τις καταληκτικές προσόδους που πραγματοποιήσε η επιστήμη. Αύριο, μεθ'όσον ίσως, ένας μεγалоφύς θα άνακαλύψει ένα μέσον για να εξολοθρεύση τον κόσμο και κανείς δεν θα έχη δύναμη να τόν έμποδίση, γιατί θα έχη φτάσει στα όρια της παντοδυναμίας. Η μέση λύσις είναι, λοιπόν, η εξολοθρεύσις όμως να άποφασισθεί, που θα έμφανίζεται άνάμεσα στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Πειρά φαγητά είναι πιο θρεπτικά

Θα άπορήσουν άσφαλώς οι περισσότερες άναγνώστριές μας, αν τους πούμε ότι το μαγειρείο είναι ολοκληρωτή επιστήμη προκειμένου να συνδυάζη τη νοστιμάδα, την ώραία όψη των φαγητών, πρό πάντων δε τη θρεπτικότητα τους και την οικονομική άντοχή του πορτοφολιού... Θα άπορήσουν και θα άκεφθούν:

«Μά κάθε γυναίκα ξέρει να μαγειρεύη κάτι της προκοπής για την οικογένειά της!».

Και βέβαια ξέρει! Μόνον πού, αν τα 90% των γυναικών, άντι να ρίχνουν άπλως μέσα στον τζερν τα υλικά του φαγητού άκολουθούσαν ώσιωμένους κανόνες πού δεν περιέχονται στις συνταγές μαγειρικής, αν ήξεραν τη θρεπτική άξία των διαφόρων τροφίμων να τα προσαρμόσουν στις άνάγκες της οικογένειάς τους αν έκαναν τα ψήννα τους συστηματικώτερα κι' οικονομικώτερα, ά ν: ρατρουσαν πολύ γρήγορα τις εύενετικές συνέπειες στην υνεία και στην τσέπη...

Μά πως θα ξέρη τη θρεπτική άξία των τροφίμων ή κάθε νοικοκυρά; Πρέπει, λοιπόν... ν' άκολουθήση μαθήματα χημείας;... Όχι, δεν υπάρχει τέτοια άνάγκη! Άρκει να μάθη μόνον μερικά συμπεράσματα της χημείας, της φυσιολογίας και της πείρας, έφαρμοσμένα στην οικιακή οικονομία.

Όλες οι γυναίκες ξέρουν π.χ., ότι το κρέας είναι μια άπ' τις καλύτερες τροφές. Λίγες όμως είναι εις θέσιν να διακρίνουν τα θρεπτικώτερα είδη κρεάτων και να τα ποσιμώσουν άπ' τα λιγώτερα θρεπτικά.

Η πρώτη θέσις λοιπόν άνήκει στο βωδιινό, πού περιέχει ό λα τα άναγκαία στοιχεία για τη διατηρησι της ζωής του ανθρώπου. Τα (όσπρα) κρέατα, πού περιέχουν περισσότερα λευκώματα, είναι λεπτότερα και πιο εύπεπτα άπ' τα (κόκκινα), αλλά και λιγώτερα θρεπτικά. Σ' αυτή την κατηγορία άνήκουν το άρνι, το μοσχάρι, τα πουλερικά και τα ψάρια.

Όσο για το χοιρινό κρέας, κάνετε χρήσι, όχι όμως κατάχρησι. Έχει νοστιμάδα, είναι άριστο για τους εργαζόμενους, προσφέρει πολλές έρεμίδες στον οργανισμό, αλλά είναι πολύ λιπαρό κι' έπομένως δυσκολοχώνευτο, ίδιως για τα παιδικά στομάχια. Νόστιμο και θρεπτικό είναι επίσης το κυνήγι, βεβαιως για ανθρώπους νέους και υνείας.

Το παραπροσέμνο κρέας χάνει αρκετή άπ' τη θρεπτική του άξία. Όστόσο οι γιατροί το συνιστούν στους άρρωθικούς και στους άρτηροσκληρωθικούς. Το γάλα είναι τελεία τροφή, αλλά μόνο για τα παιδιά. Για τους μεγάλους, ένεργει ως άριστο αποτοξινωτικό και άιουρητικό σε πολλές ασθένειες.

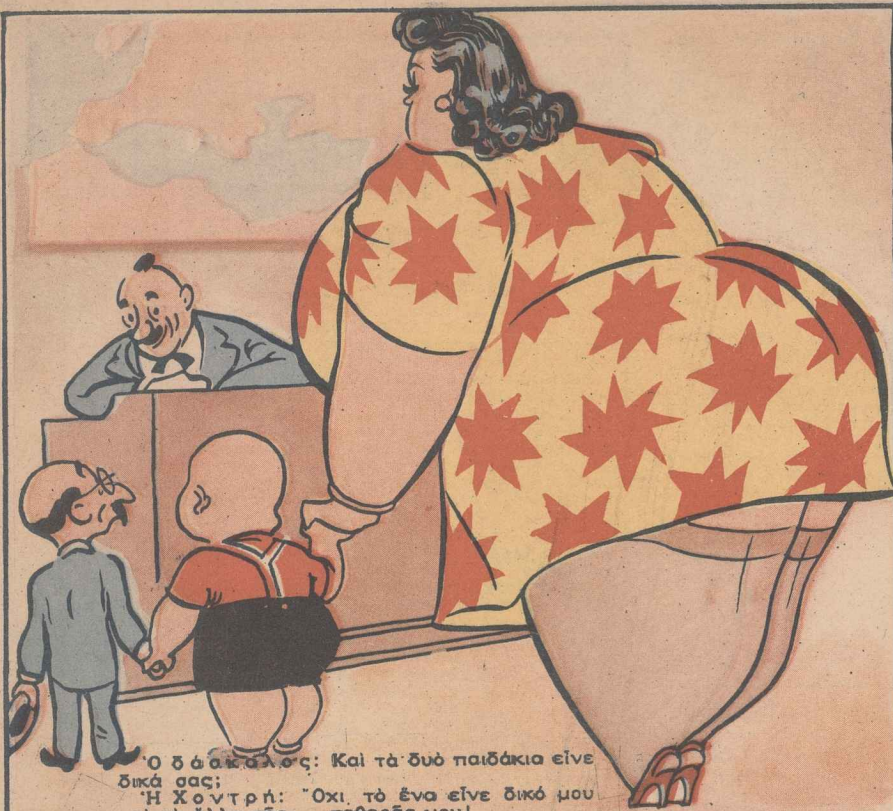
Το θρεπτικώτερο άπ' τα προϊόντα του γάλακτος είναι το τυρί: 7 δράμια τυρί (που παρέχουν 100 θερμίδες) ίσοδυναμούν με 33 γραμμάρια βωδιινό κρέας με 35 δράμια άυγο, με 8 δράμια ζαμπόνι, με 9 δράμια μακαρόνια, με 44 δράμια πατάτες, κλπ.

Μετά το γάλα ή τελευταίον τροφή για παιδιά και γέροντες είναι τ' άυγά. Ένα άυγο ίσοδυναμεί με 15 δράμια κρέας, είναι δε αρκετά ευκολοχώνευτο όταν τρώγεται ωμό. Πάντως, πρέπει να χρησιμολογείται ολοκληρωτά κι' όχι ο κρόκος μόνον.

Τα φυτικά τρόφιμα είναι πολυτίμητα και τα ζωικά. Όλοι ξέρουν ότι όσοι άκολουθούν δίαιτα κορτοφάνιας έχουν υνεία και μακροβιότητα. Τα καρταρικά άφίνουν έλαδίσστες τοξίνες στον οργανισμό μας πολλά δε άπ' αυτά ώφελούν κατά της άσκαλιότητας (τα λαχανά, τα ραπανά, τα σπανακια κλπ.). Τα φρέσκα φασολικά (υπέρχια φασολάκια, κουκιά) έχουν την πρώτη θέσι μετά των λαχανικών ως προς τη θρεπτικότητα. Άκόμη θρεπτικώτερα είναι βεβαιως τα ζερά φασολικά. Το ρίζι έχει λιγώτερη θρεπτική άξία άπ' τα ζυμάρια, είναι όμως ώφελιμώτατο κατά των έντερικών παθήσεων.

Και τώρα άς έρθουμε στο οικονομικό μέρος. Τα έξοδα διατροφής μιας οικογένειας διαορύονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες: τα καθημερινά κι' εκείνα που γίνονται σε άραιά χρονικά διαστήματα (ή μια φορά το έτος). Τα φώγια για όλο το χρόνο πρέπει να γίνονται σε ώριμμένες περιόδους χρονολογίας, για να συνδυάζουν τη φθνεία με την καλή διατηρησι: Το βούτυρο άπ' το Μάιο ως τον Ιούλιο, τα άυγά άπ' τις 15 Αυνούτου ως τις 8 Σεπτεμβρίου (και διατηρούνται κατόπι μέσα σε γαλακτώμα άσβέστη ή σε καρβονάσκονη) τα σκόρρα και τα κρεμμύδια Σεπτεμβρίου και Οκτωβρίου, οι πατάτες έπιας, τα ζερά φασολικά και φακές τον Οκτώβριο (προσοχή όμως να μην είναι περσινά), το κροσί και το ζυδι Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου, τα καρβουνά και τα ζυλα το καλοκαίρι. Άνοράστε οσπώπι κάθε μίση, φροντίζοντας όμως να άποφάξη πάντοτε μια παρακαταθήκη για να ζεραίνετε, γιατί το ζερό σάνουνι λιώνει πολύ λιγώτερο άπ' το μαλακό. Ο καφές, το τσάι, η σοκολάτα τα υποκαρπία, πρέπει ν' αγοράζονται σε μικρές ποσότητες, γιατί πολλά άπ' αυτά έλαττώνονται άπ' την πολυκαιρία.

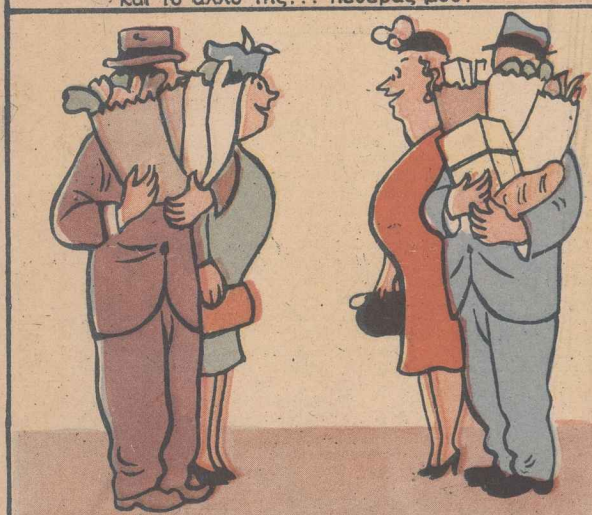
Όσο για τα καθημερινά σας φώγια, μην άνοράζετε τίποτε πού δεν είναι στην έποχή του. Μόνο στην περίοδο της μεγалоείτερης παραγωγής κάθε τροφίμου θα θρπτε φθνότερες τιμές και άνωτέρω ποιότητα.



Ο δάσκαλος: Καί τ' αὐτά παιδάκια εἶνε
δικά σας;
Ἡ Χοντρή: Ὁχι, τὸ ἓνα εἶνε δικό μου
καί τὸ ἄλλο τῆς... πεθεράς μου!



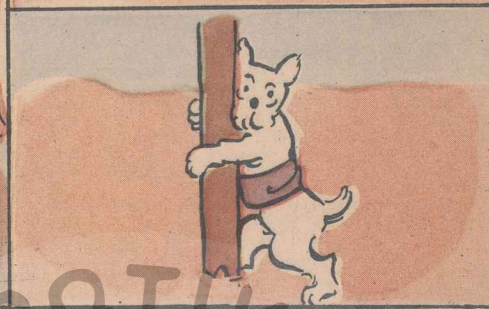
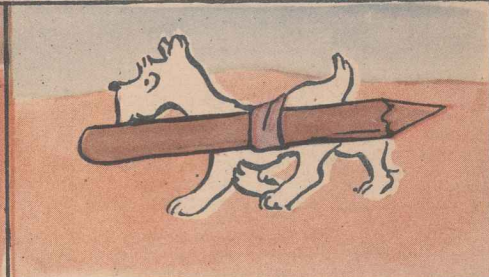
—.... Καί νά μὴ ξεχάσεις, Ἀγνοίλας, νά
φέρῃς ἓνα λεμόνι!...



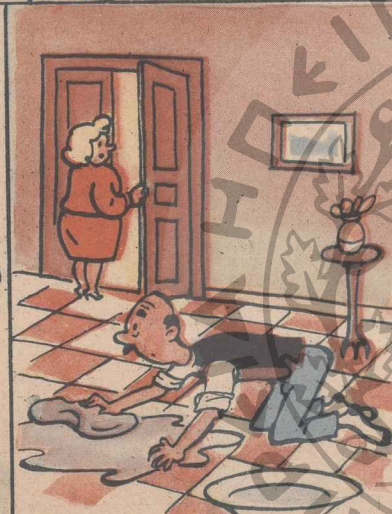
ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΖΥΓΩΝ
—Γελά σου, Περικλῆ! Ἐσύ εἶσαι;



—Εὐχαριστῶς, νά σᾶς ἐξε-
τάσω, δεσποινίς, ἀλλὰ ζέρε-
τε, ὁ γιατρός εἶνε σὸ ἀπά-
νω πάτωμα!...



ΤΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ
—Ὁ ἄνδρας μου, ἀγαπητή μου, φοβάται
πολύ τὰ κρυολογήματα...



Ἡ σύζυγος: Ὁχι, κύρ
Νικολάκη! Ὁ ἄνδρας
δὲν θὰ βγῇ ἐξω ἀπόφε, γιατί
θὰ πονάη ἡ μέση του!...



Ο ΑΖΩΡ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ.